Ken Follett

VESZÉLYES GAZDAGSÁG

VICTORIA

Fordította: Losonci Gábor

PROLÓGUS

1866

A tragédia napján a windfieldi iskola diákjai szobafogságban voltak. Egyébként a forró májusi szombat délutánt a déli mezőn töltenék, kriketteznének vagy a Püspökerdő fáinak árnyékából néznék a többiek játékát. Mégis szobafogságban sínylődtek, mert az iskolában felütötte fejét a Bűn: a latintanár, Offerton tanár úr íróasztalából eltűnt hat egyfontos arany, és ezért az egész iskola gyanú alatt áll. Minden diák szobafogságban marad mindaddig, míg a tolvaj meg nem kerül.

Micky Miranda asztalánál ült, melynek lapjába soknemzedéknyi unatkozó kisdiák véste bele nevét, és egy kiadványt olvasott a

gyalogsági fegyverzetről. Általában szívesen nézegette a kardokat és puskákat ábrázoló metszeteket, de ebben a hőségben lehetetlen volt összpontosítani. Az asztal túloldalán ült szobatársa, Edward Pilaster, latinfüzetébe temetkezve. Éppen Micky Plutarkosz-fordítását másolta át, de most fölnézett, és tintafoltos ujjával a lapra bökve így szólt:

– Mi ez a szó? Nem tudom elolvasni.

Micky egy pillantást vetett a szövegre.

– Dekapitált – válaszolta. – Latinul is így mondják: *decapitare.* – Mickynek könnyen ment a latin, mert sok szó majdnem teljesen megegyezett spanyol anyanyelvével.

Edward tolla tovább sercegett a papíron. Micky nyugtalanul fölállt, és a nyitott ablakhoz lépett. Odakint állt a levegő, szellő se rezzent. Micky vágyakozó pillantást vetett az istállóudvaron túl sötétlő erdőre. A Püspökerdő északi végén túl, a régi kőfejtőben lévő tóra gondolt; az árnyékra, a hűvös és mély vízre.

– Menjünk úszni – mondta hirtelen.

– Nem szabad – válaszolta Edward.

– A zsinagógán keresztül kijuthatnánk. – Zsinagógának az internátus szomszéd szobáját nevezték, melyben három zsidó diák lakott. A windfieldi iskola vallásos toleranciájáról volt híres, ezért is esett rá a szülők választása, ezért küldte ide Edwardot metodista családja, és Mickyt katolikus apja. A hivatalos vallási türelem ellenére a zsidó diákoknak olykor volt mit szenvedniük más vallású társaik jóvoltából. Micky folytatta:

– Átmászhatunk a zsinagóga ablakán a mosókonyha tetejére, onnan leereszkedhetünk az istálló mögé, és belóghatunk az erdőbe.

Edward megrémült.

– Ezért vesszőzés jár – mondta.

A kőrisfa pálcát maga dr. Poleson, az igazgató kezelte. A szobafogság megszegéséért egy kerek tucat kínos csapás járt. Micky egyszer már megkóstolta, mert szerencsejátékon kapták; még mindig összeborzadt, ha eszébe jutott. Ugyanakkor e pillanatban valószínűtlennek tűnt hogy lebukjanak, a fürdőzés csábítása pedig ellenállhatatlanul vonzotta. Megvető pillantást vetett szobatársára. Edward nem örvendett különösebb népszerűségnek az iskolában; lustasága visszavetette a tanulmányi előmenetelben és a sportban, önzése elriasztotta a barátokat. Tulajdonképpen Micky volt egyetlen barátja, és Edward ennek megfelelően féltékeny is volt, valahányszor Micky más fiúkkal töltötte az időt.

– Akkor megyek Pilkingtonnal – jelentette ki Micky, és az ajtó felé indult.

– Ne menj vele – felelte Edward aggodalmaskodva.

– Miért ne mennék? Te teljesen berezeltél.

– Nem félek, csak be akarom fejezni a latint.

– Akkor fejezd be, én meg elmegyek Pilkingtonnal úszni.

Edward csökönyösen hallgatott egy pillanatig, aztán hirtelen beadta

a derekát.
– Jól van na, jövök – mondta.
Micky kinyitotta az ajtót, és kilesett a folyosóra. Tanárt nem látott. Gyorsan átsurrant a szomszéd szobába, Edward pedig követte.
– Szervusztok, héberek – mondta Micky.
A szoba három lakója közül ketten kártyáztak; éppen csak föltekintettek egy pillanatra, aztán folytatták a játékot. A harmadik, Greenbourne, vagy közismertebb nevén a Dagadt süteményt majszolt édesanyja rendszeres süteménycsomagjainak egyikéből.
– Szervusztok – felelt jólelkűen. – Köll sütemény?
– Uramatyám, Greenbourne – mondta Micky –, úgy zabálsz, mint egy disznó.
Dagadt egykedvűen vállat vont, és folytatta a táplálkozást. Lévén zsidó is meg hájas is, elég gúnynak volt kitéve, mely azonban mind lepergett róla, mint kacsáról a víz. Micky szerint ennek sok köze lehetett azon tényhez, hogy a Dagadt papája volt a világ egyik leggazdagabb embere.
Micky az ablakhoz ment, kinyitotta és körülkémlelt. Az istállóudvaron egy lelket sem látott.
– Mit akartok? – kérdezte Dagadt.
– Megyünk úszni – felelte Micky.
– Meg fognak vesszőzni benneteket.
– Tudom – siránkozott Edward.
Közben Micky fölmászott az ablakpárkányra, megfordult, hasrafeküdt, aztán leengedte magát a mosókonyha tetejére. Egy cserép mintha megreccsent volna, de nagyobb baj nem történt. Micky lekúszott a tetőn, és az ereszcsatorna vaskampóiba kapaszkodva lemászott az udvarra. Egy perccel később Edward is megérkezett. Micky kikukucskált a ház sarkánál; tiszta volt a levegő, így minden további tétovázás nélkül átszaladt az udvaron, be a fák közé, s futott tovább lélekszakadva, mígnem úgy érezte, hogy az iskola épületeiből már nem láthatják meg. Edward követte.
– Sikerült – mondta Micky. – Nem vettek észre.
– Visszafelé úgyis elkapnak – morogta Edward rosszkedvűen.
Micky barátjára mosolygott. Edward egyenes szőke hajával, kék szemével, késpengére emlékeztető orrával tipikusan angol jelenség volt; vállas, mégis esetlen kamasz, akin minden ruha úgy állt, mintha gazdája nem találná benne a helyét. Egyidős volt Mickyvel; tizenhat éves, de a hasonlóság ezzel meg is szűnt. Mickynek nagy barna szeme volt és olajos, göndör haja. Sokat adott az eleganciára, sohasem mutatkozott piszkos vagy rendetlen ruhában.
– Bízzál bennem, Pilaster. Eddig is mindig vigyáztam rád, nem?
Edward megenyhülten vigyorgott.
– Igaz – mondta. – Menjünk!
Az ösvényt követve vágtak át az erdőn. A bükkök és szilfák árnyékában Micky hamarosan jobban érezte magát.

– Mit fogsz nyáron csinálni? – kérdezte.

– Augusztusban mindig Skóciába megyünk – felelte Edward.

– Vadászlesetek van arrafelé? – kérdezte Micky, aki az angol felső tízezer szóhasználatát elsajátítván tudta, a vadászles a megfelelő kifejezés még akkor is, ha valójában ötvenszobás kastélyról van szó.

– Olyasmi, de tulajdonképpen csak béreljük. De... apám nemigen szokott vadászni.

Edward ezzel a mondatával mintegy elismerte, családja nem az angol társadalom legfelső osztályához tartozik. Micky jól tudta, az arisztokrácia augusztusban madarakra vadászik, télen pedig rókát kerget; de ugyanígy tisztában volt azzal is, hogy az arisztokraták nem ebbe az iskolába küldik gyermekeiket. Windfieldbe üzletemberek, mérnökök gyermekei jártak, akiknek szülei nem pazarolták vadászatra a drága időt, nem grófi vagy püspöki csemeték. Pilasterék például bankárok voltak. Mickyt mulattatta, hogy az angolok szemében a henye főnemes többet ér, mint a serény polgár. Saját hazájában egyik sem érdemelt tiszteletet; ott csak a hatalom számított. Mi másra lehet még szüksége valakinek, ha hatalma van mások fölött, ha etetheti vagy éheztetheti, bebörtönözheti, megöletheti, vagy élni hagyhatja embertársait?

– És te hol töltőd a vakációt? – kérdezte Edward. Micky erre a kérdésre várt.

– Én? Én itt maradok az iskolában.

– Már megint? Az egész szünidőben?

– Muszáj. Hat hét az út hazáig. Mire odaérnék már indulhatnék is vissza, s még úgy is elkésnék.

– A kutyafáját, kellemetlen lehet.

Ami azt illeti, Micky nem is akart hazamenni. Anyja halála óta gyűlölte otthonát, ahol most kizárólag férfiak éltek; apja, Paolo, a bátyja, néhány nagybácsi meg unokatestvér, és négyszáz cowboy. Odahaza mindenki istenítette Micky papáját, de Micky csak idegent látott benne, egy rideg, megközelíthetetlen, ingerlékeny idegent. Paolo pedig erős volt és buta, gyűlölte nálánál értelmesebb öccsét, s ha csak tehette, megalázta. Nem tudott betelni annak bizonygatásával, hogy Micky képtelen megfékezni egy bikát, nem tud betörni egy lovat, vagy átlőni egy kígyó fejét. Olyankor volt a legboldogabb, ha sikerült megijesztenie Micky lovát; Micky ilyenkor a rémülettől behunyta a szemét és kétségbeesetten kapaszkodott, az ijedtségtől megvadult ló pedig vágtatott a pampán, mígnem ereje fogytán megállt valahol. Nem, Micky nem vágyott rá, hogy otthon töltse a vakációt, de az iskolában sem maradt szívesen. Pilasteréknél szerette volna eltölteni a szünidőt.

Edward azonban egyelőre nem tett ilyen értelmű ajánlatot, Micky pedig nem erőltette a témát. Biztos volt benne, előbb-utóbb úgyis megint szóba kerül. Átmásztak egy félig elrohadt cölöpkerítésen, és enyhe emekedőn kaptattak föl. Mikor a domb gerincére értek,

meglátták a tavat a régi kőfejtő mélyén. A kivájt sziklafalon nem volt gyerekjáték leereszkedni, de mindkét fiú ügyesen megtalálta a kapaszkodónak szolgáló köveket. A kőfejtőben csillogott a tó zöld, zavaros vize, melyben békák tanyáztak s olykor még vízikígyót is lehetett találni benne. Micky meglepődve vette észre, már három fiú is úszkál a vízben. A nap a szemébe tűzött, mikor azonban tenyerével beárnyékolta szemét, látta, mindannyian negyedikesek; az a répaszín hajú fiú Antonia Silva, honfitársa, hajának különös színe ellenére. Tonio apja közel nem rendelkezett annyi földdel, mint Micky papája, de a Silva család a fővárosban élt, és sok befolyásos barátja volt. Tonio sem tudott a szünidőben hazautazni, de a londoni córdobai követségen barátai voltak, s így nem kellett a vakáció alatt az iskolában kuksolnia.

A másik fiú Hugh Pilaster volt, Edward unokatestvére. Nem hasonlítottak egymásra: Hugh haja fekete, szabályos vonásain sokszor csalafinta mosoly játszott. Kiválóan tanult, amivel kivívta Edward ellenszenvét, mert ezáltal Edward a család ostobájának tűnt.

A harmadik fiú Peter Middleton, félénk, aki általában a magabiztosabb Hugh-hoz csapódott. Mindhárman lelkesen kalimpáltak a vízben; fehér, szőrtelen, tizenhárom éves karok és mellkasok csillogtak. Távolabb úszott egy negyedik fiú is, aki mintha idősebb lenne, és nem is tartozna a társasághoz; egyedül, távolabb úszott. Micky nem ismerte föl.

Edward rosszindulatúan vigyorgott, megneszelte, hogy rossz fát tehet a tűzre. Ujját ajkára illesztette, csendre intette Mickyt. Így lopakodtak a tó partjára, ahol a három kisfiú a ruháit hagyta. Tonio és Hugh mélyen a víz alá buktak, Peter pedig csöndesen úszkált a felszínen. Ő vette először észre a jövevényeket.

– A mindenségit! – szaladt ki a száján.

– Ejnye, fiúk, ejnye, ejnye – mondta Edward. – Szóval kilógtatok.

Hugh Pilaster fölbukott, megismerte unokatestvérét, és visszafeleselt.

– Te is!

– A helyedben visszamennék, mielőtt még kiderül a turpisság – felelte Edward, és így folytatta: – Csak vigyázzatok, nehogy vizes legyen a ruhátok, mert akkor mindenki tudni fogja, hogy kilógtatok úszni. – Azzal fölvett egy nadrágot a földről, és a tóba hajította. Csak úgy rázta a nevetés.

– Te rohadék! – kiáltotta Peter, és a nadrág után úszott. Micky mosolygott. Élvezte a jelenetet. Edward fölvett egy pár cipőt, és azt is a tóba dobta. A kisebb fiúk pánikba estek. Edward újabb nadrágot hajított a vízbe. Remekül érezte magát, és harsogva hahotázott, ahogy a három kisebb fiú kétségbeesetten úszkált a ruhadarabok után. Micky is nevetni kezdett.

Edward lelkesen hajigálta a vízbe a parton fellelhető ruhadarabokat. Közben Hugh Pilaster kimászott a vízből. Micky azt hitte elszalad, de meglepetésére Hugh egyenesen Edward felé rohant, s mielőtt még

szembefordulhatott volna vele, odaért, és teljes erejéből meglökte. Edward jóval nagyobb és erősebb volt, de a támadás váratlanul érte. Elveszítette egyensúlyát és hatalmas csobbanással a vízbe esett. Hugh abban a pillanatban összemarkolta ruháját, és majomügyességgel szaladt föl a kőfejtő falán. Peter és Tonio gúnyosan nevettek.

Micky üldözőbe vette Hugh-t, de hamarosan visszatért; fölismerte, nem tudná utolérni a nálánál ügyesebb és fürgébb fiút. Közben Edward fölbukkant a vízben. Peter Middletonhoz úszott és lenyomta a víz alá, megbüntetve a kisebb fiút, amiért kinevette. Tonio a partra úszott, egyik kezében csuromvíz ruhájával. A parton megfordult, visszakiáltott:

– Hagyd békén Petert, te marha! – Edward nem méltatta figyelemre. Tonio fölkapott egy követ. Micky felkiáltott, hogy figyelmeztesse Edwardot, de túl későn: Tonio célzott, és meglepő pontossággal fejen találta Edwardot, akinek homlokát abban a pillanatban elöntötte a vér.

Edward felüvöltött fájdalmában. Otthagyta Petert, és Tonio felé úszott.

Eközben Hugh meztelenül szaladt az erdőn keresztül, melléhez szorítva vizes ruhadarabjait. Meztelen talpát fölsértették a száraz ágak, és az avarban meghúzódó kövek. Két ösvény kereszteződésénél balra fordult, futott még egy darabig, aztán elbújt a bozótban. Most a bokorban várta, hogy zihálása csillapodjon. Edward és Micky Miranda a két legszemetebb alak volt az egész iskolában: rosszul tanultak, rosszul sportoltak, és állandóan a kisebbeket riogatták. Mindenki igyekezett nagy ívben elkerülni őket. Hugh most biztosra vette, Edward üldözőbe veszi. Már Hugh és Edward apja is összevesztek; Toby, Hugh apja kivette részét a családi üzletből és saját vállalkozásba kezdett: textilfestékkel kereskedett. Hugh tizenhárom éves korában már világosan tudta, a Pilaster családban nem képzelhető el nagyobb bűn, mint amikor a család egyik tagja kiveszi a pénzét a családi bankból. Joseph, Edward apja, sohasem bocsátott meg testvérének.

Vajon mi lett a többiekkel, tűnődött Hugh. Négyen úsztak a tóban mielőtt Edward és Micky megjelent: Tonio, Peter, ő maga, és Albert Cammel, egy idősebb fiú, aki a tó túlsó végében fürdött. Tonio rendszerint a vakmerőségig bátor volt, Micky Mirandától azonban valósággal rettegett. Mindketten a dél-amerikai Córdobában születtek, és Tonio gyakran beszélt arról, Micky hatalmas és kegyetlen családból származik. Hugh ezt nem teljesen értette, de tény, hogy Tonio, aki bátran szembeszállt bárkivel, Mickyvel szemben mindig udvarias, sőt alázatos magatartást tanúsított. Peter persze halálra rémült, mert Peter a saját árnyékától is félt. Hugh remélte, sikerült elszaladnia. Ami Albert Cammelt illeti, ő máshová tette a ruháit, és valószínűleg sikerült elmenekülnie.

Hugh maga is megmenekült, de a gondoknak ezzel még nem szakadt vége. Alsóneműje, zoknija és cipője odaveszett. Csuromvizes ingben és nadrágban kell valahogy belógnia az internátusba, méghozzá úgy, hogy se tanár, se felsőbb osztályos diák ne vegye

észre. Miért mindig én kerülök ilyen helyzetekbe, kérdezte, és nagyon nyomorultnak érezte magát. Mióta Windfieldbe járt – másfél éve ennek – folyton bajba került. A tanulással nem volt gond, szorgalmas diák volt, eminens az osztályban, de az iskola fegyelmi szabályai végtelenül feldühítették. Lámpaoltás háromnegyed tízkor; de Hugh mindig talált valami halaszthatatlan okot, hogy negyed tizenegyig fönnmaradhasson. Minden csábította, ami tilos: a paplak kertje, az igazgató házának gyümölcsfái, a szenespince, a söröspince. Amikor sétálni kellett, futott; olvasott, mikor aludni kellett volna; ima közben beszélgetett; végül pedig mindig ebben a helyzetben találta magát: ijedten, vajjal a fején, azon morfondírozva, hogyan juthatott megint idáig.

Az erdő csöndjében szomorúan fontolgatta, hová vezet ez az út. Talán egyszer a társadalom kitaszítottja lesz, talán bűnöző. Börtönben végzi vagy bilincsbe verve szállítják Ausztráliába a fegyenctelepre, esetleg felkötik.

Végre úgy érezte, Edward már nem jön utána. Fölállt, felhúzta nedves ingét és nadrágját. Hirtelen sírást hallott. Óvatosan lesett ki a bokor ágai közül, s meglátta Toniót, amint pucéran, vizesen, néhány ruhadarabot szorongatva jön az ösvényen, és zokog.

– Mi történt? – kérdezte Hugh. – És hol van Peter?

Tonio arca elszánt kifejezést öltött.

– Soha nem mondom meg! Megölnek, ha elmondom.

– Rendben van, akkor ne mondd el – felelte Hugh, aki tudta, Tonio retteg Micky Mirandától, és sejtette, valóban nem árulja el, akármi történt is. – Legalább öltözz föl – tette hozzá.

Tonio úgy nézett a kezében tartott nedves ruhadarabokra, mintha nem is látná őket. Hugh látta, barátján eluralkodott a rémület. Kivette hát kezéből a vizes csomagot, és szétválogatta a ruhadarabokat. Cipő, nadrág, fél pár zokni. Ing nem volt sehol. Hugh segített Toniónak felölteni ami megmaradt, aztán elindultak az iskola felé. Tonio már nem sírt, bár látszott rajta, valami nagyon megrázta. Hugh remélte, Edward meg Micky nem verték meg Petert, de most elsősorban arra kellett összpontosítania, hogy a saját bőrét mentse.

– Ha észrevétlenül bejutunk a hálóterembe, át tudunk öltözni. Aztán, ha már nem leszünk szobafogságban, bemehetünk a városba, és Baxtednél hitelbe vehetünk új holmit.

– Rendben van – felelte Tonio tompán.

Ahogy lépkedtek a fák között kanyargó ösvényen, Hugh ismét azon gondolkodott, mi rázhatta meg ennyire barátját. Windfieldben mindig akadtak erőszakos nagydiákok. Mi történhetett a tónál, miután ő elszaladt? Tonio azonban egy szót sem szólt visszafelé.

Az iskola hat épületből állt. Eredetileg egy nagy gazdaság központi épületeiként működtek. A hálótermek a kápolna közelében helyezkedtek el. Ahhoz hogy odajussanak, át kellett mászni egy kőfalon, és valahogy keresztül kellett jutniuk a métapályán is.

Fölmásztak a falra, és óvatosan a métapályára kukucskáltak. Sehol senki. Hugh azonban tétovázott, hirtelen eszébe jutott a kőrisfa pálca. Nem volt választásuk mégsem: vissza kellett valahogy jutniuk, hogy száraz ruhát ölthessenek.

– Tiszta a levegő – súgta Hugh. – Gyerünk!

Egyszerre ugrottak át a falon, és keresztülrohantak a pályán, a kápolna kőfaláig. Eddig megvoltak. Most óvatosan, falhoz lapulva kúsztak a kápolna keleti sarka felé. Ismét megálltak, leselkedtek. Senkit sem láttak.

– Most! – mondta Hugh.

Átrohantak az úton. Aztán amint elérték az ajtót, felcsendült egy ismerős hang, és Hugh tudta, vesztettek.

– Gyere csak ide, Pilaster!

Hugh megállt, megfordult. Offerton tanár úr a lehető legrosszabb pillanatban lépett ki a kápolnából, s most ott állt a kapu árnyékában, magasan, gyomorbajosan, nagy köpönyegében és négyszögletű egyetemi kalapjában. Pont Offerton tanár úr, akit nemrég megloptak, s ennélfogva feltehetőleg a legkisebb szánalom sem él benne. Most már biztos a vesszőzés, gondolta Hugh elkeseredve, és fenékizmai idegesen megrándultak.

– Gyere ide, Pilaster – mondta Offerton.

Hugh közelebb oldalgott. Tonio követte.

– Eredj az igazgatói irodába! Azonnal!

– Igen, uram – felelte Hugh elkeseredve. Mi jön még, tette hozzá gondolatban. Ha az igazgató meglátja az öltözékét, talán ki is dobják az iskolából. Hogy fogja ezt anyjának megmagyarázni?

– Indulás – mondta a tanár türelmetlenül.

A két gyerek lógó orral elindult, de Offerton tanár úr utánuk szólt.

– Csak Pilaster. Silva marad.

Hugh és Tonio gyors, értetlen pillantást váltottak. Miért? Miért büntetik csak egyiküket? A tanár parancsa ellen azonban nem volt apelláta. Tonio bemenekült a hálóterembe, Hugh pedig búsan somfordált az igazgató háza felé. Szinte érezte boldogabbik felén a pálca csípését. Tudta, a fájdalomtól sírva fakad majd; ez pedig rosszabb volt még a fájdalomnál is, mert tizenhárom éves korára úgy érezte, túl nagy a síráshoz.

Az igazgató háza az iskola túlsó végében volt, és Hugh olyan lassan ment, amennyire csak lehetséges; még így is rémisztően hamar ért oda, s ráadásul a szobalány az első csöngetésre ajtót nyitott.

Hugh a hallban várakozott. Dr. Poleson, a bulldogfejű, kopasz igazgató csakhamar megjelent, de arca nem tükrözte a várt haragot. Biztos a vesszőzésre tartogatja, gondolta Hugh kétségbeesetten. Az igazgató nem kérdezte sem azt, hol csavargott, sem azt, miért csuromvizes ruhában jelenik meg, csak kinyitotta a dolgozószoba ajtaját, és csöndesen szólt:

– Menj be, Pilaster!

Hugh dobogó szívvel lépett be. Odabent meglátta anyját, aki egy széken ült és sírt.

– De én csak úszni mentem! – kiáltotta Hugh önkéntelenül. Az ajtó becsukódott, és Hugh észrevette, az igazgató nem is jött be utána. Ekkor kezdte megérteni, hogy a helyzetnek esetleg semmi köze sincsen a szobafogsághoz, az úszáshoz, meg az elveszett ruhadarabokhoz. Rémülten érezte, itt valami sokkal rosszabbról lehet szó.

– Mi történt, anyám? – kérdezte. – Miért jött ide?

– Édesapád meghalt, kisfiam – zokogta anyja.

* * *

Maisie Robinson az egész hétből a szombatot szerette leginkább. Apja szombaton kapott fizetést, azaz ma. Ma este hús és friss kenyér lesz vacsorára.

Maisie bátyjával, Dannyvel ült a ház lépcsőjén; együtt várták munkából hazatérő apjukat. Danny tizenhárom éves volt, két évvel idősebb húgánál, aki úgy nézett föl rá, mint valami félistenre, bár Danny nem mindig bánt vele rendesen. A ház egy észak-angliai kisváros kikötőjében állt, egyike volt a munkásnegyed levegőtlen, nyirkos lakhelyeinek. MacNeil néni, az özvegyasszony tulajdonát képezte. MacNeil néni maga lakta a földszint nagyobbik szobáját, Robinsonék a hátsó kisszobát, míg az emeleti helyiséget az özvegy szintén kiadta. Szombatonként ő is a ház előtt várta a gyerekek munkából hazatérő apját a lakbér végett. Maisie éhes volt. Tegnap már csontokat kunyerált a hentestől, apa pedig egy nagy tököt vásárolt, amit megsütöttek. Azóta nem evett. De ma szombat van!

Megpróbálta gondolatait elterelni a várva-várt vacsoráról, mert egyre jobban fájt a gyomra. Hogy mégis valami másról legyen szó, azt mondta bátyjának:

– Apa ma reggel káromkodott.

– Mit mondott?

– Azt mondta, MacNeil néni egy róse.

Danny nevetett. A szó rossz, antiszemita embert jelent. A gyerekek mindketten folyékonyán beszéltek angolul, mert már egy éve éltek Angliában, de jiddisül sem felejtettek el. Valójában nem is Robinsonnak, hanem Rabinowitznak hívták őket, és MacNeil néni intenzíven gyűlölte őket, amióta megtudta, hogy zsidók. Még sohasem találkozott zsidóval, s amikor a szobát kiadta, abban a hiszemben élt, francia családról van szó. A városban nem is élt zsidó rajtuk kívül, és Rabinowitzék, vagy angolosan Robinsonék nem is akartak eredetileg idejönni. Manchesterbe váltottak jegyet, mert Manchesterben nagy zsidó közösség élt, de a hajó kapitánya becsapta őket, s azt mondta, ez a város Manchester. Amikor rájöttek, hogy nem Manchesterbe jutottak el, apa azt mondta, meg kell takarítaniuk némi pénzt, hogy

továbbjussanak; de aztán a mama megbetegedett. Még mindig betegen feküdt, és még mindig itt voltak.

Apa a kikötőben dolgozott egy nagyon nagy raktárban, melynek homlokzatán ez a felirat díszelgett: *Tobias Pilaster és Tsai.,* és Maisie gyakran tűnődött azon, ki lehet az a *Tsai.* Apa írnokként működött, a beérkező és kimenő festékhordókat iktatta. Gondos ember volt, aki jegyzetelt, és jól tudott listákat készíteni. A mama éppen az ellentéte volt, tele élettel és bátorsággal. Ő vette rá apát arra is, hogy Angliába jöjjenek. A mama szeretett utazni, emberekkel ismerkedni, öltözködni, játszani. Talán ezért szereti őt annyira apa, gondolta Maisie, mert csupa olyan tulajdonságokkal rendelkezik, amivel ő nem.

Mostanában azonban a mama már nem volt olyan vidám, egész nap egy öreg matracon feküdt, néha fölébredt, aztán újra álomba süppedt, sápadt arcán verejték fénylett, lehelete forró volt. Az orvos szerint meg kell erősödnie: sok tejre és friss tojásra van szüksége, naponta egyen húst, mondta, majd távozott, miután honoráriumként apa odaadta az aznapi vacsoráravalót. Azóta Maisie mindig bűntudatot érzett ha evett, mert tudta, anyja elől eszi el az életet adó táplálékot.

Maisie és Danny megtanultak lopni. Vasárnap bementek a piacra, krumplit és almát csórtak a kofák kosarából. A kofák rendesen ügyeltek, de olykor figyelmüket elvonta az alkudozás, vagy összeverekedett két kóbor kutya, esetleg egy részeg ember dülöngélt a hevenyészett asztalok között: ilyenkor adódott az alkalom, mely a tolvajt szüli, s a gyerekek magukhoz ragadták a zsákmányt. Ha gazdag gyerekkel találkoztak, gyorsan kirabolták. Néhány fillért zsákmányoltak, talán egy narancsot, némi édességet. Maisie rettenetesen félt, hogy egyszer elkapják őket, de az éhség nagyobb úrnak bizonyult félelménél.

Ahogy fölnézett, férfiak kis csapatát látta közeledni a kikötő irányából, noha ilyenkor még dolgozni szoktak. A férfiak izgatottan és dühösen beszéltek, öklüket rázták. Amint közelebb kerültek, Maisie megismerte Ross urat, aki a felső szobát bérelte MacNeil nénitől, és apával együtt dolgozott a raktárban. Miért hagyta ma abba a munkát? Talán kirúgták? Elég mérgesnek látszott, vörös fejjel hadonászva szitkozódott, becsmérelte az ostoba, tetves, hazug szemeteket. Mikor az emberek a ház vonalába értek, Ross úr kivált közülük, és beviharzott a házba. A gyerekek rémülten menekültek szöges bakancsa elől.

Mikor Maisie ismét föltekintett, apját látta. A magas, vékony, szakállas férfi kis távolságból követte a többieket, lehorgasztott fejjel; barna szemében annyi keserűség és reménytelenség honolt, hogy Maisie sírni szeretett volna.

– Mi történt, apa? Miért jössz haza ilyen korán?

– Gyertek be – válaszolta apa alig hallható hangon.

A gyerekek követték apjukat a házba. A férfi letérdelt felesége betegágya mellett, és megcsókolta az asszony ajkát, aki fölébredt és

férjére mosolygott. Apa azonban nem mosolyodott el. Jiddisül beszélt.

– Tönkrement a cég. Toby Pilaster csődbe jutott.

Maisie nem egészen értette, mit jelent mindez, csak apja hanghordozásából érezte, valami nagy tragédia történhetett. Egy pillantást vetett Dannyre, aki megvonta vállát: ő sem értette.

– De hát miért? – kérdezte az asszony.

– Londonban tegnap csődbe ment egy nagy bank.

Az asszony sem értette.

– De hát ez nem London – mondta –, mi közünk nekünk Londonhoz?

– A részleteket nem ismerem.

– Szóval nincs munkád?

– Se munka, se fizetés.

– De ma még kifizettek.

– Nem. Nem fizettek ki – felelte a férfi lehajtott fejjel.

Maisie ismét bátyjára pillantott. Ezt már mindketten megértették: ha nincs pénz, nincs mit enni. Danny megijedt, Maisie pedig sírni szeretett volna.

– Ki kell fizetniük – suttogta az asszony. – Egész héten dolgoztál, ki kell fizetniük.

– Nincs pénzük. Csődbe jutottak: ez azt jelenti, tartoznak, és nem tudnak fizetni.

– Te mindig azt mondtad, Toby Pilaster jó ember.

– Toby Pilaster fölakasztotta magát. Tegnap éjjel a londoni irodájában. Egy kisfiú maradt utána, annyi idős, mint Danny.

– Mit adunk enni a gyerekeknek?

– Nem tudom – válaszolta a férfi, és sírva fakadt. A könnyek peregtek arcán és átitatták szakállát. – Ne haragudj, Sarah! Én hoztalak benneteket erre a szörnyű helyre, ahol nincsenek zsidók, és senki sem fog rajtunk segíteni. Nem tudom az orvost megfizetni, nincsen pénzem gyógyszerre, nem tudok mit enni adni a gyerekeknek. Kudarcot vallottam. – Azzal fejét felesége mellére hajtotta. Az asszony reszkető kézzel simogatta férje fejét.

Maisie megdöbbent. Még sohasem látta apját sírni. A látvány minden reménytől megfosztotta: úgy érezte, mindannyian meg fognak halni. Danny fölállt, Maisie-re nézett, fejével az ajtó felé intett. A gyerekek kióvakodtak a szobából. Maisie ismét leült a lépcsőre és sírva fakadt.

– Mit fogunk most csinálni? – kérdezte.

– Világgá kell mennünk – felelte Danny határozottan.

– Nem mehetünk.

– Muszáj. Ha itt maradunk, éhen halunk.

Maisie-t nem annyira az éhhalál riasztotta, de eszébe jutott, ha maradnak, anyjuk éhezni fog, hogy ők ehessenek, s akkor biztosan meghal.

– Igazad van. Ha elmegyünk, apa talán tud annyi ételt szerezni, hogy a mama ne haljon meg. Miatta kell elmennünk.

Ahogy kiejtette ezeket a szavakat, eszébe jutott a nap, amikor

elhagyták a lengyel falut, ahol születtek. A házak még égtek, amikor fölszálltak a hideg vonatra. Két vitorlavászon táskában volt minden holmijuk. Akkor kevésbé félt, mert úgy érezte, apa mindig gondját viseli majd; most viszont tudta, csak magára számíthat az életben.

– Hova megyünk? – kérdezte súgva.

– Én Amerikába megyek – felelte Danny.

– Amerikába? Hogyan?

– Horgonyoz a kikötőben egy hajó. A reggeli dagállyal elindul Bostonba. Fölmászom a kötélen, és a fedélzeten elbújok az egyik mentőcsónakban.

– Potyautas leszel – mondta Maisie félelemmel és csodálattal telt hangon.

– Igen.

Maisie most vette észre először, hogy bátyja felső ajkán már bajusz pehelyzik, hamarosan nem lesz gyerek többé, s egy napon neki is hosszú, fekete szakálla lesz mint apának.

– Milyen hosszú az út Amerikába? – kérdezte. Danny tétovázott.

– Nem tudom – mondta végül.

Maisie csak most fogta föl, Danny egyedül akar Amerikába menni. Ettől megijedt.

– Nem együtt megyünk?

Danny arca zavart kifejezést öltött, de nem mondott ellent húgának.

– Megmondom, mit csinálj! Menjél Newcastle-ba. Négy nap alatt megjárod gyalog. Nagy város, még Gdansknál is nagyobb. Vágd le a hajadat, lopj egy nadrágot, add ki magad fiúnak. Keress egy istállót, és szerezz munkát a lovak körül. Ha megkedvelnek, kapsz néhány fillért borravalónak, talán még állandó munkát is.

– Inkább veled mennék Bostonba – felelte Maisie, aki nem tudta elképzelni, hogy magára marad.

– Nem lehet. Magamnak is nehéz lesz elbújnom a hajón, meg ételt is kell lopnom. Rád már nem tudnék gondot viselni.

– Nem kéne gondomat viselned. Észre se vennéd, hogy ott vagyok.

– Akkor is aggódnék érted.

– És ha magamra hagysz, akkor nem fogsz értem aggódni?

– Mindenki boldoguljon saját maga – felelte Danny mérgesen.

Maisie látta, bátyja eltökélte magát, és tudta, ha egyszer valamit eldöntött, a herkópáter sem tudja lebeszélni róla. Félelemmel telt szívvel kérdezte:

– Mikor indulunk? Reggel?

– Nem – rázta a fejét Danny. – Én már sötétedéskor fölmászom a hajóra.

– Biztosan menni akarsz?

– Igen – felelte Danny és fölállt, mintha ezzel bizonyítaná elhatározását. Maisie is fölállt.

– Vigyünk magunkkal valamit?

– Mit vinnénk?

Maisie vállat vont. Csak az az egy ruhájuk volt, amit viseltek; nem voltak kedves tárgyaik, tulajdonuk: semmijük sem volt.

– Szeretném búcsúzóul megcsókolni a mamát.

– Ne tedd – felelte Danny durván. – Ha megteszed, nem tudsz majd elmenni.

Ez igaz volt. Ha bemegy a mamához, a látvány összetöri, és mindent elmond. Maisie nagyot nyelt, hogy sírva ne fakadjon.

– Rendben van – mondta aztán. – Indulhatunk.

Együtt vágtak neki az útnak. Az utca végén Maisie szeretett volna megfordulni, és egy utolsó pillantást vetni a házra, de félt, hogy akkor visszaszalad: így továbbment, anélkül, hogy visszanézett volna.

* * *

A *Times* című napilap néhány nap múlva az alábbi cikket közölte:

Mr. H. S. Wasbrough, az ashtoni törvényszék helyettes vizsgálóbírója tegnap vizsgálatot tartott a windfieldi pályaudvar szállójában, Peter James Middleton, 13 éves diák halálának ügyében. A diák a windfieldi iskola közelében elhelyezkedő, használaton kívüli kőfejtő tavában úszott, amikor két nagyobb diák észrevette, hogy fuldoklik. A két nagyobb diák egyike, Micky Miranda, córdobai állampolgár tanúságot tett amellett, hogy társa Edward Pilaster, 15 éves diák azonnal levette a ruháját, és a vízbe ugrott, hogy megmentse kisebb diáktársát. Sajnos eredménytelenül. Dr. Herbert Poleson, a windfieldi iskola igazgatója tanúvallomásában elmondta, a diákoknak tilos volt a kőfejtő tavában úszni, bár az igazgató tisztában volt vele, hogy ezt a szabályt gyakran kijátszottak. Az esküdtszék döntése: baleset. A helyettes vizsgálóbíró ezek után fölhívta a jelenlevők figyelmét az ifjú Edward Pilaster bátorságára, és kijelentette, mindenki méltán lehet büszke a windfieldhez hasonló intézményekre, amelyek az angol diák jellemét ilyen szerencsésen formálják.

* * *

Micky Mirandát elbűvölte Edward édesanyja. Augusta Pilaster magas, szoborszerűen faragott asszony volt, harmincas évei derekán. Szeme, szemöldöke fekete, járomcsontja magas, arca gőgös, orra és álla erős. Nem volt gyönyörű, talán kimondottan csinos sem, de büszke arca mindenkit elbűvölt. A törvényszéki tárgyaláson fekete ruhát és nagy, fekete kalapot viselt, ami valahogy még drámaibbá tette megjelenését. Micky megbabonázottan érezte, a rideg öltözék dús testet, a gőgös modor szenvedélyes természetet takar. Alig tudta levenni róla a szemét.

Augusta mellett ült férje, Edward atyja: Joseph, negyvenes, rút, savanyú képű ember. Arcában ugyanolyan késpengére emlékeztető orr

ült, mint fiáéban, a haja is szőke, bár már kopaszodott; s mintha ezzel ellensúlyozná ritkuló haját, hatalmas pofaszakáll tenyészett vöröses arcán. Vajon miért ment ez a remek asszony feleségül ehhez a rút emberhez, tűnődött Micky. Talán a hatalmas vagyonáért? Bizonyára.

A szállóból bérelt hintóban tértek vissza az iskolába. Mr. és Mrs. Pilaster, Edward, Micky és dr. Poleson, az igazgató kerültek egy kocsiba. Micky kajánul konstatálta, hogy Augusta szépsége az igazgatót is levette a lábáról. Az öreg buzgón érdeklődött, hogy a nagyságos asszonyt nem merítette-e ki a tárgyalás, elég kényelmesen ül-e a kocsiban; utasította a kocsist, hajtson lassabban, s mikor megérkeztek, fürgén pattant ki a kocsiból, hogy segédkezzen a szépasszony kiszállása körül. Bulldogfeje átszellemült a boldogságtól.

A tárgyalás rendben folyt le. Micky nyílt és őszinte arckifejezéssel adta elő a történetet, melyet Edwarddal együtt főztek ki; bár belül igencsak félt. Az angolok komolyan veszik az igazmondást, s komoly bajba kerülhet, akit hazugságon kapnak. A bíróság azonban annyira értékelte Edward hősiességét, hogy nem tették ki a tanút keresztkérdéseknek. Edward idegesen viselkedett, dadogott, hebegett, de a vizsgálóbíró ezt annak tudta be, hogy a hősies ifjúnak nem sikerült pajtását megmentenie. Még ahhoz is ragaszkodott, hogy Edward ne hibáztassa magát a történtekért.

A többi fiút nem idézték meg. Peter Middleton megfulladásának vélt napján Hugh, apja halála miatt távol volt az iskolától.

Toniót sem idézték meg, mert nem tudták, hogy szemtanúja volt a tragédiának, az ismeretlen tanú pedig – az a diák, aki a tó túlsó végében úszott – nem jelentkezett.

Peter Middleton szüleit túlságosan megviselte a gyász, és nem jelentek meg a vizsgálatnál, csak ügyvédjüket küldték el: egy álmos öregembert, akinek láthatóan egyetlen vágya az volt, hogy minél hamarabb vége legyen az egésznek. Peter Middleton bátyja, David jelen volt, s amikor az ügyvéd nem intézett kérdést a tanúkhoz, izgatottan suttogott valamit a fülébe, de az öreg ellegyintette. Micky örült, hogy az öreg ilyen lustán és érdektelenül végzi a dolgát. Ő maga ugyan nem félt a keresztkérdésektől, de úgy érezte, Edwardnak az sok lenne, megtörne, s esetleg mindent bevallana.

Az igazgató poros szalonjában Mrs. Pilaster megcsókolta fia homlokán a sebet, melyet Tonio köve ejtett; a fiúk természetesen nem kötötték senki orrára, hogy Tonio sebesítette meg Edwardot, mert ebben az esetben meg kellett volna magyarázniuk a körülményeket. Ehelyett azt találták ki, hogy Edward akkor verte be a fejét, amikor Peter megmentésére a vízbe ugrott. Toniótól nem kellett tartani, mert Micky alaposan megfélemlítette.

Teázás közben Micky új oldaláról ismerte meg barátját. Anyja mellett ült, aki simogatta, becézgette fiát, Teddynek nevezte. A legtöbb hasonló korú fiút az ilyesmi zavarta volna. Nem így Edward. A fiú nyilvánvalóan élvezte a kényeztetést, arcán eleddig ismeretlen mosoly

játszott. Az anyja teljesen a fiába van habarodva, gondolta Micky, az meg élvezi az egészet.

Néhány percnyi udvarias és semmitmondó csevegés után Augusta hirtelen fölállt. A meglepett férfiak szintén föltápászkodtak.

– Biztosan hiányzik önnek a dohányzás, igazgató úr – jelentette ki a nő. – A férjem szívesen sétál önnel egyet a kertben, ahol nyugodtan szivarozhatnak. Teddy drágám, menj te is apáddal! Ami engem illet, szeretnék néhány csöndes percet tölteni a kápolnában, és örülnék, ha Micky megmutatná az utat.

– Hogyne, hogyne – hadarta gyorsan az igazgató, aki Augusta minden óhaját szívesen teljesítette volna. – Indulás, Miranda, mutasd meg a hölgynek, merre van a kápolna.

Mickynek imponált a nő. Milyen könnyedén irányítja környezetét! Ajtót nyitott, majd a kilibegő hölgy nyomába lépett. A hallban udvariasan megkérdezte:

– Parancsol napernyőt? Odakint igen erős a verőfény.

– Köszönöm, nem kérek.

Kimentek. Az igazgató háza előtt sok diák ácsorgott: nyilván elterjedt a hír, hogy Pilasternek remek bőr az anyja, s most eljöttek megnézni maguknak. Ennek megfelelő büszkeséggel kísérte Mrs. Pilastert a kápolnához. Az ajtó előtt megállt.

– Megvárom idekint – ajánlotta föl.

– Gyere be! Beszélni akarok veled.

Micky ideges lett. Egy érett szépasszony kísérgetésének dicsősége elhalványult feltámadó gyanakvása mellett. Miért akar vele kettesben beszélni? A kápolna üres volt. Az asszony leült az egyik padba, Mickyt leültette maga mellé, aztán mélyen a szemébe nézett, és azt mondta:

– Most pedig halljuk az igazságot.

Augusta látta, hogy a fiú elpirul, és tudta, ösztönei nem csalták meg. Micky azonban csak egy pillanatra veszítette el önuralmát.

– Már mindent elmondtam.

– Nem hiszem – válaszolta fejét rázva az asszony.

Micky elmosolyodott. Az asszony meglepődött ezen. Biztosan érezte, hogy a tárgyaláson Micky hazudott, s nem értette, hogyan tud mosolyogni. A férfiak általában nem tudtak neki ellenállni, de ez a fiatalember, mintha kivétel lenne.

– Hány éves vagy?

– Tizenhat.

Augusta egy percig némán tanulmányozta Micky arcát. Hihetetlenül jóképű, gondolta, göndör, sötét hajával, sima bőrével, bár telt ajka, súlyos szemhéja már most enyhe romlottságot sejtetett. Strang grófra emlékeztette... de ezt a felbukkanó emléket gyorsan újra magába temette.

– Peter Middleton egyáltalán nem fuldoklott, amikor a tóhoz érkeztetek – jelentette ki –, ellenkezőleg: boldogan úszkált a vízben.

– Miből gondolja? – kérdezte Micky hűvös nyugalommal. Megőrizte

lélekjelenlétét; korához képest nagyon is érett, gondolta Augusta. Bizonyos fokig föl kell fednem a lapjaimat, tette még hozzá gondolatban.

– Talán elfelejtetted, hogy Hugh Pilaster is ott volt. Hugh az unokaöcsém. Talán hallottad, hogy az apja a múlt héten lett öngyilkos, Hugh azért nincs most az iskolában. De az anyjával beszélt, az anyja pedig nekem sógornőm.

– És mit mondott?

– Azt mondta, hogy Edward a vízbe dobta Peter ruháját – válaszolta Augusta, és összeráncolta szemöldökét, mert voltaképpen nem értette, Teddy miért tette ezt.

– És aztán?

Augusta elmosolyodott. Ez a fiú maga akarja átvenni a beszélgetés irányítását, amely úgy indult, hogy Augusta kérdezte őt, s most mintha Micky hallgatná ki az asszonyt.

– Egyszerűbb lenne, ha elmondanád, mi történt.

– Rendben van – bólintott Micky.

Augusta egyszerre érzett megkönnyebbülést és aggodalmat; tudni akarta az igazságot s ugyanakkor fázott is tőle. Szegény Teddy – csecsemőkorában majdnem meghalt, mert Augusta tejével valami baj volt, s majdnem el is pusztult, mire az orvosok rájöttek a baj természetére, s egy dajka alkalmazását javasolták. Edward azóta is sérülékeny, igényt tart anyja figyelmére. Anyja még azt is ellenezte, hogy a gyerek bentlakásos iskolába menjen, de férje hajlíthatatlan maradt ebben a kérdésben... Augusta figyelme újra Micky felé fordult.

– Edward nem akart semmi rosszat – kezdte Micky. – Csak tréfából hajigálta a ruhákat a tóba.

Augusta biccentett. Tudta, a diákok szeretik a vaskos tréfákat. Nyilván Teddy sokszor maga is áldozatul esett a többiek diákcsínyjeinek.

– Aztán Hugh a vízbe lökte Edwardot.

– Hugh mindig is bajkeverő volt, akárcsak az apja. – Valószínűleg hasonlóan is végzi majd, tette hozzá gondolatban.

– A többiek mind nevettek, Edward pedig a víz alá nyomta Petert, hogy móresre tanítsa. Hugh elszaladt, Tonio pedig megdobta Edwardot egy kővel.

Augusta elképedt.

– Megdobta kővel? El is ájulhatott, meg is fulladhatott volna.

– De nem fulladt meg, ellenkezőleg, üldözőbe vette Toniót. Én is őket néztem, Peter Middletonra senki sem figyelt. Tonio végül elmenekült, s csak akkor vettük észre, hogy Peter nagyon elcsöndesedett. Tényleg nem tudjuk, mi történt vele, talán kimerült abban, hogy Edward folyton a víz alá nyomta, s már nem maradt elég ereje hozzá, hogy kiússzon. Mindenesetre akkor már a hasán lebegett a vízen. Rögtön kihúztuk, de már nem élt.

Ez aligha Edward hibája, gondolta Augusta. A diákok mindig is

szerették a durvaságot. Mindazonáltal roppantul örült, hogy a törvényszéken mindez nem hangzott el. Hála istennek, Micky falazott Edwardnak.

– És a többiek? – kérdezte. – Nekik tudniuk kell, mi is történt valójában.

– Szerencsére Hugh még aznap elment.

– És a másik? Tonynak hívják?

– Antonio Silva. Toniónak hívjuk. Miatta ne aggódjon! Honfitársam, azt teszi, amit mondok neki.

– Miért vagy ebben ilyen biztos?

– Mert Tonio tudja, ha engem bajba kever, odahaza a családja adja meg az árát.

Augusta önkéntelenül összerezzent. Micky hangjában volt valami fagyos és kegyetlen, ahogy ezt mondta.

– Hozzak egy kendőt? – érdeklődött Micky gálánsán.

Augusta nemet intett.

– Senki más nem látta, mi történt?

Micky elkomorodott.

– Még egy fiú úszott a tóban, amikor odaértünk.

– Kicsoda?

Micky megrázta a fejét.

– Nem láttam az arcát, és nem hittem, hogy ennek később jelentősége lehet.

– Láthatta, ami történt?

– Nem tudom.

– De amikor a hullát kihúztátok a vízből, már nem volt ott?

– Akkor már nem.

– Bár tudnánk, ki volt az – mondta Augusta aggodalmasan.

– Lehet, hogy nem is diák volt – jelentette ki Micky. – Talán a városból jött. Akárhogy is, nem jelentkezett tanúként, úgyhogy aligha jelent számunkra veszélyt.

Számunkra, gondolta Augusta. A többes szám úgy hangzik, mintha ezzel a diákkal közös részünk lenne valami becstelen, esetleg törvénytelen ügyben. A nőnek nem tetszett a helyzet, melybe óvatlanul keverte magát, s mely csapdának bizonyult.

Határozott pillantást vetett a fiúra, és azt kérdezte:

– Mit akarsz?

Micky zavarodott arckifejezéssel nézett vissza.

– Hogy érti ezt?

– A törvényszék előtt a fiam kedvéért hamisan tanúskodtál ma – mondta Augusta, és örömmel látta, hogy keresetlen hangvétele zavarba hozza Mickyt. Ismét sikerült tehát kezébe vennie az irányítást. – Nem hiszem, hogy egyszerű szívjóságból tetted volna. Szerintem valami viszonzást vársz, és az lenne a legjobb, ha egyenesen megmondanád, mit.

Augusta észrevette, a fiú a mellét bámulja, s egy pillanatig azt hitte,

Micky tisztességtelen ajánlattal fog előállni. Micky azonban végül ezt nyögte ki:

– Szeretném, ha magukkal tölthetném a vakációt.

– Miért? – kérdezte Augusta, akit a kérés váratlanul ért.

– Mert hathetes hajóút választ el a saját hazámtól. Mindig az iskolában kell maradnom. Utálok itt maradni, magányos vagyok, és olyan unalmas egész nyáron itt kushadni. Szeretném, ha a nyarat Edwarddal tölthetném.

A kérés kisdiákos volt. Augusta arra számított, a fiú pénzt fog kérni, esetleg állást a Pilaster Bankban. Micky kívánsága gyerekesen kevésnek tűnt, bár neki nyilván sokat jelentett. Végtére is, gondolta Augusta, mégiscsak egy tizenhat éves gyerek.

– Ezt a kívánságot nagyon szívesen teljesítem. Velünk fogod tölteni a nyarat. – A gondolat, hogy Micky nyáron a közelében lesz, egyébként sem volt az asszony ellenére. Micky veszélyesen jóképű fiatalember volt. Modora tökéletes, nem terhes vendég. Nem beszélve arról, Edwardra is jó hatást gyakorolhat. Ha Teddynek volt hibája, akkor az a céltalanság. Micky pont az ellentettje, talán mellette Teddybe is költözik valamelyes akaraterő. Micky boldogan mosolygott, őszinte hálával mondta:

– Köszönöm.

Augusta hirtelen magányra vágyott, hogy átgondolja a történteket.

– Most hagyj magamra – mondta –, egyedül is visszatalálok az igazgató házához.

Micky fölkelt a padból és kezet nyújtott. Augusta elfogadta a kinyújtott kezet.

– Köszönöm, hogy megvédted Teddyt.

Micky lehajolt, mintha kezet akarna csókolni, de nem kis megdöbbenésére szájon csókolta. Olyan hirtelen történt, hogy nem volt ideje a fejét sem elfordítani. Egy pillanatig azt sem tudta, mit mondjon, s mire a sértettség szavai eszébe jutottak, Micky már nem volt a kápolnában. Még a kezét sem lett volna szabad megcsókolnia, nemhogy az ajkát. Mit gondol ez a kölyök? Első gondolata az volt, hogy visszavonja a meghívást. Miért ne vonhatná vissza egy pimasz diák meghívását? Aki így viselkedik, ne töltse velük a nyarat. Ez a gondolat azonban kényelmetlen érzéseket ébresztett benne. Nem egyszerűen arról van szó, hogy Micky megmentette Edwardot és a családot egy szégyenletes botránytól. Jóval többről: amióta kivette belőle az igazságot, bűntársak; és ez roppant sebezhetővé teszi.

Sokáig ült a hűvös kápolnában a fehérre meszelt falat bámulva, s azon gondolkodott, vajon ez a különös, jóképű fiú miként használja majd fölötte gyakorolt hatalmát.

ELSŐ FEJEZET

1873. május

Mikor Micky Miranda huszonhárom éves lett, apja Londonba érkezett, hogy puskákat vásároljon.

Senor Carlos Raul Xavier Miranda, röviden papa, alacsony, vállas férfi volt, napbarnított arcára az erőszak és az állati ösztönök vésték félreismerhetetlen vonásaikat. Odahaza, ha gesztenyebarna csődörén ült, széles karimájú kalapban, bőr lovaglónadrágban, parancsoló látványt nyújtott; most azonban, amint a londoni Hyde Parkban fecskefarkú kabátban és kürtőkalapban parádézott, ostobának érezte magát, s ez a szokottnál is ingerlékenyebbé tette. Apa és fia nem hasonlítottak egymásra. Micky magas, kellemes arcú fiatalemberré nőtt, és inkább mosolyával hódított, ellentétben apjával, aki azt szokta meg, hogy haragvó arckifejezése révén kapja meg, amit akar. Micky mélyen ragaszkodott a londoni élethez: a szép ruhákhoz, az udvarias modorhoz, a lenvászon lepedőkhöz, és a kényelmes élethez. Leginkább attól tartott, hogy a papa visszaviszi Córdobába. Nem akarta napjait nyeregben, az éjszakáit a puszta földön tölteni. Még ennél is kevésbé kívánta Paolo zsarnokoskodó társaságát. Paolo kiköpött papa. Egy napon talán hazamegy, de akkor már fontos és önálló emberként, nem papa Miranda kisebbik fiaként. Addig is meg kell győznie apját, hogy a család szempontjából hasznosabb, ha Londonban maradhat.

Ezen a napos szombat délutánon a park déli útján sétáltak. Mindenfelé nyüzsögtek a jól öltözött londoni emberek, ki gyalog, ki lóháton, ki nyitott kocsiban, hogy élvezhesse a meleg időt. A papa azonban nem érezte jól magát.

– Kellenek a fegyverek – morogta spanyolul, immár másodszor.

– Talán otthon is megvehetné őket – jegyezte meg Micky bátortalanul.

– Kétezret? Talán. De mindenki tudna róla.

A papa titokban akarta tartani, hogy nagy mennyiségű fegyvert vásárol. Mickynek fogalma sem volt róla, mire kell annyi puska, de sejtette, a kétezer puska és a hozzávaló lőszer megvásárlására valószínűleg rámegy a család majd minden készpénztartaléka. Minek annyi fegyver? Córdobában nem volt háború a legendás cowboyháború óta, amikor a papa embereivel átkelt a hegyeken, hogy Santa Maria tartományát felszabadítsa a spanyol uralom alól. Kinek kellenek a puskák? A papa háza táján összesen nem volt ezer ember, még ha a cowboyokhoz hozzászámoljuk a családokat, a léhűtőket, és a szolgákat, akkor sem. A papa nyilván verbuválni is akar. De ki ellen akarnak harcolni? Ilyesmiken gondolkodott Micky, de megkérdezni nem volt mersze, a papa pedig magától nem árult el semmit. Ezért inkább így szólt:

– Odahaza valószínűleg nem is lehet ilyen jó fegyvereket kapni.

– Ez igaz – válaszolta a papa. – Ez a Westley-Richards a legjobb puska, amivel valaha találkoztam.

Micky segített a papának a fegyverek kiválasztásában. Senor Miranda rövid csövű puskákat akart, amelyek nem akadályozzák a lovasokat a szabad mozgásban. Micky elvitte egy birminghami gyárba, ahol a papa megismerkedett a Westley-Richards karabéllyal.

– És milyen gyorsan gyártják őket! – tette még hozzá Micky.

– Azt hittem, beletelik fél évbe, míg mindet legyártják; ehelyett néhány nap is elég.

– Mert az új amerikai gépeket használják. – Régen, amikor a fegyverkovácsok egyenként készítették el a puskákat, valóban eltartott volna hat hónapig, mire kétezer fegyverrel elkészülnek, de a modern gépekkel az alkatrészek bármelyik fegyverbe beilleszthetőek voltak, s egy jól felszerelt gyár naponta több százat is elkészített: mintha gombostűket gyártana.

– És az a gép, amelyik naponta kétszázezer töltényt állít elő! – mondta papa Miranda, s hitetlenkedve rázogatta fejét. Hangulata azonban ismét borúsra váltott, és rosszkedvűen mondta: – De hogyan kérhetik a fegyverek árát, még mielőtt leszállították volna őket?

A papa nem tudott sokat a nemzetközi kereskedelemről. Úgy képzelte, a gyáros leszállítja a fegyvereket Córdobába, és ő ott kifizeti az értük járó pénzt. A gyár azonban ragaszkodott hozzá, hogy megkapja a pénzt, mielőtt a fegyverek elhagyják a birminghami üzemet. Ugyanakkor a papa nem szívesen szállította volna az ezüstpénzt hordókban Córdobából Angliába, s ami még rosszabb, tényleg nem fizethetett, mielőtt a fegyvereket megkapta.

– Megoldjuk ezt a problémát, papa – biztatta Micky. – Erre valók a kereskedelmi bankok.

– Mondd el még egyszer az egészet – utasította Senor Miranda. – Biztos akarok lenni benne, hogy tökéletesen értem.

Micky örült, hogy magyarázhat.

– A bank kifizeti a birminghami gyárat, megszervezi a szállítást, és biztosítja a rakományt. Mikor a fegyverek megérkeznek, papa kifizetheti az árat a bank córdobai irodájában.

– De akkor meg nekik kell az ezüstöt átszállítani az óceánon.

– Nem feltétlenül. Lehet, hogy egészen másra használják föl. Például megvesznek belőle egy rakomány sózott marhahúst, amit Londonba szállítanak.

– És miből élnek meg?

– Minden tranzakció után jutalékot számolnak föl. A fegyvergyárosnak egy kicsit kevesebbet fizetnek, a szállítás és biztosítás összegéből százalékot vesznek le, a papától meg egy kicsit többet kérnek a puskákért.

A papa bólintott. Bár nem mutatta, mégis meglátszott rajta, hogy a hallottak nagy hatást gyakoroltak rá. Micky titokban büszkeséget

érzett. Elhagyták a parkot és a Kensington Gore-on elsétáltak Pilasterék házához.

Az elmúlt hét évben Micky minden nyári vakációját Pilasterékkel töltötte. Mikor az iskolát elvégezték, Edward mellett ő is végigjárta Európát. Az oxfordi három év alatt ismét szobatársak voltak: együtt ittak, együtt kártyáztak, együtt randalíroztak az egyetemi városban, s csak annyit tanultak, amennyi végképp elengedhetetlen volt. Micky soha többet nem csókolta meg Augustát, bár gyakran lett volna hozzá kedve, sőt ennél jóval többet is szívesen művelt volna az asszonnyal. Sejtette azt is, nem ütközne komolyabb ellenállásba. A fagyos gőg alatt egy érzéki asszony forró szíve fortyogott. Micky sokat ért el azzal, hogy Anglia egyik leggazdagabb családja szinte második fiává fogadta, s nagyon jól tudta, egy kaland kedvéért őrültség lenne mindezt kockára tenni. Megtartóztatta tehát magát, bár gyakran álmodozott a megfontoltságból elszalasztott lehetőségről.

Edward szülei nemrég költöztek új otthonukba. Kensington Gore nemrég még bozóttal szegélyezett út volt, amely a Mayfairből Kensigton faluba vezetett. Ma már a déli oldalon pompás házak sorakoztak. Északon a Kensington palota kertjei húzódtak. Itt éltek a leggazdagabb kereskedőcsaládok. A ház építészeti stílusa már nem volt ilyen egyértelmű. Vörös téglából és fehér kőből épült. A földszinten és az első emeleten hatalmas ablakok, afölött csúcsos tető, amelynek háromszöge még három emelet ablakait övezte: alul hat, középen négy, legfelül kettő; megannyi hálószoba a megszámlálhatatlan rokonnak, vendégnek és szolgának. A tető széle lépcsőzetesen épült, s e lépcsőkre kőszobrokat helyeztek: oroszlánokat, sárkányokat, majmokat, legfelül pedig egy kibontott vitorlájú hajót, amely talán azt a rabszolgákat szállító hajót jelképezte, amely a legenda szerint megalapozta a család vagyonát.

A két Miranda megállt a ház előtt.

– Nem hiszem, hogy még egy ilyen ház akadna Londonban – jegyezte meg Micky.

– Biztos vagyok benne, hogy a hölgy szándéka éppen ez volt – felelte apja spanyolul.

Micky bólintott. A papa ugyan még nem találkozott Augustával, de már megvolt róla a véleménye.

A ház hatalmas alagsorral rendelkezett. Az utca szintjéről híd vezetett az utcai bejárathoz. Az ajtó nyitva állt, és a két Miranda belépett. Augusta teadélutánt tartott, melynek egyetlen célja az volt, hogy házával henceghessen. A tölgyfával burkolt hallban nyüzsögtek a vendégek és a szolgák. Micky és a papa átnyújtották kalapjukat az egyik lakájnak, aztán beléptek a fogadószobába, melynek túlsó végén át a teraszra és a kertbe lehetett jutni.

Micky készakarva választotta ezt az alkalmat arra, hogy apját bemutassa Pilasteréknek, mert a nagy nyüzsgésben – így gondolta – talán kevésbé fog feltűnni, hogy a papa modora nem mindig felel meg

a legmagasabb londoni elvárásoknak. A papa még a córdobai elvárásokhoz képest is édeskeveset törődött a jómodorral, Londonban kísérgetni pedig kicsit olyan volt, mintha az ember oroszlánt sétáltatna pórázon. A papa mindig fegyvert hordott a kabátja alatt, Londonban csakúgy, mint odahaza. Ehhez ragaszkodott. Jobb a biztonság, gondolta.

Mickynek nem kellett megmutatnia, melyik asszony Augusta. A ház asszonya a terem közepén állt sötétkék selyemruhában, melynek mély kivágása látni engedte dús kebelének vonalait. Amikor a papa végre kezet rázott vele, Augusta mélyen a szemébe nézett, és mély bársonyos hangján ekképp búgott:

– Micsoda öröm, hogy végre megismerhetem, senor Miranda.

A papa azonnal el volt bűvölve. Mélyen Augusta kezére hajolt, megcsókolta, s tört angolsággal így szólt:

– Örökre adósa vagyok, amiért ilyen kedves Miguelhez.

Micky közben szakértő szemmel figyelte, amint Augusta a papát leveszi a lábáról. Az asszony nem sokat változott hét év alatt. Egy-két apró ránc a szeme alatt, mely csak még vonzóbbá tette; néhány ezüst hajszál, mely csak hangsúlyozta hajkoronája feketeségét, s ha fölszedett is néhány kilót, ettől legfeljebb csak még dúsabb lett.

– Micky gyakran mesélt nekem nagyszerű gazdaságáról – mondta Augusta.

– Remélem, egy nap vendégül láthatom – felelte a papa mély hangon.

Még csak az hiányzik, gondolta Micky. Augusta körülbelül annyira illene bele a córdobai környezetbe, mint egy flamingó a szénbányába.

– Talán egyszer eljön az a nap is. Milyen messze esik az ön hazája?

– Az új hajókkal csak egy hónap az út.

A papa még mindig markában szorongatta Augusta kezét, s hangja érzékien csengett. Augusta megbabonázta. Mickyn féltékenység futott át; ha valaki a családból flörtölni fog Augustával, gondolta, az én leszek, és nem a papa.

– Córdoba gyönyörű ország, mint hallom – csevegett tovább a nő.

Micky közben azon imádkozott, nehogy a papa valami modortalanságot kövessen el. Bár senor Miranda maga is tudott világfi lenni, ha éppen kedve volt hozzá, s most lelkesen adta elő a romantikus dél-amerikai nagyúr szerepét Augusta kedvéért. Tovább udvarolt.

– Megígérhetem, hogy abban a királyi fogadtatásban lenne része, amit érdemel.

– Milyen csábító – felelte Augusta legőszintétlenebb társalgói modorában. Azzal kihúzta kezét a papa markából, átnézett fölötte, meglátott valakit, és felkiáltott:

– Tillotson kapitány! Milyen kedves, hogy eljött! – Azzal elfordult, hogy az új vendéggel csevegjen.

A papának eltartott egy percig, mire összeszedte magát, aztán így

szólt:
– Mutasd meg a bank főnökét!
– Hogyne – felelte Micky idegesen, és körülnézett, nem látja-e valahol az öreg Seth Pilastert. Az egész család jelen volt: pártában maradt nénikék, joviális bácsikák, unokatestvérek. Észrevett még néhány parlamenti képviselőt, arisztokratát; a vendégek zömét azonban üzletfelek alkották, üzletfelek és versenytársak. Micky látta Ben Greenbourne sovány, egyenes alakját, a Greenbournes Bank tulajdonosát és vezetőjét, aki állítólag a világ leggazdagabb embere, s egyben Micky volt iskolatársának, Solomon Greenbourne-nak, azaz a Dagadtnak a papája. Az iskola elvégzése óta nemigen találkoztak. Dagadt nem ment egyetemre, Európát sem mulatta végig, helyette apja bankjában kezdett dolgozni.
Az arisztokraták általában nem beszéltek pénzről, az ilyesmit közönségesnek tartották, ezeknek az embereknek azonban egyáltalán nem voltak ilyen gátlásaik. Micky gyakran kihallotta a „crash” szót, amelyet az újságok gyakran „krach”-nak írtak, mivel Ausztriában kezdődött. A részvények árfolyama lezuhant, a banki kamat felszökött, legalábbis Edward szerint, aki nemrég lépett munkába a családi bankban. Sokan megijedtek, de a Pilaster Bank bízott benne, hogy a bécsi krach nem fogja a londoni pénzvilágot is magával rántani.
Micky kivezette a papát a teraszra, ahol a csíkos vászonernyők árnyékában fapadokat állítottak föl. Itt üldögélt az öreg Seth, a nagy meleg ellenére takarót terítve lábára. Valami meghatározatlan betegségben szenvedett, vékony volt, akár a tojáshéj, de a Pilasterek karvalyorra még ebben az állapotban is félelmetesen meredt előre. Éppen egy vendéggel beszélgetett.
– Milyen kár, hogy egészségi állapota miatt nem tud részt venni az udvari fogadáson – udvarolt a vendég.
– Ellenkezőleg! Örülök, hogy ezen a réven kimenthettem magam – dörmögte a vénember. – Nem látom be, miért kellene olyan emberek előtt hajbókolnom, akik soha az életben nem dolgoztak.
– De a walesi herceg meghívása! Óriási megtiszteltetés!
Seth nem volt vitatkozós kedvében.
– Hölgyem – mondta –, a Pilaster név a tisztes üzlet garanciája a világ sok olyan sarkában, ahol még hírét sem hallották a walesi hercegnek.
– Ugyan, Pilaster úr – folytatta a hölgy, kitartva a csevegő hangnem mellett –, úgy beszél, mintha a királyi család ellenére lenne.
Seth bácsi hetven éve utálta a csevegést.
– Nekem a henyeség van ellenemre – jelentette ki. – Meg van írva: aki nem dolgozik, ne is egyék. Szent Pál írta ezt a therszalonikiekhez intézett második levelében, és nem tette hozzá, hogy a királyi vérből származók kivételt képeznének.
A hölgy zavartan távozott. Micky elnyomott egy mosolyt, és így szólt:

– Pilaster úr, engedje meg, hogy bemutassam atyámat, senor Carlos Mirandát, aki Londonba látogatott egy rövid időre.

Seth kezet rázott a papával.

– Cordoba? A bankom irodát tart fent a fővárosban, Palmában.

– Ritkán megyek a fővárosba – felelte a papa. – Santamaria tartományban gazdálkodom.

– Szóval marhahússal foglalkozik?

– Igen.

– Vegyen jégszekrényt, sok jégszekrényt – javasolta Seth. A papa ezt nem értette. Micky sietett a magyarázattal.

– Föltaláltak egy masinát, ami hidegen tartja a húst, úgyhogy nem romlik meg. Ha valaha hajókba is sikerül őket beépíteni, az egész világnak szállíthatunk marhahúst anélkül, hogy be kellene sózni.

A papa homlokát ráncolta.

– Nekem ez nem tetszik. Nagy sózóüzemem van.

– Bontsa le – vakkantott az öreg. – Mondom magának, vegyen jégszekrényt!

A papa általában nem örült, ha megmondták neki, mit tegyen, és ezért Micky aggódni kezdett. Szeme sarkából észrevette Edwardot.

– Papa, engedd meg, hogy bemutassam neked a legjobb barátomat – mondta, s gyorsan Edwardhoz kormányozta a papát. – Edward Pilaster.

A papa szemügyre vette fia legjobb barátját. Edward nem volt jóképű, inkább apjára ütött. Egészséges parasztfiúra emlékeztetett, izmos volt és szőke. Az éjszakai dorbézolások és a rengeteg bor még nem látszottak meg rajta. A papa kezet rázott vele, és azt mondta:

– Elég régen vagytok már barátok.

– Egy húron pendülünk – felelte Edward. A papa elkomorult, mint mindig, ha nem értett valamit. Micky így szólt:

– Beszéljünk egy kicsit az üzletről! – A három ember a teraszról a friss pázsitra lépett. A pázsit mezsgyéjét nemrég ültették, apró bokorpalánták kandikáltak a frissen forgatott földben.

– Apám nagyobb bevásárlást eszközölt Londonban – kezdte Micky legjobb modorában –, hajóra és biztosításra van szüksége. Ez lehetőség egy üzletre a családi banknak.

– Nagyon szívesen. Ha holnap reggel találkozunk a bankban, mindent elintézhetünk.

– Helyes – jelentette ki a papa.

– És mi van akkor, ha a hajó elsüllyed? Kinek a vesztesége? A miénk vagy a banké? – kérdezte Micky.

– Egyik sem veszít – felelte Edward. – A rakományt a Lloyd's biztosítja. Ha a hajó elsüllyed, a biztosító fizet, és a bank újra elküldi a rakományt. Egyébként mi lenne az?

– Puskák.

Edwardnak leesett az álla.

– Vagy úgy? Ebben az esetben nem tudok segíteni.

– Miért? – kérdezte Micky. Nem értette a dolgot.

– Azért, mert az öreg Seth metodista. Ami azt illeti, az egész család metodista, de kevésbé hitbuzgó, mint az öreg. A fegyverkereskedelmet nem támogatja, és miután ő az elnök, ha ő nem támogat valamit, azt a bank sem támogatja.

– Az ördögbe is! – káromkodta el magát Micky, majd rémült pillantást vetett apjára. De a papa szerencsére nem fogta föl a beszélgetés értelmét. Micky gyomra összeszorult. Seth vallásos meggyőződésén fusson az ügy zátonyra?

– Az az álszent vénember gyakorlatilag már halott, miért avatkozna be?

– Hamarosan visszavonul, de azt hiszem, utána Samuel bácsi következik, és ő sem szereti a fegyverkereskedelmet.

A helyzet egyre rosszabbnak tűnt. Samu bácsi Seth fia volt, ötvenhárom éves, egészséges agglegény.

– Ezek szerint másik kereskedelmi bankhoz kell fordulnunk.

– Valószínűleg egyszerűbb lenne, ha bemutattok néhány ajánlólevelet.

– Minek?

– A bank mindig viseli a kockázatot, hogy valamelyik üzlettárs nem tartja be a megállapodást, és nyakán marad az egész rakomány, amivel nemigen tud mit kezdeni. Az ajánlólevelek tulajdonképpen az üzlettárs tisztességét biztosító iratok. – Edward természetesen nem tudhatta, hogy Dél-Amerikában ismeretlen fogalom a tisztességes üzletember. A papa *caudillo* volt, vidéki nagybirtokos, százezer holdnyi pampa ura, akinek félezer cowboya egyszersmind magánhadseregként is megállta a helyét. A papa hatalma Angliában utoljára a középkorban tűnt fel. Aki a papától ajánlólevelet vagy üzleti referenciát kér, ennyi erővel Hódító Vilmostól is kérheti ugyanezt, midőn utóbbi serege élén partra száll Hastings alatt. Micky nyugalmat tettetett, bár mi sem állt tőle távolabb. Azonban okos fiú volt, aki tudta, a londoni életnek ez az üzlet az ára. Nem akart visszamenni a papával szülőföldjére.

– Majd utánanézek – morogta. Megfordultak, és visszasétáltak a vendégektől nyüzsgő teraszra. Micky szorongva gondolt rá, hogy előbb-utóbb el kell magyaráznia a helyzetet a papának, aki nem szerette, ha bármi az útjában állt, nem tűrte, hogy bárki kudarcot valljon, és igen hirtelen haragú embernek ismerték a családban.

A teraszon megjelent Augusta. – Keresd meg nekem Hasteadot – mondta Edwardnak. Hastead a ház lakájlelkű komornyikjaként végezte hivatását. – Elfogyott a gyümölcslé, és a nyomorult nincs sehol. – Edward távozott, Augusta pedig barátságosan, bensőségesen mosolygott a papára. – Jól érzi magát a mi kis összejövetelünkön, Senor Miranda?

– Köszönöm, remekül – jelentette ki a papa.

– Igyék teát vagy gyümölcslevet!

A papa szívesebben látott volna némi tekilát, de a metodista

teadélutánon nem szolgálnak föl alkoholt. Augusta egy pillantást vetett Mickyre, s mert mindig is érzéke volt mások hangulata iránt, így szólt:
– Látom, nem érzik jól magukat. Valami baj van?
– Olyasmi – felelte Micky őszintén. – A papa révén hozzásegíthettem volna Edwardot, hogy üzletet vigyen a banknak, de Seth bácsi nem köt üzletet, ha fegyverekről van szó. Márpedig itt puskákat meg lőszert kellene szállítani.
– Seth már nem sokáig lesz elnök.
– Lehet, de úgy tűnik, Samu bácsi is hasonlóképpen gondolkozik.
– Igen? S ki mondta, hogy ő lesz a következő elnök?

Hugh Pilaster új nyakkendőjét viselte. Remek *kravat,* égszínkék selyem, mely a nyakon kissé puffad, s tűvel erősítik meg. *Ascot* nyakkendő, a legújabb divat. Szó ami szó, új ruha is jó lenne már, de évi hatvannyolc fontos fizetés mellett meg kellett elégednie azzal, hogy régi ruháját új nyakkendővel frissítette. Az égszínkék viszont merész színválasztásnak számított. Augusta néni tükre előtt állva Hugh megállapította, hogy a fekete ruha és a kék selyem nyakkendő jól megy fekete hajához és égszínkék szeméhez; bízott benne, a nyakkendő világfias külsőt kölcsönöz neki. Hugh mint családtag Augusta házában lakott, de a szegény rokon szerepét rosszul viselte. A bank hagyományai szerint azonban mindenki üzleti érdeme alapján kapott fizetést, függetlenül attól, családtagok voltak-e, avagy sem. Egy másik hagyomány értelmében pedig mindenki alul kezdte. Hugh remekül tanult az iskolában, iskolaelső is lehetett volna, ha magatartása nem hagy a tanárok szemében annyi kívánnivalót maga után. De iskolázottsága mit sem számított a banknál, ahol tisztviselőinasként foglalkoztatták és fizették. Nagynénje és nagybátyja sohasem ajánlottak föl anyagi segítséget, így aztán el kell viselniük tavalyi ruhájának látványát. Nem mintha különösebben izgatta volna rokonai véleménye. Inkább Florence Stalworthyre gondolt, arra a sápadt csinos lányra, Stalworthy gróf leányára, aki érdeklődést mutatott irányában. Hugh voltaképpen minden lányba beleszeretett, aki hajlandó volt vele két szót váltani. Ha egy lány véletlenül megérintette, szája száraz lett, mint a homok. Vajon hogy festhet lábuk a sok ingváll és alsószoknya alatt? Hugh most volt húszéves, immár öt éve gyötörte a kíváncsiság, eleddig teljesületlenül. Életében még csak édesanyját csókolta meg.
Egy ilyen nagyszabású összejövetel felért a kínpaddal, mert a teadélutánokon mindenki udvariasan közeledett a többiekhez, érdeklődött, csevegett, a lányok pedig... a lányok remekül festettek, nevettek, s olykor még flörtöltek is; a nagy tömegben óhatatlanul is Hugh-hoz ért néhány nőnemű lény, véletlenül nekiment, talán még testével is érintette, ha két ember között kellett átfurakodnia. Ezek után egy hétig nyutalanul alszik majd.
A vendégek egy része természetesen rokona volt. Tobias Pilaster és

Joseph Pilaster testvérek voltak, de Hugh apja kivonta tőkéjét a családi vállalkozásból, saját szakállára kereskedett, tönkrement, és fölakasztotta magát. Hugh-nak ezért kellett elhagynia a drága windfieldi iskolát; ezért kellett Folkestone-ban élnie; ezért kezdett tizenkilenc éves korában dolgozni ahelyett, hogy európai körutazás után Oxfordban vesztegethetett volna néhány évet; ezért élt a rokonok házában; ezért nem vehetett új ruhát. Rokon volt, de szegény rokon, szégyenfolt abban a családban, amely büszkeségét és társadalmi helyzetét vagyonával táplálta. Mindazonáltal egyiküknek sem jutott eszébe, hogy a zavarbaejtő helyzeten egy kis pénzmaggal segítsen. A szegénység a rossz üzletember büntetése, s ha ennek élét elveszi a jótékonykodás, mi sarkall majd sikerre? Ennyi erővel a börtönpriccsre is pehelypaplan járna, mondogatták, ha valaki azzal a javaslattal állt elő, hogy a nálunknál szerencsétlenebbek sorsán enyhíteni kellene.

Tobias Pilaster pénzügyi válságnak esett ugyan áldozatul, de ez nem számított. 1866. május 11-én ment tönkre; ezt a napot bankkörökben fekete pénteknek nevezgetik. Az Overend & Gurney korlátolt felelősségű társasága ezen a napon ötmillió dolláros csődöt jelentett be, és sok kisebb céget magával rántott a csődbe, például a londoni Joint Stock Bankot, Sir Samuel Peto építkezési vállalatát, valamint a Tobias & Tsai céget. Pilasterék szerint viszont üzletben nincs kifogás. Londonban a pénzügyi helyzet most is válságos volt, s néhány cég valószínűleg tönkre is megy majd, de a Pilaster Bank életrevalóan védekezett: gyöngébb üzlettársaival felmondta a kapcsolatot, szigorította a hitelfeltételeket, és csak a legbiztosabb vállalkozásokat pénzelte. A bankár elsőrendű feladata az önvédelem, hangoztatták.

Én is Pilaster vagyok, gondolta Hugh, lehet, hogy az orromon nem látszik, de én is értek az önfenntartáshoz. Régen feltette magában, hogy ő lesz a családban a leggazdagabb és legjobb bankár. A folkstone-i olcsó iskolában, ahol bejáró diákként végzett, hasznos tárgyakat tanult: számtant és természettudományokat, míg Edward Windfieldben még mindig a latinnal meg az ógöröggel küszködött, s mivel nem ment egyetemre, korábban ismerte meg az üzletvitel alapjait. Soha a legkisebb késztetést sem érezte más pálya iránt, nem akart festő, képviselő vagy pap lenni; vérében volt az üzlet. A kamatlábak jobban érdekelték az időjárásnál. Eltökélte, hogy bankár lesz, ha nem is olyan önelégült és álszent, mint sok rokona. Mindez feltett szándéka volt, de ritkán foglalkozott vele gondolatban; inkább a lányokról álmodozott.

Amint kilépett a teraszra, Augustát látta meg, amint egy lány társaságában éppen elébe siet.

– Kedves Hugh, itt van a barátod, Bodwin kisasszony.

Hugh nem kedvelte a kisasszonyt. Rachel Bodwin magas, értelmes lány volt, aki radikális nézeteknek hódolt. Csinosnak nem mondható, világosbarna hajával és fakókék szemeivel, melyek túl közel ültek egymáshoz. Viszont élénk és érdekes teremtés, tele újító eszmékkel.

Hugh meg is kedvelte, mikor Londonba jött dolgozni, és megismerkedett vele. De Augusta elrontotta a kapcsolatot, amikor úgy döntött, összeházasítja a fiatalokat. Azelőtt lelkesen vitatkoztak vallásról, válásról, szegénységről, a nők szavazati jogáról, de amióta Augusta néni beindult, csak zavart megjegyzéseket tettek az időjárásra vonatkozólag.

– Milyen elbűvölő ma, Bodwin kisasszony – mondta Hugh gépiesen.

– Igazán kedves – felelte unottan a lány.

Augusta ekkor vette észre Hugh nyakkendőjét. – Egek! – kiáltott. – Úgy festesz, akár egy kocsmáros!

Hugh area bíborszínt öltött. Éles választ szeretett volna adni, de nem jutott semmi az eszébe, tehát így szólt: – Csak egy új nyakkendő, Augusta néni. Ascotnak hívják.

– Holnap odaadod az inasnak – mondta Augusta, és elfordult.

Hugh átkozta sorsát, mely uralkodó hajlamokkal megáldott nénikéje házában kényszeríti élni.

– Szerintem helytelen, ha a nők megjegyzést tesznek egy férfi öltözékére – mondta Rachel kisasszonynak.

– Szerintem a nők arra tesznek megjegyzést, amire akarnak – jelentette ki Rachel harciasan. – Nekem például nagyon tetszik a nyakkendője.

Hugh ettől jobban érezte magát. Nem is olyan rossz lány ez a Rachel, mondta magának. Ez persze igaz volt, de Augusta nem ezért óhajtotta a partit; sokkal inkább azért, mert Bodwin kisasszony apja kizárólag üzleti szerződésekkel foglalkozott, lévén jogász. Bodwinék több fokkal Pilasterék alatt álltak a társadalmi ranglétrán, mert a jogász családfő jövedelmére szorítkoztak, Bodwin úr azonban hasznos szerepet játszott a bank életében. Azonkívül ezen az alacsony frigyen keresztül Hugh is alacsonyabb fokra kerülne a kasztrendszerben, aminek Augusta ugyancsak örült volna. Elméletben Hugh nem is ellenezte, hogy megkérje Rachel kezét, Augusta komoly összegű nászajándékot helyezett kilátásba, de ennél jóval többet nyomott a latba a gondolat, hogy minden éjjel egy nőnemű lény társaságát élvezheti, a rengeteg alsóruha nélkül.

– Ne nézzen így rám – mondta Rachel. – Csak annyit mondtam, tetszik a nyakkendője.

Hugh ismét elpirult. Csak nem találta ki a gondolatomat, rémüldözött magában. A lányokkal kapcsolatos tettlegesség gondolata állandó szégyenérzetet keltett benne.

– Bocsánat – dörmögte megsemmisülten.

– Finom kis társaság a Pilaster család – jegyezte meg Rachel, miután egy pillantást vetett a vendégseregre. – Hogy bírja ki őket?

Hugh ebben a pillanatban maga is a teraszt fürkészte, s így rögtön észrevette Florence Stalworthy érkezését. Florence roppant szemrevaló lány volt, filigrán alkat; göndör szőke haja a válláig ért. Selyemszalagokkal és csipkével szegélyezett rózsaszín ruhában,

strucctolldíszes kalapjában állt a teraszra nyíló ajtóban. Végignézett a vendégseregen, meglátta Hugh-t, és rámosolygott.

– Mint látom, valami elvonja a figyelmét – közölte észrevételét Rachel a rá jellemző keresetlen modorban.

– Igazán nagyon sajnálom.

– Figyeljen rám, Hugh! Én nagyon kedvelem magát, mert azon kevesek egyike a londoni társasági életben, aki nem elviselhetetlenül unalmas. De nem vagyok magába szerelmes, sohasem leszek a felesége, akármit talál ki a nagynénikéje. Ráadásul tudom, hogy maga sem szerelmes belém, úgyhogy felesleges udvariasságból úgy tennie, mintha összetörtem volna a szívét.

Egy döbbent pillanat után Hugh arcán boldog vigyor jelent meg. Rachelben az őszinteséget kedvelte leginkább. Hugh nem volt teljesen tisztában azzal, mi a szerelem, de föltételezte, Rachelnek igaza lehet.

– Ezek szerint a jövőben is összeveszhetünk azon, kell-e a szavazati jog a nőknek? – kérdezte vidáman.

– Igen, de nem most. Beszélni akarok volt iskolatársával, Senor Mirandával.

– De Mickynek fogalma sincs a szavazati jogról.

– Ennek ellenére nagy sikere van a lányoknál.

– El nem képzelhetem, miért.

– Azért mert olyan, mint Florence Stalworthy nőben – mondta Rachel és otthagyta.

Hugh homlokát ráncolva gondolkodott. Nehezére esett tárgyilagos szemmel néznie Mickyt, aki tudta, Hugh a szegény rokon, és ennek megfelelő hangnemben beszélt vele. Kétségtelen, Micky mindig kifogástalan eleganciával öltözködött. Leginkább sima, fényes szőrű macskára emlékeztetett. Túlságosan is sokat adott megjelenésére, és nem volt kellőképpen férfias jelenség, de a nők így is nagy számban hevertek lába előtt. Hugh szemével követte Rachelt, amint átment a szobán, hogy a Mickyt körülvevő csoporthoz csatlakozzon. Micky a papa mellett állt, velük szemben Clementine, Edward húga, Madeleine néni és Beatrice. Most Rachel felé fordult; kezet fogtak, Micky mondott valamit, amivel megnevettette a lányt. Hugh-ban tudatosult, hogy valahányszor társaságban látja Mickyt, mindig legalább három-négy hölgyet szórakoztat egyszerre. Nem mintha össze lehetne hasonlítani Florence Stalworthyvel, gondolta. Igaz, mind a ketten népszerűek, mind a ketten vonzóak, de Mickyben van valami becstelen, valami nem úri vonás.

Izgatottan s egyszersmind félénken lépett Florence elé. – Hogy van, lady Florence?

– Micsoda káprázatos ház! – kiáltott föl Florence egy csábmosoly kíséretében.

– Tetszik önnek?

– Nem is tudom.

– A legtöbben ezt mondják.

Florence nevetett, mintha Hugh valami szellemeset mondott volna, amivel rettenetesen boldoggá tette a fiút.

– Nagyon modern ház – folytatta. – Képzelje, öt fürdőszoba! És a pincében egy nagy gőzkazán, amiből csövek viszik a meleg vizet a ház többi részébe.

– A kőhajó a tetőn mintha túlzás lenne.

– Engem a mészáros cégérére emlékeztet, a táblára festett tehénfejre, ami a bolt előtt lóg – mondta Hugh halkan.

Florence ezen ismét nevetett, és Hugh úgy érezte, jobb lenne a vendégektől távolabb, kettesben sétálni a kertben. – Megmutathatom a kertet?

– Csodás lenne.

A kert nem volt csodás. Nem is lehetett, mivel frissen ültették, ez azonban a jelen helyzetben aligha számított. Hugh kivezette Florence-t a szobából a teraszra, itt azonban útjukat állta Augusta néni, aki feddő pillantást vetett a fiúra, aztán így szólt:

– Lady Florence, milyen kedves, hogy eljött! Edward szeretné megmutatni önnek a kertet. – Megragadta Edwardot, aki valahol anyja árnyékában téblábolt, és már útnak is indította őket, még mielőtt Hugh szóhoz juthatott volna. Mivel szóhoz nem jutott, a fogát csikorgatta, és kellemetlen dolgokat mondott magában Augusta néninek, aki tovább csevegett:

– Tudom, mennyire szeretsz Rachellel beszélgetni, Hugh – mondta, s azzal karonfogta a fiút, és már vitte is befelé; Hugh csak úgy állhatott volna ellen, ha kirántja karját és botrányt csinál. Rachel éppen a két Mirandával társalgott. Augusta elragadta a két Mirandát, hogy bemutassa őket sógorának, Samuel Pilasternek. Hugh és Rachel ismét édeskettesben találták magukat. Rachel nevetett.

– Nem lehet vele vitatkozni, ugye?

– Mintha egy gőzmozdonnyal vitatkozna az ember – felelte Hugh bosszúsan. Szeme sarkából látta Florence ruháját, amint eltűnt a kertben Edward alakja mellett.

– Menjen utána nyugodtan – mondta Rachel.

Hugh kisietett a kertbe. Már útközben pokoli gondolata támadt: valahogy eltávolítja Edwardot Florence közeléből, még ha Augusta néni módszeréhez kell is folyamodnia. Augusta néni persze dühöngeni fog, amikor rájön, de néhány Florence-szal kettesben töltött perc ezt bőven megéri.

– Edward! – mondta, mikor beérte a párt. – Anyád küldött, mert beszélni akar veled. A házban vár.

Edward nem sejtett rosszat; hozzászokott anyja szeszélyeihez. Elnézést kért Florence-tól, és elsietett.

– Tényleg az anyja keresi? – kérdezte Florence.

– Nem.

Florence megfenyegette ujjával Hugh-t, de közben mosolygott. Hugh a lány szemében látott elismerésben sütkérezett, bár tudta, ebből

kínos botrány lesz. Úgy érezte, ennél jóval többet is elviselne a lány kedvéért. – Jöjjön – válaszolta –, megmutatom a gyümölcsöskertet.

Augusta szórakoztatónak találta a papát. Micsoda kis tömzsi parasztember! Egészen más, mint elegáns, nyúlánk fia. Augusta egyre inkább kedvelte Mickyt, akinek társaságában fokozottan nőnek érezte magát, aki mindig úgy pillantott rá, mintha a világon a legkívánatosabb ő lenne. Néha ennél többre is vágyott, de ilyenkor gyorsan elvetette magától a lehetőséget. A Sethről folytatott beszélgetés azonban megijesztette. Micky föltételezte, Seth halála vagy nyugalomba vonulása után Samu lesz az elnök. Micky magától nem tud ilyesmit, inkább a családi pletykát hallhatta, amely semmiképpen sem volt Augusta ínyére, aki férjét, Josephet kívánta volna látni az elnöki székben.

Az ablakon keresztül láthatta a teraszon a bank négy társtulajdonosát, közülük három Pilaster: Seth, Samuel és Joseph; a tizenkilencedik század elején a methodisták az ószövetségi neveket kedvelték. Az öreg Seth, lábán kockás takarójával, gyengélkedve, törékenyen ült: egy lény, mely túlélte hasznosságát. Mellette állt fia, Samuel, apja olcsóbb kiadásban: ugyanaz a karvaly orr, puhább száj, rossz fogak. A hagyomány szellemében ő lenne a soros elnök, lévén rangidős társ. Éppen Joseph magyarázott valamit nagybátyjának és unokatestvérének, ujjával türelmetlenül bökdösve a levegőt. Joseph arcán is a Pilaster-orr pompázott, de négyszögletesebb feje már erősen kopaszodott. A negyedik társ karbafont kézzel állt, és figyelt: George Hartshorn őrnagy, Madeleine férje, azaz Joseph sógora. Homlokán széles sebhelyet viselt, mely a krími háborúra emlékeztetett. Hősnek mindazonáltal nem mondhatjuk, szerezvén sebét akképpen, hogy gőzgéptől megbokrosodott lova őt hátáról levetvén, fejét a konyhaszekér kerekének vasalásához ütötte. Ekkor nyugalomba vonult, s Madeleine-nel kötött házassága révén társ lett a Pilaster Bankban. Rokonszenves lélek, aki nemigen értett a bankügyekhez. S különben is csak Pilaster lehetett elnök; ennélfogva Samuel és Joseph minősültek csak komoly jelöltnek.

Az elnököt elméletben a társak szavazata választotta, és a család is hagyományszerűen kiegyezett az elnök személyében. A valóságban azonban Augusta eltökélte, keresztülviszi akaratát, bár tudta, nem lesz könnyű dolga. A Pilaster Bank elnöke a világ egyik legfontosabb emberének számított. Királyságok sorsa dőlhetett el azon, megadja-e a kért kölcsönt vagy nem. Ha megadta, maradt a monarchia, ha nem, esetleg kitört a forradalom. Nemzetek jólétét tartotta kézben néhány olyan ember mellett, mint J. P Morgan, a Rothchildok vagy Ben Greenbourne. A Pilaster Bank elnökének államfők bókoltak, miniszterelnökök kértek tőle tanácsot, diplomaták udvarolták körül, az elnök feleségének pedig mindenki egyformán kedvét kereste.

Joseph szeretett volna elnök lenni, de nem értett a családi

cselszövéshez, így Augusta attól tartott, az alkalom kicsúszik a kezéből. Amilyen mulya, gondolta Augusta, még képes egyszerűen azt mondani, hogy ő szeretné az elnöki tisztet, és várja a család döntését. Eszébe sem jutna, hogy a győzelmet más módszerekkel is el lehet érni, például magától soha nem mondana semmit, amitől az ellenjelölt hitelét veszítheti.

Ez már Augusta dolga. Samu bácsi gyöngéjére nem nehéz rátapintani. Ötvenhárom éves korában még agglegény, és egy fiatalemberrel, állítólagos titkárával él. A család eddig nem törődött Samuel életvitelével, de ezen talán lehet változtatni. Persze Samu bácsival vigyázva kell elbánni; körülményes, szőrszálhasogató ember; az a fajta, aki tetőtől talpig átöltözik, ha egy csepp bor a nadrágjára loccsan. Mindazonáltal nem gyenge karakter, és nem lehet megfélemlíteni: nem tanácsos szemből támadni tehát. Hátulról egészen más. Augustának nem voltak skrupulusai Samu bácsi kapcsán. Sohase kedvelte túlságosan, mert Samuel mindig úgy tett, mintha Augustát enyhén mulatságosnak találná, és rendszerint nem vette komolyan. Augusta mindezt mélyen sértőnek érezte. Ahogy háziasszonyi tisztének megfelelően sürgött-forgott a vendégek között, bosszúsan gondolt Hugh-ra, aki nem hajlandó udvarolni a számára kiszemelt lánynak. A családnak ez az ága mindig bajos társaság volt, de Augustának most Samuel veszélyére kellett összpontosítani.

Ekkor meglátta Madeleine-t, Joseph húgát. Szegény teremtés! A Pilasterek karvalyorra, mely a család annyi férfitagjának kölcsönzött tekintélyt, az ő arcát csak elcsúfította. Egykoron Augusta és Madeleine vetélkedtek a család női vezetőjének szerepéért. Madeleine helytelenítette, hogy a család Augusta köré gyűlik, bár Madeleine jelleméből mindig is hiányzott Augusta tettrekészsége, mellyel esküvőket szervezett, partikat hozott össze a fiatalok között, haragosokat békített össze, megszervezte a betegek, a terhesek, a gyászolók támogatását. Madeleine ellenállásán kis híján két táborra szakadt a család, de egy napon Augusta olyan értesülés birtokába jutott, mellyel örökre sakkban tarthatta vetélytársát.

Egy délután a Bond Streeten járt, s mikor belépett az előkelő ezüstneműboltba, látta, amint Madeleine a bolt mélyén lévő ajtón keresztül éppen eltűnik az épületben. Augusta ezután hosszasan vizsgálgatott egy ezüst pirítósállványt, mígnem várakozása nem bizonyult hiábavalónak, mert látta, amint egy jóképű fiatalember eltűnik ugyanazon ajtó mögött. Augusta hallott már az ilyen kiadó hátsó szobákról, melyeket pásztorórára vettek bérbe, és szinte biztos volt benne, hogy Madeleine házasságtörő viszonyt folytat. A bolt tulajdonosnője pedig egy ötfontos bankó ellenében fölfedte a fiatalember nevét is: Tremain báró. Augusta rettenetesen megdöbbent, első gondolata mégis az volt, ha Madeleine Tremain báróval titkos viszonyt folytat, miért ne tehetné ő ugyanezt Micky Mirandával. De természetesen erről szó sem lehetett. Ha Madeleine-ről kiderülhet,

nem biztos, róla nem derülhetne ki.

Ez a titok, ha kitudódik, Madeleine-t tönkreteheti. Ha egy férfi titkos viszonyt folytatott, ezt az emberek helytelenítették de ugyanakkor romantikusnak érezték; ha egy asszony lépett félre, ringyó lett. Ha a titok kitudódik, Madeleine nem járhat társaságba, családja pedig szégyenfoltnak tekinti. Augusta először arra gondolt, a titokkal megzsarolhatja Madeleine-t; de ettől a gondolattól elállt, mert nem akarta kivívni a másik örök gyűlöletét. Augusta nemcsak leszerelni kívánta vetélytársát, hanem azt akarta, a szövetségese is legyen. Ezért hosszas töprengés után a következő stratégiát dolgozta ki. Ahelyett hogy megfélemlítette volna Madeleine-t, úgy tett, mintha az ő oldalán állna. – Egy szóra, Madeleine drágám – suttogta volt –, én nem bíznék Mrs. Bax-terben, az ezüstárusban. Mondd meg a bárónak, keressen valami diszkrétebb helyet. Madeleine könyörögni kezdett, hogy tartsa meg titkát. Augusta örök hallgatást ígért és a vetélkedés tüze kihunyt.

Augusta most karon fogta Madeleine-t, és így szólt: – Gyere drágám, megmutatom neked a szobámat, remélem, tetszeni fog.

A ház első emeletét Augusta hálója és öltözőszobája, Joseph hálója, nappalija és dolgozója foglalta el. Augusta a hálószobájába vezette Madeleine-t, becsukta az ajtót, és várta a hatást.

A szobát a legújabb japán divat szerint bútorozta be, faragott székekkel, pávaszín tapétával. A szekrényt japán motívumok díszítették, az ablakmélyedés padját pedig sárkányokkal ékes drapéria választotta el a szobától.

– Milyen merész ízlésed van! – kiáltott föl Madeleine az elismerés hangján.

Augusta meg volt elégedve. – Igazán kedves, hogy ezt mondod – válaszolta. – A függönynek jobb anyagot néztem ki, de a Liberty az egész készleten túladott. Gyere nézd meg Joseph szobáját is. – Átmentek a két szobát összekötő ajtón. Joseph hálószobájának berendezése ugyane műfaj egy szerényebb megnyilvánulásának számított, és a falakat sötét tapéta burkolta. Augusta különös büszkeséggel mutatta azt a lakkozott vitrint, melyben Joseph tubákszelencéinek gyűjteménye pompázott.

– Joseph olyan különc ember – mondta Madeleine.

Augusta csak mosolygott; ki tudja jobban nála, hogy Joseph alapjában a legkevésbé sem különc ember, és hogy családja a metodisták között ennyire különös gyűjtőszenvedélyét jóindulatú fejcsóválással szemléli.

– Joseph szerint befektetés – mondta Augusta. Nem mondta ki, minek is tette volna, hogy szerinte egy gyémánt nyaklánc hasonlóan jó befektetés lehetne, de Joseph ékszerre nem pazarolta a pénzt, mert az ékszereket a metodista gondolkodásnak megfelelően fölösleges fényűzésnek tartotta.

– Minden férfinak jót tesz egy hobbi, csak ne mászkáljon szoknyák után – vélte Madeleine.

A bordélyra célzott. A férfiak kicsapongására tett utalás Augusta eszébe juttatta valódi célját. Nyugalomra intette magát.

– Drágám – kezdte –, mikor teszünk már valamit Samu bácsi és a titkár ügyében?

– Mit kéne tennünk? – kérdezte Madeleine csodálkozva.

– Valamit feltétlenül tennünk kell, ha Samuel elnök lesz.

– De miért?

– Ugyan drágám, a Pilaster Bank elnöke nagykövetekkel találkozik, államfőkkel, még királyokkal is: csak teljes feddhetetlen életű ember lehet.

Madeleine megértette, miről van szó, és elpirult.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy Samu bácsi buzi?

Augusta pontosan erre célzott, kimondani mégsem akarta, attól való félelmében, hátha Madeleine védelmébe veszi unokatestvérét, így felelt – Remélem, ezt sohasem fogom megtudni, de nem is ez a lényeg, hanem az, az emberek mit gondolnak róla.

Madeleine még mindig kételkedett. – És tényleg úgy gondolod, hogy az emberek *azt* gondolják?

Augusta úgy döntött, türelmes lesz. – Drágám – válaszolta –, mindketten férjes asszonyok vagyunk, és tudjuk, milyenek a férfiak: mint az állatok, tele vágyakkal. Ha egy ötvenhárom éves férfi egy fiatal és jóképű fiúval él együtt, az emberek mindig ugyanarra gondolnak, és a jó ég tudja, igazuk is lehet.

Madeleine elképedt, de mielőtt válaszolhatott volna, nyílt az ajtó, és belépett Edward.

– Mi történt, anyám? – kérdezte.

Augusta nem örült, hogy megzavarják. – Hogy érted, mi történt?

– Hívattál.

– A legkevésbé sem. Azt mondtam, mutasd meg lady Florence-nak a kertet.

– Hugh azt mondta, látni kívánsz.

– Vagy úgy! És megmutatja a kertet Florence-nak, ha már így alakult!

Edward is felfogta, hányadán állnak. – Pontosan – mondta. – De ugye nem haragszol rám?

Augusta azonnal elolvadt. – Ne félj, Teddy drágám! Ez a Hugh minden hájjal megkent alak. – De az én eszemen nem fog túljárni, tette még hozzá gondolatban.

A közjáték felbosszantotta, most azonban úgy gondolta, egyelőre eleget mondott Madeleine-nek Samu bácsi üzelmeiről. Elég elvetni a kétkedés magvát, ennél több most sok lenne. Kitessékelte tehát sógornőjét a szobából: – Vissza kell térnem a vendégekhez.

Mindketten lementek a földszintre. Az összejövetel a tetőpontjára hágott, amennyire következtetni lehetett a beszélgetések, nevetés, kínai porcelán csörgése, és az ezüstkanalak kolompolásának kakofóniájából. Augusta futólag benézett az ebédlőbe, ahol a szolgák

homársalátát, gyümölcstortát és jeges italokat szolgáltak föl, aztán áthaladt a fogadószobán, mentében mindenkivel váltva néhány udvarias szót, míg megtalálta a vendéget, akit keresett: Florence édesanyját, lady Stalworthyt.

Nem akarta, hogy Hugh elvegye Florence-ot. Már így is túl jól ment neki a bankban, mert gyors észjárású, született kereskedő volt, egy hamiskártyás tökéletes modorával. Még Joseph is elismeréssel szólt róla, s észre sem vette, Hugh milyen árnyékot vet saját fiára. Ha beházasodik egy grófi családba, veleszületett tehetsége mellett még a társadalmi ranglétrán is följebb kapaszkodhatna, s ebben az esetben veszélyes vetélytársa lehet Edwardnak. Szegény Teddyből hiányzott a felszínes vonzerő, és nem ismerte ki magát a számok világában: kettővel több ok arra, hogy anyja minden erejével egyengesse az útját.

Lady Stalworthyt az ablakmélyedésben találta meg. A lady csinos, középkorú asszony volt, rózsaszín ruhában, szalmakalapban, melyet selyemrózsákkal díszítettek. Vajon mit gondol Hugh felől? Nyilván nem tartja nagy fogásnak, de különösebb szégyennek sem. Florence a legfiatalabb volt három lány között, kettő, már férjhez ment, méghozzá igen jól. A legkisebb esetében őladysége még az engedékenység mellett is dönthet. Ezt kell megakadályozni, de hogyan? Megállt lady Stalworthy mellett. Észrevette, a lady éppen Hugh-t és Florence-ot nézi. A két fiatal a kertben beszélgetett, és Florence szeme ragyogott, amikor Hughra nézett.

– A boldog, gondtalan ifjúság! – sóhajtott Augusta.

– Hugh rokonszenves fiúnak látszik – jegyezte meg lady Stalworthy. Arcán álmatag mosoly játszott, nyilván saját fiatalságára emlékezett. Valaha ő is olyan csinos lehetett, mint a lánya... egyszóval a fellegekben járt, és Augusta úgy érezte, vissza kell rántani a földre.

– Milyen gyorsan tovaszállnak e gondtalan idők – jegyezte meg tehát ismét.

– De mily idillikusak, míg velünk vannak! – vetette ellen lady Stalworthy.

Ideje volt beadni a mérget. – Nyilván tudja, Hugh apja meghalt – mondta Augusta. – Anyja pedig csöndesen éldegél Folkstone-ban, úgyhogy Joseph meg én természetesen a szárnyunk alá vettük a gyermeket. Aligha kell mondanom – tette hozzá kis szünet után –, Hugh számára roppant siker lenne, ha az ön családjába sikerülne benősülnie.

– Milyen kedves, amiért ezt mondja – szólt a lady, mintha Augusta csakugyan bókolt volna. – A Pilaster család is kiváló hírnek örvend.

– Köszönöm. Egyszóval, ha Hugh szorgalmasan dolgozik, egy napon kényelmesen megél majd a fizetéséből.

– Ezek szerint az apja után semmi pénze nem maradt? – kérdezte lady Stalworthy kissé csodálkozva.

– Nem. A bankban kell karriert csinálnia, fizetésből élve.

Stalworthy asszony arcán enyhe csalódottság tükröződött.

– Igen? Szomorú. Szerencsére Florence magánjövedelme elég lehet kettejüknek.

Augusta erre nem számított. Tehát a lánynak van pénze. Rossz hír. Vajon mennyi? A Stalworthy család szegényebb volt a Pilaster családnál, de ebben a legtöbb család így volt. Mindazonáltal a Stalworthy családnak is volt mit a tejbe aprítani; akárhogy is, de Hugh pénztelensége lady Stalworthy szemében nem bizonyult megbocsájthatatlan bűnnek. Valami mást kell tehát kitalálni.

– Florence biztosan nagyszerű hatással lenne rá, segítene Hugh-nak a kiegyensúlyozott életben.

Lady Stalworthy fölfigyelt. – Kiegyensúlyozott?

Augusta tétovázott. Veszélyes lépésre készült, de vállalnia kell a kockázatot.

– Sohasem adok hitelt a pletykának – mondta –, és biztos vagyok benne, hogy ön is így van vele. Tobias, Hugh megboldogult atyja roppant szerencsétlenül végezte. Szerencsére Hugh szinte semmi jelét nem adja, hogy örökölte volna apja gyöngéit.

– Ezt örömmel hallom – jelentette ki lady Stalworthy, de arca aggodalmat árult el.

– Joseph és én nagyon boldogok lennénk, ha Hugh olyan kedves lányt venne el, mint Florence. Remélem, Florence határozott lesz, ha...

A lady nyelt egyet. – Sajnos – szólt –, nem emlékszem, mi volt az apja gyöngéje.

– De hát ez csak pletyka. Valószínűleg egy szó sem igaz belőle.

– Természetesen köztünk maradna.

– Talán nem is kellett volna szóba hoznom.

– Most már igazán tudnom kell, hiszen a saját lányomról van szó.

– Szerencsejáték – súgta Augusta, mert nem akarta, hogy olyasvalaki is meghallja a szavakát, aki meghazudtolná. – A hazardírozás vitte a tönk szélére, azért lett öngyilkos. A szégyen ölte meg – tette hozzá és remélte, Stalworthyék nem fognak utánajárni a dolognak.

– Én úgy hallottam, csődbe ment.

– Csődbe is ment – válaszolta Augusta gyorsan.

– Tragikus.

– Joseph is kifizette már Hugh adósságait egyszer-kétszer, de legutóbb nagyon a fejére olvasott. Biztosak vagyunk benne, többé nem fog ilyesmi előfordulni.

– Biztató – felelte lady Stalworthy, bár arca mást mutatott. Augusta úgy érezte, eleget mondott. Hazugsága léggömbjét felfújta, amennyire lehetett, de minden további kísérlet kipukkanáshoz vezethet. Ismét kipillantott az ablakon. Florence ismét nevetett valamin, amit Hugh mondott neki: fejét hátravetette, fogai kivillantak, szinte már illetlenül jól érezte magát. Hugh pedig majd fölfalta a szemével. A vendégek mind láthatták, ahogyan ez a kettő egymásra talál közöttük.

– Ahogy elnézem őket – mondta Augusta –, nemsokára leánykérés

lesz a dologból.

– Talán mára már eleget is beszélgettek – jelentette ki aggodalmas képpel lady Stalworthy. – Bocsásson meg, kérem!

– Magától értetődik – felelte Augusta.

Lady Stalworthy elsietett a kert irányába. Augusta megkönnyebbülten állt. Sikerült megoldania ezt az érzékeny kérdést. Lady Stalworthy immár gyanakodva tekint Hugh-ra, s ha egy anya gyanúja fölébred egy kérővel szemben, annak fonják már a kosarat.

Körülnézett és meglátta másik sógornőjét, Beatrice Pilastert, aki Joseph másik testvéréhez, Williamhez ment férjhez, akit mindig kis Williamként emlegettek, mert huszonhárom évvel később született, mint Joseph. William most volt huszonöt éves, a bankba még nem vették be társnak. Beatrice leginkább kölyökkutyára emlékeztetett: jókedvű volt, kicsit esetlen, és mindenkivel jóban akart lenni. Augusta beszélgetni akart vele Samu bácsiról meg a titkárról, tehát odalépett és így szólt:

– Beatrice drágám, nem lenne kedved megnézni a hálószobámat?

A két Miranda hazafelé bandukolt a teadélutánról. Útjuk a folyóig végig parkokon vezetett keresztül. Hyde Park, Green Park, St. James's Park. A folyó túlsó oldalára a Westminster hídon át jutottak. A híd közepén megálltak, nézték a várost. A folyó északi felén feküdt a világ legnagyobb városa. Fölfelé a Parlament, melyet a szomszédos, tizenharmadik századból ittmaradt westminsteri apátság stílusának modern változatában építettek. Lefelé a Whitehall kertjei látszottak meg Buccleuch herceg palotája és a Charing Cross pályaudvar hatalmas téglatömege. A kikötő dokkjait nem lehetett látni, mert a nagy hajók idáig nem jöttek föl a torkolatban, de a folyó színén a lemenő nap fényében szép képet nyújtott a sok kicsi csónak, sétahajó, uszály nyüzsgése.

A déli part mintha másik ország lett volna. A lambethi fazekasok tanyáztak itt, az agyagföldeken kidőlt-bedőlt házacskák, műhelyépületek sorakoztak, s a naplemente óráján a szürke arcú nők és férfiak még mindig serénykedtek: csontot főztek, hulladékot válogattak, kemencét fűtöttek, formába öntötték az anyagot, ha vízvezetéknek vagy kéménynek készítettek csövet: a gyorsan terjeszkedő városban nagy volt a keletje az efféle portékának. A fazekasnegyed szaga a jó négyszáz méter távolságban feszülő hídon is érezhető volt. A fazekasok apró kunyhóinak serege vette körül a lambethi palotát, a canterbury érsek londoni rezidenciáját. A köznép az érseki palota közelségének fittyet hányva Ördögföldnek nevezte, feltehetőleg azért, mert a tűz, a füst, a szederjes arcú munkások és a bűz az embereket a pokolra emlékeztette.

Micky Camberwellben lakott, egy jómódú külvárosban, túl a fazekasok kemencéin, melyen mindazonáltal át kellett haladniuk hazafelé. Most mindkét férfi a hídon vesztegelt, nem fűlt a foguk hozzá,

hogy átvágjanak Ördögföldön. Mickyt még mindig Seth metodista elvei dühítették, melyek megakadályozhatják a fegyverek szállítását.

– Ne aggódjon papa – mondta –, valami megoldást biztosan találunk.

A papa vállat vont.

– Ki áll az utunkban? – kérdezte.

Az egyszerű kérdés mély értelemmel bírt a Miranda családban. Valahányszor megoldhatatlannak tűnő problémával találták szembe magukat, ezt kérdezték: ki áll az utunkban? Azaz: kit kell eltenni láb alól? Micky számára a mondat visszahozta mindazt a barbár szörnyűséget, amitől távol akart maradni, a borzalmas meséket, amelyekre egyébkor nem gondolt: hogyan lőtte agyon a papa hűtlen szeretőjét; meg a zsidó boltos története, aki Santamaria tartomány fővárosában boltot merészelt nyitni a papa üzlete mellett, mire a papa rágyújtotta a házát, és mindenki benn égett; vagy a törpe, akit karneválkor úgy öltöztettek föl, hogy a papára hasonlítson, s aki aztán büszkén mímelve a papa járását és gesztusait, a közönség dőlt a nevetéstől, mígnem a papa a törpéhez sétált, és szó nélkül szétlőtte a fejét pisztolyával.

Mindez még Córdobában is sok volt egy kicsit, de a papa vakmerő brutalitása ott közrettegést érdemelt ki. Londonban börtönbe kerülne ilyesmiért.

– Nem hiszem, hogy drasztikus eszközökre lenne szükség.

– Egyelőre van még időnk – felelte a papa, és egy pillantást vetett kisebbik fiára.

– A nyáron még nem lesz harc, de október végére kellenek a puskák, érted?

Mickynek remegett a térde az izgalomtól, s a híd kőkorlátjának dőlt egy pillanatra. – Elintézem, papa, bízzon bennem – erősítgette.

A papa vészjóslóan bólintott. Hallgattak egy sort, aztán a papa minden átmenet nélkül azt mondta: – Maradj Londonban!

Micky valósággal elernyedt a megkönnyebbüléstől. Ezt remélte egész idő alatt. Ezek szerint a papa valamiért mégis meg van vele elégedve. Megkönnyebbülését takargatva válaszolt:

– Én is azt hiszem, ez jó ötlet.

– Az apanázsodat azonban megvonom.

– Micsoda?

– A család nem tud a jövőben eltartani, magadról kell gondoskodnod.

Micky elképedt. A papa fukarsága ugyan éppoly legendás volt, mint kegyetlensége, ez a bejelentés mégis meglepte. A Miranda család gazdag. A papa marhacsordái sok ezer állatot számlálnak, kizárólag ő kereskedhetett lóval az egész tartományban, parasztok százai béreltek tőle földet, és Santamaria tartomány üzleteinek zömét kezében tartotta. Igaz, a córdobai pénz Angliában kevesebbet ér. Odahaza egy ezüst córdobai tallérba belefért egy remek vacsora, egy üveg rum s egy nő éjszakára; Londonban silány vacsorára s egy pohár gyönge sörre ha futotta. Erre először a windfieldi évek tanították meg. Az

iskolában hamiskártyázással egészítette ki jövedelmét, de így sem bővelkedett az anyagi javakban, míg Edwarddal meg nem barátkozott. Minden költséges mulatságukat Edward fizette: operát, lóversenyt, vadászatot és szajhát. Mickynek ezenkívül szüksége volt egy alapjövedelemre, mert Edward nem fizethette a lakbért, a szabót és a klubok éves tagdíját, nem adhatott helyette borravalót a személyzetnek. Honnan szerezze meg ezt a pénzt? Talán dolgozzon? Micky összerázkódott az undortól. Nem, munkáról szó sem lehet, valami más megoldást kell találni. De mégis felháborító. A Miranda családban emberemlékezet óta senki nem dolgozott bérért. Éppen rákérdezett volna, hogyan éljen pénz nélkül, amikor a papa hirtelen témát váltott:

– Most pedig megmondom neked, mire kellenek a fegyverek. Meghódítom a sivatagot.

Micky nem értette. A Miranda-birtok Santamaria tartomány nagy részét képezte. Déli szomszédjuk a Delabraca család kisebb birtoka volt. Kettejüktől északra a föld olyan kietlen és száraz, hogy egyik családot sem érdekelte soha.

– Minek nekünk a sivatag?

– Mert egy nitrát nevű anyag van a föld alatt. Műtrágyának használják, sokkal jobb, mint az igazi trágya. Az egész világon magas áron veszik. Azért maradsz Londonban, hogy az eladással foglalkozzál.

– Biztosan ott van ez az anyag?

– Delabraca már fejti is, és a család meggazdagodott. Gyorsan kell cselekedni. A vagyon hatalom, és a Delabraca család hamarosan erősebb lesz nálunk. De mielőtt ez bekövetkezhetne, elpusztítom őket.

MÁSODIK FEJEZET

Whitehaven House
Kensington Gore
London, S. W.
1873. június 2.

Kedves Florence!

Merre van? Reméltem, hogy Mrs. Bridwell bálján láthatom, aztán Richmondban bíztam, végül szombaton a Muncasterben... de egyik helyen sem láttam. Írjon egy sort, hogy tudjam, él-e még. Nagyon várom válaszát.

Hugh Pilaster

Park Lane
London, W.

1873. június 3.

Hugh Pilaster úrnak.
Uram!
Fölkérem, leányommal a jövőben semmiféle ürüggyel ne érintkezzen.

Lord Stalworthy

Whitehaven House
Kensington Gore
London S. W.
1873. június 6.

Drága Florence!
Végre találtam megbízható hírvivőt, aki becsempészi ezt a levelet. Miért rejtőzik előlem? Valahogyan megsérthettem a szüleit, vagy – amitől Isten óvjon – megbánthattam magát? Unokahúga, aki a levelet átadja, egyben a választ is elhozza nekem. Írja meg gyorsan!
Izgatottan várom a választ.

Hugh

Stalworthy
Buckinghamshire
1873. június 7.

Kedves Hugh!
Nem szabad önnel találkoznom, mert a szerencsejáték rabja, mint édesapja volt. Nagyon sajnálom, de el kell hinnem, hogy szüleim csak a javamat akarják. Ezt a levelet nagyon szomorúan írtam.

Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
London S. W.
1873. június 8.

Kedves Anyám!
Egy hölgy nem találkozhat velem, mert apám hazárdjátékos volt. Igaz ez? Kérem, azonnal válaszoljon.
Szerető fia:

Hugh

Wellington Villas
Folkestone
Kent
1873. június 9.

Kedves Fiam!

Apád sohasem volt szerencsejátékos, nem hazardírozott. Nem is tudom, miért állítana róla ilyesmit bárki is. Igaz, hogy üzleti vállalkozása csődbe jutott, ez azonban nem az ő hibájából történt. Egy nagy cég, az Overend & Gurney ötmillió font tartozással tönkrement, és sok hitelezőjét magával rántotta. Apád még aznap véget vetett életének. Soha nem játszott szerencsejátékon, mint ahogyan én sem. Talán, ha sikerülne ezt elmagyarázni a lány apjának, még minden jóra fordul.
Szeretettel:

Anyád

Stalworthy
Buckinghamshire
1873. június 11.

Hugh!
Semmi értelme annak, hogy valótlanságokat küldjön nekem. Tudom, a szüleim jó tanácsot adtak, és el kell hogy felejtsem.

Florence

Whitehaven House
Kensington Gore
London S. W.
1873. június 12.

Kedves Florence!
Hinnie kell nekem! Az még elképzelhető, hogy apámmal kapcsolatban nem az igazságot vallom, bár semmi okom sincsen anyám szavában kételkedni, de a magam esetében csak tudom a színtiszta igazat! Tizennégy éves koromban föltettem egy pennyt a derbyn. Elveszett, és azóta sohasem támadt kedvem szerencsejátékban próbálni ki szerencsémet. Ha találkozunk, szívesen megesküszöm.
Reménykedve:

Hugh

Foljambe & Merriweather, ügyvédek
Gray's Inn
London W. C.
1873. június 13.

Hugh Pilaster úrnak
Kliensünk, Lord Stalworthy megbízásából felkérjük Önt, tartózkodjék a leányával való érintkezéstől.
Szíves tudomására hozzuk egyszersmind, hogy a nemes gróf az ügyben bármely és minden szükségesnek látszó eszközt felhasznál – beleértve a bírói végzést –, hogy akaratát érvényre juttassa,

amennyiben ön nem hagy fel azonnal fent említett érintkezéstől.

Albert C. Merriweather

Hugh!
Florence megmutatta utolsó leveledet a nagynénjének, azaz az anyámnak. A nyárra Párizsba viszik, aztán rögtön vidékre, Yorkshire-ba. Nem tudlak biztatni, mert Florence már nemigen gondol rád.
Sajnálom.

Jane

* * *

Az Argyll London legnépszerűbb szórakozóhelye volt, de Hugh még sohasem járt itt. Sohasem jött volna el, mert az Argyll elég rossz hírnek örvendett, ha nem is volt éppen bordély. Edward hívta meg egy nap, könnyedén odavetve, hogyha van kedve, csatlakozzon Mickyhez és hozzá egy görbe estére. Mindez néhány nappal az utolsó levélváltás után történt.

Az unokatestvérek ritkán töltötték együtt az időt. Edward mindig is elkényeztetett, erőszakos, lusta fráter volt, aki jobban szerette, ha mások végzik el a munkáját. Hugh pedig már régen megkapta a családban a fekete bárány szerepét. Nemigen akadt közös vonásuk. Ennek ellenére Hugh elhatározta, megízleli a kicsapongás élvezetét; ócska kocsma, könnyűvérű nők: sok ezer felső osztálybeli angol számára ez volt az élet. Talán igazuk van, gondolta Hugh, talán nem az igaz szerelem, inkább egy korhely éjszaka vezet el a boldogsághoz.

Igazság szerint még abban sem volt biztos, valóban szerette-e Florence-t. Haragudott a szüleire, akik lányukat eltiltották tőle, annál is inkább, mert a hamis vád apja emlékét is sértette, de bizonyos szégyenérzettel vette tudomásul, hogy távolról sem törte össze az elutasítás. Gyakran gondolt a lányra, de jól aludt, jó étvággyal evett, és nagyobb nehézség nélkül összpontosított a munkájára. Ezek szerint sohasem szerette volna? Hugh legjobban Dottyt, hatéves húgát kedvelte, rögtön utána Rachel Bodwint, és játszott is soká a gondolattal, hogy feleségül veszi. Ez a szerelem? Nem tudta. Úgy érezte, talán túl fiatal még ahhoz, hogy tudja. Talán még sohasem volt szerelmes.

Az Argyll a Great Windmill utcában volt, nem messze a Piccadillytől. Edward kifizette a belépti díjat, aztán beljebb kerültek. Mindhárman esti öltözéket viseltek, fekete fecskefarkú kabátot, melynek fazonját selyemmel vonta be a szabó, fekete nadrágot selyemszegéllyel, fehér mellényt, fehér inget, fehér csokornyakkendőt. Edward új, drága öltönyt viselt. Micky öltönye olcsóbb anyagból készült, de remekbe szabták. Hugh apjától örökölt frakkját vette föl.

A bálteremben gázlángok égtek a falon, s fényüket hatalmas, aranykeretes tükrök verték vissza. A táncparketten talpalatnyi szabad hely nem akadt, díszes farácsozat mögött a félig látható zenekar éppen egy polkát játszott. A teremben homályos galéria futott körbe. Edward felmutatott rá.

– Ha megbarátkozol egy cicuskával, és fizetsz még húsz pennyt, fölviheted a galériára: plüsszékek, félhomály, vak pincérek.

Hugh-t elkápráztatták a fények és a lehetőségek. Rengeteg lányt látott, akik flörtöt keresve jöttek ide, nemcsak a barátjukkal, de egyedül is, hogy vadidegen emberekkel ismerkedjenek és táncoljanak. És mind kiöltöztek: estélyi ruhát vettek, csodás kalapokat, és a ruhák kivágása sokszor hihetetlen dolgokat engedett látni. Köpenyüket azonban tánc közben is sokan magukon tartották. Micky és Edward pedig állították, hogy ezek nem szajhák, ellenkezőleg, egyszerű lányok: bolti kiszolgálók, cselédek vagy varróleányok.

– Hol ismeritek meg őket? – kérdezte Hugh. – Csak nem az utcán szólítjátok le őket, mint az aszfaltbetyárok?

Válaszként Edward egy magas, disztingvált úrra mutatott, aki frakkján valami jelvényt hordott. Éppen a táncolókat nézte árgus szemmel.

– Ott áll a ceremóniamester. Bárkinek bemutat, ha borravalót adsz neki.

A polka véget ért, a táncosok egy része visszatért asztalához. Edward felkiáltott:

– Kutya legyek, ha az nem a Dagadt!

Mindketten arra néztek, ahova Edward ujja mutatott, s valóban: ott állt Greenbourne, a Dagadt, dagadtabban, mint valaha, húsa valósággal kibugyogott fehér mellénye alól. Hihetetlenül csinos lány csimpaszkodott a karjába. Micky az mondta:

– Csatlakozzunk hozzájuk. – Hugh rögtön beleegyezett, szívesen szemügyre vette volna a lányt közelebbről. A három fiatalember elindult az asztalok között.

– Halló, dagadt! – mondta Edward jókedvűen.

– Szerbusztok fiúk – felelte Greenbourne, aki megörült a találkozásnak –, manapság sokan már Sollynak szólítanak.

Hugh olykor látta Sollyt az elmúlt években a Cityben, London üzleti központjában. Solly a családi bank irodájában dolgozott, ami a Pilaster-épület szomszédságában helyezkedett el. Edward nem futott vele össze még, mert csak néhány hete dolgozott a bankban.

– Csatlakoznánk, ha nem veszitek rossz néven – mondta, s egy kíváncsi pillantást vetett a lányra. Solly is a lányhoz fordult.

– Robinson kisasszony, remélem megengedi, hogy bemutassam néhány régi barátomat: Edward Pilastert, Hugh Pilastert és Micky Mirandát.

Miss Robinson igen meglepően reagált: arca elsápadt a pirosító alatt.
– Pilaster? Rokonai voltak talán Tobias Pilasternek?

– Tobias Pilaster az apám volt – mondta Hugh. – Honnan ismeri a nevét?

Robinson kisasszony időközben összeszedte magát. – Apám valamikor a *Tobias Pilaster & Tsa* alkalmazásában volt. Emlékszem, gyerekkoromban sokat foglalkoztatott, hogy ki lehet az a *Tsa.* – Mindenki nevetett, és a feszültség fölöldódott. – Üljetek le, fiúk!

Az asztalon pezsgő állt. Solly töltött a kisasszonynak, és a pincértől újabb poharakat kért.

– Remek dolog, hogy így összefutottunk, öreg windfieldi csibészek – mondta Solly. – Tudjátok, ki van még itt ma este? Tonio Silva.

– Hol? – kérdezte Micky gyoran. Látszott rajta, nem örül a hírnek, és Hugh-nak eszébe jutott, hogy Tonio az iskolában rettegett Mickytól.

– Táncol – felelt Solly. – Robinson kisasszony barátnéjával, April Tilsley kisasszonnyal.

– Hívjatok csak Maisie-nek – jelentette ki Robinson kisasszony, és kacér pillantást vetett a Dagadtra.

A pincér homárt hozott Sollynak, aki nyakába kötötte az asztalkendőt, és hozzáfogott a táplálkozáshoz.

– Azt hittem, a zsidóknak tilos a tengeri herkentyű – mondta Micky lustán és pimaszul. De Sollynak mondhatta.

– Csak otthon eszem kósert – felelte, amint szája beszélőképes állapotba került, aztán ismét a homár kötötte le. Maisie Robinson haragosan nézett Mickyre.

– Mi, zsidó lányok, azt eszünk, amit akarunk – jelentette ki, és elvett egy falatot Solly tányérjáról.

Hugh meglepődött azon, hogy a lány zsidó: eddig azt hitte, a zsidó lányok mind barnák vagy feketék. Alaposabban szemügyre vette Maisie-t. Alacsony, szőke lányt látott, aki haját kontyba tűzte, s a kontyra kalapot illesztett, melyet levelek és gyümölcsök díszítettek. A kalap alatt apró, bátor arcot látott, villogó zöld szemekkel. Gesztenyeszín ruhájának kivágása hihetetlen kiterjedésű kebleket sejtetett. Bőrén szeplők sorakoztak. Akkoriban a szeplő nem volt divatban, Hugh mégsem tudta levenni róluk a szemét. Maisie egy idő után megelégelte Hugh néma bámulatát, és farkasszemet nézett vele, mire a fiú egy bocsánatkérő mosollyal elfordult. Hogy a lány kebleit nem bámulhatta tovább, Hugh volt iskolatársait fürkészve próbálta megállapítani, ki mennyit változott az elmúlt hét év alatt. Solly Greenbourne érettebb lett. Még mindig kövér, és jó humorú mosolya is a régi; de mintha határozottabb lenne, mint volt. Talán mert olyan gazdag. Ugyanakkor Edward is gazdag volt, de a legkevésbé sem határozott. Sollyt becsülték a Cityben, s míg a Greenbourne vagyon örökösének könnyen megelőlegezték a megbecsülést, ha tehetetlen és ostoba lett volna, hamar nevetség tárgyává válik.

Edward ugyanakkor nem érett meg az elmúlt hét év leforgása alatt. Ma is csak játszani szeretett, akár egy gyerek. Nem volt ostoba, de nehezen figyelt oda a munkájára, inkább máshol lett volna; valahol,

ahol inni, kártyázni és táncolni lehet. Micky ördögien jóképű lett, fekete szem, fekete, göndör, hosszú haj. Öltözéke megfelelő, bár kissé feltűnő. Zakóján bársonygallér, az ujjakat is bársonnyal szegték, fehér inge fodros. A teremben ülő hölgykoszorú tagjai már eddig is elismerő, sőt biztató pillantásokkal ajándékozták meg, mint Hugh észrevette. Maisie Robinsonnak azonban ellenszenves volt, és Hugh szerint nemcsak a zsidókra tett megjegyzése miatt. Volt Mickyben valami gonosz és ijesztő. Ritkán beszélt, mindenre figyelt, gondolatait azonban nem osztotta meg senkivel. Nem volt őszinte, sohasem adta jelét tétovázásnak, bizonytalanságnak, sebezhetőségnek, és sohasem öntötte ki a lelkét, ha egyáltalán volt neki ilyesmi. Hugh nem bízott benne.

A következő zeneszám végeztével Tonio visszatért a táncparkettről, táncosnőjével egyetemben. Hugh és Tonio összefutottak néhányszor az évek során, de ha soha nem látta volna Toniót iskola óta, akkor is rögtön megismeri répaszínű hajáról. Tonio és Hugh legjobb barátok voltak, addig a szörnyű napig, amikor Hugh megtudta, hogy apja meghalt, s amikor anyja magával vitte. A negyedikben egyik galibát a másik után csinálták; élvezték azokat az éveket, az időnkénti vesszőzés ellenére.

Az évek során Hugh-nak gyakran eszébe jutott, mi is történhetett valójában akkor a tónál. Az újságcikk szerint Edward megpróbálta kimenteni Petert, de ebből Hugh soha egy szót sem hitt el. Edward gyáva volt. Tonio azonban azóta sem ejtett róla szót, a másik szemtanú, Albert Cammel, Cape Town-ba költözött. Hugh figyelemmel kísérte Micky és Tonio találkozását, és látta, Tonio még mindig tart honfitársától. – Szervusz, Miranda, hogy s mint – mondta könnyedén, de hangjában csodálat és félelem keveredett, mintha Micky vérmességéről híres ökölvívóbajnok lenne.

Tonio táncosnője, April Tilsley idősebb lehetett néhány évvel, mint Maisie. Erős vonásaival és metsző tekintetével kevésbé vonzó lánynak tűnt, de Tonio látható élvezettel foglalkozott vele: néha karját is megérintette, s füléhez hajolva mulatságos dolgokat mondott; a lány ilyenkor nevetett. Hugh ismét Maisie felé fordult. Beszédes, életrevaló lánynak látta, észak-angliai tájszólással beszélt. Északon voltak a papa raktárai, jutott Hugh eszébe. Maisie arca minden formájában megragadó volt, akár nevetett, akár szemöldökét ráncolta, ajkát biggyesztette, orrát ráncolta. Hugh észrevette, a szempillája is szőke, és orrán néhány szeplő látható. Szabálytalan szépség volt a lány, de senki sem tagadta volna, hogy ő a legszebb nő a teremben.

Hugh-nak felötlött, hogy az Argyllba olyan lányok járnak, akik csókolózni hajlandók, esetleg még többre is. Gyakran álmodozott a testi szerelemről, s a legtöbb lány, akit ismert, szereplője lett álmainak... ám ezek az álmok rendesen csak udvarlás, eljegyzés és esküvő árán váltak valóra. Ezek a lányok nyilván lazább erkölcsűek. Ismét találkozott a tekintetük, és Hugh ugyanazzal a kényelmetlen

érzéssel találkozott, mint Rachel Bodwin esetében. Úgy nézett a lány, mintha olvasna Hugh gondolataiban. Kétségbeesetten kutatott agyában a könnyed csevegés valamilyen kifejezése után, végre ezt nyögte ki:

– Mindig Londonban élt, Robinson kisasszony?

– Nem, csak három napja.

Már beszélgetünk, gondolta Hugh, ez is valami.

– És azelőtt?

– Utaztam – felelte Maisie röviden, és Sollyhoz fordult. Hugh csalódottnak érezte magát, April azonban magyarázattal szolgált.

– Maisie egy cirkusznál dolgozott három évig.

– Uramatyám! És mit csinált?

Maisie megint megfordult.

– Artistamutatványokat lovon, nyereg nélkül – közölte. – Leugrottam, felugrottam, egyik lóról másik lóra, ilyesmik.

– Persze nadrágban – tette hozzá April.

Maisie nadrágban: a kép rabul ejtette Hugh-t. Egyik lábát átvetette a másikon.

– És hogyan került erre a pályára?

Maisie mintha tétovázott volna egy percig, aztán megfordult, és egyenesen Hugh szemébe mondta: – Ez úgy történt, hogy az apám *Pilaster & Tsa*-nak dolgozott, de Tobias Pilaster ellopott apámtól egyheti munkabért. Anyám beteg volt akkoriban, pénz nélkül éhhalált halhatott volna, úgyhogy elszaladtam hazulról. Tizenegy éves voltam.

Hugh érezte, amint elvörösödik. – Az én apám soha senkit nem lopott meg, és a kisasszony aligha foghatta föl, miről van szó tizenegy éves korában.

– A hideget és az éhséget föl tudtam fogni.

– Talán a maga apja volt hibás. Miért hozott gyereket a világra, ha nem tudta etetni őket.

– Tudta őket etetni! Rabszolgaként dolgozott, Pilaster pedig ellopta a pénzét.

– Az apám tönkrement, de nem lopott.

– Nem mindegy, ha az eredmény ugyanaz?

– Egyáltalán nem, amit maga is tud, csak ostobaságból és szemtelenségből tesz úgy, mintha mindegy lenne.

A többiek nyilván úgy érezték, Hugh túl messzire ment, mert egyszerre többen is beszélni kezdtek. Tonio azt mondta:

– Nem érdemes ilyen régi dolgokon veszekedni.

Hugh maga is tudta, hogy leállhatna, de túl mérges volt ehhez:

– Tizenhárom éves korom óta mást se hallok a családomtól, mint az apám becsmérlését, de egy cirkuszi csepürágótól azért nem fogom eltűrni!

Maisie fölállt, zöld szemei smaragdként villogtak. Egy pillanatra Hugh attól tartott, pofont kap, ám a lány Sollyhoz fordult.

– Menjünk táncolni, Solly. Talán modortalan barátod közben elmegy

máshová.

A veszekedésben szerteszakadt a társaság. Solly és Maisie elmentek, a társaság fennmaradó része pedig úgy döntött, megnéznek egy patkányfogó viadalt. Ezt a sportot ugyan tiltotta a törvény, de a Piccadilly környékén legalább hat helyen űzték, s Micky mindenüvé bejáratos volt.

Besötétedett, mire az Argyllból kiléptek a londoni nyári éjszakába. A Babylon néven közismert városrészben voltak. A Mayfairtől elég távol, de a St. James úri klubjaihoz elég közel feküdt, labirintust alkotó kis utcáiban szerencsejáték, állatviadalok, ópium járta, meg pornográfia és prostitúció. A fülledt nyári levegő felszippantotta a zsír, a sör és a csatornák szagát. Micky és barátai lassan haladtak egy utca közepén. Az első percben megjelent egy rongyos öregember kürtőkalapban, és sikamlós könyvet kínált megvételre; egy fiatal nő Mickyre kacsintott; egy másik, jól öltözött nő egy pillanatra kitárta kabátját, látni engedve gyönyörű mellét; és egy kerítőnő tízéves, angyalarcú leányzót ajánlott fel. Az épületek főként olcsó szállók, bordélyok, kocsmák és tánctermek fala mind kormos, szutykos volt; az apró ablakokon gázláng fényében dorbézoló alakokat lehetett látni. Az utcán férfiak frakkban, keménykalapos hivatalnokok, csodálkozó parasztok, egyenruhás katonák, tengerészek, akik zsebe átmenetileg tele volt pénzzel, de ami ennél jóval meglepőbb: feltűnően sok középosztálybeli pár sétált karöltve.

Micky elemében volt. Hetek óta először kapott kimenőt a papától. A papa még mindig Londonban tartózkodott: Az öreg Seth halálát várták, hogy a fegyverüzlet simán lebonyolódjon, de az öreg úgy ragaszkodott az élethez, mint sziklához a moha. Az ember nem érzi jól magát, ha csak atyja társaságában járhat táncterembe meg bordélyba, és a papa különben is hajlamos volt rá, hogy szolgaként kezelje. Így egy alkalommal, mikor eltűnt egy nővel a bordélyházban, azt az utasítást adta fiának, hogy várja meg az épület előtt. Ma ennek megfelelően egészen fölszabadultnak érezte magát. Annak is örült, hogy összefutott a Dagadttal. Greenbourne-ék gazdagok voltak, még a Pilaster családnál is gazdagabbak. Solly egy napon hasznos ismerős lehet. Annál kevésbé örült Antonio Silvának. Tonio túl sokat tudott a hét év előtti balesetről. Akkoriban még rettegett tőlem, gondolta. Még most is óvatosan és tisztelettel bánik velem, de a kettő nem ugyanaz. A különbség enyhe aggodalmat ébresztett Mickyben.

A Windmill utcáról befordultak egy keskeny sikátorba. Szemétkupacok irányából gyanakvó macskaszemek villogtak. Micky hátrafordult, megnézte, nem követik-e, aztán belépett egy meglehetősen lepusztult kocsmába. Átsétált a helyiségen, kiment a hátsó ajtón, átsietett egy udvaron, melyben egy prostituált éppen kliense előtt térdelt a holdfényben, és kinyitotta egy leginkább elhanyagolt, istállóra emlékeztető rozoga faépület ajtaját.

A piszkos arcú ember négy penny beléptidíjat kért, melyet Edward

fizetett ki. A fényesen kivilágított helyiségben a dohányfüst, a vér és az ürülék szagával keveredett. Kisebb, kerek aréna körül állt pár nő, és negyven-ötven férfi. A férfiak a társadalom legkülönbözőbb rétegeiből gyűltek össze. Sok férfi kutyával érkezett, némelyeket ölben tartottak, másokat az asztal lábához kötötték ki.

Micky szakállas, gyapjúsipkás férfit mutatott, aki nehéz láncon összekötött pofájú kutyát tartott, míg a nézők alaposan szemügyre vették az állat nagy fejét, kifejlett izomzatát, erős állkapcsát.

– Az lesz a következő – mondta Micky.

Edward több pohár italt vásárolt egy asszony tálcájáról. Micky Tonióhoz fordult, és spanyolul beszélt hozzá. Ez modortalanságnak számított Hugh-val és Aprillal szemben, akik nem értettek spanyolul, de végtére is Hugh egy senki, a lány meg éppenséggel még kevesebb, úgyhogy nem számított. – Mit csinálsz mostanában?

– A londoni córdobai követ attaséja vagyok.

– Igazán? – felelte Micky kíváncsian. A legtöbb dél-amerikai ország nem tartott fönn követséget Londonban, de Córdoba igen, már tíz éve. Tonio kétségkívül családja otthoni, fővárosi kapcsolatainak köszönheti a kinevezést. Micky papája báró volt, egy tartomány ura, és nem rendelkezett a Silvák pálmai kapcsolataival.

– Mit kell csinálnod?

– Főleg olyan angol cégek leveleire válaszolok, akik üzleti kapcsolatba akarnak lépni Córdobával. Rendszerint a klíma, a pénznem, a belföldi utasszállítás, a szállodák érdeklik őket.

– Egész nap dolgozol?

– Ritkán. Ne mondd el senkinek, de napi két-három levélnél többet ritkán írok.

– És fizetnek ezért? – kérdezte Micky, mert ebben az időben a legtöbb diplomata a magánjövedelméből tartotta fönn magát.

– Nem – felelte Tonio –, de szobám van a követségen, ott is kosztolok, és ruházkodásra kapok egy kis összeget, meg fizetik a klubtagsági díjakat.

Mickynek rettenetesen tetszett mindez, irigykedett is: pont ilyen állás kellene neki, ingyen koszt-kvártély, és egy fiatalember alapköltségeinek fedezése egy órácska munkáért. Valahogy meg kellene szabadítani Toniót az állásától.

Edward tért vissza hat kis pohár konyakkal, melyeket rögtön kiosztott a többiek között. Micky azonnal fölhajtotta a magáét. Olcsó, erős konyak volt. A kutya hirtelen morogni kezdett, körberohant, amennyire a lánc engedte; nyakán fölborzolódott a szőr. Két férfi jelent meg: patkánnyal teli ketrecet cipeltek. A patkányok még a kutyánál is izgatottabban viselkedtek, egymás hegyén-hátán bukdácsoltak, visongva a rémülettől. A patkányok megjelenésére a többi eb ugatni kezdett, gazdáik üvöltve intették őket csendre. Néhány pillanatig pokoli hangzavar uralkodott a létesítményben. Az ajtókat belülről bezárták, és egy zsíros, kopott kabátos férfi fogadásokat kötött a

rajongókkal.

– Még sohase láttam ekkora patkányokat – jegyezte meg Hugh csodálkozva.

– Külön erre a célra tenyésztik őket – felelte Edward, és az egyik ketrechordozóhoz fordult: – Mennyi ma este?

– Hat tucat – válaszolta az ember.

– Azaz hetvenkét patkány megy az arénába – magyarázta Edward.

– És mire lehet fogadni? – kérdezte Tonio.

– Lehet a kutyára fogadni, lehet a patkányokra. Ha a patkányokra fogadsz, fogadhatsz arra, hány patkány lesz még életben, amikor a kutya meghal.

Az ápolatlan, kabátos férfi különféle pénzeket szedett be, és papírfecniket osztott szét, melyekre vastag ceruzájával számokat rótt. Edward egy aranyfonttal fogadta meg a kutyát, Micky a patkányokra tett fel öt pennyt, hat patkányra, amely túléli a kutyát. Öt az egyhez fogadta vele a férfi. Hugh nem fogadott.

Az aréna négy láb mély lehetett, és újabb négy láb magas deszkafal kerítette. A kerítésre helyenként világítótestet helyeztek el. A kutya szájkosarát levették, és egy ajtón keresztül beengedték az arénába, aztán mögötte bereteszelték az ajtót. Az állat mereven állt, nyakán felborzolódó szőrrel: várta a patkányokat. A ketrecet fölemelték. A terem elcsöndesedett és várakozott. Tonio hirtelen azt mondta:

– Tíz fontot teszek a kutyára.

Micky meglepődött. Az elmondottakból azt hitte, Tonio minden fillér kiadást kétszer meggondol. Vagy lehet, hogy nem a saját pénzével játszik? A zsíros kabátba öltözött férfi is tétovázott egy pillanatig, mielőtt elvette a pénzt, aztán fölírta a fogadást egy fecnire, s átnyújtotta.

A ketrecet meglóbálták, mintha az arénába hajítanák mindenestül, de az utolsó pillanatban kinyílt egy csapóajtó, és a patkányok jégesőként peregtek az arénába. A kutya munkához látott. Ahogy zuhogtak hátára a patkányok, egyiket a másik után kapta el, feje egy határozott mozdulatával eltörve a patkány gerincét, elengedve, s már a következő után kapva. Gyomorfacsaró vérszag gyűlt a levegőben. A kutyák mind őrjöngve ugattak, nők visítoztak, hogy nem látják elég jól a tömeggyilkosságot, a férfiak üvöltve biztatták részint a kutyát, részint a patkányokat. Micky hangosan, szívből kacagott.

A patkányok először kiutat kerestek. Némelyek körbeszaladtak az aréna szélén, kijáratot kutatva, mások fölugrottak a palánkra, és szökni próbáltak, sikertelenül; ismét mások kupacformába tömörültek. A kutya kihasználta a zavart, és talán egy tucatnyi patkányt pusztított el.

A patkányok ekkor megfordultak, és mintegy vezényszóra támadtak. A kutya lábába, combjába, farkába igyekeztek belekapni. Néhány patkánynak sikerült fölugrania az eb hátára, és most hátát, nyakát, füleit harapdálták. Egy patkány a kutya ajkába süllyesztette fogait, és csak lógott, míg a fájdalmától félőrült állat a földhöz verte. A kutya

körbeforgott és egyik patkányt a másik után kapta el, de a patkányok nagyon sokan voltak. A patkányok fele még élt, amikor a kutya fáradni kezdett. Akik harminchat patkányra fogadtak, összetépték szelvényüket, a többiek még hangosabban szurkoltak.

A kutya húsz-harminc kisebb sebből vérzett. Erős fejével még jó iramban gyilkolta a patkányokat, de lába elbizonytalanodott a vértől csuszamló földön, a halott patkányok között; lassabban is fordult. Most már érdekes lesz, gondolta Micky.

A patkányok megérezték, hogy a kutya fárad, és bátrabbak lettek. Míg egyik társuk a rettenetes állkapocsba került, a többiek a kutya torkába haraptak. Lábai között hasába csimpaszkodtak. Egy különösen nagy patkány hátsó combjába kapaszkodott fogaival, és a kutya nem tudta lerázni. Felé fordult, de egy patkány az orrába csimpaszkodott. Aztán hátsó lába megmerevedett: a patkány átharaphatott egy inat. A kutya sántítani kezdett.

Már nagyon lassan fordult. Kimerülten harcolt, kimerülten törte ki ellenségei nyakát, de talán tucatnyi maradék patkány hátulról támadta meg. Néhányat megölt, de hasából patakzott a vér. Sokáig már nem bírhatta. Egy percre mintha visszatért volna ereje, négy másodperc alatt négy patkányt gyilkolt meg, aztán nem állt meg tovább a lábán; a földre zuhant. A patkányok felé kapott, de fogai üresen koccantak, feje leesett, és az állat kimúlt.

A patkányok enni kezdték. Micky megszámolta őket: hatan voltak. Aztán a többiekre nézett. Hugh sápadt volt, rosszullét környékezte.

– Sok a gyomrodnak, mi? – kérdezte Edward.

– A patkányok meg a kutya úgy viselkedtek, ahogyan a természet előírta nekik – felelte Hugh. – Az emberektől fordul ki a gyomrom.

Edward morgott valamit, és elindult, hogy újabb konyakot szerezzen be. April ragyogó szemmel bámult Tonióra, aki a jelek szerint elég gazdag ahhoz, hogy tíz fontot elveszítsen. Micky azonban közelebbről is szemügyre vette volt iskolatársa arcát, és úgy látta, Tonión szinte páni félelem uralkodott el. Nem hiszem, hogy olyan könnyedén veszített volna, gondolta. Micky nyert, amivel már beszedte az este költségeit, bár egyre inkább azt érezte, hogy a Tonióról szerzett információ az este legértékesebb szerzeménye.

Hugh utálatát elsősorban Micky keltette fel, aki hisztérikus nevetéssel kísérte a küzdelmet. Először Hugh nem is értette, miért fut végig a hátán a hideg, később rájött, hogy Micky ugyanígy nevetett, amikor Edward bedobálta a tóba Peter ruháit. Közben Edward visszatért.

– Menjünk Nellie-hez – javasolta.

Mindenki felhajtotta a konyakot, és kimentek. Az utcán Tonio és April leszakadtak a társaságról, és eltűntek egy olcsó szállodának tűnő épületben. Hugh azon gondolkodott, Edwardékkal tartson-e? Eddig sem érezte magát különösebben jól, ugyanakkor kíváncsi volt, mi történik Nellie-nél. Ha már úgy döntött, kipróbálja a dorbézolást, nem érdemes

félúton hazamenni.

Nellie műintézete a Prince utcában volt, a Leicester tér közelében. Az ajtóban két egyenruhás portás állt. Éppen középkorú, keménykalapos urat küldtek el. – Csak esti öltözékben szabad belépni – mondták. Edwardot és Mickyt mintha ismerték volna, mert egyikük sapkájához emelte a kezét, míg társa ajtót nyitott. Hosszú folyosón át újabb ajtóhoz értek. Álltak, míg valaki szemügyre vette őket a kukucskálón keresztül, aztán ez az ajtó is megnyílt.

Mintha egy nagy londoni ház nappalijába nyitott volna az ember. Kandalló, mindenfelé karosszékek, asztalkák, lámpák, estélyi ruhás hölgyek és frakkos urak. Alaposabb vizsgálat azonban fölfedezett néhány, úri házban nem bevett szokást. A férfiak például majdnem mind fejükön tartották a kalapjukat, minden második úr szivarozott, ami úri nappaliban ekkoriban modortalanságnak számított; mi több, sokan kigombolták nyakkendőjüket és mellényüket. A hölgyek egy része alsóneműben sertepertélt, néhányan férfiak ölében foglaltak helyet, akik kezüket bátran legeltették a hölgyek idomain.

Hugh életében először járt bordélyban.

A férfiak fennhangon meséltek pajzán történeteket, a nők nevettek, valahol egy hegedű keringőt cincogott. A falakat meztelen nők és szeretkező párok képei borították. Hugh önkéntelenül is tűzbe jött. A szoba túlsó végében, szabadtéri orgia témáját feldolgozó olajfestmény alatt ült a legkövérebb nő, akit Hugh valaha látott, kifestett arccal, sátornyi selyemruhában. Trónszerű székben terpeszkedett, lányok vették körül; mögötte vörös szőnyeggel bevont lépcsők vezettek a feltételezhető hálószobákhoz.

Edward és Micky a trón elé járultak, meghajoltak; Hugh követte példájukat.

– Nell, drágám, engedd meg, hogy bemutassam unokafivéremet, Hugh Pilastert.

– Szervusztok fiúk – válaszolta Nell. – Gyertek, szórakoztassátok a lányaimat.

– Nemsokára, Nell. Van ma este parti?

– Nellie-nél minden este van parti, gyermekeim – jelentette ki Nellie, és egy oldalajtó felé mutatott.

– Visszajövünk – mondta Edward, és ismét meghajolt.

– Úgy viselkedik, mint egy királynő – jegyezte meg Hugh útközben. Edward nevetett.

– Ide jár egész London – felelte. – Azok közül sokan reggel a királynő előtt fognak hajbókolni, akik ma éjjel Nellie-nek hajolnak meg.

Az oldalajtón át a kártyaszobába jutottak, ahol két baccarat-asztal körül tíz-tizenöt férfi üldögélt. Mindegyik asztalra krétával vonalat húztak, az asztal szélétől talán két araszra. A játékosok színes zsetonokat toltak be a vonalon át. Ami a vonalon belül volt, tétnek számított. A szobát teljesen betöltötte a szivarfüst, s a legtöbb játékos előtt ital is állt az asztalon. Az egyik asztal mellett néhány üres székre

leltek, melyeket gyakran elfoglaltak. A pincér zsetonokat hozott, amelyekről, mindannyian elismervényt firkantottak.

– Mennyi a tét – kérdezte súgva Hugh.

– Legkevesebb egy font – felelte Edward.

Hugh arra gondolt, ha játszana és nyerne, valószínűleg lenne elég pénze egy nőre a másik szobából. Igaz, nem volt nála egy egész font, de Edwardnak láthatóan jó itt a hitele... de aztán eszébe jutott, hogy Tonio tíz fontot veszített a patkányokon.

– Én nem játszom – mondta.

– Ez eszünkbe se jutott – jegyezte meg Micky nyugodtan.

Hugh kínosan érezte magát. Rendelni szeretett volna a pincértől, de felötlött benne, hogy itt egy ital egyheti munkabérét emésztené föl. A bankár leadta a bankot, azaz a koporsóból kiosztotta a játékosoknak a kártyát. Edward és Micky zsetont tolt be. Hugh úgy érezte, jobb, ha csöndben eliszkol. Mindenesetre visszatért a nappaliba. Mikor a bútorokat közelebbről is megvizsgálta, látta, hogy cifra, de értéktelen holmi; a bársonyhuzat pecsétes, a fát szivarokkal égették ki, a szőnyegek kopottak és olykor szakadtak is. Egy részeg férfi térden állva egy szajhának énekelt, barátai hahotázva élvezték az előadást. A következő rekamién egy pár nyitott szájjal csókolózott. Hugh hallott már ilyesmiről, de még sohasem látta. Megbabonázva nézte, hogy a férfi kigombolja a nő ruháját és kebleit becézgeti. Ez a jelenet fölháborította és fölizgatta egyszerre. A nő észrevette, hogy bámulja, átnézett a férfi vállán és rákacsintott. Egy hang szólalt meg hátulról.

– Te is csinálhatnád velem ugyanezt.

Hugh megfordult, ijedten, mintha valami szégyenleni való cselekedeten kapták volna rajta. Kifestett arcú lányt talált. Önkéntelenül is mellére pillantott, de aztán elkapta tekintetét és állt, rákvörösen.

– Ne legyél félénk – mondta a lány. – Nézd őket, ameddig csak jólesik. Azért vannak. – Hugh legnagyobb rémületére a lány egyszerűen lenyúlt, és a ruhán keresztül megragadta ágaskodó farkát. – Uramisten, te aztán föl vagy izgulva! – kiáltotta a lány, és varázslatos mozdulatokat végzett Hugh férfiasságán, miközben szájával ajkát csókolta.

Ezt már nem lehetett bírni. Hugh elélvezett a nadrágban. A lány egy pillanatig mintha csodálkozott volna, aztán nevetni kezdett.

– Micsoda zöldfülű! – mondta a legközelebbi örömlánynak –, csak hozzáértem, és belefolyt a nadrágjába.

Többen nevettek. Hugh elfordult, és a kijárat felé igyekezett, nehezen fékezve meg magát, mert valójában futni szeretett volna. Egy perccel később kint találta magát az utcán. Az éjszaka valamivel hűvösebbre váltott. Hugh mélyet lélegzett, s megpróbálta összeszedni magát. Ha ez a dorbézolás, gondolta, akkor nekem elegem van belőle. Az a Maisie nevű kis szajha megsértette az apja emlékét, a patkányfogótól majd kifordult a gyomra, a bordélyházban kikacagták.

Az egész társaság elmehet a pokolba.

Az egyik portás részvevő pillantással kérdezte:

– Inkább korán fekszik ma este, uram?

– Remek gondolat – felelte Hugh és elpályázott.

Micky vesztésre állt. Ha ő adná a bankot, csalhatna egy keveset, de a bank csak nem akart hozzá kerülni. Titokban megkönnyebbült, amikor Edward azt mondta:

– Hagyjuk abba, és kerítsünk két lányt.

– Menjél – felelt Micky egykedvűséget tettetve –, én még játszom egy keveset.

– Későre jár.

– Vissza kell nyernem, amit eddig elvesztettem.

– Kifizetem a zsetonjaidat – mondta Edward halkan. Micky úgy tett, mintha habozna, aztán beadta a derekát.

– Hát jó.

Edward elmosolyodott. Rendezte a számlát és átvonultak a nappaliba. Egy szőke, nagy mellű lány szinte azonnal Edward köré fonta magát, Edward pedig átkarolta a lány fedetlen vállát.

Micky szemlét tartott a hölgyek fölött. Középkorú, kellemesen kiélt arcú nőre mosolygott, aki nyomban hozzálépett, kezével benyúlt Micky inge mögé, s körmével a fiú húsába vájt. Micky látta, hogy Edward izgalomtól vörösen nézi őket.

– Hogy hívnak? – kérdezte Micky, aki maga is hevülőben volt.

– Alice-nak.

– Menjünk föl az emeletre, Alice.

Mindannyian fölmentek. A lépcsőfordulóban egy kentaur szobrát látták, melynek égbe meredő falloszát Alice megdörgölte menet közben, mint afféle babonás szajha. A lépcsőkön egy ismeretlen pár állóhelyzetben szeretkezett, észre sem véve a néhány lépcsőfokkal lejjebb ülő férfit, aki meredten figyelte őket.

A lányok két külön szoba felé indultak, de Edward az egész társaságot egy szobába terelte.

– Ma éjjel mindannyian együtt? – kérdezte Alice.

– Ma spórolunk – felelte Micky, és Edward is nevetett.

Alice éppen becsukta az ajtót.

– Fogadjunk, hogy egy iskolába jártatok – jelentette ki. – Annak idején segítettek egymásnak maszturbálni.

– Fogd be a... – válaszolta Micy, és átkarolta.

Míg Micky és Alice csókolóztak, Edward hátulról közelítette meg a nőt, keblével nyájaskodott, tomporához nyomta magát. A másik szajha darabig némán tűrt, aztán megszólalt:

– És én mit csináljak?

– Vetkőzz le – felelte Edward. – Te vagy a következő.

HARMADIK FEJEZET

Gyermekkorában Hugh azt hitte, a Pilaster Bank a küldöncök tulajdonában van. E férfiak azonban gyöngén fizetett alkalmazottak voltak, akik egyszersmind útbaigazították az érdeklődőt, üzeneteket lehetett velük küldeni, és csomagot is hordtak; mindannyian tekintélyes, megtermett, pocakosodó bácsik voltak. Kifogástalan öltözékben jártak, hatalmas mellényükön ezüst óralánc feszült, s olyan lassú méltósággal mozogtak a teremben, hogy a gyerek szemében ők tűntek a legfontosabb embereknek a helyiségben.

Hugh tízéves korában látta a bankot először. Nagyapja, Seth testvére hozta el. A földszint márvánnyal borított terme valósággal templomnak tűnt, hatalmas, kellemes és néma szentélynek, melyben kiválasztott papok érthetetlen rítusokat végeztek egy pénz nevű, különös istenség szolgálatában. Nagypapa mindent megmutatott: az első emeletet, ahol a szőnyeggel borított padlón a társak és a vezető írnokok tanyáztak. A társak szobájában Hugh kapott egy pohár cherryt és egy tányér csokoládés kekszet. A második emeleten aggodalmas arcú emberek ültek az asztaloknál, és írtak. Körülöttük szalaggal összekötött paksaméták borították az asztalt, mintha a körmölő hivatalnok mindezt ajándékba kapta volna. A legfelső emeleten a beosztott hivatalnokok ültek magas asztaluknál, sorban, mint Hugh ólomkatonái, és tintás ujjal fogva a tollat, szorgalmasan sercegtek. A legjobb mégis a pince volt, ahol a páncélszekrényekben régi, még a nagypapánál is régebbi szerződéseket őriztek, ezerszám állt a bélyeg, s egy külön szobában kellett tartani a tintát tartalmazó óriás szalmafonatos üvegeket. A tinta bejött a bankba, az emberek fölkenték a papírra, aztán a papírt bezárták a pincébe: szóval pénzt kerestek.

A titokzatosság varázsa azóta megtört. Ma már tudta, hogy a hatalmas bőrkötéses könyvekben a pénzügyleteket lajstromozzák, gondos, részletező formában, Hugh maga is hosszú időt töltött közöttük, tintás, merev ujjakkal. A kereskedelmi váltó többé nem hatott varázsigének; egyszerűen egy fizetési kötelezettségért állt jót a bank. A leszámítolás pedig, amiről gyerekkorában azt hitte, annyit tesz, mint visszafelé számolni, ma már nem jelentett egyebet, mint kereskedelmi váltók felvásárlását valamivel a névérték alatt abban a reményben, hogy kifizetésekor az engedmény a bank hasznára válik.

Hugh általános asszisztensként dolgozott Jonas Mulberry első írnok mellett, aki az egész számvitelért felelt. Negyvenes, kopaszodó, jólelkű férfi volt, már megkeseredőben. Szívesen tanítgatta a fiút, de kérlelhetetlenül lehordta, ha gondatlanságból vagy kapkodásból hibát követett el. Már egy éve dolgoztak együtt, és Hugh tegnap komoly hibát követett el: nem találta meg egy rakomány New Yorkba tartó bradfordi szövet rakodójegyét. A bradfordi gyáros megjelent a hallban

és kérte a pénzét, de Mulberry úr nem engedélyezhette a kifizetést a rakodójegy szemléje nélkül. Hugh pedig nem tudta előkeríteni. Végül kénytelenek voltak megkérni az ügyfelet, jöjjön vissza másnap reggel. Hugh egy áttöprengett éjszaka után rájött, hol a kérdéses irat, és reggel valóban elég hamar megtalálta, emellett pedig kiötlött egy módszert Mulberry úr papírjainak rendezésére. E pillanatban éppen íróasztalánál ült, előtte két fatálca, két téglalap alakú karton, toll, tintatartó. Hugh bemártotta a tollat, és lassan, kaligrafikusan ezt írta az egyik kártyára: Az osztályvezető figyelmébe. A másodikra pedig ezt: Az osztályvezető intézkedése. A tintát óvatosan felitatta, aztán a két kártyát a fatálcákra szerelte. A két tálcát Mulberry asztalára helyezte, majd hátralépett hogy megszemlélje művét. Mulberry úr ebben a pillanatban érkezett meg.

– Jó reggelt, Hugh úr – mondta.

A bankban a családtagokat mind keresztnevükön urazták, hogy elkerüljék a Pilaster úr megszólítás okozta kavarodást.

– Jó reggelt, Mulberry úr!

– Ez meg miféle szerzet?

– Szóval megtaláltam a rakodójegyet.

– Hol?

– Az aláírt levelek között.

Mulberry úr összevonta szemöldökét. – Azt akarja mondani, az én hibám volt?

– Egyáltalán nem – felelte Hugh gyorsan. – Az én felelősségem, hogy rendben tartsam a papírjait. Ezért is találtam ki ezt a rendszert a tálcákkal. Így elkülönítjük azokat az iratokat, melyeket már látott azoktól, melyekkel még nem foglalkozott.

Mulberry úr tamáskodva hümmögött, kemény kalapját fölakasztotta az ajtó hátuljába vert szögre, csak aztán válaszolt:.

– Talán hatékony megoldásnak bizonyul. Kipróbáljuk. Legközelebb azonban legyen szíves és kérje ki a véleményemet, mielőtt még megvalósítaná valamelyik zseniális ötletét. Végtére is ez az én szobám, lévén én vagyok az osztályvezető.

– Természetesen, uram. Elnézést kérek, uram – felelte Hugh. Tisztában volt vele, tényleg ki kellett volna kérnie Mulberry úr véleményét, de elragadta a lelkesedés.

– Tegnap befejeztük az orosz kölcsön ügyet – folytatta Mulberry. – Menjen le a postaszobába, és szervezze meg a beérkezett rendelések megszámlálását!

– Igen, uram.

A bank kétmillió fontos kölcsönt adott az orosz kormánynak. Az összeget százfontos kötvényekben bocsájtotta piacra, évi öt százalék kamattal; de a százfontos kötvényt tulajdonképpen kilencvenhárom fontért adták, így a kamatláb öt és egynegyedre ugrott. A kötvényeket főleg más, párizsi és londoni pénzintézetek vették, de egy részük piacra került, s most meg kell számolni milyen értékben futottak be

megrendelések.
– Remélem több rendelés érkezett, mint amennyit ki tudunk elégíteni – jegyezte meg Mulberry úr.
– Miért?
– Mert akkor a pórul járt megrendelők megpróbálják holnap reggel a piacon fölvásárolni őket, miáltal az árfolyam fölmehet akár kilencvenötre is, és minden felvásárló úgy fogja érezni, jó befektetést csinált.
– És mi történik, ha kevés a megrendelő?
– Akkor a bank maga veszi meg a fennmaradt kötvényeket. Az ár leeshet kilencvenegy fontra, és a befektetés már veszteséges.
– Értem.
– Akkor induljon el!
Hugh kiment Mulberry úr irodájából, amely a második emeleten helyezkedett el, és lesietett a lépcsőn. Örült, mert Mulberry kipróbálja a tálcákat, s főként örült annak, hogy a rakodójegy históriának nem lesz további következménye. Az első emeleten látta Samuel Pilastert roppant elegánsan, ezüstszürke fecskeszárnyú kabátban, sötétkék szaténnyakkendővel.
– Jó reggelt, Samuel bácsi – mondta Hugh.
– Jó reggelt Hugh. Miben mesterkedsz éppen? – kérdezte Samu bácsi, aki nagyobb érdeklődést tanúsított Hugh irányában, mint a többi társ.
– Megyek, megszámolom mennyi rendelés érkezett az orosz kölcsönre.
– Nem tudom, hogyan lehetsz ilyen vidám, ha egész nap ezt kell csinálnod – jelentette ki Samu bácsi és elmosolyodott, föltárva fogai romlott sövényét.
Hugh folytatta útját. A családban már különféle suttogások keltek lábra Samuelről és a titkárról. Hugh el tudta képzelni, van a dologban valami, de nem tartotta sem megdöbbentőnek, sem elítélhetőnek. A papok persze mindig arról beszéltek, hogy az azonos neműek közötti nemi érintkezés istentelen cselekedet, de windfieldben és a hozzá hasonló intézményekben mindennapos volt, és senkinek semmi baja nem lett belőle.
Közben leért a földszintre. Még csak most volt fél tíz; a bankban dolgozó irodisták éppen az impozáns kapun özönlöttek be, reggeliszagúan és földalattiszagúan. Hugh biccentett Greengrass kisasszonynak, a bank egyetlen nőnemű hivatalnokának. Mikor egy évvel ezelőtt fölvették, a bankfegyelmet alapjaiban rázta meg a vita, vajon egy nő képes-e erre a munkára. A vitát végül maga Greengrass kisasszony döntötte el, amennyiben rövid időn belül roppant rátermett munkaerő vált belőle. Hugh sejtette, a jövőben a bank több nőt fog alkalmazni.
A hátsó lépcsőn ment le a postaszobába, ahol éppen két küldönc válogatta a postát. Az orosz kölcsön kötvényrendelései már egy nagy

zsákot megtöltöttek. Hugh elhatározta, két beosztott írnokkal végezteti el az összeadást, ő maga majd ellenőrzi a számításokat. Ez a munka majd egész napját elvette: közel négyre járt, mire ellenőrizte az utolsó számoszlopot, és az utolsó köteg megrendelést. Kevesebb érkezett, mint várták, mivel több mint százezer font gazda nélkül maradt. Kétmillió fontos kölcsönnél ez nem túlságosan számottevő összeg, de lélektanilag jelentős különbség van a túlrendelés és az alulrendelés között. A cégtársak csalódottak lesznek. A végeredményt fölírta egy egy szelet papírra, és elindult megkeresni Mulberry urat. A nagyterem most csöndesebb volt, csak néhány ügyfél állt a fényesre polírozott pult mellett. A hivatalnokok a nagy főkönyveket levették a polcokról, följegyeztek valamit, és újra visszatették őket. A Pilaster Bank nem sok magánembernek vezetett számlát. Elsősorban kereskedelmi bank volt, kereskedők üzleti vállalkozására adott kölcsönt. Seth azt mondta volna, a bank nem foglalkozik egy szatócs ócska fillérjeivel, egy szabó gyűrt bankjegyeivel, mert ebben nincs elegendő haszon. A családtagok azonban mind számlát vezettek a banknál, és rajtuk kívül még egy maroknyi nagyon gazdag ember. Egyikük éppen a teremben tartózkodott: Sir John Cammel, akinek fiával Hugh együtt járt windfieldbe. Sir John vékony, kopasz yorkshire-i nagybirtokos volt, földjein szénbányák termeltek, a kikötőkben dokkokat tartott fönn. Bukszájába ömlött a pénz. Jelenleg látható bosszúsággal járkált fel s alá a padlaton.

– Jó reggelt, Sir John – köszöntötte Hugh. – Remélem, foglalkoznak önnel.

– A legkevésbé sem, fiam. Dolgozik itt valaki is egyáltalán?

Hugh gyorsan körbepillantott, de a teremben hivatalnok nem tartózkodott ebben a pillanatban. Elhatározta, önállóan intézi el a dolgot.

– Talán volna kedve, Sir John, feljönni? Biztos vagyok benne, nagyon megörülnének önnek.

– Rendben van.

Hugh mutatta az utat az emeletre. A társak egy szobában dolgoztak – a hagyomány szerint azért, hogy egymást szemmel tarthassák –, melyet úgy rendeztek be, mint egy klub olvasószobáját: bőrhencserekkel, könyvszekrényekkel, középen nagy asztallal, melyen újságok hevertek. A falakon bekeretezett Pilasterek orra meredt az utódokra. A szoba jelen pillanatban üres volt.

– Valamelyik társ hamarosan itt lesz – mondta Hugh. – Szabad addig megkínálnom egy pohár madeirával? – Az almáriumból palackot és metszett poharat vett elő, és a poharat teletöltötte az édes, fehér aszúval. Közben Sir John kényelmesen elhelyezkedett az egyik karosszékben. – Ha megengedi: engem Hugh Pilasternek hívnak.

– Vagy úgy – morogta Sir John egy fokkal békülékenyebben, hallván, hogy családtaggal van dolga, nem hivatalnokemberrel. – Te voltál a fiammal windfieldben?

– Igen, uram. Albertet púposnak csúfoltuk.
– Minden Cammelt púposnak csúfolnak.
– De azóta sem láttam.
– Kivándorolt a cape-i kolóniába, és annyira jól érzi magát, azóta sem jött vissza. Lovakat tenyészt.
Albert Cammel úszott kissé távolabb a vízben azon a napon, amikor Peter Middleton a tóba fulladt, de Hugh soha nem kérdezte meg Alberttól, mit is látott.
– Szeretnék írni neki.
– Biztosan örülne neki. Várj csak fiam, megadom a címét – felelte Sir John, azzal fölállt, az asztalhoz lépett, egy tollat tintába mártott és hamarjában fölírta fia címét egy darabka papirosra.
– Köszönöm szépen – mondta Hugh, és őszintén örült. – Tehetek még valamit önért?
– Talán ezt elintézhetnéd – felelte Sir John, és egy csekket húzott elő belső zsebéből. Átnyújtotta Hugh-nak, aki megvizsgálta. A csekk száztízezer fontra szólt, Hugh még soha nem látott magánszemélynek kiállított csekken ekkora összeget.
– Eladtam egy szénbányámat a szomszédnak – magyarázta Sir John.
– Letétbe helyezem önnek.
– Hány percentet adtok rá, fiam?
– Négyet, Sir John.
– Ez megfelelő.
Hugh habozott. Fölmerült benne, hogy Sir John érdeklődését esetleg föl lehetne kelteni az orosz kötvények iránt, s ezzel a kötvény átbillenne a Mulberry úr óhajtotta állapotba. Megemlítse? Már azzal is túlment jogkörén, hogy Sir Johnt felhozta a társak szobájába. Próba szerencse, határozta el.
– Az orosz kötvényeken öt és egynegyed százalékos a kamatláb. Vehetne orosz kötvényt is a pénzen.
Sir John szeme összeszűkült. – Vehetnék, azt mondod?
– A rendelés ugyan tegnap lezárult, de az ön esetében…
– Mennyire biztosak ezek a kötvények?
– Amennyire az orosz kormány, uram.
– Még meggondolom.
Hugh azonban most már tető alá akarta hozni a megállapodást.
– Holnap már nem feltétlenül ez a kamatláb érvényes. Amikor a kötvények reggel piacra kerülnek, a kamatláb föl is mehet, le is mehet. Mindenesetre letétbe helyezem ezt a csekket, és Sir John esetleg megbeszélheti a többit valamelyik nagybátyámmal.
– Rendben van, kis Pilaster… lódulj!
Hugh kiment, és az előszobában Samuel bácsival találkozott.
– Sir John Cammel van odabent, bácsikám – mondta Hugh. – Lent találtam a hallban, látszott, hogy bosszús valamiért. Fölhívtam a szobába, és megkínáltam egy pohár madeirával. Remélem, nem baj.
– Nagyon helyesen tetted – felelte Samuel –, majd én elbánok vele.

– Csekket hozott száztízezer fontról. Megemlítettem az orosz kölcsönt, mert az még alulrendelt százezer fonttal.

– Ez nem a te feladatod – szólt Samuel, összevont szemöldökkel.

– Csak annyit mondtam, beszélje meg valamelyik társsal, ha magasabb kamatot akar.

– Rendben van. Nem is rossz gondolat.

Hugh lement a földszinti terembe. Sir John betétjét elkönyvelte, aztán a csekket átadta az illetékes hivatalnoknak. Fölment a második emeletre, ahol Mulberry úrnak átadta a végeredményt, s megemlítette a lehetőséget, miszerint Sir John esetleg megveszi a fönnmaradó részvényeket. Ezzel leült saját asztalához. Egy küldönc lépett be, tálcán teát, kenyeret, vajat hozott. E kiváltság a bank minden alkalmazottjának kijárt, aki fél ötkor még mindig dolgozott. Csöndes napokon a munka már négykor befejeződött. A bankhivatalnokokat irigyelték a kereskedelemben vagy szállításban elhelyezkedő írnokok, akik gyakran késő estig is dolgoztak, olykor egész éjszaka.

Kicsit később Samuel Pilaster kereste föl Mulberry úr irodáját. Valami paksamétát adott át, aztán Hugh-hoz fordult.

– Sir John megvette a kötvényeket – mondta. – Helyesen ismerted föl a lehetőséget.

– Köszönöm.

Samuel észrevette a fatálcákat Mulberry úr asztalán. Elolvasta a cédulákat, fejét ingatta: mulattatta a dolog.

– Ez meg micsoda?

– A készség célja, hogy elkülönítse a bejövő iratokat a kimenő iratoktól – válaszolt Mulberry úr.

– Remek ötlet. Azt hiszem, én is bevezetem.

– Ami azt illeti Samuel úr, az ötlet Hugh úrtól származik.

Samuel megfordult, és érdeklődéssel vette újra szemügyre unokaöccsét.

– Látom igyekszel, fiam.

Hugh, akit általában túl magabiztosnak mondtak, most szerényen felelt:

– Még nagyon sok mindent kell tanulnom.

– Csak semmi álszerénység. Mondd, ha felmentenénk Mulberry úr mellől, melyik állást választanád?

Hugh-nak nem kellett sokáig gondolkoznia. A bank legirigyeltebb beosztása a levelező titkáré volt, mert a legtöbb hivatalnok csak egy-egy kis részét látta a pénzügyeknek, de a levelező titkár átlátta az egészet, lévén, hogy ő írta az ügyfeleknek a leveleket. Itt lehetett a legtöbbet tanulni, és innen volt a legkönnyebb az előrelépés. Ráadásul Bill Rose, Samuel bácsi levelezője fél év múltán nyugalomba vonul.

– A bácsi levelezője szeretnék lenni – felelte tehát Hugh tétovázás nélkül.

– Még csak egy éve vagy a banknál.

– De mire Rose úr elmegy, már másfél éve leszek itt.

– Ez igaz. – Samuel nem mondott nemet. – Majd meglátjuk – tette hozzá és távozott.

Mikor kiment, Mulberry úr megkérdezte:

– Csakugyan maga javasolta Sir Johnnak, hogy vegyen orosz kötvényt?

– Megemlítettem a lehetőséget.

– Nocsak, nocsak – vélte Mulberry úr, aztán még hozzátette: – Nohát. – És elgondolkozva nézett a fiúra.

* * *

Egy napfényes vasárnap délutánon, amikor egész London ünneplőben korzózik, a Piccadilly úton nincs semmi forgalom, mert vasárnap csak a beteg jár kocsival. Maisie Robinson és April Tilsley a Piccadillyn sétáltak, megbámulták a gazdagok házait, és azon igyekeztek, hogy felcsípjék őket.

A két lány együtt bérelt szobát egy sohói nyomortanyán, nem messze a St. James dologháztól. Általában délben keltek, gondosan kicsípték magukat, aztán kimentek az utcára. Estére rendszerint akadt két férfi, aki kifizette vacsorájukat, ha mégsem, hát koplaltak. Pénzük szinte egyáltalán nem volt, de nem is volt rá nagy szükségük. Mikor a szoba bére esedékessé vált, April „kölcsönt” vett fel a barátjától. Maisie egy ruhát hordott, melyet minden este kimosott, alsóruhájával egyetemben. Majd csak akad valaki, aki megajándékozza egy új ruhával. Előbb-utóbb, Maisie legalábbis azt remélte, a férfiak nem csak vacsorára hívják meg, de valamelyik feleségül veszi, vagy szeretőjének fogadja. April még mindig a dél-amerikai hatása alatt állt.

– Tíz fontot veszteni csak úgy! Különben is, mindig gyengém volt a vörös haj.

– Nekem a másik dél-amerikai, a sötéthajú, nem volt rokonszenves – felelte Maisie.

– Micky? Szerintem csodálatos.

– Igen, de van benne valami agyafúrt.

April felmutatott egy házra. – Itt lakik a Solly papája – mondta. A ház beljebb állt az úttól, félkörívű felhajtó vezetett a rézzel ékes kapuhoz. A görög oszlopok a tetőig nyúltak, az ablakokat vörös bársonyfüggönyök takarták.

– Egy nap te is itt élhetnél – mondta April.

– Dehogy.

– Nem te lennél az első – folytatta April. – Csak izgatóbbnak kell lenni, mint az úrilányok, márpedig ez nem nehéz. Ha már elvettek feleségül, könnyű utánozni a kiejtésüket. Már most is tudsz úrimód beszélni, ha nem vagy dühös. Solly meg helyes fiú.

– Meg jó kövér.

– De milyen gazdag! Azt mesélik, a papája egy egész zenekart tart a vidéki házában arra az esetre, ha kedve szottyanna egy kis zenére

vacsora után.

Maisie sóhajtott, mert nem akart Sollyról beszélni.

– Hova mentetek, miután rákiabáltam arra a Hugh nevű fiúra?

– Először patkányviadalra, aztán Tonio és én leléptünk, és kivettünk egy szobát Battnál.

– És lefeküdtél vele?

– Naná! Mit gondolsz, miért vettünk ki szobát?

– Talán kártyázni akartatok.

Kuncogtak egy sort, aztán April gyanakvóan kérdezte: – Te is Sollyval?

– Boldoggá tettem.

– Az mi?

Maisie rövid kézmozdulatot tett.

– Talán igazad van. Talán jobb egy ideig hitegetni őket, annál izgatottabbak lesznek.

Maisie témát változtatott. – Rossz emlékeim fűződnek a Pilaster névhez.

– Soha nem akarok bérért dolgozni – jelentette ki April hirtelen támadt haraggal –, azért csinálom, amit csinálok. Itt én mondom meg mennyit érek, és előre kérem a pénzt.

– A bátyám meg én – folytatta Maisie – azon a napon mentünk el otthonról, amelyiken Tobias Pilaster tönkrement. Én a Pilastereknek köszönhetem, hogy ma így kell élnem.

– Mihez kezdtél? Rögtön a cirkusznál dolgoztál?

Maisie szíve összeszorult, amikor eszébe jutott, milyen magányos és rémült volt. – A bátyám potyautasként utazott Bostonig. Azóta nem hallottam felőle. Én egy hétig egy szemétdomb mellett tanyáztam. Szerencsére enyhe volt az idő, csak egy napot esett, akkor mindenféle rongyokkal takaróztam, és évekre bolhás lettem. Emlékszem a temetésre is.

– Kinek a temetésére?

– Tobias Pilasterére. A menet végigvonult az utcákon. Pilaster nagy ember volt abban a városban, míg tönkre nem ment. Emlékszem egy velem egykorú kislegényre, fekete kabátban és kürtőkalapban, aki a mamája kezét fogta. Biztosan ő volt Hugh.

– Nahát! – mondta April.

– Aztán elgyalogoltam New Castle-ba. Fiúnak öltöztem, és egy istállóban segítettem a lovak mellett. Éjjel a lovak mellett aludtam. Három évig éltem így.

– Miért hagytad ott az istállót?

Maisie megrázta magát, amitől keble hullámzani kezdett.

– Megjött ez a kettő – mondta –, és amikor a főlovász rájött, hogy nő vagyok, meg akart erőszakolni. Szájon vágtam a lovaglópálcával, de ezzel az állásom is megszűnt.

– Remélem jó erősen.

– Mindenesetre lehűtötte.

– Oda kellett volna ütnöd.
– Hogyisne. Még élvezte volna.
– És hova mentél?
– Akkor kerültem a cirkuszhoz. Istállóban dolgoztam, aztán lovasként a porondon. Szerettem ott lenni. Jószívű emberek voltak.
– Talán túlságosan is?
Maisie bólintott. – A porondmesterrel sosem jöttem ki jól, és amikor ajánlatot tett, onnan is el kellett mennem. Úgy éreztem, ha kurvaként dolgozom, jobb pénzt kérek érte. Most meg itt vagyok.
– És hány férfival feküdtél le azóta?
– Hogy őszinte legyek, eggyel se. Kezdem azt érezni, pályát tévesztettem.
– Ugyan – felelte April –, tökéletes szajha lehetnél. Megvan hozzá minden adottságod, még az a kis huncut fény is a szemedben, aminek a férfinép nem tud ellenállni. Ide hallgass! Tarts ki Solly mellett. Minden alkalommal engedj egy kicsit többet. Mutasd meg neki magadat meztelenül. Három héten belül lihegni fog utánad. Egy éjjel, mikor a micsodájával nyájaskodol éppen, említsd meg, hogy Chelse-ában láttál egy szemrevaló kis házat. Ha azt megvennéd nekem, akkor lennénk együtt, amikor akarunk, mondod majd neki. Hát ha Solly erre nemet mond, én kolostorba vonulok.
Maisie tudta, Aprilnek igaza van, de egész lelke tiltakozott, bár maga sem tudta biztosan, miért. Nem vonzódott különösképpen Sollyhoz, de tisztában volt vele milyen rendes fiú. Hiszékeny, akit nem szabad az orránál fogva vezetni éppen azért, mert olyan könnyű lenne. Ami ennél fontosabb, Maisie úgy érezte, ha Solly mellett köt ki, elveszítené minden reményét, hogy egy nap találkozzon az igazi szerelemmel, az igazi házassággal. Ezzel szemben meg is kellett élnie valahogy, abban pedig biztos volt, hogy nem úgy akar élni, mint szülei: egész héten fillérekre várni, amit talán meg sem kapnak, mert százmérföldre onnan pénzügyi válság van.
– És a többiek? Bármelyiket választhattad volna – szólt April.
– Hugh tetszett, de őt megsértettem.
– Különben is szegény.
– Edward egy disznó, Mickytől félek, Tonio pedig a te fiúd.
– Akkor maradsz Sollynál?
– Nem tudom.
– De én igen. Ha Solly kicsúszik a kezedből, ahányszor elsétálsz a ház mellett, azt mondod majd magadban: én is élhettem volna itt.
– Valószínű.
– És ha Sollyhoz nem, akkor kihez akarsz menni? Valami rigolyás szatócs mellett végzed, aki nem ad pénzt, és még mosnod is kell magadra.
Maisie ezeken a kilátásokon töprengett, míg a Piccadilly nyugati sarkán északnak fordultak Mayfairbe. Ha igyekezne, biztosan elvetethetné magát Sollyval, és nagyobb nehézség nélkül el tudná

játszani a nagyasszonyt is. Ugyanakkor rosszul lett a gondolattól, hogy Sollyt, a kedves, jóindulatú Sollyt behálózza, és szerelem nélküli házasságba zárja.

Éppen egy lókupec istállója mellett haladtak el a mellékutcában. Maisie nosztalgikus hangulatba került, megállt, és megsimogatta a gesztenyeszín csődört, ami rögtön kezéhez dörgölte orrát. Egy férfi hangja szólalt meg:

– Redboy ritkán hagyja, hogy idegenek megérintsék.

Maisie megfordult. Középkorú férfit látott fekete zakóban, sárga mellénnyel. Öltözékének ellentmondott viharvert fizimiskája, pallérozatlan beszéde. Valamikor istállófiú lehetett, aztán saját üzletbe vágott, amely felvirágzott, gondolta Maisie. Elmosolyodott és így szólt:

– Engem szeret. Ugye szeretsz, Redboy?

– Meg tudná lovagolni?

– Hogyne. Szőrén is. Még föl is állok közben a hátára. A magáé?

A férfi bólintott, és így felelt:

– George Sammies a nevem, szolgalatjára a hölgyeknek. Tulajdonos, mint ahogyan a cégtábla is tanúsítja, tisztelettel. – Azzal fölmutatott a szemöldökfára, ahova valóban ezt a nevet pingálták.

– Nem akarok hencegni, Sammies úr – mondta Maisie –, de nem hiszem, hogy van olyan ló az istállójában, amit ne tudnék meglovagolni. Az utóbbi négy évet egy cirkuszban töltöttem.

– Úgy volna? – szólt Sammies úr elgondolkodva. – Nocsak.

– Mire gondol, Sammies úr? – kérdezte April.

A lócsiszár habozni látszott.

– Talán kicsit gyorsan hozakodom ezzel elő – mondta később –, de éppen azt mondtam magamban, talán a hölgyet érdekelné egy üzleti ajánlat...

– Hallgatom – mondta Maisie.

– Minket mindig érdekelnek az üzleti ajánlatok – csicseregte April, bár Maisie úgy érezte, Sammies úr egészen másféle ajánlattal készül kirukkolni.

– Redboy eladó – kezdte Sammies úr –, de nehéz úgy eladni lovat, hogy kivinni sem tudom az istállóból. Ha egy hölgy lovagolná a parkban, ráadásul olyan szép hölgy, mint a kisasszony az figyelmet keltene, és előbb-utóbb valaki megkérdezné, menynyiért eladó a ló.

Vajon mennyit lehetne ezzel keresni, kérdezte Maisie magában. Ki tudja majd fizetni az albérletet anélkül, hogy saját magát kelljen árulnia? Ehelyett azonban azt kérdezte:

– És ha valakinek megtetszik a csődör, azt mondom, menjen el George Sammleshez a Curzon Mewsba, mert a ló az övé.

– Pontosan így, csak a ló helyett esetleg olyasmi szavakat kellene mondani, mint remek paripa.

– Lehet – felelte Maisie, bár biztosra vette, a saját szavait fogja használni, nem Sammies úr kifejezéseit. – Térjünk az üzletre. Mennyit fizetne?

– Mennyiért éri meg magának?

– Napi egy font – mondta Maisie. Az összeg nevetségesen magas volt, de ez jutott először Maisie eszébe.

– Sok – felelte Sammies úr nyomban. – A felét megadom.

Maisie alig hitt a fülének. Fél font hatalmas jövedelem volt.

– Rendben van – felelte gyorsan, nehogy Sammies úrnak ideje legyen meggondolnia magát. – Mikor kezdek?

– Jöjjön holnap fél tizenegykor.

– Itt leszek.

Kezet ráztak, aztán a lányok folytatták útjukat. Sammies úr még utánuk is kiáltott:

– Ugyanebben a ruhában jöjjön! Ez nagyon jól áll!

Maisie megnyugtatólag intett vissza. Ez az egy ruhája volt.

Tudósítás a *Times* szerkesztőjének

Uram!

A Hyde Parkban az elmúlt napok során reggel tizenegy óra tájban oly forgalom figyelhető meg, mely akár egy órára is lehetetlenné teszi a közlekedést. Sokféle magyarázat látszott lehetségesnek, úgymint: túl sok vidéki lakos jön föl a városba, avagy London prosperitása oly nagy, hogy már a kofák is kocsin járnak; de a valós okot eddig még csak meg sem említették. A forgalmat áttételesen ugyanis egy hölgy tartja fel, akinek neve ismeretlen, de akit a férfiak Oroszlánnak neveznek hajának színe miatt: elbűvülő teremtés, gyönyörű ruhában, aki játszi könnyedséggel és sok szellemességgel lovagol olyan hátaslovakat, amelyektől a legtöbb férfi visszariadna. Időnként kocsival jelenik meg, két tökéletesen egyforma lóval. Szépségének és lovaglótudásának híre oly nagy, hogy lovaglása délelőtti óráján mágnesként vonzza a népeket. Ön, uram, akinek dolga, hogy mindenről tudjon, s aki ennélfogva talán ismeri a hölgy valódi nevét, talán rábeszélhetné, hagyjon föl szokásával, ezáltal a Parkba ismét visszatérne a nyugodt szépség és az akadálytalan áthaladás.

Maradok az ön engedelmes szolgája,

Egy megfigyelő.

Vicc, gondolta Hugh, és leeresztette az újságot. A hölgy ugyan létezik, a hivatalnokok is beszéltek róla, de nem ő okozta a forgalmi dugót. A cikk mindazonáltal fölkeltette érdeklődését; kibámult a Whitehaven ház ólomkeretes üvegablakán át a parkra. Verőfényes ünnepnap volt ma, a parkot ellepték a sétáló, lovagló, kocsit hajtó emberek. Eszébe jutott, kimegy a parkba és megnézi magának a csodálatos lovast.

Augusta néni is a parkba készült. A kapu előtt megjelent a hintó, a

kocsis parókában, a libériás inas a kocsi mögött lovon. Augusta néni ebben a napszakban szokott kikocsizni, mint a legtöbb felsőosztálybeli hölgy és dologtalan úr, állítólag a friss levegő és a sport kedvéért, valójában társadalmi kötelezettségből. A forgalom olyankor állt le, amikor az úri népek megálltak a kereszteződésben egy kis pletykára.

Hugh meghallotta nénikéje hangját. Fölkelt a reggelizőasztaltól, és elébe ment a hallba. Augusta kiöltözött: bíborszín ruhát viselt szűk felsőrésszel, lent méteres fodorral. A kalap azonban hiba volt: apró szalmajószág, legföljebb három hüvelyk széles, a frizurája tetejére biggyesztve. Ez a kalap volt a legfrissebb divat, és feslő leányoknak jól is állt, de Augusta nénin egyszerűen nevetségesnek hatott. Augusta ritkán követett el ennyire súlyos hibát, és ilyenkor is csak azért, mert túlságosan hűen követte a divatot.

E pillanatban férjéhez beszélt. Joseph azt az elkínzott arckifejezést viselte, amit mindig, ha feleségét kellett hallgatnia. Félig elfordult, türelmetlenül simogatta pofaszakállát. Vajon van-e közöttük érzelem? Valamikor biztosan volt, gondolta Hugh, hiszen Clementine-t és Edwardot megszülte férjének. Szeretetnek jelét ritkán adták, de Augusta olykor tett olyasmit, ami figyelmességre vallott. Esetleg még mindig szeretik egymást.

Augusta nem zavartatta magát Hugh jelenlététől, s úgy folytatta, mintha ott se lenne.

– Az egész család aggódik. Botrány lehet belőle.

– De hát akármiről is van szó, nyilván évek óta tartó állapot, amit eddig még a családban senki se érzett botrányosnak.

– Mert nem Samuel volt az elnök. Közönséges ember sok mindent tehet, amire nem figyel föl senki, de a Pilaster Bank elnöke közéleti kitűnőség.

– Akkor sem látom be, miért ilyen sürgős. Seth bácsi még él, és semmi jele annak, hogy nem marad életben meghatározatlan ideig.

– Tudom – felelte Augusta, és hangjában csalódottság csendült. – Néha azt kívánom, bárcsak... – de még idejében megállította magát. – Előbb vagy utóbb át fogja adni a kantárt. Akár holnap is. Samuel nem tehet úgy, mintha nem lenne vaj a fején.

– Lehet – felelte Joseph –, de ha Samuel mégis úgy tesz, ez igazán az ő dolga.

– El kell mondani Seth bácsinak.

Vajon mennyit tud az öreg Seth fia magánéletéről, tűnődött Hugh. Talán mindent, de ezt még magának sem vallja be.

– Isten ments – felelte Joseph.

– Kellemetlen lenne, az biztos – mondta Augusta. – Azt kell megértetned Samuellel, amennyiben nem lép vissza, az apjának szembe kell néznie a tényekkel.

Hugh önkéntelenül is csodálta Augusta ravaszságát és könyörtelenségét. Gyakorlatilag ezt üzente Samuelnek: add föl a titkárodat, különben apád megtudja, hogy egy férfival élsz házaséletet.

Valójában Augusta fikarcnyit sem törődött Samuellel meg a titkárával, csak azt akarta megakadályozni, hogy ő legyen az elnök, mivel férjének akarta ezt a megtiszteltetést.

Ehhez sok aljasság kell, és Hugh nem volt benne biztos, Joseph felfogta-e teljesen, mit beszélt neki a felesége.

– Szeretném az ügyet kevésbé drasztikus módon elintézni – mondta Joseph.

Augusta halkabbra vette a hangját, hogy csak férje értse mit mond. Ezekben a pillanatokban annyi álszent őszinteség ült arcára, mint a sárkányéra, ha dorombol.

– Biztos vagyok benne, hogy megtalálod a módját – mondta ismét fennhangon, azzal kérő pillantást vetett férjére. – Kikocsizol ma velem? Olyan jólesne a társaságod.

– Be kell mennem a bankba.

– Egy ilyen gyönyörű, napfényes délelőttön? Szégyen.

– Bolognában pánik tört ki.

Hugh ezt még nem hallotta. A bécsi krach óta Európa különböző részein tönkrementek ugyan bankházak emitt-amott, de ez volt az első pánik. London eddig nem érezte, a kamatláb, a pénzvilág barométere hét százalékra emelkedett, aztán visszaesett hatra.

– Remélem, minket nem érint – mondta Augusta.

– Ha vigyázunk, akkor nem.

– De ma szünnap van. Ki fog neked odabent teát csinálni?

– Egy napig kibírom tea nélkül is.

– Beküldőm Saraht egy óra múlva. Sütött egy tál cseresznyés rétest, amit te úgy szeretsz. Egy óra múlva beviszi és megcsinálja a teádat.

– Veled menjek, bácsikám? – kérdezte Hugh szolgálatkészen. – Szükséged lehet egy titkárra.

Joseph a fejét rázta. – Nem kellesz – felelte röviden.

– Vidd csak be, drágám! Küldöncre is szükséged lehet – vetette közbe Augusta.

– Esetleg a tanácsomat kérheti – mondta Hugh vigyorogva.

Joseph nem volt humorérzékénél. – Csak azért megyek be, hogy elolvassam a sürgönyöket és eldöntsem, mit csinálunk holnap reggel, mikor a piac megnyílik.

Hugh elég bolond volt hozzá, hogy erőltesse a dolgot.

– Akkor is szívesen mennék, érdeklődésből.

Joseph nem szerette az ilyesmit.

– Mondtam már, nem kellesz! – felelte ingerülten. – Kocsikázz ki a nagynénéddel, neki szüksége van egy kísérőre. – Azzal föltette kalapját, és elment.

– Tehetséged van ahhoz, hogy fölöslegesen felbosszantsd az embereket, Hugh. Vedd a kalapodat, én készen vagyok!

Hugh éppenséggel nem repesett az örömtől, hogy Augusta nénivel kocsikázhat, de nagybátyja ezt parancsolta, meg a hírhedt lovast is látni szerette volna, ezért hát nem ellenkezett.

Clementine, Augusta leánya jelent meg, útra készen. Hugh és Clementine gyermekkorukban együtt játszottak, de Clementine egy napon megkérte Hugh-t, mutatná meg fütyülőjét; aztán mindent elárult a mamájának, és Hugh-t alaposan elagyabugyálták. Clementine most, húszéves korában hasonlított anyjára, de inkább ravasz volt, mint lehengerlő.

Mindannyian kimentek, és az inas a kocsiba segítette őket. Új cséza volt, világoskékre festve, két pompás szürke herélt húzta. Méltó egy nagy bankár asszonyához. Augusta és Clementine a menetirányban, Hugh a hölgyekkel szemben helyezkedett el. A tetőt hátratolták tekintettel a verőfényre, mindazonáltal a hölgyek kibontották napernyőjüket. A kocsis ostorával pattintott egyet, és a lovak elindultak. Néhány perccel később már a déli kocsiúton hajtottak a parkban, mely olyan zsúfolt volt, mint amilyennek a Times levélírója ábrázolta. Százával voltak a lovaglókabátos, cilinderes férfiak, és a hátaslovat oldalvást megülő nők. Minden fajta kocsiból tucatnyi: nyitott és csukott, kétkerekű, négykerekű, gyerekek pónilovon, gyalogos párok, kutyát sétáltató emberek, dadák gyerekkocsival. A kocsikon csillogott a festék, a lovak szőre nedvesen borzolódott a napfényben, az urak szürke-fekete csíkos nadrágban, fekete kabátban, szürke mellényben parádéztak; a hölgyek a legkülönbözőbb színekben pompáztak, amit csak az új festékek lehetővé tettek számukra. Mindenki lassan haladt, hogy jobban szemügyre vehessen mindent: kocsit, lovat, embert, ruhát és kalapot. Augusta a leányával társalgott. Hugh-nak nem maradt más szerep, mint időnként egyetértését fejezze ki.

– Micsoda kalap van lady St. Ann fején!

– Legalább egy éve kiment a divatból.

– Nahát! – ilyesmiket mondott Hugh.

Egy másik kocsiban meglátták Madeleine nénit. Ha pofaszakállat növesztene, gondolta Hugh, egészen úgy festene mint Joseph. Madeleine a családban Augusta legfőbb szövetségeseként tevékenykedett; együtt szervezték a család társadalmi életét.

Mindkét kocsi megállt és a hölgyek üdvözölték egymást. Közben természetesen eltorlasztották az utat, és mögöttük gyűltek az egyéb batárok.

– Ülj át hozzánk, Madeleine drágám – mondta Augusta. – Beszélni szeretnék veled.

Madeleine inasa lesegítette az asszonyt, Augusta inasa besegítette a csézába, és újra elindultak.

– Már azzal fenyegetőznek, hogy az öreg Sethnek is elmondanak mindent Samuelről meg a titkárról – mondta Augusta.

– Szörnyű – kiáltott fel Madeleine. – Ennek nem szabad megtörténnie!

– Beszéltem Joseph-fel, de hajlíthatatlanok – folytatta olyan őszinte aggodalommal, hogy Hugh-nak elállt a lélegzete.

– Beszélek vele – felelte Madeleine. – A megrázkódtatás megölné a szegény öregembert.

Hugh egy percig eljátszott a gondolattal, hogy mindezt elmondja Joseph bácsinak, aki nyilván végtelenül felháborodna, ha megtudná, a bank tulajdonostársait feleségük manipulálja. Aztán letett róla. Úgyse hinnének neki, egy senkinek. Augusta tudja ezt, ezért mer előtte ilyen dolgokról beszélni. A kocsi ismét lelassult, a lovak alig bandukoltak. Előttük kocsik hosszú sora látszott.

– Miért nem halad a forgalom? – érdeklődött Augusta ingerülten.

Hugh fürkész szemmel vizsgálta a helyzetet, de nem tudott rájönni a dugó okára. A kocsik mellett most már talán tíz lovas is várt, és még több gyalogos.

– És mi van azzal a nőstényoroszlánnal?

– Ó, anyám! Hiszen mindenki róla beszél!

Ebben a pillanatban szemből megjelent egy homokfutó, melyet két almásderes húzott. A kocsis helyén egy nő tartotta a gyeplőket.

– Ő az! – visította Clementine.

Hugh is odanézett, és meglepetésére Maisie Robinsont ismerte fel a hölgyben. A lány cserdített az ostorral; a lovak gyorsabban szedték a lábukat. Maisie selyemmel szegett barna merinóruhát viselt, a nyakán gombaszínű selyemkendőt. Fejére pörge kalapocskát biggyesztett.

Hugh először dühös lett, mert eszébe jutott mindaz, amit Maisie apjával kapcsolatban mondott. Nyilván nem rendelkezik pénzügyi ismeretekkel, ennélfogva nincs joga hozzá, hogy tisztességtelenséggel vádoljon másokat. Mindeme elgondolások ellenére Hugh nem tudta levenni tekintetét Maisie-ről, olyan gyönyörűnek látta. Volt valami megfoghatatlan szépség abban, ahogy állt az a karcsú, formás alak, egyik kezében a gyeplőkkel, másikban az ostorral. Mi történt a lánnyal, kérdezte Hugh önmagától. Talán saját kocsija és lovai vannak? Pénzt örökölt? Miben mesterkedhet? Míg Hugh ezen töprengett, baleset történt.

Egy ideges telivér megijedt egy hangos terriertől, és fölágaskodott. Lovasa éppen Maisie homokfutója előtt zuhant a földre.

A lány azonnal irányt változtatott, átvágott az úton, miáltal éppen Augusta csézája elé került. Augusta kocsisa maga felé húzta a gyeplőt és elkáromkodta magát. Maisie is megállította a hintóját. Mindenki a ledobott lovast nézte, nem sérülhetett meg különösebben, mert saját erejéből állt fel, leporolta magát, és szitkozódva lova keresésére indult. Maisie ekkor ráismert Hugh-ra.

– Akármi legyek, ha nem Hugh Pilaster! – szaladt ki a lány száján.

– Jó reggelt – válaszolta Hugh, és fogalma sem volt, mit kell tennie. Maisie nem akart a hölgyekkel megismerkedni. Mintha még a régi szóváltásukat is elfelejtette volna.

– Tetszenek ezek a lovak? – kérdezte.

Hugh annyi időre sem tudta levenni Maisieről a szemét, hogy futó pillantást vessen a lovakra.

– Remek lovak – felelte.
– Mind a kettő eladó – közölte Maisie nyomban.
Augusta néni jeges hangon szólt:
– Hugh! Kérlek mondd meg ennek a személynek, engedjen utunkra.
Maisie futólag Augustára nézett. – Pofa be, vén satrafa! – szólt megfontoltan.
Clementine levegő után kapkodott, Madeleine néni sikított, Hugh-nak leesett az álla. Maisie ragyogó ruhája és kocsija egy percre elfeledtette Hugh-val, hogy a leány a külvárosok gyermeke. Augusta, akivel senki nem mert eddig így beszélni, egyszerűen nem tudta mit feleljen. Maisie nem várta meg, míg a hölgyek magukhoz térnek. Hugh felé fordult:
– Mondja meg Edwardnak, vegye meg ezeket a lovakat! – Azzal pattintott egyet az ostorral, elporzott.
Augusta ekkor robbant ki.
– Hogy merészelsz kitenni egy ilyen személynek? Hogy van merszed kalapot emelni neki!?
Hugh nem felelt, csak a lány után bámult. Madeleine néni kontrázott:
– Egyáltalán, hogyan ismerhetsz egy ilyen nőt? Jól nevelt úriembernek nincsenek ilyen ismerősei. Mint látom, még Edwardnak is bemutattad.
A lányt ugyan Edward mutatta be Hugh-nak, de Ő nem akarta Edwardra kenni a dolgot; különben sem hitték volna el. Ezért azt mondta:
– Tulajdonképpen nem is ismerem valami jól.
– Honnan ismered? – kérdezte Clementine kíváncsian.
– Egy Argyll nevű helyről.
Augusta összevont szemöldökkel nézett Madeleine-re.
– Nem vagyok kíváncsi a részletekre. Hugh, szólj Baxter-nek, hajtson haza.
– Én még sétálok egyet – felelte Hugh és kinyitotta a cséza ajtaját.
– Nem mehetsz a nő után. Megtiltom.
– Hajtson tovább, Baxter – mondta Hugh, és nénikéje tilalmára ügyet sem vetve leugrott a kocsiról. Baxter megrázta a gyeplőt, a lovak megfordították a kocsit, Hugh pedig udvariasan kalapot emelt dühöngő rokonságának. Persze nagyon jól tudta, a hölgyek nem fogják annyiban hagyni a dolgot, elmondják Joseph-nek, és az egész bankvezetés tudni fogja, hogy Hugh Pilaster miféle személlyel van ismeretségben. A nap azonban olyan szépen sütött, az emberek annyira jól érezték magukat a parkban, hogy Hugh-nak sem elsősorban nénikéin járt az esze. Jókedvűen bandukolt a sétányon. Maisie-ével ellentétes irányban. Az emberek általában körbehajtottak a parkban, Hugh ezért indult az ellenkező irányba, mert így volt a legtöbb esély rá, hogy újra összefut vele. Szeretett volna beszélni a lánnyal, és tisztázni az apjával kapcsolatos félreértést, amiért furcsamód már nem haragudott. Be

akarta Maisie-nek bizonyítani, hogy tévedett, s meg akarta magyarázni hogyan működik az üzleti élet. Vagy mindegy is: az a fő, hogy beszélhessen vele.

A Hyde Park sarkán jobbra fordult a Park Lane-en. Gyakran kalapot emelt rokonainak és ismerőseinek. William és Beatrice egylovas, zárt batárban hajtottak el; találkozott Samuel bácsival, aki gesztenyebarna hátaslovon ült; látta Mulberry urat feleségével és gyermekeivel. Soká ment, és már kezdte azt hinni, Maisie nincs is a parkban, amikor hirtelen meglátta. Éppen elhagyta a parkot, a Park Lane felé. Nyakába kötött selyemkendője kétségtelenné tette kilétét. Hugh-t nem vette észre.

Követte a Mayfairen keresztül; utóbb már szaladnia kellett, hogy lépést tartson vele. Maisie homokfutója végül egy mellékutcában megállt egy istálló előtt, ahonnan kijött egy lovász, aki segített levenni a lószerszámot. Hugh dobogó szívvel közelítette meg a lányt. Maga sem értette, miért követte.

– Jó napot, Robinson kisasszony!

– Jó napot! Ma már egyszer találkoztunk.

– Követtem önt – közölte Hugh fölöslegesen.

– Miért?

– Mert arra gondoltam, talán valamelyik este hajlandó lenne találkozni velem – hadarta Hugh rákvörösen.

Maisie félrehajtott fejjel vette fontolóra az ajánlatot, Arckifejezése barátságos volt, mint akinek kedvére van a gondolat. Hugh reménykedve várta a választ, de Maisie arckifejezése megváltozott, s úgy tűnt, valamilyen gyakorlati megfontolás küzd benne természetes hajlandóságával. Végül homlokán megjelent egy ránc, és azt mondta:

– Maga ahhoz szegény. – Hátat fordított és bement az istállóba.

* * *

Cammel Farm
Cape Colony
Dél-Afrika
1873. július 14.

Kedves Hugh!

Nagy örömet szereztél leveleddel. Az ember kicsit elszigetelve élt itt. Nem is tudod mit jelent egy-egy hosszabb levél hazulról, tele hírekkel. Mrs. Cammel, aki Amelia Clapham volt, mielőtt hozzám jött feleségül, különösen a Nőstényoroszlán leírását élvezte.

Tudom, egy kicsit elkéstem a részvétnyilvánítással, de nagyon megrázott apád halála. Az iskolában azonban nem szokás részvevő levelet írni, és a te tragédiádat különben is valahogy elhomályosította Peter Middleton halála, ami szintén aznap történt. De hidd el nekem,

sokat beszéltünk rólad és sokat gondoltunk rád, miután olyan hirtelen elmentél az iskolából.

Örülök, hogy Peterrel kapcsolatban érdeklődsz, mert ebben az ügyben engem Peter halála óta gyötör a lelkiismeret. Nem láttam meghalni szegény fiút, de eleget láttam ahhoz, hogy kitaláljam a többit.

Edward unokaöcséd, ahogy igen képszerűén fogalmazol: rohadtabb volt egy döglött macskánál. Te valahogy összeszedted a ruhádat és elszaladtál, de Tonio és Peter lassabbak voltak. Én a tó másik végében úsztam. Szerintem elképzelhető, hogy Edward és Micky észre sem vettek. Ha észrevettek is, biztosan nem ismertek föl. Akár így, akár úgy, velem sohasem beszéltek a balesetről.

Miután te fölmásztál a kőfejtő falán és eltűntél, Edward tovább kínozta Petert: újból és újból a víz alá nyomta, és a fejét ütötte. Láttam, Edwardban teljesen elszabadultak az indulatok, de én sem voltam sokkal nagyobb, mint Peter, ezért Edwarddal és Mickyvel nem mertem volna ujjat húzni. Gondolom, kicsit gyáván viselkedtem. Nem siettem Peter segítségére. Aznap szobafogságban voltunk, s ha emlékszel, a szobafogság megsértéséért egy kerek tucat vesszőcsapás járt: bevallom, én ettől féltem a leginkább. Mindenesetre összekaptam a ruhámat és eliszkoltam. A kőfejtőpereméről egyszer visszanéztem. Nem tudom közben mi történt, de Edward éppen Tonio felé úszott. Tonio már kilépett a vízből, és nedves ruháját magához szorítva a kőfalon mászva menekült elől; Peter pedig a tó közepén hadonászott és levegőért kapkodott.

Nem hittem volna, hogy valami baja lesz, de tévedtem; nyilván ereje végét járta, és amíg Edward Toniót üldözte, Micky meg bámulta őket, Peter megfulladt anélkül, hogy bárki észrevette volna.

Persze ezt én is csak utólag tudom. Akkor visszamentem az iskolába, és sikerült észrevétlenül belopóznom a hálóterembe. És amikor kitört a balhé, nem volt elég bátorságom bevallani, hogy én is ott voltam.

Amint látod, nincs okom büszkeségre, de legalább elmondtam, amit tudok, s ez is valamit könnyít a lelkemen...

Hugh letette Albert Cammel levelét és kibámult az ablakon. A levél sok mindent megmagyarázott.

Megmagyarázta például, Mickynek mi módon sikerült annyira beférkőznie Augusta néni kegyeibe, hogy minden szünidőt a családdal töltött, és minden költségét Edward szülei fizették. Micky nyilván megmondta Augustának, Petert gyakorlatilag Edward ölte meg; míg a törvényszék előtt azt vallotta, Edward megpróbálta kimenteni a fuldoklót, ezzel a hamis vallomással mentve meg a családot a közbotránytól. Augusta ilyesmiért nagyon hálás tudott lenni, meg az is a fejében járhatott, hogy Micky egy nap ellenük fordulhat, és az igazság esetleg kitudódik. Ettől a gondolattól Hugh valami hideget

érzett a gyomorszája tájékán. Albert Cammel leveléből az is kiderült, Micky és Augusta kapcsolata sötét és romlott.

A levél azonban nem válaszolt egy másik kérdésre: Hugh ugyanis tudott valamit Peterről, amit a többiek nem. Peter gyenge fiú volt, kórónak csúfolták; erre elhatározta, hogy megerősödik. Ennek érdekében úszott órákon át, hogy izmosodjon. Sikertelenül, mert egy tizenhárom éves fiúból csak az idő csinálhat széles vállú, domború mellkasú férfit, az idő pedig nem hagyja siettetni magát. De annyi haszna kétségkívül volt a testgyakorlásnak, hogy Peter hamarosan már remekül úszott. Le tudott bukni a fenékre, sokáig vissza tudta tartani a lélegzést, tudott háton lebegni a vízen, szemét a víz alatt is nyitva tudta tartani. Edward Pilaster kevés volt ahhoz, hogy Peter a vízbe fulladjon.

De akkor miért fulladt bele?

Albert Cammel a levélben mindent elmondott, amit tudott, ebben biztos volt. Valaminek azonban még történnie kellett a Püspökerdőn azon a forró, nyári délutánon. Egy rossz úszó esetleg a vízbe fúlhat, miután Edward kezéből kikerült, de Peter jobban úszott annál. Márpedig ha halála nem véletlenül történt, akkor készakarva. Ezt pedig gyilkosságnak nevezik.

Hugh megborzongott. Csak hárman voltak a tónál: Peter, Micky és Edward. Vagy Edward, vagy Micky ölte meg Petert.

Vagy ketten együtt.

* * *

Augusta már elégedetlen volt a japán szobabelsővel, a keleti paravánokkal, a vékony lábon álló kerek asztalkákkal, a legyezőkkel, vázákkal és lakkozott szekrénykékkel. Drága portékák egy szálig az igaz, ám sajnos az Oxford Streeten már megjelentek az olcsó utánzatok, következésképpen a japán stilus már nem kizárólag a leggazdagabbak ízlését szolgálta. A legfájdalmasabb az volt, hogy Joseph hallani sem akart a bútorzat lecseréléséről. Augusta kénytelen lesz évekig együtt élni egyre közönségesebbnek ható berendezési tárgyaival.

Hétköznap teára fogadta udvartartását a fogadószobában. Rendszerint a nők érkeztek meg előbb, sógornői: Madeleine és Beatrice. A társak öt után érkeztek meg a bankból: Joseph, Seth és George Hartshorn, Madeleine férje. Samuel ritkán jött. Ha a bankban nem volt sok dolog, a fiúk is eljöttek: Edward, William és Hugh. Az egyetlen rendszeres látogató, aki nem tartozott a családhoz, Micky Miranda volt, bár olykor föltűnt egy-egy metodista lelkész, esetleg egy misszionárius, akinek pénzre volt szüksége, hogy Malájföldön, esetleg Japánban térítse a pogányt az igaz hitre. Augusta komolyan vette a vendéglátást. A Pilasterek mind édesszájúak, úgyhogy remek süteményeket sütött, s a legjobb assami és ceyloni teákat főzette.

Ezeken az összejöveteleken beszélte meg a család a nagyobb horderejű ügyeket: házasságokat, nyaralásokat. Aki tehát elmaradozott Augusta teadélutánjairól, hamarosan elvesztette a családi élet fonalát.

Persze a család tagjai olykor függetlenségi rohamokat kaptak, és elegük lett Augusta teadélutánjaiból. Legutoljára Beatrice ment át ezen az állapoton, amikor talán egy évvel ezelőtt összekülönbözött Augustával egy vég ruhaanyagon, mely nem nyerte el Augusta elismerését, s melyet Beatrice ennek ellenére megvásárolt. Augusta várt egy darabig, aztán egy nagylelkű gesztussal ismét megnyerte az elidegenedett párt. Óriási partit rendezett Beatrice anyjának születésnapjára. A hölgy ugyan teljesen agyalágyult volt már, nem is igen lehetett emberek közé vinni, de Beatrice minden haragját elfelejtette.

Augusta ugyancsak ezeken a délutánokon szerezte be naprakész értesüléseit a bank és a család állapotára vonatkozóan. Mostanában Seth bácsi állapota aggasztotta. Miután sikerült a családban elhinteni a kétkedés magvát Samuel és titkára viszonyáról, s félig el is érte, hogy ne Samuel legyen a következő elnök, különösen igazságtalannak érezte, hogy a vén Seth rozoga egészsége ellenére is minden jel szerint az elnöki székben akart jobblétre szenderülni. Július vége felé járt az idő, London ilyenkor már csendesebb volt. Az arisztokraták már elhagyták a fővárost, ki jachton tengerre szállt, ki Skóciába ment, ahol karácsonyig meg is marad, madarakat, rókákat, őzeket lődözve. Csak február és húsvét között szállingóznak majd vissza, és a londoni szezon májusban éri el tetőpontját.

Pilasterék időbeosztása más volt. Bár a család gazdagabb volt, mint a legtöbb főnemes, üzletemberekből állt, akik nem is gondoltak arra, hogy az év felét vadászatra pazarolják. A társakat azonban rá lehetett venni – feltéve, ha a pénzvilágban nem mutatkoztak baljós jelek –, hogy augusztusban elmenjenek nyaralni. Idén kétségek merültek föl, mert Európa pénzpiacain vihar pusztított, s bár Londont nem érintette komolyan a válság, a kamatláb három százalékra esett, Augusta mindenesetre kibérelt egy kisebb skóciai várkastélyt. Tervei szerint először ő és Madeleine utaznak, a férfiak pedig néhány nap múlva követik őket.

Négy óra előtt néhány perccel Augusta a fogadószobában állt és elégedetlenül szemlélte japáni bútorait, amikor besétált Samuel. Minden Pilaster csúnya, de Samuel köztük a legcsúnyább, gondolta Augusta. A nagy karvalyorr, gyenge, asszonyos áll, rossz fogak. Viszont Samuel mindig kifogástalanul öltözködött, s gondot fordított étrendjére. Szerette a macskákat, a kutyákat ellenben nem szívelhette.

Augusta azonban nem eme tulajdonságaiért utálta első helyen a családban, hanem azért, mert Samuelt lehetett a legnehezebben meggyőzni. Az öreg Seth-et könnyedén levette a lábáról, mert az öreg még aggastyánként is nagy tisztelője maradt a gyengébbik nemnek. Joseph-et is rá lehet mindenre beszélni, ha elég kitartóan nyúzta;

George Hartshorn mindenben azt tette, amit a felesége mondott neki, tehát közvetve Augusta irányította őt is. A többiek pedig túl fiatalok voltak, semmint ellen merjenek mondani; legfeljebb Hugh-val gyűlt meg a baja néha. Samuellel szemben azonban tehetetlen volt. Az elnöki szék várományosa gyakorta hangosan kinevette, amikor Augusta azt hitte, éppen valami nagyon okosat mondott. Egyszerűen nem volt hajlandó komolyan venni, amivel sokkal mélyebben sértette meg Augustát, mint az a nőszemély, aki a minap a parkban vén satrafának nevezte.

Ma azonban Samuel arcáról hiányzott a tűnődő, szkeptikus mosoly. Ehelyett haragosnak tűnt, annyira haragosnak, hogy még Augusta is megijedt egy percre. Samuel nyilván azért jött négy előtt, hogy egyedül találja. Augustában fölmerült, hogy két hónapja fáradozik a férfi romlásán. Kevesebbért is öltek már meg asszonyt. Samuel nem nyújtotta kézfogásra a kezét, csak megállt előtte gyöngyszürke zakóban, melyhez borvörös nyakkendőt kötött. Enyhe kölniszagot árasztott.

Augusta védekezőn arca elé emelte kezét.

Samuel szárazon nevetett.

– Ne félj, nem ütlek meg, Augusta – mondta. – Bár korbácsot érdemelnél.

Hogy is ütötte volna meg Augustát Samuel, ez a szelíd lélek, aki nem engedte, hogy a bank fegyverszállítmányt pénzeljen. Augusta önbizalma egy csapásra visszatért, és gőgösen vágta Samuel szemébe:

– Hogy merészelsz engem kritizálni!

– Kritizálni? – kérdezte Samuel, és szemében ismét föllángolt a düh. – Nem alacsonyodom le odáig, hogy kritizáljalak téged. Egyszerűen megvetlek.

Augusta másodjára már nem ijedt meg.

– Azért jöttél, hogy közöld: felhagysz természetellenes praktikáiddal?

– Természetellenes! – válaszolta Samuel. – Képes lennél tönkretenni az apám utolsó éveit és szerencsétlenné tenni engem egész életemre pusztán a nagyravágyásod kedvéért, és még te mersz beszélni arról, mi a természetellenes! Annyira hatalmába kerített a gonosz, hogy minden arányérzékedet elvesztetted?

– Engem csak a bank jövője izgat – felelte Augusta, aki egy pillanatra megingott Samuel szavainak hatására, de rögtön rájött, Samuel éppen ezt akarja elérni a maga körmönfont módján.

– Ez az ürügyed? A bank? Ezt fogod mondani majd a Teremtőnek is, amikor megkérdezi, miért zsaroltad meg a sógorodat?

– Csak a kötelességemet teszem – válaszolt Augusta. Most újra nyeregben érezte magát, s nem is értette, miért jött ide Samuel: beismerni vereségét vagy ellenállni. Ha Samuel beadja a derekát, Augustának teljesül egy vágya: elnökné lesz belőle. De ha nem? Erre a gondolatra legszívesebben saját körmét kezdte volna harapdálni. Ha

Samuel ellenáll, hosszú, nehéz harc következik, és nem lehet tudni, ki kerül majd ki belőle győztesen. Samuel az ablakhoz ment és kibámult a kertbe.

– Emlékszem, milyen csinos lány voltál – mondta elgondolkozva. – Mindig fehér ruhában jártál a templomba, és a hajadba fehér szalagokat fontál. Nem mintha a szalagok bárkit megtévesztettek volna. Mindenki látta, alapjában véve zsarnok vagy. Istentisztelet után mindenki sétára indult a parkban. A gyerekek mind féltek tőled, de játszottak veled, mert te szervezted meg a játékokat. Még a szüléidet is terrorizáltad. Ha nem kaptál meg valamit, olyan hisztérikus jelenetet rendeztél, hogy vadidegenek is megállították a kocsijukat, hátha nyúznak valakit. Az apád, Isten nyugosztalja szegényt, olyan ember meggyötört ábrázatát viselte, aki maga sem érti miképp hozhatott ilyen szörnyeteget a világra.

Augusta kezdte kényelmetlenül érezni magát. – Ennek már sok éve – mondta, de nem nézett Samuelre, aki zavartalanul folytatta:

– Nem magam miatt aggódom. Szeretnék persze elnök lenni, de kibírom e megtiszteltetés nélkül is. Jó elnök lennék, talán nem olyan jó, mint az apám. Én nagyobb súlyt fektetnék a többiek véleményére. Joseph azonban nem alkalmas elnöknek. Kiegyensúlyozatlan és néha meggondolatlan. Nem tud helyesen dönteni, te pedig még rontasz a helyzeten, amikor törekvését feltüzeled, a tisztánlátását pedig megrontod. Joseph jól működik egy csapat tagjaként, de az ítélőképessége nem elég jó ahhoz az elnökséghez. A banknak hosszú távon nem tenne jót az ő személye. Erre gondoltál-e?

Augusta egy pillanatra ismét megingott. Hátha Samuelnek igaza van, és Joseph nem alkalmas a bank vezetésére. Ugyanakkor a bank olyan hihetetlenül gazdag, rengeteg ott a pénz. Holtuk napjáig sem tudnák elkölteni, ha két kézzel szórnák, akkor sem. Különben is nevetséges. Miért ne lenne Joseph jó elnök? A társak dolga könnyű: délelőtt bemennek, elolvassák az újságot, pénzt adnak kölcsön, kamatot szednek be. Joseph ezt el tudja végezni úgy, mint bárki más.

– Ti férfiak mindig úgy állítjátok be a dolgot, mintha egy bank működése végtelenül összetett és titokzatos ügy lenne. Különben pedig neked nem tartozom magyarázattal, csak az Úrnak.

– Valóban elmondanál mindent az apámnak, beváltanád a fenyegetéseidet? Talán bele is halna.

– Nincs más megoldás – felelte Augusta hűvösen és határozottan.

Samuel meredten nézte a nőt. – El is hiszem neked, te sátánfajzat – mondta.

Augusta izgalmában visszatartotta lélegzetét. Most dől el, sikerült-e Samuelt legyőznie. Képzeletében egy hang így szólt:... engedje meg, hogy bemutassam Mrs. Joseph Pilastert, a Pilaster Bank elnökének feleségét.

Samuel töprengett, majd kényszeredetten mondta:

– Rendben van. Megmondhatod a többieknek, hogy apám

nyugalomba vonulása után nem kívánok elnök lenni.
Augusta elnyomott egy diadalittas mosolyt. Nyert. Elfordult győzelmi mámorát leplezendő.
– Csak örülj nyugodtan a győzelmednek – mondta Samuel keserűen –, de ne felejtsd el, mindenkinek vannak titkai: még neked is. Amikor majd egy napon valaki megtudja a titkodat és fölhasználja ellened, emlékezz akkor arra, mit tettél velem.
Augusta értetlenül állt. Vajon miféle titokra gondolhat Samuel? Hirtelen Micky Miranda képe jelent meg előtte.
– Nekem nincsenek titkaim – felelte.
– Nincsenek?
– Mi lenne?
– Tegnap – felelte Samuel – egy fiatal ügyvéd keresett fel. David Middletonnak hívják.
– Ismernem kellene? – kérdezte Augusta, aki egy pillanatra valóban nem tudta, hova tegye az ismerősen csengő nevet.
– Hét évvel ezelőtt találkoztál vele egyszer egy törvényszéki tárgyaláson.
Augusta egyszeriben fázni kezdett. Middletonnak hívták azt a fiút, aki a vízbe fulladt. Samuel folytatta:
– David Middletonnak meggyőződése, hogy Peter öccsét Edward gyilkolta meg.
Augusta gyengeséget érzett a lábában. Legszívesebben leült volna, de semmiképpen sem akarta megadni Samuelnek az elégtételt, hogy félni látja.
– Minek ennyi év után fölhánytorgatni a dolgot?
– David Middleton azt mondta nekem, mindig elégtelennek érezte a törvényszéki tárgyalást, de szüleire való tekintettel hallgatott. Az anyja azonban nem sokkal Peter után meghalt, és idén apja is eltávozott.
– És miért hozzád ment? Miért nem hozzám?
– Klubtársam. Mindenesetre elolvasta a tárgyalás jegyzőkönyvét, és azt állítja, több szemtanú nem kapott idézést.
De még mennyire nem, gondolta Augusta. Hárman is voltak: Hugh, valami Tonio nevű dél-amerikai diák, és volt egy harmadik, akiről nem derült ki, kicsoda. Ha David Middleton a három közül valamelyiket megtalálja, kiderülhet az igazság.
Samuel elgondolkozva nézett az asszonyra. – A te szempontodból szinte kár, amiért a vizsgálóbíró Edward hősiességét magasztalta. Ez ébreszthetett gyanakvást. Azt elhitték volna, hogy Edward a parton vacillál, míg a másik gyerek a vízbe fullad. De aki egyszer találkozott vele, az nagyon jól tudja, hogy egy öregembert nem segítene át az úton, nemhogy vízbe ugrana kimenteni egy fuldoklót.
Augustát fölháborították a hallottak. – Hogy merészelsz... – kezdte, de valahogy haragja nem szökkent szárba ez alkalommal.
– A diákok egy percig sem hitték el – folytatta Samuel, ügyet sem vetve Augusta közbeszólására. – David is windfieldbe járt néhány évvel

korábban. A tragédia után beszélt néhány idősebb diákkal, akik csak megerősítették a gyanúját.

– Az egész ügy abszurd.

– Middleton harcias alak, mint a jogászok általában – közölte Samuel. – Nem fogja annyiban hagyni az ügyet.

– Egyáltalán nem félek tőle.

– Ennek örülök, mert hamarosan föl fog keresni. – Samuel az ajtóig ment, s megfordulva mondta:

– Nem maradok itt teázni, ha megbocsájtod. Jó napot!

Miután Samuel távozott, Augusta leroskadt a szófára. Erre nem számított, de hogyan is számíthatott volna rá? Samuel fölött aratott győzelme szinte ízét veszítette most, mikor a hét év előtti ügy ismét fölbukkant. Augusta szinte rosszul lett a félelemtől, ha arra gondolt, Edwardnak bármi baja eshet. Ezt nem bírná elviselni. De hát mit tehet?

Hastead, a komornyik lépett be, két szobalány követte: tálcákon teát és süteményt hoztak.

– Megengedi, asszonyom? – kérdezte Hastead tipikus walesi hanghordozással.

Hastead két szeme körülbelül hat különböző irányban nézett a világba, ami a legtöbb embert meglehetősen kizökkentette lelki nyugalmából, Augusta azonban régen hozzászokott. Biccentett. – Köszönöm, asszonyom – felelte a komornyik, és megkezdődött a terítés művelete. Augustát általában jobb kedvre hangolta a cselédek alázatos sertepertélése, ma azonban ez is hatástalannak bizonyult. Kiment tehát a kertbe, de a napsütés sem nyugtatta meg. Hogyan állíthatná meg David Middletont?

Még mindig ezzel a kérdéssel gyötörte magát, mikor megérkezett Micky Miranda. Augusta megörült a fiúnak. Mint mindig, most is remekül nézett ki, fekete zakóban, fekete csíkos szürke nadrágban, vakítóan fehér gallérban, fekete nyakkendőjében. Azonnal megérezte, Augustának valami baja van. Egy puma gyorsaságával és kecses mozgásával sietett át a szobán, és hangja simogatóan szólt:

– Kedves Mrs. Pilaster, mi zaklatta föl?

Augusta örült, hogy Micky érkezett elsőként. Megragadta a fiú karját.

– Szörnyű dolog történt – mondta.

Micky átfogta a nő derekát, mintha táncolni készülnének, és Augusta testén egy pillanatra átsuhant a gyönyör.

– Mesélje el! – búgta Micky.

Augusta már nyugodtabb volt. Ezekben a pillanatokban őszintén szerette Mickyt. Lánykorára, Strang gróf iránti vonzalmára emlékeztette. Micky ráadásul hasonlított is az ifjú grófra: ugyanaz a tartás, ugyanolyan jóképű, ugyanaz az elegancia, de főként ugyanúgy mozgott; teste ugyanúgy jól olajozott gépre emlékeztette Augustát. Igaz, Strang gróf angol volt és szőke, Micky latin és fekete, de mindkettő mellett nőnek érezte magát. Szerette volna magához ölelni a fiút, és arcát vállára fektetni...

Észrevette, a szobalányok tátott szájjal bámulják, és rájött, enyhén szólva illetlenség ilyen hosszú ideig állni Micky karjával dereka körül.

Kibontakozott, belekarolt a fiúba, és kihurcolta a kertbe, ahol a cselédek nem hallhatják mit beszélgetnek egymással. A kert levegője meleg és illatos volt. Leültek egy padra az árnyékban, Augusta oldalvást nézett Mickyre. Szerette volna megfogni a kezét, de ez illetlenségnek számított volna.

– Találkoztam a ház előtt Samuel bácsival, éppen elmenőben. Csak nem ő zaklatta föl ennyire?

Augusta olyan halkan beszélt, hogy Mickynek közel kellett hajolnia. Annyira közel, hogy minden további mozdulat nélkül megcsókolhatta volna.

– Samuel azért jött, mert közölni akarta, hogy nem kíván elnök lenni Seth halála után.

– Ez ám a jó hír!

– Igen. Így majdnem biztosan a férjem lesz az elnök.

– És a papa fegyvereit le lehet szállítani.

– Amint Seth nyugalomba vonul.

– Hihetetlen, hogy még mindig ragaszkodik az elnöki székhez! – kiáltott fel Micky. – A papa már nagyon türelmetlen.

Augusta pontosan tudta, Micky miért izgatja magát ennyire: nem akar visszamenni Córdobába.

– Seth már nem húzza sokáig – biztatta a fiút.

– De nem ez zaklatta föl, igaz?

– Igaz. Samuel elmondta, megjelent nála egy David Middleton nevű ügyvéd, annak a fiúnak a bátyja, aki vízbe fulladt, és mindenféle kérdéseket tett fel.

Micky arca elsötétedett. – Ennyi év után?

– Állítólag a szüleire való tekintettel hallgatott eddig, de a szülők már nem élnek.

Micky összevonta a szemöldökét. – És valójában mekkora ez a probléma?

– Ezt te jobban tudhatod nálam. – Augusta habozott. Egy kérdést szeretett volna feltenni, de maga is félt a választól. Összeszedte a bátorságát:

– Micky, az a fiú Edward hibájából halt meg?

– Hát...

– Igen vagy nem!

– Igen – felelte Micky kis szünet után.

Augusta behunyta a szemét. Drága Teddy, gondolta, miért tetted?

Micky csöndesen folytatta: – Peter gyengén úszott. Edward nem fojtotta a tóba, de nagyon kimerítette. Peter még biztosan élt, amikor Edward otthagyta, hogy Tonio után vesse magát, de ahhoz már nem lehetett ereje, hogy kiússzon. Valószínűleg akkor fulladt meg, amikor éppen mindenki valami másra figyelt.

– Teddy nem akarta megölni?

– Nem. Csak diákcsíny volt az egész. Edward nem akart rosszat.
– Akkor ez nem számít gyilkosságnak.
– Sajnos annak számít – jelentette ki Micky, és Augusta úgy érezte, megáll a szívverése. – Ha egy tolvaj a földre lök egy embert csak azért, hogy kirabolja, de az áldozat ijedtében szívrohamot kap és meghal, a tolvaj gyilkosságot követett el, bár nem állt szándékában.
– Honnan tudod?
– Megkérdeztem egy ügyvédet még évekkel ezelőtt.
– Miért?
– Tudni akartam, milyen helyzetbe került Edward.
Augusta tenyerébe temette arcát. A helyzet még rosszabb volt, mint képzelte. Micky gyöngéden lefejtette az asszony kezét, s egymás után mindkettőt megcsókolta. Augusta sírni szeretett volna ennyi gyöngédségtől. Micky még mindig fogta a kezét, és így beszélt:
– Nincs az a normális ember, aki bíróság elé vinné Edwardot egy gyerekkorban elkövetett ostobaság miatt.
– Ki mondta, hogy David Middleton normális?
– Esetleg nem az. Végeredményben éveken keresztül őrizgette magában az ügyet, valóságos rögeszméjévé vált. Isten óvjon minket attól, hogy kiderítse az igazságot.
Augusta reszketve gondolt a lehetséges következményekre. Botrány; a szennylapok első oldalon üvöltenék A BANKÁRCSEMETE SZÉGYENTELJES TITKA vagy valami ilyesmit. A rendőrség is megjelenne, esetleg tárgyalás lenne a dologból, és ha az esküdtszék bűnösnek találja...
– Micky, én ezt nem bírom elviselni.
– Akkor tennünk kell valamit.
Augusta megszorította a fiú kezét, aztán elengedte és összeszedte magát. Megkísérelte józanul felmérni a problémát. Fia talán az akasztófa árnyékában áll, eljött tehát az ideje, hogy ne jajveszékeljen, hanem tegyen valamit. Istennek hála, Micky jó barátként áll Edward mellett.
– Úgy kell alakítanunk a dolgot, hogy David Middleton kérdezősködése ne hozzon semmi eredményt. Hányan tudják az igazat?
– Hatan. – válaszolta Micky nyomban. – Ön, Edward és én: ez három. Mi nem mondunk el semmit. Aztán ott van Hugh.
– Nem volt ott, amikor meghalt a gyerek.
– Nem, de eleget látott ahhoz, hogy ne higgye el, amit a törvényszék előtt mondtunk. És miután tudja, hazudtunk, valószínűleg gyanakszik ránk.
– Tehát Hugh az egyik probléma. És a másik kettő?
– Tonio Silva látta az egészet.
– Akkoriban nem szólt semmit.
– Akkoriban nagyon félt tőlem. Ma már nem vagyok ebben olyan biztos.

– És a hatodik?

– Sohasem derült ki, kicsoda volt. Én nem láttam az arcát, tanúként pedig nem jelent meg. Sajnos vele nem tudunk mit kezdeni, de ha senki nem tudja kicsoda, ránk nézve sem jelenthet nagy veszélyt.

Augustán újra átfutott a félelem. Mindig elképzelhető, hogy egy tárgyaláson jelentkezik az ismeretlen szemtanú. Micky-nek azonban igaza van, semmit nem tudnak tenni az ismeretlen hatodik esetében. Hugh és Tonio esetében annál többet. Elgondolkozva hallgattak egy sort. Hugh amúgy is bosszantotta Augustát. A bankban egyre jobban megbecsülik, Teddy mellette lomhának és ostobának tűnik. Igaz, sikerült megakadályoznia a házasságot Florence Stalworthyvel, de Hugh most más módon jelent minden eddiginél nagyobb veszedelmet Teddyre. Valamit tenni kell. De mit? Nem lehet Hugh-val túlságosan röviden elbánni; ő is Pilaster, ő is tagja a családnak. Micky szólalt meg.

– Toniónak van egy gyöngéje.

– Igen!

– A játékszenvedély. Többet kockáztat, mint amennyire fedezete van.

– Talán összehozhatnál egy partit.

– Talán.

Augusta fejében felötlött, Micky esetleg érthet a hamiskártyázáshoz is. Ezt persze nem kérdezhette meg tőle, mert halálos sértés lett volna.

– Meg lehet oldani – közölte Micky –, de ez drága mulatság is lehet. Hajlandó fizetni a költségeket?

– Mennyi pénzre lenne szükséged?

– Attól tartok, száz fontra is.

Augusta nem habozott, úgy érezte, Teddy életéről van szó.

– Rendben van.

Hangokat hallottak: újabb vendégek érkeztek a teadélutánra. Augusta fölállt.

– Be kell mennünk. Nem tudom, hogyan fogok Hugh-val elbánni. Gondolkoznom kell még rajta.

Madeleine is az érkező vendégek között volt, s rögtön beszélni kezdett, amint Augustát meglátta.

– Az a varrónő a sírba visz, két óra hosszat tűz föl egy szegélyt. Egészen eltikkadtam, alig várom, hogy teázhassak! Nohát, megint ez a csodálatos mandulás kifli! Uramisten, micsoda fullasztó idő!

Augusta titkon megszorította Micky kezét, aztán elkezdte kitölteni a teát.

NEGYEDIK FEJEZET

Londonban elviselhetetlen volt a forróság. Mindenki a szabadba

vágyott, ki a friss levegőre. Augusztus elsején tehát mindenki kiment Goodwoodba, a lóversenyekre. A sport és természet barátai a dél-londoni Victoria pályaudvarról indultak. A vonat tökéletesen tükrözte az angol osztálytársadalmat. Az arisztokrácia és a polgárság felső tízezréhez tartozók az első osztály vörös plüssel bevont fülkéiben utaztak, a boltosok és tanárok a még mindig kényelmes, bár dísztelen másodosztályon, a gyári munkások és szolgálók fapadon. Mikor a nép leszállt a vonatról, a felső osztály hintóba szállt, a középosztály omnibuszra kapaszkodott föl, a munkásosztály pedig gyalogszerrel folytatta útját. A gazdagok ebédjét – amit is piknik formájában, a füvön készültek elfogyasztani – kora reggel különvonat szállította a helyszínre: nagy fonott kosarakat, melyeket erős inasok cipeltek. A kosarakban porcelán és damaszt, csirke, uborka, pezsgő és melegházi őszibarack. A középosztály a lacikonyhákról élelmezte magát sörrel, hallal, kolbásszal, a szegények kendőben hozták magukkal a sajtot és a kenyeret.

Maisie Robinson és April Tilsley Solly és Tonio társaságában volt. A társadalmi ranglétrán elfoglalt helyzetük kétséges lévén másodosztályon utaztak kiegyezésképpen, miután az uraknak elméletben az első, a hölgyeknek a harmadik osztály dukált volna. Az állomástól pedig omnibusszal jöttek a versenypályáig. Solly azonban túlságosan szerette a gyomrát ahhoz, hogy holmi lacikonyhán kolbászt falatozzon, így négy szolgát küldött előre megfelelő mennyiségű lazaccal, jégbe hűtött fehérborokkal, miegymással. A hófehér damasztabroszt leterítették a fűre, és körbeülték. Maisie finom falatokkal etette Sollyt, akit egyre jobban kedvelt. Mindenkihez kedves, mindig vidám, mindig jól lehet vele beszélgetni. Egyetlen hibája a torkosság. Maisie még mindig nem feküdt le vele, és minél többször utasította el, Solly annál lelkesebben kötődött hozzá.

Az első futam ebéd után kezdődött. Nem messze Sollyéktól felfordított ládán egy bukméker állt, s fennhangon tájékoztatott mindenkit a tétekről. Ízléstelen kockás ruhát viselt, hatalmas selyem nyakkendőt, fehér kalapot. Gomblyukában valóságos virágcsokor virított. Vállán pénzzel telt iszák himbálódzott. A buki feje fölött póznára erősített tábla hirdette nevét és lakhelyét: Wm. Tucker, King's Head, Chichester.

Tonio és Solly minden futamra fogadást kötöttek. Maisie hamar elunta a dolgot, mert a futamok nagyon hasonlítanak egymásra, ha az ember nem fogad. April mindenáron Tonio mellett akart maradni, úgyhogy Maisie egyedül bóklászott el.

Akadt a lovakon kívül is látnivaló elég. Az enyhe domboldalakban kocsik, standok, sátrak, bódék sokasága sorakozott. Vásári komédiások tartottak előadást, mutatványosok szédítették a népet, sötét bőrű cigányok tarka fejkendőben tenyérből jósoltak, de akadt olyan bódé is, ahol szerencsejátékot lehetett játszani; árultak gint, tésztába sütött húst, narancsot, Bibliát. Harmóniumok és zenekarok versenyeztek a

hallgatók figyelméért, bűvészek, artisták és akrobaták nyüzsögtek, kutyákat táncoltattak, törpék mutogatták magukat, volt aki gólyalábon csámborgott. Az egész vidám karneváli hangulat a cirkuszra emlékeztette Maisie-t, és egy percig most sajnálta, hogy maga mögött hagyta azt az életet. E víg csepűrágók célja az volt, hogy minden lehetséges módszerrel átvarázsolják a pénzt a nézők zsebéből a sajátjukba; Maisie gondolatban sok sikert kívánt nekik.

Tudta, ő is többet gombolhatna le Sollyról. Miért jár a világ egyik leggazdagabb emberével, ha közben a Sohóban bérel egy apró szobát? Már régen bundában, gyémántokkal fölékszerezve illegethetné magát, s már ki is nézhetett volna egy kis házat St. John's Woodban vagy Claphamben. Sammies úrnál vállalt állása már nem tarthat soká. Akik elég gazdagok, hogy lovat vegyenek, lassan elhagyják Londont és vidékre mennek. Mindennek ellenére Maisie csak virágot fogadott el Sollytól, amivel az őrjöngésig bosszantotta Aprilt.

Óriási sátorhoz ért, mely előtt egy feketébe öltözött férfi szónokolt. – Az egyetlen biztos tipp a Végítélet napja – harsogta. – Fogadjon Jézusra, és örök életet nyer!

A sátor belseje hűvösnek és árnyékosnak tűnt, Maisie tehát belépett. A padokon elég sokan ültek a megtértek birkamosolyával. Maisie az utolsó padba ült, és kezébe vett egy zsoltároskönyvet. Értette, mi vonzza ide az embereket: az az érzés, hogy tartoznak valahová. Voltaképpen Sollyban számára is ez volt a legfontosabb, fontosabb, mint a bundák és az ékszerek; ha Solly szeretője lenne, élhetne valahol, rendes jövedelemmel rendelkezne, és helye lenne a dolgok rendjében. Nem lenne ez a helyzet sem állandó, nem is örvendene kimondott köztiszteletnek, és véget érne abban a pillanatban, amikor Solly ráun, de még mindig jobb lenne a mostaninál. A gyülekezet fölállt és énekelni kezdett arról, milyen tisztára mos a bárány vére.

Maisie rosszul lett, és kiment. Legközelebb bábjáték kötötte le figyelmét. Punch urat tűzrőlpattant felesége éppen alapos agyabugyálásban részesítette, ide-oda szánkázott szegény feje a színpadon. Maisie a nézőket vizslatta. A bábjáték sok pénzt nem hoz a konyhára, ha a társulat nem folytat közben valamiféle kiegészítő tevékenységet. A nézőknek elméletben utólag kellett fizetniük, de rendszerint nagyobb részük fizetés nélkül szelelt el; aki meg fizetett, legföljebb egy félpennist dobott a kalapba. A társulat azonban nemcsak a kalapjára támaszkodott. Maisie hamarosan észre is vette azt a kisfiút, aki hátul állt. Mindenki más figyelmét az előadás kötötte le, csak Maisie látta, amint a szutykos kis kéz besüllyed egy gyanútlan úr mellényzsebébe. Maisie távolról sem óhajtott bármit tenni az ügyben. Véleménye szerint gazdag fiatalemberek megérdemlik, hogy ellopják az órájukat, a tolvaj pedig megdolgozik a zsákmányért. Ám amint jobban szemügyre vette az áldozatot, Hugh Pilaster kék szemét és fekete haját ismerte föl. Emlékezett rá, April szerint Hugh szegény, nem engedhet meg magának új órát. Maisie erre elhatározta, kezébe

veszi a dolgot. Gyorsan hátra osont. A zsebtolvaj éppen húzta kifelé az órát. Rongyos, homokszőke, tizenegy év körüli kis csavargó volt. A közönség hirtelen hahotázni és tapsolni kezdett valamin, s a gyermek ezt a pillanatot választotta a fölszívódásra. Maisie megragadta a csuklóját. A gyerek félelmében fölkiáltott, aztán megpróbálta kiszabadítani a csuklóját, de Maisie erősebb volt.

– Add ide az órát – súgta –, és megígérem, nem szólok senkinek.

A gyerek habozott. Maisie jól látta, hogy küzd benne a félelem és a kapzsiság. Végre a zsebtolvaj lemondóan vállat vont, és a földre ejtette az órát.

– Szaladj, lopd el valaki más óráját – mondta Maisie, és elengedte a gyerek kezét. A kisfiú eltűnt, mint a kámfor. Maisie lehajolt és fölvette az órát. Dupla fedelű arany zsebóra volt. Fölpattintotta a fedelét. Negyed négy lesz öt perc múlva. Az óra hátlapjára a következő feliratot vésték:

Tobias Pilasternek
szerető felesége,
Lydia
1851. május 23.

Az órát Hugh anyja adta ajándékba az apjának. Maisie örült, amiért megmentette. Becsukta a fedelet és Hugh-hoz lépett. Megérintette a vállát. Hugh bosszús arckifejezéssel fordult meg, mint aki nem örül annak, hogy zavarják az előadás élvezetében. Aztán megismerte Maisie-t, és kék szeme tágra nyílt a csodálkozástól.

– Robinson kisasszony!

– Megmondaná hány óra van? – kérdezte Maisie.

Hugh automatikusan a mellényzsebéhez nyúlt, de üresen találta. Arcára előbb az értetlenség, aztán az ijedtség ült ki. Maisie orra alá tartotta az órát.

– A mindenit! Hol találta meg?

– Láttam, ahogy kilopják a zsebéből.

– Hol a tolvaj?

– Futni hagytam. Csak egy gyerek volt.

– De hiszen... – Hugh nem találta a szavakat.

– Hagytam volna, hogy meglépjen az órával, de eszembe jutott, ön nem engedhet meg magának újat.

– Komolyan hagyta volna?

– Persze. Gyerekkoromban én is loptam, ha csak alkalom adódott.

– Borzasztó.

Maisie-t lassan megint bosszantani kezdte a fiú. Az ő szemével nézve Hugh-ban volt valami szenteskedő.

– Emlékszem az apja temetésére – folytatta Maisie. – Hideg, esős nap volt. Amikor az apja meghalt, tartozott az én apámnak. Magán kabát volt, rajtam csak egy ing. Ez talán becsületes?

– Nem tudom – válaszolta Hugh hirtelen haraggal. – Tizenhárom éves voltam, amikor tönkrement az apám. Talán ezek után egész életemben úgy kéne tennem, mintha nem lennének a világon gazemberek?

Maisie meglepődött. Ritkán förmedtek rá, és Hugh most már másodszor tette meg. De Maisie nem akart veszekedni. Megérintette Hugh karját. – Bocsánatot kérek. Nem akartam rosszat mondani az apjáról, csak azt akartam megértetni, miért vannak gyerekek, akik lopnak.

Hugh azonnal ellágyult. – Még nem is köszöntem meg, hogy megmentette az órámat – mondta. – Apám anyámtól kapta, amikor összeházasodtak, úgyhogy számomra értékesebb, mintha csak egyszerű aranyóra lenne.

– A gyerek úgyis talál egy másik palimadarat.

Hugh nevetett. – Még sohasem találkoztam magához hasonló nővel – mondta. – Meghívhatom egy pohár sörre? Nagyon melegem van.

– Köszönöm szépen – felelte Maisie.

Néhány lépéssel odébb söröshordók álltak egy kocsin. Hugh két korsó langyos, malátaízű sört vásárolt. Maisie nagyot kortyolt belőle; jobban ízlett, mint Solly francia bora. A kocsira táblát erősítettek, melyen ez állt: NE PRÓBÁLJA ELVINNI A KORSÓT EMLÉKBE, MERT A FEJÉN TÖRJÜK ÖSSZE.

Hugh rendszerint vidám arcára töprenkedő kifejezés ült, később pedig így szólt:

– Gondolt már rá, mi mind a ketten ugyanannak a katasztrófának estünk áldozatul?

– Hogy érti?

– 1866-ban pénzügyi válság volt. Ilyenkor makulátlanul tisztességes cégek is tönkremennek... kicsit úgy, mint ahogyan egy ló, amelyik a hámban összeroskad, magával ránthatja a többit is. Apám azért ment tönkre, mert neki sem fizettek olyan cégek, amelyek tartoztak, és ez annyira fölzaklatta, hogy öngyilkos lett. Anyám megözvegyült, én tizenhárom éves koromban apa nélkül maradtam. A maga apja nem tudott enni adni a családjának, mert nem fizették ki a pénzét, mint ahogyan nem is tudták volna kifizetni, úgyhogy tizenegy éves korában kénytelen volt világgá menni.

Maisie értette, mire céloz Hugh, de a szíve ellenkezett. Túl soká gyűlölte ezt a nevet: Tobias Pilaster.

– Nem ugyanaz a kettő – vitatta Maisie –, a munkások nem befolyásolhatják az ilyesmit, ők csak teszik a dolgukat. A hatalom a főnökök kezében van, ők a hibásak.

– Talán igaza van – felelte Hugh elgondolkozva. – A haszon oroszlánrészét mindenestre valóban ők tartják meg. Abban azonban biztos vagyok, a gyerekek nem hibáztathatóak.

Maisie elmosolyodott.

– Hihetetlen, de találtunk valamit, amiben egyetértünk.

Kiitták a sört, visszavitték a korsókat és továbbsétáltak. Hamarosan

körhintához értek.
– Akar fölülni?
– Köszönöm, nem.
– Egyedül van itt?
– Barátaimmal. – Maisie nem akarta megmondani, kikkel van. – És maga? A szörnyű nénikéjével jött?
– Ó, dehogy. A metodisták nem kedvelik a lóversenyt. Ha megtudnák, hogy itt vagyok, nagy botrány lenne.
– Kedveli magát a nagynénje?
– A legkevésbé sem.
– Akkor miért hagyja, hogy velük éljen?
– Szereti, ha a család szem előtt van, így jobban tudja manipulálni.
– Magát is?
– Mindenesetre megpróbálja. Néha sikerrel, néha nem.
– Kellemetlen lehet vele élni.
– Nincsen elég pénzem, de ha szorgalmasan dolgozom, a bankban előbb-utóbb magasabb polcra kerülök több fizetéssel, és akkor függetleníthetem magam. – Hugh hirtelen elnevette magát. – És akkor majd én is mondhatom neki, hogy fogja be.
– Remélem nem került emiatt bajba.
– De igen. Hanem megérte, hogy láthattam ezt az arckifejezést. Akkor tetszett meg.
– Azért hívott vacsorázni?
– Igen. Miért nem akart jönni?
– Mert Apriltól tudom, maga koldusszegény.
– Olcsó vacsorára azért még futja.
– Ellenállhatatlan csábítás.
Hugh nevetett.
– Akkor jöjjön velem ma éjszaka! Elmegyünk a Crenmore Gardensbe táncolni.
Maisie-t megkísértette az ötlet, de Solly jutott eszébe.
– Köszönöm szépen, de inkább nem.
– Miért?
Maisie is ezt kérdezte magától. Hiszen nem szerelmes Sollyba, pénzt sem fogad el tőle. Miért is tartogatná magát csak Sollynak. Miért nem mehetne el táncolni egy fiúval, aki tetszik neki.
– Hát jó.
– Eljön?
– El én.
Hugh boldog volt.
– Elmehetek önért?
Maisie nem akarta, hogy Hugh lássa, milyen nyomorúságos helyen lakik.
– Inkább találkozzunk valahol!
– Remek. Találkozzunk a westminsteri mólón, és akkor a gőzössel fölmegyünk Chelsea-be.

– Mikor? – kérdezte Maisie, aki hónapok óta nem volt ennyire izgatott.
– Nyolc órakor jó lesz?
Maisie gyors fejszámolást végzett. Solly és Tonio az utolsó futamig biztosan maradnak, aztán még Londonba is vissza kell érniük. Tehát ha beértek a Victoria pályaudvarra, elköszönhet Sollyéktól, és átsétálhat Westminsterbe.
– Ha kések, megvár?
– Akár reggelig.
Maisie ismét Sollyra gondolt, és bűntudatot érzett.
– Azt hiszem, visszamegyek a többiekhez.
– Elkísérhetem?
– Inkább ne!
– Ahogy óhajtja.
Maisie kezet nyújtott.
– Este nyolckor – mondta még a lány.
– Ott leszek.
Maisie megfordult, és elindult visszafelé. Hátában szinte érezte Hugh tekintetét. Ezt meg miért csináltam, gondolta Maisie. Tetszik nekem egyáltalán? Amikor először találkoztunk, rögtön összeszólalkoztunk; ma is kész lett volna veszekedni. Nem is érezzük magunkat jól együtt, talán nem is tudunk majd táncolni. Talán jobb, ha nem megyek el. Viszont milyen kék a szeme!
Végül abban maradt magával, nem morfondíroz tovább: ha másért nem, hát azért megy el, mert megígérte. Meglehet, jól érzi majd magát, lehet hogy nem, ez úgyis csak menet közben fog kiderülni. Persze kell valami ürügy, hogy otthagyhassa Sollyt, aki valószínűleg arra számít, együtt vacsoráznak. Solly azonban mindig szó nélkül elfogadta, ha Maisie-nek más dolga akadt.
Sollyt, Toniót és Aprilt ott találta, ahol hagyta őket; az egész délutánt a korlát és a bukméker között töltötték. April és Tonio diadalittas mosolyt viseltek arcukon, és April, amint meglátta Maisie-t, lelkesen újságolta.
– Száztíz fontot nyertünk!
Maisie megörült a hírnek: száztíz font sok pénz Aprilnak. Éppen gratulált, mikor a színen megjelent Micky Miranda, aki galambszürke mellényébe akasztva mindkét mutatóujját ráérősen lődörgött feléjük. Maisie nem is csodálkozott, hogy látja; a goodwoodi versenyen mindenki kint volt. Maisie nem szívlelte Mickyt, bár elismerte, feltűnően szép fiú. A porondmesterre emlékeztette, aki úgy vélekedett, a nő vegye megtiszteltetésnek, ha tőle ajánlatot kap, s ha valaki mégis elutasította, vérig sértődött. Micky szokása szerint Edward Pilasterrel érkezett. Maisie nem értette, miért olyan jó barátok, amikor annyira elütnek egymástól. Micky karcsú, magabiztos, öltözéke kifogástalan, Edward tagbaszakadt, idétlen. Miért olyan elválaszthatatlanok? A legtöbb ember behódolt Mickynek, Tonio pedig úgy viszonyult hozzá,

mint kölyökkutya egyetlen gazdájához.

Nem ketten jöttek, hozzájuk tartozott egy idősebb ember és egy nő. A férfit Micky az apjaként mutatta be, de Miranda úr nem hasonlított fiára. Zömök, karikalábú, nagyon vállas ember viharvert vonásokkal. Látszott, a keménygallérban és kürtőkalapban nem érzi otthon magát. A Miranda úrba csimpaszkodó hölgy, bizonyos Cox kisasszony harminc évvel lehetett fiatalabb.

Természetesen mindannyian a futamokról beszéltek, mert Tonio és Edward sokat nyertek egy Prince Charlie nevű lovon. Solly először nyert, aztán elveszítette, de élvezte mind a kettőt. Micky nem nyilatkozott szerencséje járásáról, s Maisie gyanította, Micky óvatosabb annál, semhogy nagyobb összeget kockáztasson. Számítóbb, mint a hazardőrök.

Micky azonban már első szavaival csodálkozásra késztette.

– Ma nagyban megy este a baccarat, beszállsz?

– Szívesen – felelte Solly, aki mindig mindenben benne volt. Micky Tonióhoz fordult. – Csatlakozol? – Maisie-nek úgy tűnt, Micky erőltetetten könnyed hangon beszél.

– Számíthatsz rám! – felelte Tonio izgatottan. – Ott leszek!

– De Tonio! – szólt közbe April. – Megígérted.

– Mit ígértem? – kérdezte Tonio barátaira kacsintva. Maisie-ben fölmerült, esetleg Toniónak nincsen annyi pénze, hogy nagyban játsszon. April is Tonio fülébe súgott valamit. A férfiak nevettek.

– Az idény utolsó nagy játszmája, Silva. Sajnálni fogod, ha elmulasztod.

Maisie meglepődött. Az Argyllban az a benyomása alakult ki, Micky utálja Toniót. Vajon most miért invitálja oly nagyon? Tonio azonban így válaszolt:

– Ma jó napom van, nyertem a lovakon egy zsák pénzt. Este feltétlenül kártyázom.

Maisie látta, amint Micky és Edward összepillantanak. Edward így szólt:

– Vacsorázzunk együtt valamennyien a klubban!

Solly várakozóan nézett Maisie-re, aki megértette, a sors kezébe adta a legjobb kifogást.

– Vacsorázzon nyugodtan a fiúkkal, Solly – felelte megbocsátón –, velem ne törődjön!

– Biztos?

– Biztos. Milyen szép nap volt ez a mai! Töltse az estét a klubban!

– Akkor rendben vagyunk – jelentette ki Micky.

Micky, papa, Edward és Cox kisasszony eltávoztak.

Tonio és April megkeresték a bukmékert, és a következő futamra is fogadást kötöttek. Solly meg Maisie elsétált a fehérre festett korlát mentén. Egy idő után Solly törte meg a csendet:

– Mondja, Maisie, kedvel engem?

– De még mennyire! – felelte Maisie. Lábujjhegyre emelkedett, és

Solly arcára cuppantott. Nézték egymást, és Maisie látta, Solly a vastag szemüvege alatt sír.

– Mi történt?

– Én is egyre jobban, hm, kedvelem magát. Egyre jobban.

– Köszönöm.

Solly még sohasem jutott el az érzelgősség ennyire émelyítő fokára. A világgal szemben eddig legföljebb lanyha lelkesedést tanúsított.

– Hozzám jönne feleségül?

Maisie nem tudta, mit feleljen. Solly osztálya nem a házasság alakjában tartott fönn kapcsolatot a Maisie-félékkel. Elkábították, pénzt is adtak nekik, szeretőnek is megfogadták, de nem kérték feleségül.

– Minden kívánságát teljesíteném. Kérem, mondjon igent!

Házasság Sollyval! Nohiszen. Maisie mindörökre meggazdagodna! Éjszakára puha ágy, minden szobában ég a kandallóban a tűz, sose fogy el a tűzifa. Olyan vastagon kenheti a vajat a kenyérre, amilyen vastagon akarja! Soha többé nem éhezne, nem fázna, jó ruhában járna.

Nyelve hegyén ott remegett az igen. Hónapos szobácskájára gondolt, az egerekre a falban, meleg napokon a kübli orrfacsaró szagára, az estékre, mikor éhkoppon maradtak, s arra, hogy fáj esténként a lába az egész napi flangálás után. Egy pillantást vetett Sollyra. Milyen lenne, ha feleségül menne ehhez az emberhez?

– Úgy szeretem, Maisie, megbolondulok magáért – mondta még Solly.

Maisie látta, mindez igaz. S ez volt épp a gond. Ám éppen azért, mert ha szerelmet nem is érzett iránta, igencsak kedvelte, úgy érezte, Sollynak jobb feleség jár, mint ő. Olyan lány, aki szerelmes belé, nem olyan, mint ő: egy törekvő csatornatöltelék. Csalás lenne, ha most igent mondana. Jobban szereti, semhogy elkövesse rajta ezt a csúfságot. Maisie csaknem elpityeredett.

– Kedves Solly, maga a legkedvesebb, leggyöngédebb ember, akivel valaha is találkoztam...

– Ne mondjon nemet – szakította félbe Solly. – Ha nem mond igent, inkább semmit se mondjon. Gondolkozzon rajta egy napot, vagy többet, ha akar.

Maisie sóhajtott. Tudta, végül kosarat ad, de talán könnyebb lesz, ha nem kell azonnal megtennie.

– Gondolkozni fogok – felelte.

– Köszönöm – mondta Solly üdvözült arccal.

Maisie szomorúan mosolygott.

– Akármi lesz is, Solly, soha jobb ember nem kérte meg még a kezemet.

Hugh és Maisie az olcsó gőzhajón mentek fel Chelsea-be. A langyos estében az agyagosan kanyargó Temze hátán uszályok, kompok, evezős csónakok közlekedtek. A gőzös fölfelé kapaszkodott a folyón.

Áthaladtak az új vasúti híd alatt, mely a Victoria pályaudvarhoz vezetett, elhagyták az északi oldalon a Chelsea kórházat, melyet Sir Christopher Wren épített; a déli oldalon pedig a Battersea mezőt, ahol párbajozni szoktak olykor az urak. A Battersea híd viszont úgy festett rozoga faszerkezetével, mint ami bármelyik pillanatban leszakadhat. A híd déli végénél vegyigyárak dolgoztak, de a másik parton a templom körül szemrevaló házak álltak. A folyó sekélyesében meztelen gyerekek játszottak.

Nem telt bele újabb mérföld s máris kiszálltak, és a rakodóparton végigsétálva jutottak el a Crenmore Gardens csodálatos kapujáig. A nyolcholdas kert labirintusok, sétányok, nyírt pagonyok, puha pázsitok, virágágyak, facsoportok, páfránymezők szövevénye a King's Road és a folyó között. Alkonyatkor érkeztek, a kapuban már égett a kínai lanterna, a sétányokon éppen gyújtogatták a gázlángokat. Tömve volt a kert minden sarka, mintha a lóversenyről jött volna ide mindenki az utolsó futam után. Mindenki kiöltözve, a lányok párban, a férfiak falkában, a szerelmesek kart karba öltve csellengtek.

Az időjárás egész nap meleg volt, de most alkonyat után fölforrósodott, és fülledtté vált, mintha vihar készülődne. Hugh félig boldogan, félig gátlásos idegességgel sétált; boldog volt, mert Maisie mellett lehet, de úgy érezte, tapasztalatlan ebben a játszmában. Vajon Maisie mit vár tőle? Megcsókolhatja? Vagy ennél többet is tehet? Szerette volna megérinteni Maisie testét, de még sohasem tett ilyesmit. Attól tartott, esetlenül fogná meg a dolgot. A bankban a hivatalnokok ugyan elég gyakran traktálták hódításaik történetével, kitérve arra, melyik nő mit enged meg, de Hugh egyfelől gyanította, hogy a történetek nagyobb része puszta hetvenkedés, másfelől úgy érezte, Maisie nem egészen olyan lány.

Hugh attól is tartott, ismerőssel találkoznak. A család mindenesetre nem nézné jó szemmel, amit most csinál. Crenmore Gardens nem pusztán az alsóbb osztálybeliek szórakozóhelyének számított, a metodisták az erkölcstelenség melegágyának is tartották. Ha kitudódna hogy itt járt, Augusta ezt a tényt valahogyan felhasználná ellene. Persze egészen más, ha Edward, az örökös és várományos dorbézolt a bordélyban nap nap után. Tehette. Egészen másképp áll azonban a helyzet, ha róla derülne ki a ma esti program, akinek nem volt egy fillérje sem, akiről föltételezték, hogy kudarcot vall majd az életben, mint az apja. Ha kitudódna, azt mondanák, erkölcstelen kéjkertekben érzi legjobban magát, oda is tartozik, a hivatalnokok, csepűrágók, Maisie-félék közé.

Hugh pályafutása is megszenvedhetné, most, amikor úgy tűnik, kinevezik levelező titkárnak évi százötven fontos fizetéssel, ami több mint kétszerese eddigi jövedelmének. Mindez veszélybe kerülhet, ha kicsapongáson kapják metodista családtagjai. Aggódó pillantásokkal méregetett mindenkit, de főként az időnként feltűnő úriembereket, akiket frakkjukról lehetett felismerni. Az urak éppoly bűntudattal

fürkészték a környéket. Hugh végre megértette, ők is az ismerősöket szeretnék elkerülni.

Büszke volt kísérőjére. Maisie elől mélyen kivágott ruhát viselt. Nem egy férfi vetett rá bámuló pillantást. Föltornyozott hajára hetyke tengerészsapkát csapott. Séta közben elhagytak egy balettszínházat, egy keleti cirkuszt, egy amerikai kuglipályát, több céllövöldét, majd megérkeztek az étteremhez. Hugh számára ez is újdonságsorba ment. A vendéglő intézménye ugyan egyre nagyobb népszerűségnek örvendett, de eddigelé inkább a középosztály körében. A felső tízezer még kevésbé barátkozott meg a gondolattal, hogy szabadtéri előadás keretei között táplálkozzon. Edward és Micky hasonló fiatalemberekkel egyetemben gyakran ettek vendéglőben, de leginkább, ha lányokat szedtek föl, s akkor is csak a szórakozás mámorában.

Vacsora közben Hugh minden erejét arra fordította, ne bámulja Maisie keblét. Hugh egyszer látott női mellet életében, nem is olyan rég, Nellie bordélyában. Érinteni még sohasem érintette ezt a testrészt. Milyen tapintása lehet? Kemény, mint az izom? Vagy puha? Ha egy nő leveszi a fűzőjét, akkor mozog, ugrándozik a melle? Esetleg mereven áll? Ha megérinti az ember, rugalmas? Kemény, mint a térdkalács? Maisie megengedi majd, hogy megérintse? Hugh olykor sokfélére vágyott a női keblekkel kapcsolatban, de ezeket a vágyait általában szégyellte. Különben is illetlenségnek érezte, hogy állandóan testi gondolatai vannak Maisie-vel kapcsolatban, mintha csak testnek tekintené. Azért nem volt könnyű megállni.

Vacsora közben a kert egy másik részén tűzijátékot eregettek a levegőbe, amitől az ugyancsak a kertben található állatkert oroszlánjai és tigrisei fölébredtek, és üvöltve fejezték ki nemtetszésüket. Erről Hugh-nak eszébe jutott a cirkusz, és megkérdezte Maisie-t, milyen volt.

– Közelről meg lehet ismerni az embereket, ha olyan szoros közösségben él velük, mint egy cirkusz – felelte Maisie, miután gondolkozott a kérdésen. – Sok tekintetben jó, sokban nem jó. Az emberek segítenek egymásnak. Akad szerelem, veszekedés, olykor verekedés. A három év alatt, míg ott voltam, két gyilkosság is történt.

– Te jó ég!

– És persze pénz hol van, hol meg nincs.

– Miért?

– Amikor az emberek takarékoskodni kényszerülnek, először mindig a szórakozásról mondanak le.

– Erre soha nem gondoltam, de megjegyzem magamnak, hogy a bank pénzét soha ne fektessem ilyesmibe.

Maisie mosolygott.

– Folyton a pénzre gondol?

Nem, gondolta Hugh, nem a pénzre: a mellére gondolok folyton. Fennhangon azonban ezt mondta:

– Meg kell értenie, én vagyok a családban a fekete bárány fia. Jobban értem a bankszakmát, mint a család velem egykorú tagjai,

mégis kétszer annyit kell dolgoznom, hogy bebizonyítsam, mennyit érek.

– Miért olyan fontos ezt bizonygatni?

Jó kérdés, gondolkodott el Hugh, aztán így válaszolt:

– Mindig ilyen voltam. Az iskolában is folyton osztályelsőnek kellett lennem, és az, hogy apám csődbe ment, csak ront a helyzeten. Mindenki biztosra veszi, én is így végzem. Nekem meg be kell bizonyítanom, nem így lesz.

– Én is így érzek – vallotta be Maisie. – Sohasem akarok úgy élni, mint a mamám, mindig az éhezés árnyékában. Nekem lesz pénzem, akármit is kell érte csinálni.

– Ezért jár Sollyval? – kérdezte Hugh, amilyen gyengéden Csak tudta.

Maisie először elkomorodott. Hugh már-már attól tartott, megharagította; de szerencsére Maisie végül elmosolyodott.

– Jogos a kérdés – felelte. – Ha kíváncsi az igazságra, megmondhatom. Nem vagyok büszke rá, hogy Sollyval járok. Úgy értem, nem vagyok büszke magamra. Félrevezettem bizonyos eshetőségekkel.

Hugh-nak ez újdonság volt; ezek szerint a nő még nem feküdt le Sollyval.

– Pedig látnivaló, tetszik Sollynak.

– Én is szeretem Sollyt – felelte Maisie. – De nem vagyok belé szerelmes. Viszont Solly nem barátkozni akar velem.

– Vagy úgy.

Hugh most már bizonyos volt benne, a lány nem feküdt le Sollyval, ennélfogva vele sem fog lefeküdni. Ez egyfelől kínos, mert Hugh erősen kívánta a lányt, másfelől biztató, mert nem kell idegeskednie.

– Minek örül? – kérdezte Maisie.

– Annak, hogy Solly meg maga csak barátok.

Maisie azonban ettől kissé elszomorodott, újabb fejtörést okozva Hugh-nak, aki kérte a számlát és fizetett. Elég drága volt, de Hugh magával hozta megtakarított pénzét, melyet eredetileg új ruha vásárlására szánt. Mikor ismét kiléptek a kertbe, a tömeg már hangosabban mulatott, mint alkonyatkor. Nem kétséges, e változás egyik oka az időközben benyakalt sör és gin lehetett, így értek el a táncterembe. Táncügyben Hugh magabiztosabb volt; a folkestone-i iskolában egyedül ezt a tárgyat tanították jól.

A parkettre vezette Maisie-t, és átkarolta. Ujjai enyhén megremegtek, mikor Maisie derekát megérintette, érezte a test hőjét. Bal kezében fogta Maisie kezét. Remek érzés volt.

Az első szám végén Hugh ránevetett Maisie-re, aki a fiú nagy meglepetésére mutatóujjával megérintette Hugh ajkát, és azt mondta:

– Tetszik nekem, ahogy nevetsz – mondta Maisie, hirtelen tegezésre fordítva. – Olyan kisfiús lesz az arcod.

Hugh ugyan éppen azon fáradozott, hogy férfias benyomást keltsen, de az eset boldoggá tette. Újra táncolni kezdtek. Jó volt együtt

táncolni, Hugh kicsit volt csak magsabb Maisie-nél, s mindketten könnyedén mozogtak. Hugh már sok tucat lánnyal táncolt, de ennyire még sohasem élvezte. Úgy érezte, most fedezi föl a tánc örömét, egy lány közelségének gyönyörűségeit. Amikor a zene alábbhagyott, megkérdezte:

– Pihenjünk?

– Sőt!

Táncoltak tovább.

Az úri osztály báljain rossz modornak számított, ha valakivel több mint kétszer táncolt az ember. Két tánc után a hölgyet asztalához kellett visszavezetni, és pezsgőért vagy frissítőért loholni számára. Hugh sohasem szerette ezeket a szabályokat, s most boldogan merült a plebejus táncestély zabolázatlan élvezetébe.

Egészen éjfélig ropták, amikor a zenészek csomagolni kezdtek. A párok a kert ösvényein andalogtak, ki erre, ki arra, ki amarra. Hugh észrevette, sok férfi még most is társnőjük derekán tartja a kezét, noha már nem táncolnak. A gyakori példán fölbátorodva ő is átkarolta Maisie derekát, a lány pedig nem tett semmi ellenvetést. Az ünnepség lassan egész más szellemben folytatódott. Az ösvények mentén ugyanis kisebb kabinokat lehetett bérelni vacsora és ivászat céljára. Néhányat közülük egyetemisták béreltek, akik időközben alaposan berúgtak. Hugh előtt egy férfinak bottal leverték a kalapját, Hugh maga is csak szerencsével hajolt el egy repülő kenyérdarab elől. Óvó mozdulattal ölelte át Maisie-t, aki átkarolta derekát.

A nagyobb ösvényekről sok kisebb út vezetett lugasokba, fák közé, árnyas pázsitra. Hugh homályosan látta a távolabbi, fapadon üldögélő párokat, bár a távolság miatt nem vette ki, csak ülnek-e egymás mellett vagy ölelkeznek. Csodálkozott, mikor az előttük sétáló férfi és nő hirtelen megálltak, szembefordultak, és szenvedélyesen csókolózni kezdtek. Kikerülték őket. Hugh zavarban volt, egy perccel utóbb már izgatott, mert újabb ölelkező szerelmespárra találtak. Hugh Maisie-re nézett. A lány olyasféle módon mosolygott, mintha bátorítaná, mégsem tudta csak úgy ukmukfukk megcsókolni.

A duhajok is ellepték a kertet. Útközben hét vagy nyolc részeget hagytak el, akik ököllel verekedtek. Egyedülálló nők kószáltak, talán prostituáltak. A hangulat fenyegetővé vált, Hugh úgy érezte, Maisie a védelmére szorul.

A pázsiton harminc vagy negyven részeg fiatalember közeledett, útjukban kalapokat vertek le, a nőket félretaszították, a férfiakat a földre lökték. Széles vonalban közeledtek. Hugh nem tudott kitérni, így Maisie felé fordult, testével védve, levette kalapját, átkarolta, magához szorította. A garázda fiatalemberek tovaözönlöttek. Mellette egy lányt föllöktek, egy másik férfit arcul ütöttek, majd a huligánok elvonultak.

Maisie kibontakozott Hugh karjaiból, és várakozó szemmel tekintett rá. A fiú tétován lehajolt és ajkon csókolta. E testrészt puhának és mozgékonynak érezte. Szemét behunyta. Évek óta várt erre az

eseményre, az első csókra. Volt olyan jó, mint amilyennek elképzelte. Hugh beszívta a lány illatát, ajkuk ismét találkozott.

Később Maisie szorosan magához ölelte.

– Még elrontod a terveimet – mondta csöndesen.

Hugh nem értette.

Az egyik oldalon üres lugas állt. Hugh összeszedte bátorságát és azt mondta:

– Leüljünk?

– Rendben van.

Leültek a sötétben a padra, s újra csókolóztak. Hugh most már határozottabb volt. Bal karjával magához vonta, jobb kezével állat emelte föl, így csókolóztak.

Hugh a lány arcát, nyakát, vállát simogatta, szerette volna a mellét is megtapintani, de félt, hogy ilyesmit nem szabad csinálni. Maisie azonban a fülébe súgta, hogy lehet. Hugh meglepődött: a lány mintha gondolataiban olvasott volna, de a lehetőség izgalmát szinte az elviselhetetlenig fokozta. Ujjai lassan simogatták Maisie vállát, mígnem elértek a ruha kivágásához, és megérintették Maisie keblét. Puha volt és meleg. Eddig megvolnánk, gondolta Hugh, de mit kell ilyenkor csinálni?

Maisie mintha ismét a fejébe látna, megragadta Hugh kezét és a keblére helyezte.

Hugh nekilátott föltérképezni az eleddig ismeretlen domborulatokat. Nem voltak kemények, mint az izmok vagy a kalács, hanem inkább puhák, rugalmasak. Keze a két kebel között ingázott, mint éhes szamár az úton. Maisie forró leheletét nyakán érezte, ismét ajkon csókolta, de aztán megmerevedett.

– Figyelj! – mondta.

Hugh fölnézett. Figyelt: zavaros hangokat hallott, majd rémülten rohanó emberek jelentek meg. Aztán egy rendősíp szólalt meg.

– A kutyafáját – mondta –, most bajba kerülünk.

– Menjünk innen – felelte Maisie.

– Menjünk ki a King Road-i kapun és próbáljunk fiákert fogni!

– Rendben van.

Hugh azonban nem indult el.

– Még egy csók.

– Nem! Hugh – mondta –, örülök, hogy találkoztunk.

Hugh-nak még sohasem mondtak ilyen szépet az életben.

Elsiettek az ösvényen észak felé. Egy pillanattal később két fiatalember rohant feléjük, egyikük menekült a másik elől, és ahogy hátranézett futás közben, összeütközött Hugh-val. Mire Hugh föltápászkodott a földről, már sehol sem voltak.

– Nincs semmi bajod? – kérdezte Maisie aggodalmasan.

Hugh leporolta magát, és fölvette kalapját a földről.

– Nem szeretném, ha veled is megtörténne. Menjünk át a gyepen, talán ott biztonságosabb.

Ahogy leléptek az ösvényről, a kertben kialudtak a gázlángok. Sötétben törtettek előre, mögöttük már állandó hangzavar, ordító férfiak, sikítozó nők, füttyögető rendőrök. Hugh arra gondolt, talán még le is tartóztathatják, s ebben az esetben kiderülne, mivel töltötte az estét. Augusta néni azt mondja majd, ilyen tékozló fiatalember nem kaphat felelős beosztást a bankban. Ebben a pillanatban viszont az is felötlött benne, milyen jól érzi magát Maisie mellett, s úgy döntött, fügét Augustának.

Sétányoktól és a nyílt tereptől távol, fák és bozótok között haladtak. A terep enyhén emelkedett, Hugh ebből tudta, jó irányba tartanak. A távolban meglátta a pislákoló lanternákat. Mellettük más párok is igyekeztek ugyanebbe az irányba, és Hugh remélte, nem kerülnek bajba a rendőrséggel. Nyilvánvaló, hogy józan és tisztességes emberekről van szó.

Ahogyan azonban a kapu közelébe értek, harminc-negyven rendőr rontott be, és megkísérelte, hogy a tömeggel ellentétes irányban hatoljon be a kertbe. Ennek eredményeképpen válogatás nélkül ütve le nőket és férfiakat. A tömeg megfordult, és az ellenkező irányba hömpölygött.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha viszlek – mondta Maisienek.

– Ahogy akarod – felelte Maisie, bár nem értette, miért van erre szükség.

Hugh lehajolt, fölemelte, Maisie egyik karjával átkarolta a fiú vállát. – Csinálj úgy, mintha elájultál volna – mondta Hugh. Maisie behunyta szemét és elengedte izmait. Hugh utat, utat felkiáltással haladt a kapu felé. Hamarosan találkozott a rendőrökkel, akik legalább annyira pánikban voltak, mint a kert közönsége, Hugh tehát azonnal és szigorúan rászólt az egyikre:

– Félre az útból, közeg! – Az emígy titulált rendőr rosszindulatú pillantást vetett rá, de egy őrmester rárivallt:

– Utat annak az úrnak!

Hugh ismét elindult, és hamarosan kint voltak az utcán. Maisie fölnyitotta szemét, és rámosolygott megmentőjére, Hugh azonban roppantul élvezte, hogy a lányt karjaiban tartja, ennélfogva nem sietett letenni.

– Nincs semmi bajod? – kérdezte.

– Tegyél le – felelte Maisie sírós hangon.

Hugh azonnal, gyöngéden talpra állította és megölelte.

– Ne sírj – mondta Hugh. – Most már kint vagyunk.

Maisie a fejét rázta.

– Nem féltem – felelte –, láttam már ilyesmit. De most fordult velem elő először, hogy valaki vigyázott rám. Egész életemben magamra kellett vigyáznom.

Hugh nem tudta, mit mondjon. A lányok, akikkel eddig találkozott, magától értetődőnek vették, a férfiaknak kell róluk gondoskodni. Maisie társasága az újdonságok tárházának bizonyúlt ismét. Fiáker

azonban nem volt, még csak egy konflis sem döcögött arra.

– Attól tartok, gyalog kell mennünk – jelentette ki Hugh.

– Amikor tizenegy éves voltam, négy napot gyalogoltam New Castle-ba – felelte Maisie. – Chelsea-től a Sohóig csak kibírom valahogy.

* * *

Micky Miranda először az iskolában csalt kártyázás közben, kiegészítendő elégtelen apanázsát. Saját maga dolgozta ki módszereit, amik kezdetlegesek voltak talán, az iskolában mégis beváltak. Amikor az iskola és az egyetem között hazalátogatott, a hosszú hajóúton megpróbált megkopasztani egy úriembert, aki – mint később kiderült – hivatásos hamiskártyás volt. Mikor eleget mulatott Micky esetlen fogásain, szárnya alá vette, és megtanította erre a mesterségre.

Minél nagyobb a tét, csalni annál nehezebb. Ha babra megy a játék, mindenki bízik a többiek becsületességében, de a magas tét a mégoly naiv játékosokat is gyanakvóvá tette.

Ha ma éjszaka csaláson kapnák, ezzel nemcsak Tonio tönkretételének terve dőlne dugába. A hamiskártyázás úriember részéről a legnagyobb bűnnek számított. Aki ebben az időben Angliában hamisan kártyázott, azt minden klubjából kigolyózták, barátai elfordultak tőle, az utcán senki sem állt vele szóba. Azok a ritka történetek, amelyek hamiskártyás angolokról forogtak közkézen, mindig úgy végződtek, hogy a delikvens elhagyta az országot, és valami istentelen vad vidéken próbálja újrakezdeni életét: Malájföldön vagy a Hudson-öböl táján. Az én esetemben, gondolta Micky, Córdobába mehetnék vissza, hogy hátralévő éveimben szarvasmarhát tenyésszek. – Már a gondolattól is rosszul érezte magát.

Ugyanakkor meg kell hagyni, a siker csábító következményekkel kecsegtet. Micky nem pusztán Augusta kedvéért tett mindent, nem mintha ez nem lett volna fontos összetevő, lévén a Pilaster család belépője a londoni felső tízezer körébe. Micky mindezen kívül még Tonio állását is óhajtotta. A papa kerek perec közölte, Mickynek Londonban magának kell megkeresni a kenyerét, otthonról ne várjon több segítséget. Tonio állását pedig mintha rá szabták volna: úri élet, gyakorlatilag munka nélkül. Mi több, a szamárlétra egy felsőbb foka. Egy napon talán Micky lesz a követ, s ebben az esetben büszkén nézhetne bárki szemébe, még a bátyja szemébe is. Micky, Edward, Solly és Tonio korán vacsoráztak a Cowesban, kedvenc közös klubjukban. Tíz órára átmentek a kártyszobába, ahol csatlakozott hozzájuk a klub két másik hazardőr tagja, akik hallottak az esti játszmáról: Carter kapitány és Montagne báró. Montagne-tól nem kellett tartania Mickynek, de a kapitány keményfejű alak, vele vigyázni kell. A baccarat-asztalra, szélétől számítva harminc centiméterre fehér vonalat húztak. A játékosok előtt az egyfontos aranyak kupacai álltak. Ha valaki pénzt tolt át a fehér vonalon, az már tétnek számított.

Micky egész nap megjátszotta a részeget, pedig délben épphogy megnedvesítette a pezsgővel ajkát, s titkon a földre öntötte. Londonba visszafelé pedig többször elfogadta Edward flaskáját, de csak úgy tett, mintha meghúzná. Vacsoránál kis pohár burgundit töltött magának, de nem itta meg. Most a pincértől halkan gyömbérsört kér, melynek színe a szódás konyak színére emlékeztet. Ma este józannak kell maradnia. Idegesen megnyalta ajkát.

A hamiskártyás kedvenc kártyajátéka a baccarat. Mintha csak azért találták volna ki, hogy az élelmes megkopaszthassa a gazdagokat. Először is teljes mértékben szerencsejáték, nem kíván sem ügyességet, sem stratégiát. Mindenki két lapot kap, melynek értéke összeadódik: egy hármas és egy négyes: hét, kettes és hatos összesen nyolc. Ha kilenc fölött volt az érték, csak az utolsó számjegy számított; ilyenformán a tizenöt öt, a húsz nulla. A lehetséges legmagasabb érték tehát a kilenc. Ezen felül a kis lapokkal rendelkező játékos kérhetett még egy harmadik lapot is, melyet úgy dobtak az asztalra, hogy mindenki láthatta, micsoda.

A bankár háromfele osztott: bal fele, jobb fele és magának. A játékosok a jobb vagy a bal lapokra fogadtak. A bankár mindenkinek fizetett, aki nálánál magasabb értéket húzott.

A baccarat másik nagy előnye egy hamiskártyás szempontjából az, hogy legalább három pakli kártyával játszik, azaz egy megfelelő negyedik pakliból nyugodtan csempészhet az asztalra lapot, nem kell azon aggódnia, hogy valakinek már a kezében van.

Míg az urak lazítottak a kártyacsata előtt, kortyoltak, szivart szíttak, Micky megkérte a pincért, hozzon néhány új pakli kártyát. Mikor a pincér visszatért, a három paklit természetesen Mickynek nyújtotta. Annak érdekében, hogy a parti Micky elképzeléseinek megfelelően alakuljon, neki kellett adnia a bankot. Ennek eléréséhez két fogásra is szükség volt. Mindenesetre feltörte a pakli pecsétjét, és kivette a dzsókereket, aztán keverni kezdett. A friss kártya mindig ugyanúgy jött, dzsókerek felül, pikk ász alul. A pikk ászt a pakli aljáról tetejére keverni egyszerű művelet, jóval nehezebb úgy emeltetni, hogy a lap ne tűnjön el ismeretlen helyre.

Jobbján ülő Solly felé nyújtotta a kártyát, s ahogy letette, a pikk ászt ügyes mozdulattal tenyerébe húzta. Solly elemelte, Micky fölvette a paklit és tenyeréből visszaengedte tetejére a pikk ászt. Sikerült kivédenie az emelést.

– Magas lap adja a bankot? – kérdezte közönyös hangon, mint akinek mindegy, így van-e vagy másképp. Az urak azonban beleegyező zümmögést hallattak. Micky osztani kezdett, ismét tenyerével fogva az ászt egész addig, amíg magának le nem osztotta. Mindenki fölfordította a kártyát, és miután egyedül Micky húzott ászt, elnyerte a bankot. Könnyedén elmosolyodott.

– Úgy látom, ma kedvez a szerencse – jelentette ki. Erre senki nem válaszolt, és Micky kissé nyugodtabban osztotta le az első kört. Az

asztalnál Tonio, Edward és báró Montagne ültek a bankár balján, Solly és Carter kapitány a jobbján. Mickynek esze ágában sem volt nyerni ma este, célja csak annyi volt, hogy Tonio veszítsen. Egy ideig minden csalás nélkül játszott, váltakozó szerencsével; Augusta pénze egy kicsit megcsappant. A játékosok újabb italokat rendeltek a pincértől, a megfelelő pillanatban pedig Micky rágyújtott egy szivarra. Belső zsebében a szivartárca mellett húzódott meg a negyedik pakli kártya, melyet a St. James's Streeten vásárolt ugyanott, ahol a klubok is beszerezték a kártyát. Odahaza összeállította a tartalékot: a tízeseket és a figurákat otthon hagyta, a többit pedig nyerő, kilencpontos párokba rendezte. Ahogy szivartárcáját visszahelyezte zsebébe, tenyerébe rejtve kihúzta a kártyákat, s míg a többiek a konyak és szódavíz helyes elegyítésével foglalatoskodtak, az új kártyákat a régi pakli alá csúsztatta, aztán keverés örve alatt úgy intézte, hogy a pakli tetején az ismeretlen kártyák után harmadikként az alsó kártyából kerüljön egy. Így miután először balra, aztán jobbra, végül pedig magának osztott, jó esélyei voltak a nyerésre.

A játék folytatódott. Micky egy darabig úgy intézte, Tonio veszítsen és Solly nyerjen. Így a pénz Solly és Tonio között cserélt gazdát, és semmiféle gyanakvás nem kelhetett Micky ellen, aki szolidan veszített.

Tonio a játszma elején az asztalon fölhalmozta mindazt a pénzt, amit aznap lóversenyen nyert, körülbelül száz fontot. Mikor tőkéje ötven fontra csappant, fölállt és azt mondta: – Peches ez az oldal. Átmegyek Solly mellé.

Ez sem fog rajtad segíteni, gondolta Micky. Nem okozott leküzdhetetlen nehézséget, hogy mostantól a bal oldal nyerjen és a jobb oldal veszítsen, de Tonio babonás megjegyzése bosszantotta.

Tonio időnként öt vagy tíz aranyat is föltett a szokásos kettő vagy három helyett. Ilyenkor Micky jó lapokat osztott neki. Tonio besöpörte nyereségét, és vidáman mondta: ma este szerencsém van! – Bár pénze szemmel láthatóan fogyott. Micky már szinte egészen megnyugodott, és hűvös érdeklődéssel tanulmányozta áldozata állapotát. Azon gondolkodott, nem elég, ha Tonio minden pénzét elveszíti, még jobb lenne, ha kártyaadósságot csinálna, amit természetesen nem tud megfizetni. Csak ekkor tette igazán tönkre. Micky ennek megfelelő izgalommal figyelte, hogy Tonio egyre többet veszít. Tonio általában tartott Mickytől, javaslatait is rendszerint elfogadta, de Tonio sem teljesen hülye, ezért elképzelhető még, hogy visszatáncol a pusztulás széléről. Ezért Micky ismét kivette szivartárcáját.

– Otthoni szivarok, Tonio – mondta –, próbálj ki egyet!

Tonio elfogadta a szivart, rágyújtott. Legalább félórába telik, míg elszívja, márpedig aligha hagyja abba a játékot, amíg szivarja ég.

Néhány perccel később Tonio pénze elfogyott.

– Ennyit a nyereségemről – mondta csüggedten.

– Revansot adunk – mondta Micky. – Pilaster biztos kölcsönad neked

száz fontot.

Edward kicsit elképedt, de ekkora halom arannyal maga előtt fukarságnak tűnt volna, ha megtagadja a kérést. Solly azonban közbeszólt:

– Talán mégis jobb lenne abbahagynod. Végtére is egész nap játszottál, és nem került egy filléredbe sem.

Micky átkozta Solly gondos, figyelmes természetét, mely még mindig elronthat mindent. Tonio habozott. Micky visszafojtotta lélegzetét.

Toniónak azonban szenvedélye volt a szerencsejáték, s nem tudott ellenállni a csábításnak.

– Nem bánom – mondta – játszhatunk, amíg elszívom ezt a szivart.

Micky sóhajtott. Tonio odaintette a pincért: tollat, papírt, tintát kért, Edward átnyújtott száz aranyat, Tonio pedig váltót firkantott. Micky azonban nagyon jól tudta, ha Tonio elveszíti a száz fontot, ekkora összeget soha nem tud megadni.

A játszma folytatódott. Micky valósággal beleizzadt munkájába: Tonio folyamatosan veszített, időnként azonban visszanyert valamit, hogy reménye újra föléledjen. Ez alkalommal ismét ötven fontra csappant tőkéje, és így szólt:

– Ma este csak akkor nyerek, ha nagy a tét. A következő leosztásra felteszem az egészet.

A tét még ezen a helyen is nagynak számított. Néhány tag megállt az asztal körül és a játszmát figyelte. Micky osztott. Leosztás után először balra nézett Edwardra, aki megrázta fejét, annak jeléül, hogy nem kér több kártyát. Jobbján Solly ugyancsak megrázta fejét.

Micky megmutatta lapjait. Egy nyolcast és egy ászt osztott magának, azaz kilenc volt. Edward is fölfedte kártyáit, egy ötös és egy kettes, összesen hét. Edward és Carter kapitány vesztettek a bankkal szemben.

Solly is fölfedte a lapokat, melyekre Tonio föltette egész jövőjét. Egy kilencese volt és egy tizese, tizenkilenc, ami kilencnek számít. Miután a banknak is kilence volt, a tét Tonióé maradt. Micky alig hallhatóan elkáromkodta magát.

Valahogy rá kell venni Toniót, ismét tegye föl az ötven fontot.

– Csökkented a tétet, Silva? – kérdezte gúnyos hangon.

– Természetesen nem – válaszolta Tonio. – Osszál!

Micky köszönetet mondott a csillagoknak, amiért ilyen kedvező konstellációba jöttek össze ezen az estén, azzal osztott. Magának ismét kilencet adott. Ez alkalommal Edward megkopogtatta kártyáját annak jeleként, hogy még egy lapot kér. Micky leosztott egy treff négyest és Sollyhoz fordult. Solly nem kért több kártyát. Micky fölfedte kártyáit: egy ötös és egy négyes. Edward harmadik kártyáján négy volt, fölfedett egy értéktelen királyt és még egy négyest. Nyolca volt, tehát veszített. Sollynak hatja volt, ő is veszített a bankkal szemben.

Toniót sikerült tönkretenni. Fehér lett, mint a fal, és spanyolul

káromkodott. Micky elnyomott egy diadalmas mosolyt, és besöpörte nyereményét. Ekkor meglátott valamit, amitől úgy érezte, megáll a szíve.

Az asztalon négy treff négyest lehetett látni.

Három paklival játszottak. Akárki látja a négy négyest, azonnal tudja, valaki további kártyákat kevert a pakli közé. A hamiskártyázásnak megvannak a hátrányai is. Ha bárki más észreveszi, Micky nem Toniót, hanem önmagát tette tönkre. Eddig senkinek sem tűnt föl. Ebben a játékban a színeknek nincsenek szerepük, és Micky gyorsan kinyúlt, hogy összeszedje a kártyákat. Ekkor azonban megszólalt Edward:

– Várj csak, mintha négy treff négyest láttam volna az asztalon.

– Lehetetlen – jelentette ki Montagne báró. – Három csomag kártyában csak három treff négyes lehet.

– Teljesen egyetértek – felelte Edward.

Micky szippantott a szivarból.

– Be vagy rúgva, Pilaster, az egyik pikk négyes volt.

– Akkor tévedtem – mondta Edward.

– Ki tudja már ilyenkor megkülönböztetni a treffet a pikk-től? – vetette föl a báró.

Micky ismét örülni kezdett, hogy megússza, de öröme ismét korainak bizonyult.

– Nézzük meg a kártyákat – javasolta Tonio harciasan. Mickyben ismét megállt az ütő. Ha megtalálják a negyedik treff négyest, neki vége van. Gőgös arckifejezést öltött tehát:

– Remélem, nem kételkedsz a szavamban.

Úriemberek klubjában az ilyesféle kijelentés kihívásnak számított, nem olyan régen még párbaj lett volna belőle. Többen meghallották a szóváltást és átjöttek, várták, Tonio mit válaszol. Micky közben gyorsan gondolkodott. Azt állította, az egyik kártya pikk négyes volt és nem treff. Ha sikerülne elővarázsolnia az összedobott kártyahalom tetejéről egy pikk négyest, ez meggyőzné a többieket, és talán nem ragaszkodnának ahhoz, hogy az összes kártyát végigbogarásszák.

Ehhez azonban találnia kellett egy pikk négyest. Netán van az asztalon heverő használt kártyák között, de talán akad egy a kezében tartott pakliban is. Ez volt az egyetlen esély.

Míg minden szem Toniót figyelte, maga felé fordította a csomagot, és hüvelykujja apró mozdulataival gusztálta a lapokat.

– Nézzük meg a lapokat – ismételte Tonio csökönyösen. Most mindenki Micky felé fordult, aki kétségbeesetten gusztálta a csomag kártyát, de a drámai helyzetben ez senkiben sem ébresztett gyanút. Hol a pokolban van egy pikk négyes! Előbb-utóbb valaki elveszíti türelmét, és sutba csapva az udvariasságot megnézi a kártyákat. Már csak néhány másodperc kérdése.

– Ha nem tudsz veszíteni, ne kártyázz – mondta Micky, de közben homlokát kiverte a hideg veríték.

– Abból nem lehet baj, ha megnézzük a kártyákat, nem? – javasolta Solly szokott baráti és ésszerű modorában.

Micky ebben a pillanatban talált egy pikk négyest és tenyerébe rejtette.

– Rendben van – adta be derekát.

Mindenki elcsendesedett. Micky letette a csomagot, amit eddig gusztált, tenyerében tartva a pikk négyest. Kinyújtotta kezét a használt lapok kupaca felé, a pikk négyest feltűnés nélkül tetejére helyezte, azzal az egész kupacot Solly elé tolta és azt mondta: – Fogadhatsz velem, hogy meglesz a pikk négyes.

Solly fölfedte a lapot, amely a pikk négyes volt. A feszültség fölengedett, Micky azonban még mindig tartott tőle, hogy valaki több kártyát is a hátára fordít és megtalálja a négy darab treff négyest. Montagne báró így szólt:

– Részemről a dolog el van intézve, és ami engem illet, Miranda, csak elnézést kérhetek, ha úgy tűnt, kétségbe vonom a szavadat.

– Nagyon lekötelezel – felelte neki.

Most mindenki Tonióra nézett, aki felállt.

– Akkor eredjetek a pokolba valamennyien – mondta és távozott.

Micky besöpörte az asztalon heverő kártyát. Most már senki sem fogja megtudni az igazságot. Izzadó tenyerét titkon nadrágjába törölte. – Sajnálom hazámfia viselkedését – mondta. – Semmit sem utálok annyira, mint ha valaki nem úriemberként veszít.

* * *

A kora hajnali órákban Maisie és Hugh South Kensington külvárosain keresztül gyalogoltak kéz a kézben, boldogan.

Valami furcsa történt az éjjel. Maisie nem értette, de érezte, kedvére van. Azelőtt amikor egy férfi megcsókolta vagy a mellét érintette, úgy érezte, egy alku része a tőlük kapott javakért. Ma éjjel azonban másként érzett. Kívánta, hogy Hugh megérintse, aki túl udvarias volt ahhoz, hogy külön felszólítás nélkül bármit megengedjen magának Maisie-vel szemben.

Tánc közben kezdődött, addig nem merült föl, hogy ez az este bármely lényeges vonásában különbözzön más estéktől, melyeket egy jó házból való fiatalember társaságában töltött. Hugh ugyan szemrevalóbbnak tetszett legtöbb pályatársánál, jól állt neki a fehér mellény és a selyem nyakkendő, de még mindig csak egy volt a többi közül. A táncparketten gondolt Maisie először arra, milyen jó lenne megcsókolni. Ez az érzés csak erősödött andalgásuk közben, és az ölelkező párok láttán. Hugh tétovaságát is megnyerőnek találta. Más férfiak a vacsora és a társalgás ódiumát az est lényegéhez képest fölösleges sallangnak tekintették, s alig várták, hogy valami sötét helyen fogdosni kezdhessék. Hugh félénk volt.

Más tekintetben azonban éppen nem volt félénk. Milyen bátran

viselkedett a részegekkel szemben! Miután a földre lökték, először az jutott eszébe, őt kell megóvnia. Hugh több volt mint az átlagos úrifiú.

Mikor Maisie végre megértette vele, szeretné, ha megcsókolná, ismét teljesen új élményben volt része. Hugh nem volt ügyes vagy tapasztalt: ellenkezőleg, naiv és tétova. Miért élvezte mégis oly nagyon? Miért vágyta hirtelen a testi közelséget?

A kérdések nem kínozták Maisie-t, inkább a kíváncsiságát keltették föl. Boldogan bandukolt a fiúval az oszladozó sötétségben. Olykor egy-egy esőcsepp hullott rájuk, de a felhőszakadásból nem lett semmi. Maisie-nek eszébe jutott, milyen kellemes dolog lenne hamarosan ismét csókolódzni. Elérték a Kensington Gore-t, jobbra fordultak, a park déli oldalán haladtak a városközpont felé, ahol Maisie élt. Hugh megállt egy hatalmas házzal szemben, melyet két gázlámpa világított meg. Átkarolta Maisie-t és azt mondta:

– Ez Augusta néni háza. Itt élek.

Egymás derekára fűzték karjukat, álltak, bámulták a házat a túloldalon. Milyen lehet egy ekkora házban élni, kérdezte Maisie magában. Mit kezd az ember ennyi szobával? Végtére ha van egy hálószoba, egy konyha, esetleg fényűzésképpen még egy szoba, ahova vendégeket lehet hívni: mi kell még? Minek két konyha vagy két nappali, amikor az ember egyszerre úgyis csak egy szobában lehet. Erről eszébe jutott, hogy ő és Hugh a társadalom két külön szigetén élnek, közöttük a pénz és előjog óceánja.

– Én egy egyszobás kunyhóban születtem – mondta.

– Hol?

– Oroszországban.

– Igen? A Robinson nem hangzik orosz névnek.

– Amikor megszülettem, Mirjam Rabinowitznak hívtak. Angliában nevet változtattunk.

– Mirjam – próbálgatta Hugh. – Szép név. – Magához vonta Maisie-t és megcsókolta. Maisie szomjasan itta csókjait, s egy pillanattal később érezte, amint Hugh keze gyöngéden bal mellére kúszik. Összerázkódott a vágytól. Szerette volna megérinteni Hugh testét. Kezével benyúlt inge alá, ujjai végigszaladtak gerincén. Ismét csókolództak.

Ekkor eleredt az eső. Minden átmenet nélkül, derült égből villám csapott le, mennydörgés görgött a nyomában, és megkezdődött a felhőszakadás. Mire a csóknak vége lett, már megáztak. Hugh megragadta Maisie kezét.

– Meneküljünk a házba!

Átfutottak az úton. Hugh levitte a lépcsőkön, a cselédbejárón keresztül a pincébe jutottak. Hugh kinyitotta az ajtót, ajkára illesztette mutatóujját és előre engedte. Maisie egy pillanatig habozott. Azon tűnődött, meg kéne kérdeznie, hogyan gondolja ezt Hugh, de a gondolat elröppent, Maisie pedig átlépte a küszöböt.

Lábujjhegyen araszoltak át a konyhán, amely kisebbfajta templom

főhajójaként is megállta volna a helyét. Hugh Maisie fülébe súgta:
– Odafönn van tiszta törülköző. A hátsó lépcsőn menjünk föl!
Maisie követte a fiút a harmadik emeletre. Itt a folyosón egy szoba nyitott ajtaján át gázláng fénye látszott. Hugh minden suttogás nélkül mondta:
– Edward még nem jött haza. Csak mi ketten lakunk ezen az emeleten. A nénikém meg a bácsikám alattunk laknak, a cselédek fölöttünk. Gyere! – Bevezette szobájába. – Hozok törülközőt – mondta és ismét kiment.
Maisie levette kalapját és körülnézett a szobában. Meglepően apró, egyszerűen berendezett helyiség; egy ágy, egy fiókos szekrény, egy szekrény és egy apró asztal. Maisie valami sokkal fényűzőbb dologra számított, de Hugh volt a szegény rokon, ez pedig szobájának berendezésén is meglátszott.
Maisie érdeklődve vette szemügyre a fiú tárgyait. Látott két ezüsthátú hajkefét, T. monogrammal. Nyilván szintén atyai örökség. Hugh éppen a *A kereskedelmi gyakorlat kézikönyvét* olvasta. Asztalán bekeretezett fénykép: egy asszonyt és egy, talán hatéves kislányt ábrázolt. Maisie kinyitotta az éjjeliszekrény fiókját: két könyvet talált benne. Az egyik a Biblia volt, a másik címe: *Sodoma hercegnője.* Maisie úgy érezte, eleget kíváncsiskodott, és egy kis bűntudattal tolta be a fiókot.
Hugh nagy halom törülközővel érkezett. Maisie hálásan temette az egyik törülközőbe arcát. Ez a gazdagság, gondolta: meleg törülköző, amennyi csak kell. Megszárogatta csupasz karját és nyakát.
– Ki van a képen?
– Anyám és a húgom. A húgom apám halála után született.
– Hogy hívják?
– Dorothy. Én csak Dottynak hívom. Nagyon szeretem.
– Hol laknak?
– Folkestone-ban, a tenger mellett.
Hugh odahozta az íróasztali széket, leültette Maisie-t. Letérdelt előtte, levette a cipőit, és nedves lábát friss törülközővel szárította meg. Maisie becsukta szemét, úgy élvezte talpán a meleg, puha törülköző tapintását.
Mindazonáltal még mindig reszketett, mert ruhája is átázott. Hugh levette kabátját és csizmáját, és Maisie tudta, nem lesz igazán száraz, ha le nem vetkőzik. Nem hordott ugyan buggyos alsót, mert az csak módosabb nők körében volt a divat, de hosszú alsóruha, sőt még egy ing is volt rajta. Fölállt tehát, háttal fordult Hugh-nak és így szólt:
– Kigombolnál?
Érezte, hogy Hugh keze remegve bajlódik a női ruha kapcsainak rejtélyével. Mikor sikerrel járt, Maisie kilépett a ruhából. Köszönetet mondott a segítségért, és szembefordult.
Hugh úgy állt, arcán félszeg vágyakozással, ahogyan annak idején Ali baba állt a rablók barlangjában a felhalmozott kincsek előtt. Maisie

olyasféle elképzeléssel vetkőzött le, hogy megszárítkozik és újra fölveszi a ruháját. Most viszont rájött, ez nem feltétlenül így fog történni. A legkevésbé sem bánta. Fölnyúlt, magához húzta a fiú nyakát, megcsókolta; nyelvével szétfeszítette fogsorát, és szájába hatolt.

Hugh kisvártatva abbahagyta a csókolózást: keze Maisie trikójához nyúlt a gombok tájékán. Próbálgatta a gomb nyitját egy darabig, aztán türelmét veszítve kettétépte a trikót. A gombok elrepültek. Hugh keze Maisie mellére illeszkedett. A lány azt hitte, menten elolvad.

– Maisie… – mondta Hugh.

Maisie ránézett.

– Szeretném, ha…

– Én is – mondta Maisie.

Szavait nem gondolta meg; maguktól tolakodtak nyelvére. Nem voltak kételyei: jobban kívánta ezt a fiút, mint bármit az életben. Hugh megsimogatta.

– Még sohasem voltam nővel – vallotta be.

– Én se fiúval – felelte Maisie.

– Én azt hittem…

Maisie-n egy percre átfutott a harag; de rájött, csak az ő hibája, ha Hugh könnyűvérű lánynak hitte.

– Feküdjünk le!

– Biztos vagy benne?

– Hogy biztos vagyok-e benne? – Maisie alig hitt a fülének. Még sohasem találkozott olyan férfival, aki ezt megkérdezte volna. A férfiakat rendszerint nem az foglalkoztatta, hogy ő hogyan érzi magát. Maisie ajkához vonta Hugh kezét és tenyerébe csókolt.

– Eddig nem voltam benne biztos, de most már igen.

Maisie lefeküdt a keskeny ágy kemény, de hűs lepedővel borított matracára. Hugh mellé feküdt.

– És most? – kérdezte félszegen.

Eljutottak Maisie tapasztalatának határáig. Szerencsére ösztönösen rájöttek mindenre. Maisie elvben tudta, vigyázni kell: nem akart terhes lenni, de képtelen volt erre összpontosítani. Gyönyörre vágyott. Megfogta Hugh kezét és vénuszdombjához szorította. Hugh keze kutatni kezdte az ismeretlen, tájat.

– Nedves vagy – mondta meglepetten.

– Az csak segít – súgta Maisie.

– Nagyon kicsi.

– Legyél gyöngéd.

Mikor Hugh megtalálta a micsodáját, a lányba hatolt, de rövidesen ellenállásba ütközött. Maisie megölelte, megcsókolta, aztán fölemelte csípőjét és erőteljesen magába rántotta Hugh-t. Az első pillanatban felkiáltott a fájdalomtól, aztán minden feszültség mintha felszabadult volna benne: végtelen megkönnyebbülést érzett.

– Felkiáltottam? – kérdezte utóbb.

– Igen, de nem hiszem, hogy bárki hallotta volna – felelte Hugh, és így folytatta: – Álom ez, Maisie?

– Ha álom, akkor még aludjunk egy kicsit. Újra ölelkezni kezdtek.

Az ajtó kinyílt, de észre sem vették. A következő pillanatban Edward elrikkantotta magát:

– Nicsak, nicsak. Hát ez meg mi lenne, ha szabad kérdeznem?

Megmerevedtek.

– Mit képzelsz, mi ez a ház? Bordély?

Kibontakoztak egymás öleléséből. Hugh fölnézett: Edwardot látta az ajtóban, amint szivart pöfékel. Hugh gyorsan betakarta Maisie-t egy törülközővel. Maisie fölült, és a törülközőt egészen nyakáig húzta fel. Edward vigyorgott. Kellemetlenül festett ilyenkor.

– Ha végeztél vele, én is beszállok egy menetre – szólt Edward.

Hugh törülközőt tekert derekára. Roppant mérges volt Edwardra, de uralkodott magán, és csak annyit mondott:

– Részeg vagy, Edward. Eredj a saját szobádba, mielőtt mondasz valamit, amitől tényleg kijövök a béketűrésből.

Edward eleresztette a füle mellett ezeket a szavakat, és közelebb lépett az ágyhoz.

– Hohó – mondta. – Hisz ez a Dagadt szajhája! De ne félj, nem mondok el neki semmit, ha most jó kislány leszel.

Maisie nem vette a dolgot tréfára, és valósággal rázta az undor. Tudta, némely férfiak leginkább attól a nőtől jönnek tűzbe, aki éppen szeretkezett egy másik férfival. April mondta, ezt vajas zsömlének hívják szaknyelven, és ösztönösen érezte, Edward is ezek közé tartozik.

– Takarodj innen, te hülye – mondta Hugh haraggal.

– Lehetnél kedvesebb is – felelte Edward –, végtére is csak egy ócska ribanc. – Azzal lehajolt, és lerántotta Maisie-ról a lepedőt. Maisie felugrott, és két karjával próbált takaródzni. Hugh két lépéssel Edwardhoz ért, és ököllel orron vágta. Edward orrából ömlött a vér. Felkiáltott a fájdalomtól, Hugh azonban még mindig mérges volt, és újra megütötte.

Edward üvöltött a félelemtől és fájdalomtól. Az ajtó felé hátrált, Hugh utána, ökölcsapásokat osztogatva. – Hagyjál békén! – kiáltotta és kiesett a folyosóra.

Maisie követte őket. Edward a padlón feküdt, Hugh fölötte ült, és még mindig répaként csépelte. Maisie felkiáltott:

– Hagyd abba! Megölöd! – Azzal belekapaszkodott Hugh karjába, de az őrjöngő dühében ezt észre sem vette.

Egy másodperccel később Maisie föltekintett, és meglátta a lépcsőfordulóban Augustát, fekete selyemköntösben, amint a gázláng bizonytalan fényében úgy meredt a jelenetre, mint holmi hatalmas kísértet. Szemében furcsa kifejezés lángolt; Maisie csak néhány pillanat után ismerte föl, de amikor fölismerte, megijedt.

Augusta szemében didalmámor ült.

Amint Augusta néni meglátta a pucér lányt, megérezte, eljött az alkalom, hogy örökre elbánjon Hugh-val. A kislányt azonnal megismerte, mint azt a személyt, aki a parkban megsértette. Már akkor átfutott rajta, hogy ez a kis menyét egyszer komoly bajba sodorhatja Hugh-t, volt valami gőgös és büszke a tekintetében. Most is, mikor más kővé válna a szégyentől, csak áll anyaszült meztelen, és hűvösen állja Augusta néni tekintetét. A lánynak remek alakja volt. Kicsi, de arányos, arckifejezése pedig gőgös. Augusta kis híján úgy érezte, ő a betolakodó. Elméje buzgón munkálkodott a cselszövésben, ám ekkor hirtelen meglátta Edwardot, aki véres fejjel feküdt a padlón. Augustában föltámadtak az anyai félelmek, egy pillanatra ugyanúgy érzett, mint mikor huszonhárom évvel ezelőtt Edward kis híján meghalt. Pánikba esett.

– Teddy! – sikította. – Mi történt Teddyvel!? – És térdre esett fia mellett. – Beszélj hozzám, beszélj! – kiáltotta, és ugyanúgy féltette gyermekét, mint csecsemőkorában, amikor fogyott, egyre fogyott, és az orvosok nem értették, miért.

Edward felült és nyögött.

– Mondjál valamit! – könyörgött Augusta.

– Ne szólítson Teddynek – mondta Edward.

Augusta rémülete kissé fölengedett: Teddy eszméletén van és tud beszélni, de hangja idegenül csengett, orra pedig össze volt törve.

– Mi történt? – kérdezte Augusta.

– Rajtakaptam Hugh-t a szajhájával, mire megőrült és nekem esett – felelte Edward. Augusta gyöngéden megérintette fia orrát. Edward fölkiáltott ugyan, de megengedte, hogy anyja finoman végigtapogassa. Semmi sem tört el, gondolta Augusta, de meg fog dagadni. Ekkor meghallotta férje hangját.

– Mi az ördög folyik itt?

– Hugh megtámadta Edwardot – felelte Augusta és fölállt.

– Nincs semmi baja a fiúnak?

– Azt hiszem, semmi komoly.

Joseph Hugh-hoz fordult.

– Az ördögbe, ifiúr, miért verekszik?

– Megérdemelte – felelte Hugh.

Helyes, gondolta Augusta. Csak beszélj vissza. Azt akarom, a nagybátyád sokáig haragudjon rád.

Joseph figyelmét azonban csak félig kötötte le orrbavágott fia, másik felét a mezítelen lány látványának szentelte. Augusta észrevette ezt, és átszaladt rajta a féltékenység. Ettől meg is nyugodott egy kicsit. Végtére Edwarddal nincs semmi baj, inkább azon kell gondolkodni, hogyan fordíthatná a helyzetet leginkább saját hasznára. Visszaemlékezett Micky Mirandával folytatott beszélgetésre; Hugh-t el kell hallgattatni, mert túl sokat tud Peter Middleton haláláról. A megfelelő pillanat megérkezett.

Először is el kell választani a lánytól. Időközben megérkezett a színre

néhány hálóruhás cseléd, akik most megdöbbenve figyelték az eseményeket. Hastead, a komornyik egy Joseph által levetett sárga selyemköntösben, csíkos hálóingben feszített.

– Hastead és Williams, segítsék Edward urat az ágyába!

A két férfi Edward irányába sürgölődött, és lábra segítették.

Augusta most a házvezetőnőhöz beszélt: – Mertonné, adjon ennek a lánynak egy lepedőt vagy valamit, vigye az én szobámba, és öltözzön föl. – Mertonné levette saját köntösét és Maisie vállára terítette, aki összehúzta magán a köntöst, de jelét sem adta, hogy tapodtat is mozdulna helyéről. Augusta így folytatta:

– Hugh, szaladj el Humbold doktorért a Church Streetre. Jöjjön és nézze meg szegény Edward orrát.

– Ne félj semmitől, Hugh – mondta Maisie. – Menj el az orvosért, én itt leszek, amikor visszaérsz.

Hugh még mindig nem mozdult.

– Erre legyen szíves – mondta Mertonné, és a lépcsőre mutatott.

– Azt hiszem, inkább a főlépcsőn megyek – felelte Maisie, azzal méltóságteljes léptekkel vonult le a lépcsőn. Mertonné követte.

– Hugh? – szólt ismét Augusta.

Látta a fiún, még mindig nem szívesen megy, de nem talál kibúvót. Egy pillanattal később így szólt:

– Fölveszem a csizmámat.

Augusta megkönnyebbült, jóllehet ezt nem mutatta. Sikerült elválasztani őket egymástól, és most egy kis szerencsével megpecsételheti Hugh sorsát. Férjéhez fordult.

– Menjünk be a szobájába és beszéljük meg a dolgokat. Lementek a lépcsőn, beléptek Joseph hálószobájába, de amint becsukódott mögöttük az ajtó, Joseph karjaiba zárta, és megcsókolta feleségét, aki rémülten jött rá, a férje szeretkezni vágyik.

Ez szokatlan volt. Hetente egyszer-kétszer ugyan szeretkeztek, de mindig Augusta volt a kezdeményező, ő jött férje szobájába, és bújt be az ágyba. Házastársi kötelességének tartotta férje kielégítését, mindazonáltal szerette kézben tartani ezt is, és idejekorán leszoktatta Joseph-et arról, hogy csak úgy fölkeresse hálószobájában. Kezdetben ez nem volt könnyű, mert Joseph ragaszkodott hozzá, hogy bármikor magáévá tegye, ha kedve szottyan rá, és egy ideig Augusta kénytelen volt engedni; végre azonban Joseph is elfogadta az ő elképzeléseit. Volt egy időszak, amikor mindenféle kimondhatatlanul perverz ötletekkel állt elő, teszem azt, szeretkezzenek világítás mellett, ne csak a sötétben, változtatni akart a pozíción, és több hasonlóan vadállati ötlettel állt elő. Augusta mindig ellenállt, nem is eredménytelenül, mert férje az utóbbi években már nem hozakodott elő efféle ötletekkel. Tudta azt is, miért kívánta meg most. Nyilván a fiatal lány meztelen teste gerjesztette föl férfiasságát.

Joseph haragosnak tűnt. Augusta azonban azt akarta, haragja Hugh-ra irányuljon, ezért megérintette férje karját és így szólt: – Később.

Később bejövök hozzád.
Joseph nem ellenkezett.
– Sok a rossz vér Hugh-ban – mondta –, a fivéremtől örökölte.
– Ezek után nem maradhat a házban – jelentette ki Augusta ellentmondást nem tűrő hangon. Joseph nem is mondott ellent.
– Úgy van.
– És a bankból is mennie kell.
– Nagyon kérem, ne döntse el, mi történjék a bankban.
– Joseph, épp most sértette meg magát is azzal, hogy ezt a szerencsétlen leányt a házba hozta – mondta Augusta. Ekkoriban a prostituáltakat titulálták szerencsétlen leányoknak. Joseph az íróasztalhoz ment és leült.
– Nagyon jól tudom, mit tett. Csak arra kérem, ami a házban történik, azt ne keverje össze a bankkal.
– Rendben van. Ezt maga tudhatja legjobban – felelte Augusta, aki e pillanatban politikusnak érezte engedni egy kicsit. Joseph a váratlan engedékenységtől mindig elvesztette a talajt a lába alól.
– Talán valóban jobb, ha elbocsátom – mondta egy pillanattal később. – Föltételezem, ebben az esetben visszatér anyjához Folkestone-ba.
– És miből élne?
– Nem tudom.
Augusta rájött, hibát követett el. Hugh munka nélkül, keserűen még veszélyesebb lenne, mint most. David Middleton még nem kereste föl, talán még nem is tudja, hogy Hugh is ott volt a kőfejtő tavában, amikor a tragédia történt. Előbb-utóbb azonban meg fogja tudni. Bárcsak ne ragaszkodott volna annyira Hugh elbocsátásához. Meg kell próbálnia helyreütni a csorbát.
– Talán túlságosan szigorúak vagyunk vele – mondta.
Joseph szemöldöke homlokára szaladt az irgalom eme spontán megnyilvánulására, melyet legkevésbé feleségétől várt volna el. Augusta folytatta:
– Maga mindig azt mondja, kiváló bankár válhat belőle. Talán helytelen lenne kidobni.
Joseph mérges lett.
– Döntse el, mit akar, Augusta.
Augusta leült egy alacsony székre, a mozdulattól hálóköntöse megnyílt! Augusta kinyújtóztatta lábát. Joseph-et a látvány jobb kedvre hangolta.
– Küldjük külföldre – mondta.
– Mi?
Augusta minél többet töprengett, annál jobbnak tartotta ötletét. Külföldön nem találkoznak David Middletonnal.
– Keletre vagy Dél-Amerikába – folytatta Augusta növekvő lelkesedéssel. – Valami olyan helyre, ahol magatartásával nem hoz szégyent a házra.

– Nem rossz elgondolás – mondta Joseph, aki már el is felejtette az iménti szóváltást. – A bostoni irodába kell egy asszisztens.

Amerika tökéletes megoldás lenne, gondolta Augusta, és nagyon meg volt magával elégedve. Vagy mégsem annyira? Joseph még csak játszott a gondolattal.

Augusta azt akarta, kötelezze is el magát.

– Hugh menjen, amilyen gyorsan csak lehet – jelentette ki. – Egy napig sem tűröm ebben a házban.

– Reggel megveheti a hajójegyet – vélekedett Joseph –, aztán már igazán nincs miért Londonban lopnia a napot. Lemehet Folkestone-ba elbúcsúzni az anyjától, és lenn is maradhat a hajó indulásáig.

És nem látja David Middletont évekig, gondolta Augusta elégedetten.

– Remek – felelte fennhangon –, akkor ebben meg is állapodtunk.

Tovább töprengett, eszébe jutott Maisie. Vajon mennyire fontos Hugh-nak? Netán nem lesz hajlandó elválni tőle, márpedig egy londoni utcalánnyal nem jelenhet meg Bostonban, ugyanakkor esetleg nem lesz hajlandó elhagyni Londont a lány nélkül. Valahogyan, okosan-ügyesen csírájában kell elfojtani ezt a szerelmet.

Fölállt és az ajtó felé mozdult, amely összekötötte kettejük hálószobáját. Joseph arcára kiült a csalódottság.

– Meg kell szabadulnom attól a lánytól – mondta Augusta.

– Tehetek valamit?

Augusta meglepődött a kérdésen. Férje vajmi ritkán szokta fölajánlani segítségét. Aztán rájött, miről van szó: nyilván azt a kis szajhát szeretné még egyszer látni.

– Visszajövök. Feküdjön csak le. – Azzal átment saját szobájába, és becsukta maga mögött az ajtót.

Maisie addigra felöltözött, éppen kalapját tűzte föl. Mertonné egy ízléstelen kékeszöld köntöst hajtogatott össze, és egy szatyorba tömte. – Kölcsönadtam az egyik ruhámat, asszonyom, látva hogy az övé el van ázva – mondta a házvezetőnő.

Ezek a szavak választ adtak egy kérdésre, mely Augustá-ban régóta motoszkált. Csodálta, Hugh olyan nyilvánvalóan ellene fölhasználható hibát kövessen el, hogy prostituáltat hoz a házba; most azonban már tudta, mi történt: elkapta őket a hirtelen felhőszakadás, Hugh behozta a lányt, hogy megszárítkozzanak, aztán az egyik dolog követte a másikat.

– Hogy hívják? – szólt Maisie-hez.

– Maisie Robinson. A maga nevét tudom.

Augustában őszinte, igazi gyűlölet élt a lány iránt. Maga sem tudta miért, hiszen aligha érdemel meg ekkora indulatokat.

– Föltételezem, pénzt akarsz – mondta Augusta megvetően.

– Maga álszent tehén – felelte Maisie. – Nem szerelemből ment ahhoz a gazdag, csúf férjéhez?

Ez igaz volt, a szavaktól Augusta mégis elnémult. Ezek szerint

alábecsülte ellenfelét. Mostantól fogva óvatosabban kell vele bánni, mert ezt az istenadta alkalmat semmiképp sem szabad elvesztegetnie. Nyelt tehát egyet, s közömbös hangon szólt egy székre mutatva:

– Foglaljon helyet!

Maisie arcán meglepődés tükröződött, de egy percnyi habozás után leült. Augusta szembe ült vele. A lányt rá kell venni, hogy mondjon le Hugh-ról. Imént, mikor Augusta pénzt említett, a lány megvetően viselkedett; erről az útról valószínűleg le kell tehát mondani. A lány nem az a fajta, de nem is az, akivel fölényeskedni lehet. Világos tehát a módszer: el kell vele hitetni, hogy a kapcsolat megszakítása mindkettőjük számára a legkedvezőbb megoldás. Ezt pedig úgy kell intézni, hogy Maisie maga is elhiggye: Hugh elhagyásának ötlete a sajátja, ez viszont leginkább úgy érhető el, ha Augusta maga ez ellen érvel. Remek ötlet, gratulált magának gondolatban.

– Ha feleségül akar menni az unokaöcsémhez, nem tudom útját állni.

Maisie arca ismét meglepetést tükrözött.

– Miből gondolja, hogy hozzá akarok menni?

Augusta kis híján elnevette magát. Miből gondolom? Miből? Hát abból, drágám, hogy látom rajtad, miféle vagy. Miért nem akarnál? Hugh jóképű, jó modorú fiú, aki kiváló családból származik. Szegény, az igaz, de ragyogó kilátásokkal rendelkezik.

Maisie összehúzott szemmel válaszolt:

– Mintha maga akarna rábeszélni.

Augusta pontosan ezt a hatást remélte elérni, de nem akart mindent elrontani egy óvatlan szóval.

– Legyünk őszinték, Maisie – mondta. – Remélem, nem sértődik meg, de képzelje magát a helyembe: nyilván maga is nagyon ellenezné, ha családjának egy tagja társadalmilag ennyivel alacsonyabb osztályba akar nősülni.

– Akkor is, ha utálja ezt a családtagját? – kérdezte Maisie.

– De hát én nem utálom Hugh-t – mondta. – Honnan veszi ezt?

– Hugh mondta. Elmondta, szegény rokonként kezelik, és másoknak is úgy kell kezelniük.

– Milyen hálátlanok az emberek. De miért akarnám tönkretenni a pályafutását?

– Mert veszélyes a maga ostoba fiára, Edwardra nézve.

Augustát elöntötte a düh. Maisie ismét kényelmetlenül közel járt az igazsághoz. Igaz, Edwardból hiányzik Hugh ravaszsága, de Edward egy remek fiatalember, Hugh pedig egy modortalan tacskó.

– Megköszönném, ha a fiamat kihagyná ebből – mondta halkan.

– Úgy látom, elevenre tapintottam – mondta Maisie és elmosolyodott. Szeme hirtelen könnyel telt meg: – Túlságosan szeretem Hugh-t ahhoz, hogy tönkre akarjam tenni.

Maisie szenvedélyének ereje kellemes meglepetés volt Augusta számára. Félig kész már a háló, a rossz kezdet ellenére.

– És mit akar csinálni? – kérdezte Maisie-t.

Maisie majdnem elsírta magát.
– Nem fogok vele többet találkozni. Tönkreteheti, de én nem fogok segíteni.
– Biztosan keresni fogja.
– Eltűnők. Nem tudja, hol lakom, és nem fogok oda járni, ahol esetleg kereshet.
Jó terv, gondolta Augusta, egyébként is csak egy rövid időről van szó, aztán Hugh hosszú időre, talán évekre, talán végérvényesen külföldre kerül. Ezt azonban balgaság lett volna Maisie előtt megemlíteni, amikor sikeresen elvezette a lányt a végkövetkeztetéshez. Most már boldogulni fog egyedül is. Maisie a ruhája ujjába törölte arcát.
– Jobb ha most elmegyek, még mielőtt visszaér az orvossal. Köszönöm a kölcsönadott ruhát, Mertonné.
A házvezető kinyitotta az ajtót.
– Kikísérem – mondta.
– Menjünk a hátsó lépcsőn – kérte Maisie –, nem akarom… – megállt, nagyot nyelt, és suttogóra fogott hangon folytatta: – Nem akarok Hugh-val találkozni.
Kiment. Mertonné követte és becsukta az ajtót.
Augusta hosszan, megkönnyebbülten sóhajtott. Sikerült. Tönkretette Hugh pályfutását, semlegesítette a Maisie Robinson irányából sugárzó veszélyt, és egy füst alatt azt is gyakorlatilag kiküszöbölte, hogy Hugh találkozzon David Middletonnal. Maisie komoly ellenfélnek bizonyult, de végül áldozatául esett saját érzelmeinek. Pár kellemes percet töltött így, mámorán csámcsogva, aztán fölment Edward szobájába.
Edward ült az ágyban, éppen konyakot ivott. Orrán több csúnya horzsolás látszott, és rászáradt a vér. Edward nagyon sajnálta magát.
– Szegény gyermekem, mondta Augusta – azzal az éjjeliszekrényhez lépett, egy törülköző sarkát vízbe mártotta, és gyöngéden tisztogatni kezdte fia sebét. Mikor felső ajkát mosta, Edward fölszisszent fájdalmában.
– Ne haragudj – mondta Augusta.
Edward elmosolyodott.
– Semmi baj – felelte –, folytasd! Nagyon jólesik.
Megérkezett Humbold doktor, nyomában Hugh-val. Az orvos jókedvében volt.
– Bunyózott a fiatalember? – kérdezte vidáman.
Augusta megsértődött.
– Természetesen nem – felelte. – A fiamat megtámadták.
– Hogyne, hogyne – mormogta az orvos.
– Hol van Maisie? – kérdezte Hugh.
Augusta nem akart az orvos előtt Maisie-ről beszélni. Fölállt, karon fogta Hugh-t és kivitte a folyosóra.
– Maisie elment.
– Maga küldte el? – kérdezte Hugh.

Augustának már a száján volt, hogy kikérje magának ezt a hangot, de tízig számolt, és rájött, semmi előnye nem származhat abból, ha fölmérgesíti Hugh-ot. A fiú még nem is tudja, milyen győzelmet aratott fölötte. Békülékeny hangon válaszolt.

– Ha kidobtam volna, nyilván megvárt volna az utcán. Nem, a saját akaratából távozott. Azt mondta, holnap írni fog neked.

– Nekem azt mondta, itt lesz, amikor visszaérek az orvossal.

– Nyilván másképp döntött. Nem hallottál még arról, hogy az ember meg is gondolhatja magát?

Hugh zavarba jött, nem tudta, mit mondjon.

– Semmi kétség – folytatta –, a lehető leghamarabb szabadulni akart abból a végtelenül kínos helyzetből, melyet neked köszönhet.

– Maga meg nyilván úgy viselkedett vele, hogy képtelen volt a házban maradni.

– Ennyi elég lesz – szólt Augusta zordan. – Nem vagyok kíváncsi a véleményedre. Joseph reggel beszélni akar veled, mielőtt bemégy a bankba. Jó éjszakát!

Hugh szerette volna folytatni a vitát, de nemigen jutott eszébe, mit mondhatna. – Hát jó – morogta végül és szobájába fordult.

Augusta visszament Edwardhoz. Mikor belépett, az orvos éppen táskáját csatolta.

– Nincs komolyabb kár – mondta. – Az orra persze fájni fog néhány napig, és holnapra a szeme körül is képződik véraláfutás, de fiatal, és a fiatalok gyorsan gyógyulnak.

– Köszönöm, doktor úr. Hastead kikíséri.

– Jó éjszakát!

Augusta az ágyhoz ment és megcsókolta Edwardot.

– Jó éjszakát, Teddy drágám. Most már aludj!

– Igen anyám. Jó éjszakát!

Augustának még egy kötelezettsége maradt. Lement tehát a lépcsőn, és belépett férje szobájába. Időközben reménykedett, hogy Joseph megunja a várakozást, és elalszik, ám mikor belépett, az ágyban ült és a Pall Mall Gazette-et olvasta. Mikor meglátta feleségét, azonnal félretette az újságot, és fölemelte a paplant. Augusta az ágyba szállt.

Férje szinte azonnal megkezdte jogai gyakorlását. Augusta kinyitotta szemét, látta, a szobában már hajnali fény dereng. Ismét behunyta szemét. Közben elképzelte magát tizenhat éves kislánynak, aki málnaszín ruhában és szalmakalapban fekszik a folyóparton, és az ifjú Strang gróffal csókolódzik, aztán szeretkezik a forró napsütésben, míg a folyó lábukat nyaldossa.

Az aktus véget ért. Férje mellett hevert, és ma esti győzelmén tűnődött.

– Micsoda éjszaka – morogta Joseph álmosan.

– Igen – felelte Augusta. – Az a szörnyű lány.

– Nagyon csinos, teli büszkeséggel, akarattal... Remek alakja van...

Mint neked volt az ő korában.
Augusta halálosan megsértődött.
– Hogy mondhatsz ilyet Joseph?
Joseph nem válaszolt, mert már mélyen aludt.

* * *

Micky Miranda kétszobás lakásban lakott Camberwellben, Dél-London egy szerény külvárosában. Gazdag barátai sohasem látogatták meg itt, még Edward Pilaster sem járt itt. Micky igen szűk költségvetésből tartotta fönn az elegáns világfí képét, ezért szállásában nem volt olyan válogatós.
A házinéni reggeli kilenc órakor ment föl Mirandáékhoz kávéval és frissen sült péksüteménnyel. Reggeli közben Micky elmesélte apjának, hogyan veszített Tonio Silva száz fontot, amire nincsen fedezete. Apja esetében tudta, hiába is várna dicshimnuszt. Jóval kevesebbel is beérte volna. A papának azonban nem imponált fia fondorlata. Megfújogatta kávéját és szürcsölni kezdte.
– Szóval, visszament Córdobába?
– Még nem, de vissza fog menni.
– Reméled. Ennyi gond, veszély, és még mindig csak reméled, hogy el fog menni.
– Ma megpecsételem a sorsát.
– Amikor én annyi idős voltam, mint te...
– Elvágtad volna a nyakát. Igen, tudom, de ez London, nem Santamaria, és ha csak úgy elvágom valakinek a torkát, esetleg fölakasztanak.
– Néha nincs az embernek választása.
– Néha azonban van, papa, és ilyenkor jobb az óvatosság. Gondolj Samuel Pilasterre, aki nem hajlandó fegyverszállítást pénzelni. Őt is eltávolítottam minden vér nélkül, nem?
Ami azt illeti, ez Augusta fegyverténye volt, Micky azonban ezt nem sietett közölni apjával.
– Nem tudom, elég ügyes voltál-e. Mikor szállítjuk a fegyvereket?
Igen, ezt még nem sikerült elintézni. Az öreg Seth még mindig élt, még mindig a bank elnökeként tevékenykedett, pedig már augusztus van. Szeptemberben odahaza a hegyeken olvadni kezd a hó. A papa haza akart menni, de nem puskák nélkül; és ha Joseph lesz az elnök, Edward azonnal keresztülviszi az ügyet, és a fegyvereket el lehet szállítani. Seth azonban csökönyösen ragaszkodott életéhez is, elnöki tisztéhez is.
– Hamarosan – mondta Micky. – Seth már nem él soká.
– Helyes – mondta a papa, mint aki győztesként került ki a vitából.
Micky egy zsömlét vajazott meg. Egész életében így volt: soha sem tudta kivívni apja elismerését. Gondolatai a mára fordultak. Tonio tartozik, fizetni nem tud. Ennélfogva most kell elmérgesíteni a

problémát. Az lenne a legjobb, ha Edward és Tonio sok ember előtt veszekednének. Ily módon Tonio fedezetlen adóssága közhírré tétetik, akkor pedig kénytelen lesz fölmondani állását és hazatakarodni Córdobába, ahol mellesleg még David Middletontól is biztonságos távolságba kerülne.

Micky mindezt anélkül kívánta elérni, hogy Tonio ellenségévé váljon; honfitársa állására is szüksége volt, és Tonio megnehezítheti a dolgát, ha a követ előtt előre befeketíti Mickyt.

A helyzetet tovább bonyolította a közös iskolaévek viszonya; Tonio az iskolában gyűlölte Mickyt. Félt tőle, az utóbbi időben pedig bámulta. Most, gondolta Micky, Tonio legjobb barátjává avanzsálok, és egyben az életét is tönkreteszem. Míg Micky a nap fondorlatain töprengett, az ajtón kopogtak. Belépett a házinéni, és vendég érkezését jelentette be. Egy pillanattal később pedig belépett Tonio. És Micky még reggeli után készült fölkeresni! Hiszen reggeli közben elintézheti.

– Foglalj helyet. Igyál kávét! – mondta vidáman. – Peched volt múlt éjjel. De hát az ember néha nyer, néha veszít. A kártyaszerencse forgandó.

Tonio üdvözölte a papát, és leült. Látszott rajta, egész nap nem aludt.

– Nagyon sokat vesztettem – mondta.

A papa türelmetlenül fölmordult. Utálta, ha valaki sajnálta magát, és külön megvetette a Silva családot, a gyáva városlakókat, akik kapcsolatokból és korrupcióból éltek. Micky azonban együttérzést tettetett és ünnepélyes hangon azt válaszolta, végtelenül sajnálja.

– Te is tudod, mit jelent ez – magyarázta Tonio. – Ebben az országban, aki nem rendezi a kártyaadósságát, az nem úriember, és aki nem úriember, nem lehet diplomata. Föl kell mondanom és haza kell mennem.

Pontosan, gondolta Micky, de fennen búsan válaszolta.

– Megértem a problémádat.

– Tudod milyenek a fiúk ezekben az ügyekben – folytatta Tonio. – Ha az ember nem fizet rögtön másnap, már gyanakodni kezdenek. De nekem évekbe telne száz fontot visszafizetnem. Ezért jöttem hozzád.

– Nem egészen értem – felelte Micky, jóllehet tökéletesen értette.

– Szeretnék tőled kölcsönkérni. Te córdobai vagy, mint én, nem angol; te nem ítélsz el egy embert, mert egyszer hibázott. És lassan ki is tudnám fizetni neked.

– Ha lenne pénzem, odaadnám – mondta Micky. – Bárcsak lenne annyi pénzem.

Tonio a papára nézett, aki hidegen és egyszerűen válaszolt:

– Nem.

Tonio búnak eresztette fejét.

– A kártya mindig elveszi az eszemet. Nem tudom, mit csinálok most. Ha így kell hazatérnem, nem merek majd találkozni a családommal.

– Talán valami másban segíteni tudnék – mondta Micky.
– Nagyon köszönöm.
– Edward és én, mint tudod, jó barátok vagyunk. Beszélhetnék vele, elmagyarázhatnám a körülményeket és megkérhetném, legyen elnéző, tegye meg ezt nekem.
– Megtennéd? – kérdezte Tonio, akibe visszatért a remény.
– Megkérem, ne sürgesse a pénzt és ne mondja el senkinek. Persze nem tudom, beleegyezik-e. Pilasterék elég gazdagok, de keményfejű társaság. Azért megpróbálom.
Tonio megragadta Micky kezét.
– Nem is tudom, hogy köszönjem meg. Sohasem fogom elfelejteni.
– Ne reménykedj túlságosan!
– De reménykedem. El voltam keseredve, te pedig reményt öntöttél belém. Ma reggel még öngyilkos akartam lenni. Átmentem a hídon, és be akartam ugrani a folyóba.
A papa ismét felmordult, mint aki úgy gondolja, ez lett volna a legjobb megoldás.
– Hála Istennek, meggondoltad magad – mondta Micky gyorsan. – Most pedig bemegyek a Pilaster Bankba, és beszélek Edwarddal.
– Mikor találkozunk?
– Ebédidőben a klubban.
– Remek.
– Akkor együtt ebédelünk.
– Helyes – mondta Tonio és fölállt. – Nem is zavarlak tovább a reggelizésben, és...
– Ne köszönd meg – felelte Micky. – Nem hoz szerencsét. Várjál és reméljél!
– Igen. Helyes. A viszontlátásra, senor Miranda.
– A hülye – mondta a papa.
– Palimadár – tette hozzá Micky.
Micky a másik szobába ment átöltözni. Fehér inget vett keménygallérral, keményített kézelővel. Barnássárga nadrágot húzott, egy fekete nyakkendőt gondosan kötözgetett; végül kétsoros, fecskefarkú kabátot öltött. Cipői ragyogtak, haján fénylett a makasszárolaj. Mindig elegánsan, konzervatív ízléssel öltözött, soha nem hordott olyan inget, melynek gallérja a mostani léha divatnak megfelelően lehajtható volt. Az angolok kevéssé szeretik az idegen népeket, Micky tehát gondosan ügyelt arra, magatartása ne hagyjon maga után semmi kívánnivalót.
Atyját hátrahagyva átsétált a hídon a pénzügyi negyedbe, melyet Citynek neveztek, mert ezen a helyen állt Londinium, az eredeti római település. A Szent Pál-székesegyház körül állt a forgalom: hintók, söröskocsik, fiákerek, konflisok és kofák vártak, míg egy nagy juhnyájat tereltek a smithfieldi piac irányába.
A Pilaster Bank új épületének hosszú, klasszikus homlokzatát masszív oszlopok támogatták. Néhány perccel dél után Micky a

kétszárnyú ajtón keresztül belépett a bank földszinti termébe. Tudta, Edward ritkán érkezik a bankba tíz előtt, és tizenkettő után már szívesen elment ebédelni. Micky tehát az egyik küldönchöz lépett.

– Legyen szíves, közölje Edward Pilaster úrral, hogy Miranda úr megérkezett.

– Igen, uram.

Micky ebben az épületben irigyelte leginkább a Pilaster családot. Itt minden az ő vagyonukat és hatalmukat dicsérte: a márványpadló, a pompás faburkolat, a suttogó hangok, a toll sercegése a papíron és talán elsősorban a kövér, gondos eleganciával öltöztetett küldöncök. Ennyi alkalmazott és gyakorlatilag egy céllal: a Pilaster család pénzét számolják. Itt senki sem tenyésztett szarvasmarhát, fejtett nitrátot vagy épített vasutat; a munkát valahol nagyon távol végezték el. A Pilaster család csak ült és nézte a vagyont. Micky szemében most, hogy a rabszolgakereskedelem megszűnt, a bankár volt a kor hőse. Ugyanakkor a bank hangulatában volt valami álszent. Előkelő volt és méltóságteljes az igaz, akár egy templom, egy múzeum vagy a legfelsőbb bíróság. Alapjában véve uzsorások voltak, de úgy tettek, mintha a kamat gyűjtése olyasféle nemes hivatás lenne, akár Isten szolgálata.

Néhány perc múlva megjelent Edward fekete monoklival és alig-alig fölismerhető orral.

– Édes öregem, mi történt?

– Hugh-val verekedtem.

– Miért?

– Lehordtam, amiért szajhát hozott a házba. Hugh elvesztette a fejét.

Mickyben felötlött, Augusta keresve sem találhatott volna jobb ürügyet Hugh eltávolítására.

– Es mi van Hugh-val?

– Egy darabig nem fogsz vele találkozni, Bostonba küldték.

Bravó, Augusta, gondolta Micky.

– Mi a véleményed egy kellemes ebédről egy üveg pezsgő társaságában?

– Nagyszerű.

Elhagyták a bankot, és nyugatnak tartottak. Bérkocsit értelmetlen lett volna fogadniuk, mert képtelenek voltak előrejutni a birkáktól. Elhaladtak a húspiac, a birkák úti célja mellett. A mészárszékből elviselhetetlen bűz áradt. A juhokat a járdába épített csapóajtón keresztül dobták le a pincébe. Az állatok az eséstől eltörték a lábukat, minélfogva a mészáros könnyebben vágta át a torkukat. Edward és Micky kendőt húztak elő zsebükből, és orruk elé tartották.

Amint a Cityből kijutottak, kocsit fogadtak, hogy a Pall Mallbe vigye őket. Amint a kerekek megindultak, Micky belekezdett Tonióval kapcsolatos mondanivalójába.

– Igazán utálom, ha valaki mindenféle szóbeszédet terjeszt másokról.

– Hogyne – felelte Edward, akinek fejében az ebéd járt.

– De amikor az ember barátairól van szó, az ember többé-kevésbé kénytelen beszélni.

– Aha – felelte Edward. Fogalma nem volt, miről beszél Micky.

– És nem akarom, hogy azt gondold, azért nem beszélek róla, mert egy honfitársamról van szó.

Egy pillanatnyi csönd után Edward megszólalt.

– Nem értem miről beszélsz.

– Tonio Silváról beszélek.

– Vagy úgy. Gondolom, nem tudja visszaadni majd a kölcsönt.

– Ugyan, kérlek. Ismerem a családját. Majdnem olyan gazdag, mint a tiéd.

Micky nyugodt lélekkel hazudta le a csillagokat az égről; Londonban vajmi keveset tudtak arról, milyen az élet Dél-Amerikában. Edward mindenesetre meglepődött.

– Nahát! Épp az ellenkezőjét hittem.

– Könnyedén kifizethetné. Ez csak ront a helyzeten persze.

– Hogyhogy ront?

Micky sóhajtott.

– Attól tartok, egyáltalán nem áll szándékában visszafizetni a pénzt, és már több ember előtt is hangoztatta, nem tart elég férfinak ahhoz, hogy rávedd a fizetésre.

Edward elvörösödött.

– Az ördögbe is, nem vagyok elég férfi? Hát majd meglátjuk.

– Én figyelmeztettem, ne becsüljön alá. Megmondtam, nem engeded majd, hogy hülyét csináljanak belőled. De Tonio nem fogadta el a tanácsomat.

– A betyár! Hát ha nem hallgat az okos szóra, más módon is megismerheti az igazságot.

– Úgy van – mondta Micky.

Edward némán füstölgött. A konflis a strandon haladt a klub felé. Toniónak már ott kell lennie, Edward tökéletes hangulatban van az összetűzés kirobbantásához.

A kocsi megállt a klub előtt. Micky megvárta, míg Edward kifizeti a tarifát, aztán mindketten bementek. A ruhatárban rögtön meg is találták Toniót, jó néhány más taggal egyetemben. Éppen kalapját adta be. Micky izgatott lett. Minden előkészületet jól elvégzett, most már csak szoríthatott, hogy a dráma a tervek szerint történik-e. Tonio meglátta Edwardot, zavarba jött és azt mondta: – Nahát... Igazán... Jó reggelt.

Edward arca rózsaszín volt, szemei kigúvadtak.

– Ide hallgass, Silva!

– Parancsolj, Pilaster.

– Arról a száz fontról van szó.

A helyiségben hirtelen támadt csendben a légy zümmögését is hallani lehetett volna. Két tag már távozóban, de visszafordultak. A

levegőben botrányszag terjengett. Úriember csak végszükség esetén beszélt pénzről, és miután mindenki tudta, Edward Pilaster-nek több pénze van, semhogy tudná, mit csináljon vele, nyilván valami más indíttatásból hozakodik elő Silva tartozásával.

– Igen – mondta Tonio falfehéren.

– Még ma szeretném megkapni, ha neked is megfelel.

Ez volt a kihívás, a ledobott kesztyű. Éppen elegen tudtak a kölcsönről, így annak tényszerűségén nemigen lehetett vitatkozni. Toniónak, mint úriembernek csak egy válasza lehet: – Nagyon szívesen. Ha fontos, akár azonnal odaadom. Menjünk a szobámba és írok egy csekket. Ha nem ezt válaszolja, mindenki tudni fogja, a veszteségre nem volt fedezete, és kiközösítik. Tonio először pánikba esett, és Micky már-már attól tartott, valami őrültséget csinál. Aztán félelme haragba torkollt, kinyitotta száját, de csak tátogott, mint a hal. Fölemelte kezét egyfajta könyörgő mozdulattal, de gyorsan visszaejtette. Végre arca összehúzódott, mint a gyereké, aki mindjárt sírni kezd. Tonio megfordult és elrohant, ki az ajtón, át a hallon, ki az utcára. Még a kalapját sem vitte magával. A ruhatárban maradt tagok rémes zavarban voltak. Mindenki köhécselt, gesztikulált.

– Nem volt ez egy kicsit sok, Pilaster? – kérdezte egy idősebb klubtag.

– Megérdemelte – szólt közbe Micky gyorsan.

– Semmi kétség, semmi kétség – felelte az idősebb férfi.

– Én innék valamit – jelentette ki Edward.

– Rendelj meg nekem is egy konyakot, jó? – mondta Micky. – Én kinézek Silva után, nehogy az omnibusz elé vesse magát.

Most kezdődik tervének kritikus szakasza. Most akarta meggyőzni Toniót arról, ő a legjobb barátja.

Tonio a St. James irányába tartott, de mint aki nem tudja merre megy, folyton beleütközött valakibe. Micky utánaszaladt.

– Silva, ez borzasztó!

Tonio megállt. Most látszott csak, hogy sír.

– Vége – mondta. – Londonban végem van.

– Nem lehetett Pilasterrel beszélni – mondta Micky –, pedig próbáltam.

– Köszönöm.

– Ne köszönd meg, nem sikerült.

– De megpróbáltad. Bárcsak kimutathatnám valamivel, milyen hálás vagyok.

– Ami azt illeti van valami, de ezt majd máskor megbeszéljük.

– Beszéljük meg most.

– Beszéljük csak meg máskor.

– Azért is jó lenne most megbeszélni – mondta Tonio –, mert aligha leszek sokáig Londonban.

– Hát – Micky mintha zavarba jött volna – ...gondolom a córdobai követ egy idő után keres majd valakit a helyedre.

– Azonnal kell neki asszisztens – felelte Tonio, és könnyáztatta arcán látszott, érti a dolgot. – Hát persze, neked kéne az állás. Tökéletes lennél a követnek.
– Talán, ha szólnál egy jó szót az érdekemben.
– Még többet is tehetek. Elmondom neki, mennyit segítettél, és mennyire szívesen kihúztál volna ebből a csávából. Biztos vagyok benne, neked adja az állást.
– Furcsa érzés lehet, hogy a te tragédiádból nekem előnyöm származik – mondta Micky szomorúan, és így folytatta. – Valahogy ez nincs rendjén.
– Ugyan – mondta Tonio, és két kézzel ragadta meg Micky jobbját. – Igaz barát vagy.

ÖTÖDIK FEJEZET

Dorothy, Hugh hatéves húga a fiú ingeit hajtogatta és tette be az utazóládába. Hugh tudta, este, miután húga lefeküdt aludni, ki kell szednie és újrahajtogatni. De örömet akart szerezni, és úgy csinált, mintha Dorothy nagyon ügyesen csomagolna.
– Mesélj nekem Amerikáról – mondta.
– Amerika olyan messze van, hogy a Napnak minden reggel négy órára van szüksége, hogy odaérjen.
– És egész délelőtt ágyban vannak?
– Igen, ebédidőben kelnek és megreggeliznek.
– Milyen lusták – nevetett Dorothy.
– Nem egészen. Tudod éjfélig nem sötétedik be náluk, így aztán egész este dolgozniuk kell.
– És későn fekszenek le. Én szeretem, ha későn kell lefeküdni. Biztosan jó lenne nekem Amerikában. Miért nem viszel minket is?
– Bár vihetnélek – felelte Hugh szomorkásan, és arra gondolt, évekig nem fogja látni húgát. Ha egy szép napon visszatér, már más lesz. Akkor az időzónákat is érteni fogja.
Az ablakokon kopogott a szeptemberi eső. Az öbölben a szél a hullámokat korbácsolta, de itt a kandallóban tűz égett. Hugh a kezébe vett néhány könyvet: *Mondern üzleti módszerek, A sikeres kereskedő, Robinson Crusoe.* A bankban az idősebb hivatalnokok nem sokra becsülték azt, amit könyvből tanulhat az ember; gyakran mondogatták, a legjobb tanár a tapasztalás. Nem volt igazuk. Hugh annál könnyebben értette meg a különböző osztályok munkáját, mennél többet tanulmányozta előzőleg a bankelméletet.
Válságos időkben ment Amerikába. Az 1870-es évek elején a bankok hatalmas kölcsönöket folyósítottak vasútépítésre, vasúti részvények fejében. Az építés azonban 1873-ban leállt, ami nem tett jót a

pénzpiacnak. Néhány nappal ezelőtt történt, hogy a Jay Cooke & Co. tönkrement, magával rántva a washingtoni Első Nemzeti Bankot, és a hírek még aznap Londonba értek a tenger alatti sürgönydróton, öt New York-i bank fölfüggesztette működését, a tőzsdét bezárták. Üzletek fognak tönkremenni, emberek ezrei kerülnek az utcára, és a Pilaster Bank amerikai érdekeltsége kisebb és jóval óvatosabb lesz. A körülmények nem kedveztek annak, hogy Hugh rátermettségét bizonyítsa.

A válság eddig Londonban nem volt érezhető. A kamatláb ugyan négypercentre emelkedett; egy kisebb londoni bank, számottevő amerikai kapcsolatokkal tönkrement, de nem tört ki pánik. Seth azonban rossz napok jövetelét sejtette. Az öreg időközben elgyengült. Beköltözött Augusta házába, ahol a nap nagy részét a szobájában, ágyban töltötte. Elnöki tisztéről azonban továbbra is csak akkor hajlandó lemondani, ha a most tornyosuló pénzügyi nehézségek közül kivezeti a bankot.

Hugh újrahajtogatta ruháját. A bank két új öltöny számláját is állta, és Hugh gyanította, erre édesanyja beszélhette rá a nagyapját. Az öreg Seth ugyanolyan fukar volt, mint a Pilasterek általában, de Hugh édesanyját szerette; ami azt illeti, a hölgy évek óta a bank apanázsából élt.

Hugh édesanyja ahhoz is ragaszkodott, hogy fia néhány hetet kapjon, mielőtt indulnia kell. Mióta a bankban dolgozott, keveset látta fiát, akinek csak ritkán tellett a vonatjegyre. Most szeretett volna egy kis időt vele tölteni. Augusztus nagyobb részét a tengerparton töltötték, míg Augusta és családja Skóciában üdült.

Míg Hugh anyján gondolkodott, a hölgy bejött a szobába. A gyász nyolcadik évében még mindig feketét hordott. Nem akart férjhez menni többet, bár könnyen megtehette volna, mert még mindig gyönyörű volt. Nagy, komoly, kék szemekkel, vastag, szőke hajjal.

Elszomorította, hogy fiát esetleg évekig nem látja újra. Erről azonban nem beszélt, inkább együtt izgult fiával, aki nagy várakozással tekintett az út elébe.

– Le kell feküdnöd, Dorothy – mondta. – Menj, öltözz át!

Dorothy kiment, és a mama nekilátott, rendesen összehajtogatni Hugh ingeit.

Hugh szeretett volna Maisie-ről beszélni, de nem tudta legyőzni félénkségét. Tudta, anyja levelet kapott Augusta nénitől. Kaphatott híreket a család más tagjaitól is, még találkozhatott is velük, ha néhanapján Londonba ment vásárolni, és a rokonoktól hallott történet talán nagymértékben tér el az igazságtól.

– Anyám...

– Tessék.

– Augusta néni nem mindig a színtiszta igazságot mondja.

– Nem kell udvariaskodnod – felelte anyja keserű mosollyal. – Augusta évek óta rágalmazza az apádat.

– Gondolod, ő mondta Florence Stalworthy szüleinek, hogy apa szerencsejátékos volt?
– Egészen biztos vagyok benne.
– És miért mond ilyeneket? Miért ilyen Augusta néni?
Hugh anyja letette az inget és elgondolkodott.
– Augusta nagyon szép lány volt – mondta. – A családja a kensingtoni metodista házba járt, onnan ismertük őket. Augusta egyetlen gyerek volt, akaratos és elkényeztetett. A szülei egyszerű emberek voltak, apja boltban dolgozott, aztán saját üzletet nyitott, és végül három kis szatócsboltja volt Nyugat-Londonban.
Az ablakhoz lépett, melyen esőcseppek szaladtak. Kinézett a viharos csatornára, de a múltba tekintett.
– Mikor Augusta tizenhét éves volt, gróf Strang szeretett bele. Nagyon helyes fiú volt: jóképű, kedves és gazdag. A szülei természetesen hallani sem akartak róla, hogy egy szatócs lányát vegye feleségül. De Augusta gyönyörű lány volt, és már akkor, fiatal korában is volt benne valami tartás.
– Eljegyezték egymást? – kérdezte Hugh.
– Hivatalosan nem, de mindenki biztosra vette a házasságot. Aztán kitört a botrány. Augusta apját megvádolták: csal a mérlege. Egy elbocsájtott alkalmazott jelentette föl a Kereskedelmi Kamaránál. Állítólag még a templomot is átrázta, mert tőlük vették a teát a keddenkénti külön bibliaórára. Még az is fölmerült, hogy bebörtönzik, de végül mindent tagadott, és elengedték. Viszont Strang dobta Augustát.
– Mennyire fájhatott neki.
– Nem, a fájdalom nem jó kifejezés – felelte anyja. – Augusta őrjöngött a dühtől. Egész életében megszokta, teljesül az akarata, most viszont Strang, akit jobban akart, mint bármit, nem lehetett az övé.
– És lepattanóban hozzáment Joseph bácsihoz, ahogy mondani szokás.
– Én azt mondanám, ezt is dühéből tette. Joseph hét évvel volt idősebb, ami tizenhét éves korban nagy különbségnek tűnik; nem volt sokkal vonzóbb, mint ma; de gazdag volt, nagyon gazdag, még a Strang grófoknál is gazdagabb. Becsületére legyen mondva, jó felesége Joseph-nek. De Joseph soha sem lesz Strang, ami még mindig dühíti Augustát.
– S mi történt gróf Stranggal?
– Egy francia grófnőt vett feleségül, aztán egy vadászaton baleset történt, s meghalt.
– Szinte sajnálom.
– Augusta mindig többet akart: több pénzt, fontosabb állást férjének, magasabb társadalmi rangot saját magának. Azért akar mindig többet magának, Joseph-nek és Edwardnak, mert még mindig azok iránt a dolgok iránt epedezik, amit Strang adhatott volna: a grófi cím, az ősi

kastély, vagyon munka nélkül, csak a végtelen mulatság. De Strang valójában nem ezt ajánlotta neki, hanem a szerelmet. Augusta ezt veszítette el igazán, és ezért soha semmi nem kárpótolhatja.

Hugh még sohasem beszélgetett ennyire meghitten az anyjával. Elhatározta, hogy kiönti a szívét.

– Anyám – kezdte –, ami Maisie-t illeti...

– Maisie? – kérdezte anyja értetlenül.

– A lány, aki miatt ez a rengeteg baj történt. Maisie Robinsonnak hívják.

– Akkor értem. Augusta nem említette a nevét.

Hugh habozott, aztán gyorsan azt mondta:

– Maisie nem szajha.

Anyja zavarba jött. Férfiak ritkán beszéltek a Szajhákról anyjuk előtt.

– Értem – felelte, és félrenézett valamerre. Hugh folytatta:

– Alsó osztályból származik, az igaz. Ehhez még zsidó is. De érintetlen volt, anyám.

Az asszony elpirult.

– Ne haragudjon anyám, amiért ilyesmiről beszélek, de ha nem teszem, mindenki azt hiheti, az történt, amit Augusta néni állít.

Anyja nyelt egyet, és azt kérdezte:

– Fontos neked ez a lány?

– Meglehetősen – vallotta be Hugh, és könny szökött a szemébe. – Nem értem, miért tűnt el. Fogalmam sincs, hova ment. A lakóhelyét soha nem ismertem. Érdeklődtem a lócsiszárnál, akinek dolgozott, elmentem az Argyllba, ahol találkoztunk. Solly Greenbourne is ismerte s kedvelte, és ugyanolyan kevéssé érti, mint én. Tonio Silva ismerte egy April nevű barátnőjét, de Tonio hazament Dél-Amerikába, Aprilt pedig nem találom.

– Milyen titokzatos.

– Szerintem biztos Augusta rendezte így.

– Efelől semmi kétségem nincsen. Nem látom át, hogyan rendezhette így az eseményeket, de Augusta rettenetesen álnok. De most inkább a jövőre legyen gondod, fiam. Boston nagy lehetőség számodra, ha szorgalmasan és lelkiismeretesen dolgozol.

– Nem mindennapi lány, anyám.

Látta, az anyja nem hisz neki.

– El fogod felejteni.

– Nem vagyok benne biztos.

Anyja homlokon csókolta s így szólt:

– El fogod felejteni. Megígérem.

* * *

Maisie és April szobájában csak egy kép lógott a falon, mely Maisie-t ábrázolta csillogó korongocskákkal ékes, szűk nadrágban, amint egy vágtató ló hátán áll; alul pedig nagy vörös betűk a CSODÁLATOS

MAISIE-t hirdették. Nem volt nagyon jó kép, részint, mert a cirkuszban nem akadt fehér ló, részint Maisie lába sohasem volt hosszú; azért Maisie szerette a képet, mint egyetlen emlékét a cirkuszi éveknek.

Egyébként a szobában nem állt más, mint egy keskeny ágy, egy mosdóállvány és egy háromlábú szék. A lányok ruhái a falba vert szögeken lógtak. Az ablaküvegen piszok szolgált függönyként. Hiába próbálták a szobát tisztán tartani, a kéményből koromdarabok estek le, a padlódeszkák repedésein keresztül egér költözött be. Az ablak és az azt körbevevő téglafal közötti résen pedig piszok és bogarak érkeztek a szobába.

Maisie öltözködött. Zsidó újév volt, roshasána, amikor kinyitják az élet könyvét. Maisie ilyenkor minden évben azon tűnődött, vajon mi áll róla följegyezve ebben a könyvben. Soha nem imádkozott, de ezen a napon ünnepélyes reménykedéssel töltötte el a várakozás, hogy valami jó történjen. April közös konyhájukban teafőzéssel foglalatoskodott, most azonban izgatottan rontott be a szobába, kezében újságot lobogtatva.

– Benne vagy az újságban – mondta.

– Micsoda?

– A Lloyd heti híreiben. Figyelj – s már olvasta is: – Kerestetik Maisie Robinson kisassony, azelőtt Mirjam Rabinowicz. Amennyiben Robinson kisasszony érintkezésbe lép Goldman és Jay ügyvédi irodájával, örvendetes hírben lesz része! Ez csak te lehetsz!

Maisie szíve gyorsabban dobogott, de arcára szigorú kifejezést öltött, s hangja hidegen csengett.

– Hugh lesz az. Nem megyek el.

April csalódottnak látszott.

– Talán nagy vagyont örököltél valami rég elvesztett rokontól.

– Hacsak nem a mongol királynőtől, de azért nem megyek be az irodába. – Humorával sikerült palástolnia szívfájdalmát. Nem volt olyan nap, nem volt olyan éjszaka, mikor nem gondolt Hugh-ra, és ettől nyomorultul érezte magát. Alig ismerte, mégsem felejtette.

De azért igyekezett. Tudta, hogy Hugh keresi, mindennap az Argyllba megy, megfordult a lókereskedőnél és a londoni olcsó szállásokat járta. Aztán már nem kapott ilyen híreket, és Maisie föltételezte, Hugh nem keresi tovább. Ezek szerint csak megváltoztatta a taktikáját és apróhirdetéssel szeretné elérni. Nem könnyű elkerülni valakit, aki ennyire szeretne találkozni, és persze Maisie maga is vágyott a találkozásra, de nem változtatott döntésén. Sokkal jobban szerette, semhogy tönkretegye. Karjával bebújt a fűzőbe.

– Gyere fűzzél be! – mondta Aprilnak. April hozzálátott.

– Az én nevem még soha nem volt újságban – mondta April irigykedve. – Neked már kétszer is újságban volt a neved, ha az Oroszlánt is névnek vesszük.

– És mi hasznom belőle? Uramatyám, hízom.

April befűzte és fölsegítette a ruháját. A mai estét nem otthon

töltötték. April új szeretője egy középkorú főszerkesztő, aki Claphamben feleséggel és hat gyermekkel rendelkezett, ezen az estén egy barátjával táncterembe vitte a lányokat.

A két lány időnként amúgy is végigsétált a Bond Streeten, megbámulva a drága üzletek kirakatát. Vásárolni nem tudtak persze. Hogy Hugh elől elrejtőzhessen, Maisie kénytelen volt fölhagyni a lovaglással, és megtakarított pénze azóta fogyóban volt. A bezártság azonban mindig lehangolta őket, a séta pedig ingyen van. Maisie ruhája mellben szűknek bizonyult, amikor April befűzte.

– Fáj a mellbimbód?

– Igen, de nem tudom, miért.

– Maisie – mondta April aggodalmasan –, mikor véreztél utoljára?

– Sose számolom a napokat – felelte Maisie, de arckifejezése megváltozott.

– Mikor?

– Azt hiszem, mielőtt kimentünk a lóversenyre. Te azt hiszed, terhes vagyok?

– Megnőtt a derekad, fáj a mellbimbód és két hónapja nem véreztél. Igen, azt hiszem, terhes vagy. Hogy lehettél ilyen” hülye? Ki az apja?

– Hugh. De csak egyszer csináltuk, hogyan eshettem teherbe?

– Valahogy sikerült.

Maisie úgy érezte magát, mint akit elütött a gyorsvonat. Leült az ágy szélére és sírva fakadt.

– Mit csináljak? – kérdezte kétségbeesetten.

– Először mindenesetre elmehetnél az ügyvédhez.

Hirtelen minden megváltozott. Maisie először megijedt, aztán haragudott. Felfogta, már mindenképpen találkoznia kell Hugh-val, a gyerek kedvéért. Miután ezt bevallotta magának, félelme fölengedett, és tiszta szívvel várta a találkozást. Hiába győzte meg magát annak idején, nem szabad találkoznia többet Hugh-val, a várandósság mindent megváltoztatott. Most már kötelessége fölkeresni Hugh-t, és ez a lehetőség olyan nagy megkönnyebbüléssel járt, mely szinte elgyengítette.

Mindazonáltal idegesen ment föl a lépcsőn az ügyvédi irodához. Lehet, hogy nem Hugh adta föl a hirdetést; aligha lenne meglepő, ha fölhagyott a kereséssel. Maisie igazán nem bátorította a keresésben, és nincs olyan férfi, aki föl nem adja előbb-utóbb. Nem, a hirdetést talán inkább szülei adták föl, ha életben vannak még. Talán jobban megy már nekik, s van pénzük gyermekeik kerestetésére. Szülei iránt is bizonytalan érzelmekkel viseltetett. Sokszor vágyott rá nagyon, hogy szüleit viszontlássa, de félt, hogy életmódját erkölcstelennek tartanák. Beléptek az iroda ajtaján. Fiatalember fogadta őket, aki mustárszín mellényt és leereszkedő mosolyt hordott. Azonnal tenni kezdte a szépet.

– Hölgyeim – mondta –, mit tehetek önökért? Mit keres két istennő a Goldman és Jay irodában? Parancsoljanak velem.

– Vegye le azt a mellényt, megfájdul tőle a szemem – felelte April.
– Az én nevem Maisie Robinson – szólt Maisie türelmetlenül.
– Aha! A hirdetés. Szerencsés véletlen, hogy a kérdéses úr e pillanatban éppen Mr. Jay irodájában tartózkodik.
Maisie úgy érezte, menten elalél.
– Mondja... – szólt habozva –, a kérdéses urat... véletlenül nem Hugh Pilasternek hívják?
Az ügyvédbojtár vidáman válaszolta.
– Nem, nem, egészen más név.
Maisie reményei dugába dőltek. Leült az ajtó mellett egy padra, könnyeivel küszködött.
– Nem ő – mondta.
– Nem – felelte a fiatalember –, ami azt illeti, ismerem Hugh Pilastert, együtt jártunk Folkestone-ban iskolába. Hugh Amerikában van.
– Amerikában? – suttogta.
– Massachusettsben, Bostonban. Pár hete szállt hajóra. Ismeri?
Maisie nem válaszolt. Szíve oly nehéz volt, mint a kő. Amerikába ment, ő meg itt áll gyermekével a méhében. Még sírni sem tudott.
– Hát akkor ki? – kérdezte April.
Az ügyvédbojtár túlment a hatáskörén.
– Talán jobb, ha ő maga mutatkozik be. Elnézést kérek egy pillanatra – azzal eltűnt egy tapétaajtóban.
Maisie üres tekintettel bámulta a polcokon álló akták címét: Blenkinsop, Wiltshire-i molnárok kontra királynő, Nagy Déli Vasút. Maisie-nek az jutott eszébe, minden akta valamilyen tragédiára emlékeztet: halál, csőd, válás, pereskedés.
Amikor a tapétaajtó ismét megnyílt, különös ember lépett a szobába. A Maisie-nél valamivel idősebb férfi bibliai prófétaként is megállta volna a helyét. Bozontos szemöldöke alól sötét szemek firtatták a világot, orra nagy, táguló orrlikai, sűrű szakálla dús bozóthoz hasonlított. Idegen szabású öltözéket viselt. Ismerősnek tűnt, Maisie-t ösztönösen apjára emlékeztette, bár papa sohasem volt ilyen vad.
– Robinson kisasszony? – kérdezte az úr. Amerikai hanglejtéssel beszélt. – Nem ismersz meg?
Maisie-nek hirtelen eszébe jutott egy vékony fiú, aki mezítláb, rongyokban járt, ajkán éppen pehelyzik a bajusz, szemében elszántság.
– Danny! Te vagy az?
A férfi magához ölelte.
– Hát persze hogy én vagyok.
– Ki az az én? – kérdezte April. – Ki ez az úr?
– A bátyám, aki elszökött Amerikába.
Egy idő után kibontakoztak egymás karjából.
– Milyen gyönyörű lettél – mondta Danny. – Sovány kislány voltál ám.
– Szakáll nélkül talán meg is ismertelek volna.
Valaki köhögött. Mikor Maisie fölnézett, korosodó urat látott az

ajtóban, aki bizonyos megvetéssel nézte az érzelmek eme túltengését.
– Ezek szerint sikerrel jártunk – jegyezte meg szárazon.
– Jay úr, bemutatom húgomat, Maisie Robinsont.
– Alázatos szolgája, kisasszony. Szabad lenne egy javaslattal élnem?
– Miért ne? – felelte Danny.
– Néhány lépésre kitűnő kávéház található, ahol nyugodtan kibeszélhetik magukat.
– Mit szóltok hozzá, lányok? Itt beszélgessünk, vagy menjünk le a kávéházba?
– Menjünk le – mondta Maisie.
– Később talán – mondta még Jay úr álmodozva –, később talán visszajöhet rendezni az anyagiakat.
– Nem fogom elfelejteni. Gyertek, lányok!
Maisie alig bírt magával, úgy szeretett volna kérdezni, de legyőzte kíváncsiságát. Mikor végre a kávéházban ültek, azt mondta:
– Mit csináltál, mióta nem láttalak?
– Vasutat építettem – felelte Danny. – Történetesen jókor érkeztem Amerikába. Éppen véget ért a polgárháború, és sok vasutat építettek. Annyira kellettek a munkások, hogy Európából hajózták be őket. Még egy sovány tizennégy éves fiú is kapott munkát. Dolgoztam a világ első acélhídján, ami a Mississippin ível át St. Louis városában, aztán Utahban építettem a csendes-óceáni vasutat. Tizenkilenc éves koromban már munkavezető voltam, beléptem a szakszervezetbe, és sztrájkba léptünk.
– Miért jöttél vissza?
– Pánik volt a tőzsdén. A vasúti társaságoknak elfogyott a pénze, az őket támogató bankok pedig tönkrementek. Sok százezer ember keres munkát. Elhatároztam, újrakezdem itthon.
– Itt is vasutat akarsz építeni?
– Nem, de van egy új ötletem. Kétszer tette tönkre az életemet pénzügyi válság. A banktulajdonosok a világ legostobább emberei. Soha nem tanulnak, ugyanazokat a hibákat ejtik újra meg újra, de a munkás az, aki elszenvedi a következményeket. Senki sem segít a munkásoknak, soha senki nem is fog segíteni. Önmagukon és egymáson kell segíteniük.
– Az emberek nem segítenek egymásnak – mondta April. – Ebben a világban mindenki magáért felel, önzőnek kell lenni.
April gyakran mondott ilyesmit, bár a valóságban bármit megtett volna egy barátjáért.
– Ez olyan – mondta Danny –, mintha egyfajta munkásklubot nyitna az ember. Ezt akarom csinálni. Mindenki befizet hetente egy hatost, és ha elbocsátják őket, a klub fizet nekik havi egy fontot, míg új helyet találnak.
Maisie őszinte bámulattal nézte bátyját. Hihetetlenül törekvő terv, gondolta, de Danny már tizennégy éves korában is azt mondta: A kikötőben horgonyoz egy hajó, amely reggel indul Bostonba. Ma

éjszaka felmászom a kötélen, és elrejtőzöm az egyik mentőcsónakban. – És úgy is tett: Azóta sztrájkot is vezetett. Úgy látszott, Danny olyasféle emberré cseperedett, akit szívesen követnek a többiek.

– És a szüleink? – kérdezte Danny. – Róluk tudsz-e?

Maisie megrázta a fejét, aztán sírni kezdett. Most érezte családja elvesztésének teljes fájdalmát. Danny vállára tette kezét.

– Föl fogok menni északra és megkeresem őket.

– Remélem, megtalálod őket – felelte Maisie –, nekem nagyon hiányoznak. Csak attól félek, szégyellnének engem.

– Miért tennék? – kérdezte Danny.

– Mert várandós vagyok.

– És nem vagy férjnél? – kérdezte Danny vörös fejjel.

– Nem.

– Menyasszony vagy?

– Nem.

– Ki az a disznó? – kérdezte Danny mérgesen.

– Kímélj meg attól, hogy eljátszod a haragvó bátyj szerepét.

– A nyakát szeretném kitekerni.

– Ugyan, Danny, fogd be a szád! Hét éve elhagytál. Nagyon örülök, hogy visszajöttél, de ne csinálj úgy, mintha a tulajdonod lennék! – Danny bűnbánó képet vágott, és Maisie csöndesebben folytatta: – Nem számít. Elvett volna feleségül! Én nem akartam, úgyhogy felejtsük el. Amúgy is Amerikában él azóta.

– Ha nem lennék a bátyád, magam is elvennélek, amilyen csinos vagy. Legalább hadd adjam neked, ami pénzem maradt.

– Nem kell – felelte Maisie, bár tudta, ez rosszul is eshet bátyjának. – Nem kell a gondomat viselned. Inkább kell majd a pénz, ha megcsinálod a munkásklubot. Én tudok magamra vigyázni. Tizenegy éves koromban is tudtam, hát most miért ne tudnék.

* * *

Micky Miranda és a papa egy sohói vendéglőben kagylót ebédeltek, amit erős sörrel öblítettek le. A vendéglő néhány percre esett csak a córdobai követség házától, ahol most reggelenként Micky ült egy órácskát az asztal mellett, és válaszolt a követnek érkező levelek egy részére. Ma már végzett, és együtt ebédelt a papával. Egymással szemközt ültek a magas támlájú padon. A padlót fűrészpor lepte be, az alacsony mennyezeten évek zsíros kigőzölgéseinek rétegei feküdtek. Micky nem szeretett ilyen helyen enni, mindazonáltal gyakran megtette, csak pénzt takarítson meg. A Cowes klubban csak olyankor étkezett, ha Edward fizette a számlát. A papát különben sem szívesen vitte a klubba, folyton attól tartott, összeverekszik valakivel, pisztolyt ránt, esetleg a szőnyegre köp.

A papa a tányérját kitörölte egy darab kenyérrel, aztán a tányért odébblökte. A kenyérdarabot megette, aztán így szólt

– Valamit el akarok neked magyarázni.

Micky még a kanalat is letette, úgy figyelt. A papa folytatta.

– A puskákra a Delabarca család ellen van szükségem. Ha elpusztítottam őket, ráteszem a kezemet a nitrátbányákra. A bányákon a család meg fog gazdagodni.

Micky bólintott.

– Ez azonban csak a kezdet – folytatta a papa –, mikor több pénzünk lesz, még több fegyvert vásárolunk. A család tagjai pedig a tartomány fontos pozícióiban lesznek. Jorge unokabátyád ezredes lesz a hadseregben. Paulo bátyád pedig a tartomány rendőrfőnöke. Én pedig kormányzó leszek.

Kormányzó! Micky nem is sejtette, hogy a papa ilyen magasságok után áhítozik. De a papa még most sem fejezte be:

– Mikor a tartomány már a miénk, következhet az ország. Garcia elnök lelkes támogatói leszünk. Te leszel a londoni követ. A bátyád igazságügy-miniszter talán. A nagybátyáid tábornokok. Féltestvéred, Dominic, Pálma érseke lesz.

Mickynek már az is újság volt, hogy van egy féltestvére, de nem szólt közbe.

– Ezek után pedig – mondta a papa –, amikor eljön az ideje, elmozdítjuk a Garcia családot és mi foglaljuk el a helyét.

– Átvesszük a kormányzást? – kérdezte Micky, akit lehengerelt a papa merészsége és iránta mutatott bizalma.

– Igen. Húsz év múlva, fiam vagy én leszek Córdoba elnöke, vagy te.

Micky döbbenten ült. A córdobai alkotmány szabad választásokat írt elő, de ilyesmi azóta sem történt az országban. Garcia tíz évvel ezelőtt puccsot csinált és átvette a hatalmat. Azelőtt, Lopez elnöksége idején a hadsereg főparancsnoka volt. Lopez volt a vezetője a spanyol uralom elleni sikeres szabadságharcnak, amelyben a papa és emberei is harcoltak.

Micky csodálta atyja stratégiai érzékét: először lelkes támogatója lesz a jelenlegi elnöknek, aztán ellene fordul és elárulja. De mi lenne ebben Micky szerepe? Nyilván, ha ő akar a londoni követ lenni, valahogy a jelenlegi követet is el kell távolítani. És aztán? Ha apja az elnök, esetleg Micky lehet a külügyminiszter, és bejárhatja a világot, mint hazája képviselője. De a papa nem ezt mondta. Papa azt mondta, húsz év múlva Micky lehet az elnök. Nem Paulo, nem is Rico bácsi, hanem ő, Micky. Lehetséges ez? Miért ne? Elvégre okos, kegyetlen, jó kapcsolatokkal rendelkezik: mi kell még? Egy egész ország kormányzásának esélye mámorossá tette. Mindenki meghajol majd előtte. Az ország legszebb női között válogathat. Gazdag lesz, mint a Pilasterek.

– Elnök – mondta álmodozó hangon. – Ez tetszik nekem.

A papa az asztal fölé emelte jobb kezét, és hihetetlen pofont adott gyermekének. Micky félig beesett az asztal alá, megijedt, fölkiáltott, fölpattant; szájában a vér ízét érezte. A vendéglőben mindenki

elhallgatott és feléjük nézett.

– Ülj le! – mondta a papa. Micky vonakodva engedelmeskedett.

A papa az asztal lapjára könyökölt, két kezével megragadta Micky remekbe szabott zakójának fazonját, és megvető hangon mondta.

– És az egész terv veszélybe kerül, mert képtelen vagy elintézni azt az apró feladatot, amit adtam neked.

– Meglesznek a puskák, papa – mondta Micky, aki ilyenkor rettegett apjától.

– Córdobában egy hónap, és itt a tavasz. Ebben az évszakban kell elfoglalnunk a bányákat, még ebben az évben. Jövőre már túl késő lesz. Jegyet váltottam egy Panamába menő teherhajóra. A kapitányt megvesztegettem, úgyhogy engem a fegyverekkel együtt partra tesz. Santamariának az Atlanti-óceán felé eső részén. – A papa fölállt, de nem engedte el fiát. Magával húzta kabátjánál fogva, arca vörös volt a haragtól.

– Az a hajó öt nap múlva szedi föl a horgonyt – mondta, és Micky kis híján meghalt félelmében –, úgyhogy takarodj innen, és vissza ne gyere fegyverek nélkül!

* * *

Hastead, Augusta alázatos komornyikja elvette Micky ázott kabátját, és a kandalló közelében akasztotta föl. Micky nem köszönte meg fáradozását. Utálták egymást. Hastead bárkire féltékeny volt, akit Augusta kegyelt, Micky pedig megvetette Hasteadet alázatosságáért. Egyébként sem lehetett soha tudni, hova néz a komornyik sokféle szemével, és ez is idegesítette. Bement a fogadószobába, ahol Augustát egyedül találta. Úgy látszott, a nő örül neki, legalábbis két kézzel fogta Micky jobbját és azt mondta.

– Milyen hideg a kezed.

– Gyalog jöttem át a parkon.

– Bolond gyerek, konflissal kell járni.

Mickynek nemigen futotta konflisra, de Augusta erről nem tudott. Augusta Micky kezét a keblére vonta és elmosolyodott. A mozdulat érzéki volt, de Augusta meglepően úgy tett, mint aki csak ártatlanul melegíteni akarja a másik hideg kezét. Efféle dolgokat gyakran csinált, ha négyszemközt voltak, és Micky általában élvezte. Augusta vagy megfogta a kezét, vagy combjához ért, ő pedig megérintette karját, vállát, a szemébe nézett. Suttogva beszéltek ilyenkor, mint a szeretők, és soha nem ismerték el, hogy most flörtölnek. Mégis mindketten izgalmasnak találták általában, de ma Mickyt túlságosan megrázta az apjával való találkozás.

– Hogy van Seth? – kérdezte, és remélte, az öregember állapota rosszabbodott. Augusta, mint aki megérezte Micky hangulatát, rögtön elengedte kezét, bár csalódottnak látszott.

– Gyere közel a tűzhöz! – mondta, azzal leült és maga mellett

tenyerével az ülésre ütött. Micky leült.

– Seth sokkal jobban van – felelte Augusta. – Akár évekig velünk lehet még. Most már nálunk is lakik. Tea után majd látogasd meg!

– Bizonyosan nyugdíjba kell vonulnia.

– Ennek egyelőre semmi jele. Éppen ma reggel vétózta meg, hogy újabb orosz vasúti részvényeket bocsássunk ki. – A fiú térdére tette a kezét. – Légy türelemmel! Atyád megkapja a fegyvereket.

– Már nem vár sokáig – mondta Micky aggódó hangon. – Jövő héten mennie kell.

– Szóval ezért vagy olyan feszült – állapította meg Augusta. – Te szegény fiú! Bárcsak tehetnék valamit, de ha tudnék mit tenni, már régen megtettem volna.

– Maga nem ismeri az apámat, Augusta – mondta Micky rosszul leplezett kétségbeeséssel. – Amikor itt van, úgy tesz, mintha civilizált ember lenne, de a valóságban barbár. Csak az Isten tudja mit csinál velem, ha kudarcot vallok.

A hall felől hangok érkeztek.

– Valamit el kell mondanom, mielőtt bejönnek a többiek – mondta Augusta gyorsan. – Találkoztam David Middletonnal.

– És mit mondott?

– Udvarias volt, de őszinte. Azt mondta, az a meggyőződése, az öccse halálával kapcsolatban sohasem derült ki a teljes igazság, és egyben megkért, hozzam össze Hugh Pilasterrel vagy Antonio Silvával. Megmondtam neki, mindketten külföldön vannak, és csak az idejét pazarolja.

– Bárcsak az öreg Seth miatti problémát is olyan jól tudnánk megoldani, mint ezt – felelte Micky.

Ekkor belépett Edward Clementinnel, a húgával, aki külsőleg hasonlított Augustára, de nem rendelkezett olyan átható egyéniséggel; s bár fiatalabb volt, anyja női csáberejével sem. Augusta kitöltötte a teát. Micky és Edward arról beszélgettek, mit kezdjenek az estével. Szeptemberben már nincsenek bálok Londonban; az arisztokrácia karácsony után tér vissza, csak a politikusok és feleségeik tartózkodtak a fővárosban. Középosztálybeli szórakozásban azonban nem volt hiány; Edward egy darabhoz vett jegyet.

Hastead egy tál vajas süteményt szolgált föl. Edward egymás után nyelte őket, de Mickynek nem volt étvágya. Megérkeztek a család egyéb tagjai: William, Madeleine, Joseph csúf nővérének férje, Hartshorn őrnagy társaságában. Mindenki a pénzügyi válságról beszélt, de Micky látta, egyikük sem fél: az öreg Seth régen tudta, hogy a válság eljön, és mindent megtett, hogy a Pilaster Bank a lehető legkevésbé legyen ennek kitéve. Sok egyiptomi, perui és török kötvény értéktelenedett el, de az angol kormány- és vasútrészvények csak nagyon kicsit estek.

A vendégek mind egyenként mentek föl meglátogatni az öregembert. Mindegyik azzal a hírrel jött vissza, hogy a bank feje

pompás állapotnak örvend. Micky utolsónak maradt. Fél hatkor látogatott el az elnök szobájába.

Seth Hugh egykori szobájába költözött. A folyosón nővér ült egy széken az ajtó közelében arra az esetre, ha az öreg szólítaná. Micky bement és becsukta az ajtót. Seth éppen ült az ágyban, és az Economist című lapot olvasta.

– Jó napot, Pilaster úr! – mondta Micky. – Hogy érzi magát?

Az öregember kedvetlenül tette félre az újságot, de udvariasan felelt.

– Köszönöm, jól. Hogy van az édesapja?

– Türelmetlenül várja, hogy újra otthon lehessen.

Az öregember nagyon törékenynek látszott, ahogy feküdt a fehér lepedőkön, bőre szinte áttetszően feszült arckoponyáján, orra élesen nyúlt ki arcából, de szemei okosan csillogtak. Látszott, akár tíz évig is elvezetgetné még a bankot. Micky, mintha ebben a pillanatban a papa hangját hallotta volna a fülében: Ki áll az utunkban?

Az öregember gyönge volt. A nővér kiment a szobából.

Eltökélte, végez vele.

Most! Itt az alkalom. Ha megfojtom a párnával, mindenki azt hiszi majd, természetes halállal halt meg.

Micky rosszul érezte magát.

– Mi történt? – kérdezte Seth. – Maga rosszabbul fest, mint én.

– Kényelmesen fekszik, uram? – érdeklődött Micky. – Megigazítom a párnáját, ha megengedi.

– Hagyja csak, egészen kényelmes – felelte Seth, de Micky kihúzta feje alól a nagy pehelypárnát.

Tétován méregette az elnököt. Seth szemében félelem lobbant. Kitátotta száját...

Mielőtt azonban egy hang elhagyhatta volna torkát, Micky a párnával visszanyomta fejét az ágyra.

Seth két karja meglepő erővel ragadta meg Micky zekéjének ujját, mint valami nagy madár karma. Mickynek minden erejét össze kellett szednie, hogy bírjon vele.

Seth egész testében tekergett, lábával rugdalta a levegőt; nem tudott szabadulni, de az ágy veszett nyikorgásba kezdett. Micky megrémült. Más sem hiányzott ebben a helyzetben, mint bejöjjön valaki. Egyetlen megoldás kínálkozott. Micky egész testével az öregemberre feküdt. Eszébe ötlött, a helyzet mennyire hasonlít a nemi erőszakhoz. Legszívesebben hisztérikus kacagásban tört volna ki.

Az ágy lassan elcsöndesedett. Micky még sokáig nem mert moccanni, végül óvatosan fölemelte a párnát, és az öregember fehér, nyugodt arcára nézett, aki behunyt szemmel feküdt. Holtan. Micky a halott mellkasára hajtotta fülét, hallgatózott. Az öregember ekkor kinyitotta szemét és teleszívta tüdejét levegővel. Micky abban a pillanatban lecsapott a párnával. Karja remegett a félelemtől és az undortól, de erősen tartotta a párnát. Hamarosan megszűnt minden

ellenállás.

Micky tudta, ezúttal percekig várnia kellene; de attól tartott, a nővérnek feltűnne a hosszú csönd. Nem jutott eszébe semmi, amit elmondhatna egy halottnak. Annak már mindegy, gondolta, bármit mondhatok neki.

– Köszönöm, jól – mondta Micky fennhangon. – Elég jól. Igazán nem panaszkodhatom. És Ön? Ezt igazán örömmel hallom. Nagyszerű, Pilaster úr. Ön igazán kitűnő színben van, öröm látni.

Nem bírta tovább. Levette a párnát és a szívtájékra helyezte. A test még meleg volt, de már nem dobogott a szív. Fejében ismét megszólalt a papa hangja: – Igen, halott. Takarodj el azonnal! – Mickyt a hányinger kerülgette. Az ágy oszlopába kapaszkodott. Megöltem, gondolta, megöltem. A lépcsőház felől hang hallatszott. Micky az ágyra pillantott. Látta, a párna még az arcán van, és az öregember szemei rémülettel merednek a világba. Fölkapta a párnát.

Ebben a pillanatban kinyílt az ajtó, és belépett Augusta. Végignézett a képen: Micky, kezében a párnával, Seth kimeredt szeme, gyűrt ágynemű, és arca fehér lett, mint a fal.

Micky némán nézett vissza.

Augusta újabb pillantást vetett az öregemberre, aztán Mickyt nézte meg magának, végül megfordult, és becsukta az ajtót. Kivette a párnát Micky kezéből, fölemelte Seth élettelen fejét, s a párnát helyére csúsztatta. Szemét lefogta. Seth úgy festett, mint aki olvasás közben szunnyadt el. Aztán Míckyhez lépett.

– Te reszketsz! – mondta, azzal két kézzel kapott Micky feje után, magához húzta és megcsókolta. Micky is megragadta az asszonyt. Rögtön felizgult, Augusta, kemény férfiasságához dörgölte altestét, s mint a tücsök, amikor hegedül, úgy vonaglott észveszejtő vágyait kielégítendő. Szájába kapta Micky kezét, ráharapott, hogy föl ne kiáltson. Egyszerre jutottak el az élvezet csúcsáig.

Mindez pillanatok műve volt. Utána még egybekapaszkodva zihálták kissé.

Egy idő után Augusta kibontakozott.

– Én a szobámba megyek, te pedig azonnal hagyd el a házat!

– Augusta...

– Szólíts Mrs. Pilasternek.

– Igen.

– Itt semmi sem történt, érted? Semmi.

– Értem.

Augusta lesimította ruháját, megigazította haját, aztán az ajtó felé indult. Határozottsága hatására Micky önkéntelenül is ugrott ajtót nyitni, s az asszony mögött kilépett a folyosóra. A nővér kíváncsian fölnézett.

– Éppen elaludt – mondta Augusta.

– Az jót tesz majd neki – felelte a nővér –, nem is zavarom, hadd aludjon egy órát legalább.

Augusta bólintott. – Az lesz a legjobb.

HATODIK FEJEZET

1879

Hugh hat év után tért vissza Londonba. Ezalatt a hat év alatt a Pilaster vagyon megkétszereződött, s ezt a család nem kis részben neki köszönhette. Bostonban óriási pénzügyi sikereket könyvelt el a cég. A polgárháború után Amerika élénk kereskedelmet folytatott a tengerentúli országokkal, és Hugh révén a Pilaster Bank e kereskedelem finanszírozásából jócskán kivette a részét. Ezt követően rávette a partnereket, hogy bocsássanak ki részvényeket és kötvényeket. A háború után mind a kormányzáshoz, mind az üzleti élethez készpénz kellett, amelyet a Pilaster Bank ilyetén módon biztosítani tudott. Végül Hugh megismerte a vasúti részvények nehezen áttekinthető világát, fölismerte bennük a megbízható vállalkozást. Joseph bácsi először óvatosan állt a dologhoz, emlékezett az 1873-as New York-i válságra; de Hugh is örökölte a Pilasterek óvatos és konzervatív jellemét, s csak jó befektetést ajánlott. Ítélőképessége csalhatatlannak bizonyult. Az amerikai üzleti életben a kereskedelmi vállalkozások terén első helyen állt a Pilaster Bank. Hugh évi ezer fontot keresett, de tisztában volt vele, jóval többet ér ennél.

Liverpoolban a Pilaster Bank helyi fiókjának vezető titkára fogadta, akivel az elmúlt években szinte hetente váltott üzleti táviratot, de személyesen még soha nem találkoztak. Így, miután sikerült egymást azonosítaniuk, a liverpooli banktisztviselő így kiáltott fel:

– Jóságos ég! Nem is tudtam, hogy ilyen fiatal, uram! – Amivel igencsak megörvendeztette Hugh-t, aki ma reggel talált először ősz szálat koromfekete hajában. Huszonhatodik évét taposta.

Vonattal ment Folkestone-ig, Londonban ki sem szállt. A bankban gondolhatták volna úgy, hogy először ott kell megjelennie. Hugh-t nem érdekelte, mit gondol a bank. Hatévi távollét után édesanyját akarta látni.

Mikor végre megérkezett, látta, anyja még mindig gyönyörű asszony, és még mindig feketében gyászol. Dotty közben betöltötte a tizenkettőt. Alig ismert bátyjára, és mindaddig félénk maradt, mígnem Hugh a térdére ültette és emlékeztette, milyen rosszul hajtotta össze ingeit annak idején, az indulás napján.

Hugh valósággal könyörgött anyjának, költözzön másik, nagyobb házba; a fizetéséből könnyen fizetheti a lakbért. Anyja azonban nem akart költözni. Takarékoskodj, mondta a fiának, gyújts tőkét! Annyit

mégis elfogadott, hogy Bullné, a korosodó házvezető mellé még egy cselédet fogadjanak.

Másnap a holborni állomásra érkezett. London e külvárosában nemrégen új, hatalmas szállodát építtetett egy vállalkozó, aki bízott benne, a vasútállomás környéke a tehetős angolok forgalmas találkozóhelye lesz útban Nizzába vagy Szentpétervárra. Hugh nem fektetett volna pénzt ebbe a vállalkozásba, mert úgy érezte, a vasútállomást csak a külvárosban élő hivatalnokemberek használják majd munkába menet.

Tiszta, tavaszi reggel volt. Hugh gyalogszerrel haladt a Pilaster Bank felé. Hat év alatt szinte elfelejtette, milyen füstös a londoni levegő. A bank előtt megállt, szemügyre vette a fellengzős homlokzatot. A társakkal közölte, hat év után szeretne hosszabb időt tölteni otthon a családjával. A valóságban azonban más, szenzációsabb oka is volt. Javaslatot hozott, melynek lényege az a törekvő elképzelés volt, hogy a Pilaster Bank egyesüljön a New York-i Madler és Bell bankházzal. Az új céget *Madler, Bell és Pilaster* névvel jegyeznék. A fúzió roppant pénzeket hozna a banknak, megkoronázná Hugh Amerikában kifejtett munkáját. Visszatérhetne Londonba, így véget érne hosszú száműzetése. Idegesen megigazította nyakkendőjét, aztán bement.

A földszinti hall, ami gyerekkorában olyan nagy hatást gyakorolt rá, most megkopottnak tűnt. Ahogy fölfelé indult a lépcsőn, Mulberry úrral találkozott, egykori főnökével. Mulberry megörült a találkozásnak.

– Hugh! Végképp visszajött?

– Remélem – válaszolta Hugh, míg kezet ráztak. – Hogy van Mrs. Mulberry?

– Köszönöm kérdését, kiválóan.

– Adja át üdvözletem! Hát a három gyerek?

– Már öten vannak, mind igen jó egészségben, hála Istennek.

Hugh-ban felmerült, hogy Mulberry úr esetleg tudhatja a választ egy kérdésére.

– Mondja csak, Mulberry úr, itt volt már maga, amikor Joseph bácsit megválasztották tagnak?

– Itt, hogyne. Huszonöt éve lesz annak júliusban.

– És a bácsikám volt akkoriban...

– Huszonkilenc.

– Köszönöm.

Hugh fölment a lépcsőn, s belépett a társak szobájába. Mind a négyen ott voltak. Joseph az elnök asztalánál ült. Megöregedett időközben. Hartshorn őrnagy piros orral ült a kandalló előtt, és a Timest olvasta. Samuel bácsi elegánsan, mint mindig, éppen egy szerződést méregetett összevont szemöldökkel. William is tulajdonos lett harmincegy éves korára. Jelenleg íróasztalánál ült, és füzetébe jegyzetelt valamit. Samuel kelt fel először.

– Kedves fiam! – kiáltotta, és kezét nyújtotta Hugh-nak. – Milyen remekül nézel ki!

Hugh mindenkivel kezet fogott, és elfogadott egy pohár száraz cherryt. Leült, közben végignézett a holt elnökök olajfestményein.

– Hat évvel ezelőtt – mondta emlékezve –, ebben a szobában adtam el százezer fontnyi orosz kormánykötvényt Lord Liversedge-nek.

– Nagyon jól emlékszem – felelt Samuel.

– Azon a százezer fonton ötpercentes kamattal még mindig többet keresett, mint amennyit nekem adott fizetségként nyolc év alatt, mióta beléptem.

– Remélem, nem fizetésemelést kérsz? – kérdezte Joseph ingerlékenyen. – Az egész cégben messze neked van a legnagyobb fizetésed.

– Leszámítva a társakat.

– Ez csak természetes, nem?

Hugh már látta, rosszul fogta meg a dolgot. Túl hebehurgyán, mint mindig.

– Nem kérek fizetésemelést – mondta –, ezzel szemben szeretnék egy javaslatot előterjeszteni.

– Akkor foglalj helyet, és mesélj nekünk! – Ezt természetesen Samuel bácsi mondta.

Hugh leült, letette a poharát anélkül, hogy belekóstolt volna. Összeszedte gondolatait. Fontos lenne javaslatának elfogadtatása. Ez lenne Hugh számára nem csupán amerikai ténykedésének koronája, de egyben elismerése a nehézségek fölött aratott győzelemnek. A fúzió egy csapásra több üzletet hozna a banknak, mint amennyit a társak. Ha a javaslatot elfogadják, Hugh sem maradhat alkalmazotti státusban. Be kell venni társnak.

– Boston már nem központja az amerikai pénzvilágnak, New York vette át ezt a szerepet. Helyes lenne, ha az irodát is ott tartanánk fent. De a dolognak van egy hátulütője. Amerikában sok sikeres üzletet kötöttünk közösen a Madler és Bell bankházzal, s ha New Yorkba költözünk, versenyben leszünk velük.

– Nekem semmi kifogásom a verseny ellen – jegyezte meg Hartshorn őrnagy, aki ritkán beszélt. Ha mégis megtette, csakis közhelyek közlésére szorítkozott.

– Lehet – felelte Hugh. – Nekem azonban van egy jobb ötletem. Észak-amerikai fiókunk egyesülhetne a New York-i bankházzal.

– Egyesüljünk? Hogy érted ezt? – kérdezte az őrnagy.

– Alakítsunk egy közös vállalkozást. Nevezzük el *Madler, Bell és Pilaster*-nek, legyen egy iroda New Yorkban és egy Bostonban.

– És hogyan működne?

– A kereskedelmet közösen finanszírozná a két ház, és megosztanánk a hasznot. A Pilaster Bank lehetőséget kapna részt venni minden új részvény és kötvény kibocsátásában. Ezt én irányítanám Londonból.

– Nekem nem tetszik a dolog. Olyan, mintha más kezébe kerülne a gyeplő.

– Hadd mondjam végig! A Madler és Bell minden európai érdekeltségét átadja nekünk.

Joseph meglepetésében horkantott egyet.

– Ez komoly összeg lehet.

– Évi ötvenezer font bankjutalékban.

– Uramatyám! – mondta Hartshorn elhűlve.

De mindannyian elképedtek. Közös vállalkozásban soha nem vettek még részt, ilyen újító javaslatot sem vártak volna valakitől, aki még nem társ; de évi ötvenezer fontnyi jutaléknak nem tudtak ellenállni.

– Erről nyilván tárgyaltál velük – mondta Samuel.

– Igen. Madlernek nagyon tetszett az elgondolás, és a társának is, John James Bellnek.

– Te pedig Londonból felügyelnéd az üzletet – szólt William.

Hugh megértette, William vetélytársat lát benne, aki háromezer mérföld távolságban kevésbé lenne veszélyes.

– Miért ne? – válaszolta Hugh. – Végül is a pénz Londonból származik.

– És mi lenne a státuszod?

Hugh szerette volna a végére hagyni ezt a kérdést, de kitérni sem akart előle.

– Madler és Bell csakis egy társtulajdonossal akar majd dolgozni.

– Még túl fiatal vagy – jelentette ki nyomban Joseph.

– Huszonhat éves vagyok. A bácsikám huszonkilenc éves korában lett társ.

– Három év nagy idő.

– Ötvenezer font pedig nagy pénz – felelte Hugh élesen, de rögtön meg is bánta. Tudta, nem szabad erőszakoskodnia, mert ha sarokba szorítja őket, már dacból sem engednek. Ezért békülékenyebb hangon folytatta. – Persze, sok mindent meg kell fontolni. Talán kimegyek, és visszajövök később.

Samuel diszkréten bólintott. Hugh az ajtóhoz ment és megfordult. Samuel bácsi azt mondta:

– Akárhogy is döntünk, azt hiszem, remek javaslattal állítottál be. Ebben valamennyien egyetértünk.

Szigorúan nézett körül. Mindenki bólintott, Joseph pedig azt morogta:

– Hogyne, hogyne!

Hugh nem volt benne biztos, bánkódjon-e, amiért nem fogadták el rögtön az ötletét, vagy örüljön, mert nem vetették rögtön el. Nem sok jót sejtett, de nem tehetett többet annál, amit eddig tett.

– Köszönöm – mondta, és kiment.

Aznap délután négy órakor South Kensingtonban állt, Augusta sajátos háza előtt. Az eltelt hat év alatt a piros téglák megfeketedtek a londoni koromtól, de a tetőpárkányt benépesítő szobrok még megvoltak, beleértve a vitorlás hajó szobrát is. És még Amerikára mondják, hogy ízléstelen, gondolta Hugh.

Anyja leveleiből tudta, Joseph és Augusta egyre növekvő vagyonuk

egy részét ingatlanba fektették; vettek Skóciában egy kastélyt, Buckingham megyében pedig egy nagyobb kúriát. Augusta szívesen eladta volna a kensingtoni házat is, hogy a legelőkelőbb negyedbe, a Mayfairbe költözzenek, de a férje ez egyszer a sarkára állt: ő itt is jól érzi magát, mondta, s nem mozdulna a herkópáternek sem.

A ház sok emléket elevenített föl. Itt szenvedett Augusta zsarnoksága alatt, itt udvarolt Florence Stalworthynek, itt vágta orrba Edwardot, itt szeretkezett Maisie-vel. E legutóbbi emlék keltette a legtöbb fájdalmat. Az elmúlt hat évben nem múlt el nap anélkül, hogy Maisie-re ne gondolt volna. De semmit sem tudott a lány sorsáról. A család csak Augusta elbeszélésére emlékezett, nem a valóságra. Szerinte az történt, hogy Tobias Pilaster félkegyelmű fia szajhát hozott a házba, s amikor Edward rajtakapta, verekedni kezdett. Legyen, ahogy akarják, emlékezzenek, amire akarnak, akkor is el kell ismerniük, ő is Pilaster, ő is bankár, s előbb-utóbb be kell venniük az üzletbe társnak.

Vajon mennyit változott hat év leforgása alatt a család? Hugh édesanyja hetente írt fiának, így a főbb hírekkel tisztában volt. Tudta, Clementine jegyben jár, és hamarosan férjhez megy, Beatrice-nek kislánya született, de Hugh még annyi mindenre volt kíváncsi. Samuel bácsi még mindig a titkárával él? Augusta néni még mindig olyan zsarnok, vagy a kor nyugodtabb nővé tette? Vajon Edward megállapodott, megnősült-e, vagy még mindig folytatja kicsapongó életmódját? Es Micky Miranda? Elvette-e a belé szerelmes hölgyek egyikét?

Hugh az ajtóhoz lépett, és kopogtatott a ház ajtaján.

Hastead nyitott ajtót, a lakájlelkületű komornyik, sokfelé tekintő szemeivel, ő nem sokat változott.

– Jó napot, Hugh úr! – mondta jeges hangon, mutatva ezzel, hogy Hugh a házban még mindig kegyvesztettnek számít. Hastead mindig úrnője hangulatának megfelelően üdvözölte az érkezőket.

Hugh az előszobán keresztül a hallba jutott, ahol a Pilaster család végzetének három asszonya várta, mint fogadóbizottság, Augusta, negyvenhét éves korában még mindig lenyűgöző termetével, klasszikusan metszett arcán büszke tekintettel, kicsit talán kövérebben, mint annak előtte; Clementine úgy festett, mint Augusta vékonyabb kiadásban, de jóval kevésbé szemrevaló; és Madeleine néni, tespedt termetével és karvalyorrával, kék ruháján csipkeszegéllyel.

Hugh összeszorította a fogát, és mindegyik nőt csókkal üdvözölte.

– Remélem, Hugh – mondta Augusta, aki szerette, ha körülötte mindenki tudta a helyét –, hogy külországi tapasztalataid bölcsebb fiatalemberré tettek.

– Azt hiszem, a korral valamennyien érettebbek leszünk, nénikém – felelte Hugh, és örömmel látta, Augusta elvörösödik haragjában.

– Valóban – szólt Augusta fagyosan.

– Hugh – mondta Clementine –, bemutatom a vőlegényemet. Sir Harry Tonks.

Hugh kezet rázott a fiatalemberrel, aki mindenképpen túl fiatalnak látszott ahhoz, hogy lovag legyen, így a Sir megnevezés nyilván származása jogán jár neki. Hugh őszintén sajnálta, amiért elveszi Clementine-t, aki jóllehet nem volt olyan elviselhetetlen, mint az anyja, de közel járt hozzá.

– Milyen útja volt? – kérdezte Harry udvariasan.

– Gyors. Rendkívül gyors. Az új gőzössel jöttem. Az egész út csak egy hétig tartott.

– Nahát! Nagyszerű, igazán nagyszerű.

– Az ország melyik részébe való, Sir Harry? – kérdezte Hugh.

– Dorsetshire-be – felelte Sir Harry. – A bérlőim főleg komlót termesztenek.

Dzsentri, gondolta Hugh. Ha van egy csöpp esze, eladja a birtokát, és a pénzt a Pilaster Bankba fekteti. Nem úgy fest persze, mint akinek van egy csepp sütnivalója, de talán befolyásolható. A Pilaster család hölgy tagjai párválasztásukban a befolyásolható férfiakat részesítették előnyben. Harry, bár fiatalabb volt, Hartshorn őrnagyra emlékeztetett. Öregkorára majd morgós, haragvó férfiak lesznek, de sohasem fognak föllázadni.

– Gyere a fogadószobába – mondta Hugh-nak Augusta –, mindenki látni szeretne.

Hugh követte nagynénjét, de a küszöbön megtorpant. Az ismerős helyiség berendezése teljesen megváltozott, a japán bútorok eltűntek. Helyettük a szobában minden virágmintás lett. A szőnyegen nagy sárga margaréták, a falakon vörös rózsák futottak föl, a függöny pipacsmintás volt, és rózsaszín krizantémok ékesítették a szófa, a székek és a zongora selyemtakaróját.

– Átrendezte a szobáját – jegyezte meg Hugh fölöslegesen.

– Ez mind William Morris üzletéből származik. Ez a legfrissebb divat – tette hozzá Clementine.

– Azt a szőnyeget ki kell cserélni – mondta Augusta, az örök elégedetlen –, a színe nam passzol a szobához.

A szobában ott ült a család nagyobbik része. Mindenki látni akarta Hugh-t. Annak idején leszerepelve távozott Amerikába, és mindenki azt várta, kudarcot vall. De győztesként tért haza, s most összesereglett a család, hogy a történtek fényében újra megnézze magának.

Először Edwarddal fogott kezet. Edward most volt huszonkilenc éves, de többet mutatott; elhízott, és arca elárulta, hogy haspók. – Szóval visszajöttél – szólt, és mosolyogni próbált, de csak vicsorognia sikerült.

Micky Miranda Edward mellett állt, szokott makulátlan eleganciájával, jóképűen, magabiztosan.

– Szervusz Miranda – üdvözölte Hugh. – Még mindig a córdobai követ mellett dolgozol?

– Én vagyok a córdobai követ – felelte Micky.

A válasz valahogyan nem lepte meg Hugh-t. Örömmel vette észre Rachel Bodwint, régi kedves barátját. Rachel nem volt soha szép lány, de az elmúlt években megasszonyosodott.

– Hello, Rachel. Mit csinál mostanában?

– A nők ingatlantulajdonára vonatkozó törvény megváltoztatásáért harcolok – felelte Rachel és hozzátette: – Bár a szüleim jobb szeretnék, ha férjért harcolnék.

Hugh-nak eszébe jutott, milyen őszinte volt Rachel mindig. Ezt érdekesnek találta, de úgy gondolta, sok, egyébként behálózható agglegény ijesztő jelenségnek vélné. A férfiak a félénk nőket kedvelték, s nem szerették, ha választottjuk túlságosan okos.

Míg Rachellel csevegett, az jutott eszébe, vajon Augusta még mindig össze akarja-e hozni őket. Nem mintha számítana, mert Rachel csak egyetlen emberrel szemben tanúsított ilyen értelmű érdeklődést, s ez az ember Micky Miranda volt. Még most is ügyelt, nehogy Micky kimaradjon a társalgásból. Hugh sohasem értette, miért bomlanak a lányok Mickyért, és ennél is jobban meglepte, hogy Rachel minden okossága ellenére belehabarodott, amikor látnivaló, hogy egy senkiházi.

Továbblépett, üdvözölte Williamet és a feleségét. Beatrice melegen viszonozta az üdvözlést. Talán még sincs annyira Augusta hatása alatt, mint a Pilaster család nőtagjai általában.

Hastead lépett be, és ezüsttálcán borítékot nyújtott át.

– Most érkezett – jelentette. – Egy inas hozta.

Hugh kibontotta a borítékot, és kivett belőle egy papírszeletet:

Mrs. Solomon Greenboume meghívja önt ma este vacsorára.

Mindenképpen gyere el!
Solly

Hugh örült a meghívásnak. Vajon a Pilaster család miért nem tud olyan könnyedén és szeretetteljesen élni, mint Solly? Miért van, hogy a metodisták annyival feszültebbek, mint a zsidók? Ugyanakkor meglehet, gondolta, a Greenbourne családnak is megvannak a saját feszültségei, amelyről ő nem feltétlenül tud.

– Az inas választ vár, Hugh úr – mondta Hastead.

– Mondja meg neki, tolmácsolja üdvözletemet Mrs. Greenbourne-nak, és a meghívást örömmel fogadom.

A komornyik meghajolt és visszavonult.

– Édes Istenem, Solomon Greenbourne-éknál vacsorázol? Hiszen ez csodálatos! – mondta Beatrice lelkesen.

– Én nem várok tőle semmiféle csodát – felelte Hugh, aki meglepődött Beatrice lelkesedésén. – Solly meg én együtt jártunk iskolába. Mindig kedveltük egymást, de eddig még nem hallottam volna, hogy kitüntetésszámba menne, ha valakit vacsorára hív.

– Pedig az – felelte Beatrice.
– Solly telivér feleséget vitt a házhoz – magyarázta William. – Az asszony szereti a társaságot, náluk vannak a legjobb bálok Londonban.
– A walesi herceggel is gyakran találkoztak – tódította Beatrice tiszteletteljesen. Harry azonban elhallotta felesége hanghordozását, és neheztelően szólt;
– Nem is tudom, mi lesz az angol társadalommal, mikor a trónörökös szívesebben mulat zsidók, mint keresztények társaságában.
– Ami engem illet – jelentette ki Hugh – sohasem értettem, az emberek miért nem kedvelik a zsidókat.
– Ami engem illet, ki nem állhatom őket – felelte Harry.
– Miután azonban bankárcsaládba nősülsz, a jövőben elég sokkal kell majd találkoznod.
Harryn enyhe sértettség tükröződött.
– Augusta nem nézi jó szemmel az egész társaságot, sem a zsidókat, sem a keresztényeket – vetette közbe William. – Úgy tűnik, erkölcsiségük kifogásolható.
– Nem hívják meg Augustát a báljaikra? – kérdezte Hugh.
Beatrice elnevette magát, William pedig így válaszolt:
– Természetesen nem!
– Nos – szólt Hugh –, most már alig várom, hogy találkozhassak Greenbourne-néval.

* * *

A Piccadillyn egymást érték a paloták. Nyolc órakor, a hideg januári estében a széles úton konflisok és kocsik haladtak, és a gázlámpáktól megvilágított járdán frakkos urak, bársonykabátos és szőrmegalléros hölgyek keveredtek mind férfi, mind női prostituáltakkal.
Hugh morfondírozva sétált. Augusta békíthetetlenül rosszakaratú volt iránta, hiába táplált magában titkos reményt, hogy a korral jobbindulatú lesz; még mindig matriárcha; aki ellenszegül, a családnak szegül ellen.
A bankban sokkal jobb a helyzet, mert az üzleti életben objektívebb az elbírálás. Augusta néni ugyan nyilván itt is kerékkötője előmenetelének, de legalább neki is több az esélye megvédenie önmagát. Augusta néni jól értett ahhoz, hogy családtagjait dróton rángassa, a bankszakmához viszont egyáltalán nem konyított. A helyzet tehát rosszabb is lehetne, tette hozzá gondolatban Hugh, aztán felvidult az előtte álló este gondolatára.
Amikor Hugh Amerikába ment, Solly apja házában lakott, mely a Green Parkra nézett. Solly ma már saját házzal rendelkezik, nem messze apjáétól. Nem is sokkal kisebb, mint amaz. Hatalmas ajtón lépett be a hallba, melynek falát zöld márvánnyal burkolták. Megállt és megbámulta a lépcsőt, mely fekete és narancsszínű márványból készült. Solly felesége, ha másban nem is, de ennyiben már hasonlított

Augustára: egyikük sem hitt a szerénységben.

A hallban egy komornyik és két inas fogadta. A komornyik elvette kalapját, és rögtön átnyújtotta az egyik inasnak. A másik inas fölvezette a lépcsőn. A lépcsőfordulóban nyitott ajtón át a bálterembe pillanthatott. Aztán az inas bevezette a fogadószobába.

Hugh-nak kevés érzéke volt a lakáskultúrához, de most azonnal fölismerte XVI. Lajos gazdag, különleges stílusát. A mennyezeten stukkó, a székek és asztalok aranyozott lába oly vékony, hogy az ember nem mert ráülni. Minden sárga, narancssárga, arany és zöld. Sok ember ízléstelennek tartotta volna irigységét ígyen palástolva, Hugh azonban inkább érzékinek látta. Olyan szobában találta magát, amelynek hihetetlenül gazdag tulajdonosai vannak.

A fogadószobában nem volt egyedül. Több vendég is érkezett, és most cigarettázva és pezsgőzve álldogáltak. Hugh-nak ez is újdonság volt: még sohasem látta, hogy fogadószobában dohányozzanak. Amikor elment, ez még nem volt szokásban. Solly egy csoporttal diskurált, amikor meglátta Hugh-t. Azonnal hozzásietett.

– Pilaster, milyen kedves, hogy eljöttél. Hogy vagy, öregfiú?

– Hugh látta, Solly az évek során kissé társaságibb lénnyé vált. Még mindig dagadt volt és pápaszemes, frakkjának fehér mellényén még mindig valami ételfolt virított, de jobbkedvű volt, mint valaha, és Hugh úgy érezte, boldogabb is.

– Nagyon jól, Greenbourne, köszönöm – felelte Hugh.

– Tudtam, hogy így lesz. Figyelemmel kísértem ám a pályádat! Vajha a mi bankunknak ilyen embere lenne Amerikában. Hallottam ám azt is, óriási fizetést kapsz a családtól. De meg is érdemled.

– Te meg elmerültél a társasági életben, mint hallom.

– De nem magamtól. Tudod, megnősültem. – Azzal megérintette egy alacsony nő fehér hátát, aki zöld ruhában, háttal állt.

– Kedvesem, ugye emlékszik Hugh Pilasterre, öreg barátomra? – Az asszony befejezte, amit mondott, csak azután fordult meg igen lassan.

– Hogyne emlékeznék rá – mondta. – Hogy van Pilaster úr?

Hugh álla leesett. Úgy bámult az asszonyra, mint aki jelenést lát. Solly felesége Maisie volt.

* * *

Augusta a fésülködőasztalánál ült, s nyakába fűzte a gyöngysort, amelyet estélyein rendszerint viselt. Ez volt legdrágább ékszere. A metodisták ellenezték a drága díszekkel való kérkedést, és a takarékos Joseph számára ez kiváló ürügy volt az ékszervásárlás megtagadására. Ha rajta múlott volna, Augusta a házat sem dekorálhatja újabb és újabb stílusokban olyan gyakran; de ez ügyben Augusta nem kérte ki a véleményét. Végül hagyta az asszonyt, csak ahhoz ragaszkodott, az ő szobáját hagyja békén.

Augusta elővette ékszerdobozából azt a gyűrűt, melyet Strang adott

neki harminc évvel azelőtt. Ujjára húzta, mint annyiszor, ajkához emelte, megcsókolta. Anyja annak idején azt mondta: küldd vissza a gyűrűt, és felejtsd el! A tizenhét éves Augusta pedig így válaszolt: már visszaküldtem és el fogom felejteni. Hazudott. A gyűrűt Bibliája gerincében tartotta, és sohasem felejtette el Strangot. Ha a szerelme nem lehet övé, tökélte akkor el magát, minden más az övé lesz, amit a szerelem mellett Strangtól még kaphatott volna. Hogy nem lehet Strang grófné, ebbe már évekkel ezelőtt beletörődött. De valamilyen rang kell. És miután Joseph-nek nincs, szerezni kell neki egyet.

Évek óta gondolkodott már ezen a problémán. Tanulmányozta a nemességre emelés működését, sok álmatlan éjszakán feküdt hajnalig az ágyban, tervét dédelgetve és stratégiáját finomítva. Most úgy érezte, körülbelül eljött az idő, mikor cselekedni kell. A ma esti vacsorán három ember is jelen volt, akinek kulcsszerepet szánt abban, hogy Joseph-nek az uralkodó grófi címet adományozzon.

Fölvehetné a Whitehaven gróf nevet. Whitehaven az a kikötőváros, amelyben négy nemzedékkel ezelőtt a Pilaster Bank megalapította a vagyonát. Amos Pilaster, a legendás ős minden pénzét kockára tette a rabszolga-kereskedelemben, de miután ez a befektetés busásan megtérült, humánusabb tárgyakkal folytatta a kereskedelmet: Lancashire-ből gyapjút és kalippót szállított Amerikába. A család londoni házát már így is Whitehaven House-nak hívták. Ha Augusta sikerrel jár, hamarosan grófnő lesz belőle. Grófnő! Elképzelte, ahogy Joseph karján belép egy fogadószobába, és a komornyik fennhangon jelenti: Whitehaven grófja és grófnője. Önkéntelenül elmosolyodott. Látta maga előtt Joseph-et, amint a Lordok Házában szűzbeszédjét tartja a pénzpolitikáról, s a többi főnemes tisztelettel figyeli. A boltban lady Whitehavennek szólítják majd, és mindenki odafordul, hogy megnézze.

Pontosan tudta, mit kell tennie, mindazonáltal nyugtalan volt. A kilenckoronás címert nem egészen úgy adták el, mint egy szőnyeget. Nem lehetett azt kérdezni, mibe kerül. Mindent célzásokkal kellett megoldani. Ma este minden józanságára szüksége lesz. Egy rossz lépés, és minden terve kártyavárként omolhat le. Augusta azonban bízott emberismeretében. Egy szobalány kopogott, majd benyitott.

– Hobbes úr megérkezett, asszonyom – mondta.

Hamarosan ladynek kell szólítania, gondolta Augusta. Eltette Strang gyűrűjét, fölkelt, és az összekötő ajtón Joseph szobájába lépett. Férje frakkban üldögélt a vitrin mellett, melyben ékkővel díszített tubákosszelencéit őrizgette. Kivett egyet-egyet, megnézte a gázlámpa fényében, aztán újra visszatette. Vajon szóba hozzam-e Hugh-t, gondolta Augusta.

Továbbra sem állhatta a fiút. Hat évvel ezelőtt kellemes érzéssel töltötte el a tudat: mindörökre megszabadultak tőle. De most ismét itt van, hogy teljesítménye fényében Edward fakónak tűnjön. Ezt pedig nem tűrhette. A fáma szerint esetleg beveszik társnak, ezt pedig

végképp nem tűrhette. Régen eldöntötte magában, idővel Edward lesz az elnök, tehát természetesen szó sem lehetett Hugh előmeneteléről.

Érdemes ennyit izgatnia magát? Talán hagyni kéne Hugh-t a bankszakmában. Edward csinálhatna mást is, politikus lehetne. És mégsem, mert ebben a családban a bank volt a központ, és aki kivált, mint annak idején Tobias, rossz véget ért. A bankban gyűlt a pénz, a bankban volt a család ereje. A Pilaster Bank egy uralkodót megbuktathatott, ha nem adott kölcsönt; politikusok között kevesen rendelkeznek ezzel a képességgel. Az azonban mégiscsak elviselhetetlen jövő, melyben Hugh, mint elnök nagyköveteket hallgat meg, a kencellárral kávézik, a család hierarchiájában pedig első helyre kerül. Tönkre kell valahogy tenni, de most már nehezebb lesz. Hugh idősebb, bölcsebb, megdolgozott magas pozíciójáért. Türelmesen és szorgalmasan dolgozott hat évig, hogy hírnevét tisztára mossa. Mit lehet itt kezdeni?

Augusta úgy döntött, most nem beszéli meg a dolgot Joseph-fel. Azt akarta, az estélyen jó hangulatban legyen.

– Maradjon még, ha akar, csak Arnold Hobbes érkezett meg.

– Akkor egy pár percig még maradok.

Augustának kapóra jött, hogy néhány percig négyszemközt beszélhet Hobbesszal.

Hobbes a Fórum című politikai lapnak volt a főszerkesztő-je. Az újság általában a konzervatív párt mellett foglalt állást, amelyet az arisztokrácia és az egyház támogattak a liberális párttal szemben, amely az üzletemberek és a metodisták eszméit képviselte. A Pilasterek metodista üzletemberek voltak, de jelenleg a konzervatív párt volt uralmon.

Eddig csak egyszer találkoztak. Augusta föltételezte, Hobbes meglepődik a meghíváson, de bízott benne, örül is majd neki. Ritkán járhat ennyire gazdag emberek házába.

Hobbes különös helyzetben volt. A lapot sokan olvasták, és főszerkesztője véleménye hatalomnak számított. Ugyanakkor Hobbes szegény volt, mint a templom egere, mert a lapkiadáson nem keresett pénzt. Az ilyesmi persze kínos, de Augusta tervéhez pontosan erre volt szükség. Aki hatalommal rendelkezik, de pénze nincs, rendszerint megvesztegethetőnek bizonyul, kivéve, ha elvei vannak. Ez roppant kellemetlen lenne. De Augusta úgy ítélte, a főszerkesztőnek ebben az értelemben nincsenek elvei. Azért idegesen állt meg egy pillanatra a fogadószoba ajtaja előtt. Nyugalomra intette magát, aztán benyitott.

Hobbes azonnal fölállt, üdvözölte a háziasszonyt. Ideges, jó eszű ember volt, mozdulatairól egy madár jutott az ember eszébe. Frakkja legalább tíz éve készült. Augusta az ablakmélyedésbe vezette, hogy párbeszédük bensőségesebb legyen.

– Mondja, mi rosszat tett egész nap? – kérdezte játékosan. – Megtámadta Gladstone-t? Aláásta indiai politikánkat? Esetleg katolikusokat becsmérelt?

– A glasgow-i bankról írtam egy cikket – felelte Hobbes, és homályos szemüvegén keresztül Augustára tekintett.

– Arról a bankról, amelyik tönkrement nem is olyan rég? – kérdezte Augusta és összeráncolta szemöldökét.

– Pontosan. Sok skót szakszervezet tönkrement.

– Erről hallottam valamit – felelte Augusta. – A férjem mindig is azt mondta, hogy a glasgow-i bankba nem szabad betenni pénzt.

– Nem értem ezt – kiáltott fel Hobbes izgatottan. – Többen tudták, a bank tönkre fog menni. Nem tesznek semmit, míg tényleg tönkre nem megy, és sok ezer ember el nem veszti azt a néhány fillért, amit öreg napjaira összekuporgatott.

Ezt Augusta nem értette. Azt azonban tudta, mit akar, és a beszélgetés jelenlegi állapota alkalmasnak mutatkozott arra, hogy saját mondanivalója felé terelgető megjegyzést tegyen.

– Talán a kereskedelem és a kormány világa túl távol esnek egymástól.

– Biztos vagyok benne. Ha az üzletemberek és az államférfiak között szorosabb lenne a kapcsolat, sok ilyen katasztrófa válna elkerülhetővé.

– Talán főszerkesztő úr is szívesen vállalna néhány cégben igazgatói állást...

– Nyilván megfontolnám – felelte Hobbes, aki nem egészen értette, mi történik.

– Tudja, az itt szerzett tapasztalatokat különösen hasznosnak találhatja majd, amikor lapjában a kereskedelemről ír.

– Semmi kétség.

– Az ilyesmiért persze tiszteletdíj jár, úgy egy-kétszáz évente.

Hobbes szeme kigyúlt, neki ez nagyon sok pénznek tűnt.

– Persze a kötelezettségek hasonlóan enyhék.

– Roppant érdekes elgondolás – jelentette ki Hobbes, és nagyon igyekezett, nehogy meglátszódjon rajta az izgalom.

– A férjem el tudná intézni, ha önt érdekelné. Szinte állandó kötelessége igazgatótanácsi tagokat javasolni azokba a cégekbe, melyekben családunk érdekelve van. Gondolja át és mondja meg nekem, megemlítsem-e neki ezt a lehetőséget.

– Igen... nagyon helyes. Át fogom gondolni.

Eddig megvolnánk, gondolta Augusta, de a dolog könnyebbik része fölmutatni a csalit. Rá is kell harapnia. Elgondokodva folytatta tehát:

– Ugyanígy helyesnek látnám azt, ha több üzletember szolgálná a hazát a Lordok Házában.

Hobbes kissé összehúzta szemét, és Augusta megsejtette, a férfi fölfogta az alku lényegét.

– Nem kétséges – felelte Hobbes.

– A parlament mindkét házának csak javára válna a sikeres üzletemberek tudása és bölcsessége, főként, amikor a nemzet pénzügyeiről tárgyalnak. Mégis – tette hozzá sóhajtva – valami különös előítélet miatt őfelsége üzletembernek még soha nem adományozott

főnemesi címet.

– Ezzel teljesen egyetértek. A kereskedők, gyárosok és bankárok teszik az országot gazdaggá, sokkal inkább, mint a földbirtokosok vagy a papság. Mégis az utóbbiakat emelik rangra, míg azok, akik valóban megérdemelnék, hoppon maradnak.

– Talán írjon egy cikket erről a kérdésről is. A lapja a múltban is hasonló eszmék bajnokaként jelentkezett, korszerűsíteni akarta az ősi hagyományokat.

Augusta legmelegebb mosolyával jutalmazta az újságírót. Ezzel le is tette kártyáit az asztalra. Hobbes tisztán látta, mi az ára az igazgatótanácsi kinevezésnek. Mit fog most tenni? Megmerevedik, megsértődik? Kifejti, hogy nem ért egyet? Sértetten elvonul? Vagy mosolyogva mond nemet? Akkor kénytelen lesz valaki mással próbálkozni. Hobbes azonban hosszan hallgatott.

– Igaza lehet – mondta végül, és Augusta megkönnyebbülést érzett. – Talán valóban írok egy cikket. Szorosabb kapcsolat kereskedelem és kormány között.

– Főnemességet az üzletembereknek – tette hozzá Augusta.

– És igazgatósági tagság a zsurnalisztának – jegyezte meg Hobbes.

Augusta érezte, jobb, ha nem megy tovább, mert ha nyíltan kimondja a dolgot, Hobbes megalázottnak érezheti magát, mely esetben nem tenne semmit. Különben is meg volt elégedve eddigi eredményével, s már éppen más témára tért volna, amikor újabb vendégek érkeztek.

Velük egy időben Joseph is megjelent. Néhány pillanattal később pedig Hastead jött be és így szólt:

– A vacsora tálalva van, uram.

Augusta alig várta a napot, amikor Joseph-et nem uramnak, hanem *mylord*-nak titulálja majd Hastead.

A fogadószobából a hallon keresztül az ebédlőbe vonultak, melyben most vacsorára terítettek. A főnemesi házakban e vonulás gyakran az est fénypontjaként zajott le. A Pilaster család rendszerint rossz szemmel nézte az arisztokraták szokásainak utánzását, de Augusta ebben is különbözött. Neki az nem tetszett, hogy még mindig ebben a lehetetlen külvárosi házban élnek; de Joseph kötötte az ebet a karóhoz: ő nem költözik.

Az átvonulásban Edwardnak anyja jóvoltából Emily Maple jutott, csinos, félénk tizenkilenc éves lány, akinek apja metodista lelkész. Augusta apát, anyát és gyermeket egyaránt meghívott. A lelkészt és családját lenyűgözte a ház és a társaság, melybe aligha illettek; de Augusta már egyre kétségbeesettebben keresett Edward számára megfelelő menyasszonyt. Edward huszonkilenc éves volt már, de még egyetlen eladó lány sem tetszett neki. Talán Emilyt vonzónak látja majd, nagy kék szemével és kedves mosolyával. A lány szülei úgyis kezüket-lábukat törnék, csak összejöjjön a házasság. Ami a lányt illeti, nyilván engedelmeskedni fog. Edward a nehezebb dió. Az volt a gond,

hogy Edward nem látta be, miért kellene házasodnia. Jól érezte magát a barátai között, klubról klubra járva, és a házasélet képe taszította. Augusta sokáig úgy érezte, természetes időszaka ez egy fiatalember éveinek, de már túl régen tartott, és Augusta abban sem volt biztos, véget ér-e valaha. Nyomást kell rá gyakorolni.

Augusta balján Michael Fortescue ült, az ifjú, törekvő politikus, állítólag Benjamin Disraeli miniszterelnök bizalmasa. Disraeli maga már főnemes volt, lord Beaconsfield néven. Fortescue volt a második aközött a három ember között, akik Joseph-nek megszerzik a kilencágú koronát. Nem volt olyan okos, mint Hobbes, de jóval magabiztosabb. Hobbes-ot sikerült elkápráztatni, de Fortescue-t el kell csábítani.

Maple tisztelendő úr asztali áldást mondott, Heastead kitöltötte a bort. Sem Joseph, sem Augusta nem ivott alkoholt, csak a vendégek kedvéért tartották a pincében a jobbnál jobb fajtákat. Midőn felszolgálták az erőlevest, Augusta melegen Fortescue-ra mosolygott és búgó, behízelgő hangon szólt.

– Mikor látjuk már a parlamentben?

– Bár tudnám.

– Mindenki úgy beszél önről, mint egy ifjú titánról. De ezt nyilván tudja is.

Fortescue örült a bóknak, de zavarba is jött tőle.

– Nekem még nem mondták – felelte.

– És milyen jóképű. Az sem árt.

Fortescue csodálkozott. Nem számított arra, hogy a háziasszony flörtölni kezd vele.

– Önnek nem kéne megvárnia a választásokat – folytatta Augusta. – Miért nem indul egy időközi választáson? Elég könnyű elintézni. Azt mondják, ön a miniszterelnök bizalmasa.

– Nagyon kedves, de az időszaki választások rendkívül sokba kerülnek.

– Tényleg? – kérdezte Augusta, aki pontosan ezt a választ várta.

– Tényleg. Én pedig nem vagyok gazdag ember.

– Ezt nem tudtam – hazudta Augusta. – Akkor találni kellene egy támogatót.

– Talán egy bankárt? – kérdezte Fortescue félig játékos, félig lemondó hangon.

– Nem lehetetlen. A férjem szívesen vállalna tevékenyebb szerepet a nemzet kormányzásában. És nem egészen érti, miért kéne liberálisnak lennie csak azért, mert bankár. Köztünk maradjon, de gyakrabban ért egyet a konzervatív eszmékkel.

Fortescue elhatározta, hogy őszinte lesz.

– És milyen módon szeretné Pilaster úr szolgálni a nemzetet azonkívül, hogy időszakos választáson induló képviselőket szponzorál?

A kérdés kihívásnak is megtette. Augusta tétovázott. Vajon egyenesen válaszoljon, vagy továbbra is kerülgesse a forró kását? Végül úgy döntött, legjobb az őszinteség.

– Talán a Lordok Házában. Lehetségesnek gondolja?

Mindketten élvezni kezdték az alkudozást.

– Hogy lehetséges-e? Hogyne. Valószínű-e, de az már egy másik kérdés. Megérdeklődjem önnek?

Ennyi őszinteség több volt, mint amit Augusta várt.

– Meg tudja tenni diszkréten?

– Igen, azt hiszem.

– Ez nagyszerű lenne – felelte Augusta elégedetten.

– Értesíteni fogom az eredményről.

– És ha esetleg közben lenne egy jó kis időszaki választás...

– Igazán kedves öntől.

– Azt hiszem, tökéletesen értjük egymást – felelte Augusta és megérintette a fiatalember karját. Augusta vonzónak látta a fiatalembert. Egy pillanatig a szemébe nézett, aztán elfordult.

Kezdte jól érezni magát. A három kulcsfontosságú ember közül kettővel már megkötötte az üzletet. A következő fogás közben a jobbján ülő lord Morte-vel beszélt, vagy inkább udvarias, értelmetlen csevegést folytatott. Nem akart tőle semmit, a feleségétől – lévén a harmadik kulcsfontosságú szereplő – annál többet. De ezzel vacsora utánig várnia kell.

A vacsora végén a férfiak az asztal körül maradtak, hogy a hölgyek távollétében nyugodtan dohányozhassanak. A nőket Augusta fölvitte hálószobájába, ahol sikerült végül lady Morte-val néhány percig négyszemközt beszélnie. A hölgy tizenöt évvel idősebb volt Augustánál, és Victoria királynő egyik udvarhölgyeként tevékenykedett. Akár Hobbes és Fortescue, ő is befolyásos ember volt, egyszersmind remélhetőleg megvesztegethető. Hobbes-t és Fortescue-t a szegénység tette megvesztegethetővé. Lord és lady Morte-nak volt elég pénze, de akármennyi lett volna, mindig többet költöttek volna el. Lady Morte csodálatos ruhákat és ékszereket viselt, lord Morte pedig negyven év szembetűnő bizonysága ellenére ragaszkodott hozzá, hogy ha valamihez ért, akkor az a versenyló.

Augusta érezte, a lady lesz a legkeményebb dió. Nőkkel különben is mindig nehezen tud boldogulni, ritkán hittek egy másik nőnek, és fölismerték, mikor akarják őket manipulálni. Lady Morte harminc éve volt udvarhölgy, hát valószínűleg kevés részlet kerülte el figyelmét. Augusta a következő mondattal nyitott.

– A férjem és én nagy csodálói vagyunk a királynőnek.

Lady Morte biccentett, mintha ez természetes lenne. Bár ebben az időben semmi sem volt ennél kevésbé természetesebb. A nemzet nem szerette a visszahúzódó, távoli, merev Victoria királynőt.

– Ha bármit tehetnénk, amivel segíthetjük nemes szolgálatában, nagyon boldogok lennénk.

– Nagyon kedves öntől – felelte lady Morte értetlenül. Habozott, aztán megkérdezte: – De mit tehetnének?

– Hát mit tesznek a bankárok? Kölcsönadnak. Az udvar rémesen

drága lehet.

Lady Morte kihúzta magát. Az arisztokrácia körében a pénz tabunak számított. Augusta azonban nem zavartatta magát.

– Ha számlát nyitna a Pilaster Bankban… soha nem lehetne ilyen problémája.

Lady Morte megsértődött, de nem annyira, hogy ne vette volna észre, Augusta korlátlan hitelt ajánl föl a világ egyik legelső bankjában. Ösztönei azt mondták, teremtse le Augustát, de a pénzsóvárság visszatartotta. Augusta, aki az érzelmek eme küzdelmét nagyjából le tudta olvasni a lady arcáról, nem adott neki gondolkodási időt, hanem folytatta:

– Bocsássa meg, amiért ilyen őszintén beszélek, csak azért teszem, mert szeretnék a szolgálatára lenni.

Lady Morte ezt persze nem fogja elhinni, gondolta Augusta, de föltételezi majd, a királynő kegyét keresem. Ennél konkrétabb célt nem fog sejteni.

Lady Morte egy kis habozás után azt mondta.

– Nagyon kedves öntől.

Augusta túljutott a harmadik gáton is. Ha helyesen mérte föl ezt az asszonyt, hat hónapon belül reménytelen adósséghalmazt gyűjt majd össze a bankban, és akkor már teljesíteni fog bármilyen kérést. Augusta jól tudta, mikor az estély után hazamennek, egyet fognak érteni abban, milyen hihetetlenül közönséges és modortalan emberek a kereskedők, de egy nap őlordsága elveszít ezer fontot egy lovon, ugyanaznap esetleg a lady varrónője hat hónapi számla kifizetését követeli, akkor majd eszükbe jut az ajánlat, és úgy fogják érezni, a közönséges kereskedőknek is megvan a maguk értelme.

A hölgyek a fogadószobában gyűltek össze ismét, ahol kávéztak. Lady Morte még mindig hűvösen viselkedett, de már nem udvariatlanul. A férfiak néhány perccel később csatlakoztak a hölgyekhez a fogadószobában. Joseph hálószobájába invitálta a lelkészt, megmutatni neki tubákosszelence-gyűjteményét. Augusta örült, mert Joseph csak akkor tett ilyesmit, ha valakit kedvelt. Emily a zongorán játszott. Édesanyja megkérte, énekeljen is, de Emily meghűlésére hivatkozott, és anyja minden kérése ellenére nagyon kitartóan ragaszkodott ahhoz, hogy nem énekel. Augustában fölmerült a kétség, a lány talán mégsem olyan kezelhető, mint amilyennek látszik.

Munkáját azonban mára elvégezte. Szerette volna, ha minden vendég hazamegy, és lefekvés előtt még értékelhesse, menynyit sikerült ma elintéznie. Különben sem kedvelte különösebben egyetlen vendégét sem, kivéve Michael Fortescue-t; de természetesen udvariasan csevegett még egy órát. Hobbes bekapta a horgot, gondolta; Fortescue-val nyélbe ütötték az alkut, lady Morte pedig egy pillantást vethetett a lejtőre, amelyen nincs megállás, s amelyen hamarosan elindul. Augusta örömöt és megkönnyebbülést érzett.

Amikor végre mindannyian hazamentek, Edward is indult a klubba. Augusta megállította.

– Ülj le egy pillanatra – mondta. – Beszélni akarok veled és az apáddal. – Joseph, aki már ágyba készült, most újra leült.

– Mikor lesz Edward társ a bankban? – kérdezte Augusta.

– Ha idősebb lesz – mondta Joseph ingerülten.

– Én viszont azt hallom, Hugh társ lesz, ő pedig három évvel fiatalabb Edwardnál. – Augustának fogalma sem volt, a bank hogyan keresi a pénzt, és a társakban csak családtagokat látott, akik közül némelyeket kedvelt, némelyeket nem. Híreket így-úgy kapott a bankról a teadélutánokon.

– A kor nem az egyetlen szempont – magyarázta Joseph mérgesen. – Az is szempont, ki mennyi üzletet hoz a banknak. És ebben a vonatkozásban még nem láttam Hugh-hoz hasonló fiatalembert. További szempontok a nagyarányú tőkebefektetés, a magas társadalmi rang vagy a politikai befolyás, és attól tartok, Edward ezek egyikével sem rendelkezik.

– De ő a fiad.

– A bank üzlet, nem pedig teadélután – kiáltott föl Joseph. – A pozíció nem rang vagy kor eredménye. Pénzt kell keresni, az a próba.

Augustát egy pillanatra ismét ellepték a kételyek. Vajon helyesen teszi-e, ha ennyire erőlteti Edward előmenetelét, amikor a fiú alkalmatlan erre a pályára? Ugyan. Már miért lenne alkalmatlan? Nem ad össze egy számoszlopot olyan gyorsan, mint Hugh, de a jó neveltetés végül mégiscsak számít.

– Edward is befektethetne tőkét a bankba, ha maga úgy akarná. Csak annyi kellene hozzá, hogy írasson pénzt a nevére.

Joseph arca azt a csökönyös kifejezést vette föl, mint amikor költözésről vagy a ház új dekorációjáról esett szó.

– Csak ha megházasodott! – mondta, és kirobogott a szobából.

– Most földühítette -jelentette ki Edward.

– De csak a te kedvedért, Teddy drágám.

– De most minden rosszabb, mint volt!

– Nem hinném – sóhajtott Augusta. – Néha, kisfiam mintha nem egészen értenéd a dolgokat. Az apád úgy érzi, a sarkára állt, de ha egy kicsit gondolkodsz a dologról, rájössz, valójában megígérte, ad pénzt és ráadásul bevesz az üzletbe társnak, amint megházasodtál.

– Tényleg – felelte Edward meglepetten. – Erre nem is gondoltam.

– Ez a baj drágám. Nem vagy olyan ravasz, mint Hugh.

– Hugh-nak nagy szerencséje volt Amerikában.

– Hát persze. Szeretnél házasodni, igaz?

Edward anyja mellé ült, és megfogta a kezét.

– Miért kéne házasodnom, ha te vigyázol rám.

– De mi lesz, ha én már nem leszek? Tetszik neked Emily? Engem egészen elbűvölt.

– Egész vacsora alatt arról beszélt, milyen kegyetlen dolog a

rókavadászat – jegyezte meg Edward megvetően.

– De apád legalább százezer fontot íratna rád, talán még egy negyedmilliót is.

– De nekem mindenem megvan, és szeretek itt élni – mondta Edward, akinek nem imponált a pénz.

– Én is szeretem, ha a közelemben vagy, de azt is szeretném, ha boldog házasságban élnél, gyönyörű feleséged, saját vagyonod lenne, és bevennének a bankba társnak. Legalább mondd azt, meggondolod.

– Meggondolom – felelte Edward és arcon csókolta. – De most már igazán mennem kell, mama. A barátaim fél órája várnak.

– Jó mulatást.

Edward felállt és az ajtóhoz lépett.

– Jó éjszakát, mama!

– Jó éjszakát. Gondolj Emilyre!

* * *

Kings Bridge volt Angliában az egyik legnagyobb ház. Maisie már három-négy alkalommal is járt itt, és felét sem látta a birtoknak. A házban húsz hálószoba volt, nem számítva a cselédtraktust a tetőtérben, ahol újabb ötven személy fért el. A kandallókban szénnel fűtöttek, a helyiségeket gyertyával világították meg; fürdőszoba ugyan csak egy volt a házban, de egyebekben a fényűzés nem hagyott semmi kívánnivalót. Oszlopos franciaágyak nehéz selyemdrapériákkal, csodálatos borok a hatalmas pincékből, lovak, fegyverek, könyvek és játékok minden mennyiségben.

Kings Bridge ifjú hercege valamikor hetvenezer hold termőföldön gazdálkodott, de Solly tanácsára a felét eladta, és a pénzből megvette South Kensington egy nagy darabját. Így aztán a mezőgazdasági összeomlás, melyben annyi arisztokrata család ment tönkre, „Kingo”-t nem érintette.

Az első héten a walesi herceg is velük volt. Solly, Kingo, és a trónörökös szerették a vastag tréfákat, és ebben Maisie is segítségükre volt. Tejszínhab helyett szappant tett a süteményre; kigombolta Solly nadrágtartóit, míg a könyvtárban szundikált, úgyhogy az egész nadrágja leesett, amikor fölállt; összeragasztotta a Times oldalait, hogy ne lehessen kinyitni őket. A véletlen úgy hozta, a lap először a trónörökös kezébe került, és a társaságon némi izgalom vett erőt, mert a trón várományosa leginkább azokat a tréfákat szerette, amelyekben máson lehetett nevetni. De a fenséges úr, mikor rájött, mi történt, együtt nevetett a többiekkel. Aztán a trónörökös elutazott, viszont megérkezett Hugh Pilaster, és megkezdődtek a bajok.

Solly ötlete volt a meghívás. Solly mindig is szerette Hugh-t, és Maisie-nek nem jutott eszébe semmi kifogás. Korábban Solly hívta meg Hugh-t vacsorára is Londonban. Azon az estén Hugh elég gyorsan összeszedte magát, és a vacsora rendben folyt le. Meglehet, Hugh

modora valamivel kifinomultabb lett volna, ha az utóbbi hat évet nem bostoni raktárakban, hanem londoni szalonokban tölti, de a fiú természetessége pótolta esetleges hiányosságait. Kings Bridge-i tartózkodása alatt rengeteg történetet mesélt Amerikáról, ahol a társaságból senki más nem járt. Maisie ironikusnak érezte, hogy Hugh modorában pont ő találjon kivetnivalót; hat évvel ezelőtt még fordítva történt volna a dolog. Hat év azonban hosszú idő. Maisie könnyedén megtanulta az előkelő kiejtést, a nyelvtan már egy kicsit tovább tartott, és a legnehezebbnek a magatartásbeli finomságok bizonyultak, a társadalmi felsőbbrendűség leheletnyi ismertetői: hogyan kell bemenni egy ajtón, miként beszél az ember ölebével, mi módon változtatja meg a társalgás témáját, hogyan nem vesz tudomást egy részegről. Sokáig és eredményesen tanult.

Hugh magához tért a találkozás okozta megdöbbenésből, de Maisie nem. Sohasem fogja elfelejteni arckifejezését. Maisie tudta, kivel fog találkozni, csak Hugh számára volt meglepetés. És meglepetésében meztelenül mutatta ki érzelmeit. Maisie látta szemében a fájdalmat. Súlyosan megsebesítette hat évvel ezelőtt, és ezen Hugh nem tette túl magát. Azóta kísértette ez a tekintet. Nem örült, amiért Hugh a kastélyba jön, nem akarta látni, nem akarta felidézni a múltat. Végtére is feleségül ment Sollyhoz, aki jó férj, és Maisie nem akart neki fájdalmat okozni. Aztán ott volt Bertie, életének értelme.

A gyermek a Hubert nevet kapta, de csak Bertie-nek nevezték, akár a walesi herceget. Május elsején lesz ötéves, bár ez titok. Születésnapját szeptemberben, az esküvő után ünnepelték, nehogy kiderüljön, hogy a gyermek csak hat hónappal az esküvő után született. Csak Solly családja tudta a titkot, senki más. A gyerek Svájcban született, azon a tizenkét hónapos európai körutazáson, melyen mézesheteiket élték. Maisie azóta boldog volt.

Solly szülei nem örültek fiúk választásának. Előkelősködő német zsidók voltak, akik több nemzedék óta Angliában éltek, lenézték az orosz és lengyel zsidókat, akik épp hogy kiszálltak a hajóból, és jiddisül beszéltek. Az a tény, hogy Maisie egy más férfi gyermekét hordja méhében, csak megerősítette őket ellenszenvükben. Solly húga, Kate, aki nagyjából egyidős volt Maisie-vel és volt egy hétéves lánya, kedvesen viselkedett, főként, mikor a szülők nem voltak jelen.

Solly azonban szerette feleségét és a gyereket is, bár tudta nem a sajátja. Maisie-nek ennyi elég volt mindaddig, míg Hugh vissza nem jött.

Ezen a napon is a tyúkokkal kelt, mint mindig, és fölkereste a gyerekszobát. Bertie éppen reggelizett a herceg két gyermekével; az étkezést három, a gyermekek mellé rendelt szobalány ellenőrizte. Maisie megcsókolta fia arcát és azt kérdezte.

– Mit eszel?

– Zabpelyhet mézzel – felelte a gyermek az arisztokratáknak azzal az elhúzott lusta hanghordozásával, melyet Maisie oly nagy erőfeszítéssel

tanult meg, s amelyből olykor még mindig kicsúszott, ha nem vigyázott.

– És jó?

– A méz jó.

– Akkor én is megkóstolom – mondta Maisie és leült.

Bertie nem hasonlított apjára. Csecsemőkorában úgy nézett ki, mint Solly, de igazából minden csecsemő úgy néz ki. Most pedig egyre inkább anyjára ütött: vörös haja volt és zöld szeme. Maisie csak néha látott meg benne valamit Hugh-ból, különösen olyankor, mikor elmosolyodott a kópé; de szerencsére nem volt letagadhatatlan hasonlóság. Az egyik szobalány Maisie-nek is mézes zabpelyhet hozott. Maisie belekóstolt.

– Ízlik, mama? – kérdezte Bertie.

– Ne beszélj, ha tele van a szád! – mondta Anne, aki már hétéves volt és szeretett parancsolgatni Bertie-nek, és öccsének, az ötéves Freddynek.

– Finom – felelte Maisie.

– Kértek még vajas pirítóst, gyerekek? – kérdezte egy szobalány.

– Igen – felelték a gyerekek kórusban.

Maisie eleinte úgy érezte, nem természetes, ha egy gyerek cselédek között nő föl, de aztán megnyugodva vette észre, a gazdag szülők gyermekei ugyanannyit játszanak a földön, másznak falra és verekszenek, mint a szegény gyerekek; a különbség csak annyi, hogy aki utánuk rendet tart, fizetést kap érte.

Maisie szeretett volna Sollynak is gyereket szülni, nem is egyet, de Bertie születésekor valami baj történt, és a svájci orvosok azt mondták, többet nem fog teherbe esni. Igazuk is lett, mert már öt éve hált együtt Sollyval, de még egyszer sem maradt el a vérzése. Bertie lesz tehát egyetlen gyermeke. Nagyon sajnálta Sollyt, akinek nem lesznek saját gyermekei. De a férfi azt állította, már így is több boldogság jutott neki, mint amennyit egy ember megérdemel.

A hercegnő, barátainak csak Liz, hamarosan szintén fölkereste a gyerekszobát. Ahogy a csemeték kezét és arcát mosogatták, Liz azt mondta.

– Az anyám sohasem tette volna ezt. Csak olyankor mehettünk be hozzá, ha már tiszták voltunk, és rendesen felöltöztünk. Milyen természetellenes.

Maisie elmosolyodott. Liz nagyon népiesnek érezte magát, amiért saját kezűleg mosta meg gyermekei arcát.

Tízig mulattak a gyerekszobában, mikor is megérkezett a nevelőnő, akinek irányítása mellett a gyerekek rajzolni és festeni kezdtek. Maisie és Liz visszatértek szobájukba. A mai nap csöndesnek ígérkezett, nem volt nagy vadászat. Néhányan kiballagtak horgászni, mások az erdőt járják majd néhány kutyával, és nyulakra pufogtatnak. A hölgyek s azok a férfiak, akik a házban maradtak, ebéd előtt sétát tesznek a parkban.

Solly túl volt a reggelin, már útra készen, barna öltönyben topogott. Maisie megcsókolta. Segített neki fölhúzni cipőjét. Ha nincs ott, Solly az inast hívta volna, mert ő maga nem tudott eléggé lehajolni ahhoz, hogy bekösse a cipőjét. Maisie fölvett egy bundát. Solly nehéz kabátot öltött a hozzá való kalappal, aztán lementek a hallba csatlakozni a többiekhez. Száraz, fagyos reggel volt. Élvezet, ha bundában jár az ember, kínszenvedés, ha egy huzatos nyomortanyán él és mezítláb közlekedik. Maisie szívesen emlékezett vissza gyermekkora nélkülözéseire, mert ettől jobban tudta élvezni a vagyonát. Solly a világ egyik leggazdagabb embere volt.

A parkban Solly és Kingo kétfelől karoltak Maisie-be. Hugh és Liz hátramaradt. Maisie nem láthatta a fiút, de érezte jelenlétét. Hallotta, amint Lizzel cseveg, megnevetteti. Elképzelte kék szeme villanását. Fél mérföld után azonban a főkapuhoz értek, s ahogy elfordultak, hogy a gyümölcsösben folytassák útjukat, Maisie egy ismerős, fekete szakállas férfit látott, amint a falu irányából közeledik. Egy pillanatra azt hitte, apja az, aztán megismerte Dannyt, a bátyját.

Danny hat évvel azelőtt tért vissza az észak-angliai kisvárosba, de szülei már nem éltek ott. Elköltöztek, és nem hagytak nyomot. Csalódottan utazott északra, Glasgow-ba, ahol megalapította a munkásemberek jóléti társaságát, amely nem pusztán biztosította a munkanélküliek segélyezését, de harcolt, hogy a gyárakban betartsák a biztonsági előírásokat, harcolt a szakszervezeti jogért, és neve gyakran szerepelt a lapokban. Dan Robinson, már nem Danny; ahhoz már túlságosan félelmetes figurává nőtte ki magát. Apjuk az újságban olvasta a nevét, s fölkereste az irodájában.

Mint kiderült, a szülők a gyerekek elszökése után nem sokkal találkoztak más zsidókkal, akik kölcsönadtak pénzt, amivel Manchesterbe mehettek. Itt a papa talált munkát, és sohasem kerültek többé olyan rémes helyzetbe. A gyerekek anyja fölgyógyult, és teljesen egészségesen él.

Maisie ekkoriban már Solly felesége volt. Solly vígan vett volna a szülőknek egy házat, adott volna nekik annyi pénzt, melyből gondtalanul megélhetnek, de Robinson úr nem akart visszavonulni, és inkább arra kért pénzt Sollytól, hogy egy üzletet nyithasson. Azóta kaviárt és egyéb nyalánkságokat árulnak Manchester gazdagabb lakosainak. Maisie olykor fölkereste őket. Ilyenkor letette ékszereit, kötényt öltött, és segített az eladásban, bízva abban, hogy köreiből senki sem ugrik be a boltba vásárolni.

Amikor Dannyt meglátta Kings Bridge-ben, azonnal azt hitte, valami baj történt.

– Danny! Mi baj van? Beteg a mama?

– Nagyon jól vannak, hála Istennek – felelt Danny amerikai kiejtéssel.

– Hála Istennek. Honnan tudtad, hogy itt vagyok?

– Te írtad meg a címedet.

Danny leginkább török hadvezérre emlékeztetett göndör szakállal és

villámló szemével; ehhez képest egy kishivatalnok kopottas öltönyét és keménykalapját viselte, és láthatóan sokat gyalogolt: cipője sáros, arca kimerült. Kingo ferdén nézett rá, de Solly a szokott jólelkűségével megragadta Danny kezét és azt mondta:

– Hogy vagy, Robinson? Ez itt a barátom, Kingsbridge hercege. Kingo, engedd meg, hogy bemutassam neked sógoromat, Dan Robinsont, a munkásemberek jóléti társaságának főtitkárát.

Sok ember nem tudott volna szóhoz jutni, amikor egy hercegnek mutatják be, de Danny nem akadt fönn.

– Nagyon örülök, herceg – felelte udvariasan.

Kingo óvatosan kezet rázott vele. Ahogy Maisie elnézte, rá volt írva, hogy bár az udvariasság az alacsonyabb osztályokkal szemben nagyon helyénvaló, de azért mindennek van határa.

– Ez pedig régi barátunk, Hugh Pilaster – mondta Solly. Szülei iránti aggodalmában Maisie el is felejtette, hogy Hugh mögötte van. Márpedig Danny sok mindent tudott Hugh-ról, olyan titkokat, melyeket Maisie a férjének soha nem mondott el. Azt is tudta, Hugh Bertie apja. Volt idő, mikor szerette volna a nyakát kitörni. Sohasem találkoztak, ám Danny nem szokott felejteni. Mit tesz most?

Most hat évvel idősebb volt már. Hidegen pillantott Hugh-ra, de udvariasan megrázta a kezét.

Hugh, aki nem tudott apaságáról, barátságosan csevegett Dannyvel.

– Te vagy az a testvér, aki Bostonba szökött?

– Az volnék.

– Nahát, Hugh, te mi mindent tudsz! – mondta Solly, akinek fogalma sem volt arról, mi mindent tud még egymásról Hugh és Maisie. Maisie-t zavarta ez a téma, túl sok titok közelében jártak. Igyekezett tehát témát váltani.

– Danny, miért vagy itt?

Danny fáradt arca keserűvé vált.

– Nem vagyok már a társaság főtitkára – jelentette ki. – Tönkrementem. Harmadszor az életben tönkretettek az ostoba bankárok.

– De Danny! – kiáltotta Maisie.

Danny pontosan tudta, Solly és Hugh a bankszakmában dolgoznak.

– Az ostoba bankárokat mi sem szeretjük – felelte Hugh. – Mindenkinek csak veszélyt hoznak a fejére. De mi történt pontosan, Robinson?

– Öt évem ment rá a társaságra – felelte Danny. – Óriási siker volt. Hetente sok száz fontot fizettünk ki segélyként, és több ezret vettünk be tagdíjakból. Mit kellett volna tennem a fölösleggel?

– Gondolom, félretetted arra az esetre, ha sovány esztendő jön – mondta Solly.

– És mit gondolsz, hova tettem?

– Gondolom, egy bankba.

– A Glasgow-i Városi Bankba, hogy pontos legyek.

– Ó, istenkém.
– Ezt nem értem – szólt közbe Maisie.
– A glasgow-i bank tönkrement – magyarázta Solly.
– Óh! – kiáltott Maisie. Sírni szeretett volna.
Danny bólintott.
– Annyi fillér, amit keményen dolgozó emberek fizettek be, erre néhány cilinderes bolond elveszítette. Még csodálják, miért beszélnek forradalomról? Azóta is mindent elkövettem, hogy megmentsem a társaságot, de reménytelen, föladom.
Kingo szólt közbe hirtelen.
– Mister Robinson, én nagyon sajnálom mind önt, mind a tagokat. Parancsol valami frissítőt? Ha az állomástól gyalog jött, jó néhány mérföldet kellett megtennie.
– Egy kis frissítő jót fog tenni, köszönöm.
– Beviszem Dannyt a házba – mondta Maisie –, addig csak sétáljatok nyugodtan!
Érezte, bátyja mennyire szenvedi kudarcát, és szerette volna, ha kettesben lehetnek. Mások is érezhették a dolog súlyát, mert Kingo azt mondta:
– Szálljon meg nálunk éjszakára, Robinson úr!
Maisie-nek ez nem tetszett. Kingo megint túlzásba viszi a nagylelkűséget.
– Ma éjszaka Londonban kell lennem, csak azért jöttem, hogy pár órát a húgommal tölthessek.
– Ebben az esetben a kocsim az állomásra szállítja, amikor indulni akar.
– Nagyon kedves öntől, herceg.
Maisie bátyjába karolt.
– Gyere, nézünk neked valami ebédet.

Miután Danny elment, Maisie csatlakozott Sollyhoz a délutáni szunyókálásban. Solly vörös selyemköntösben feküdt az ágyon, és nézte, amint felesége levetkőzik.
– Nem tudom megmenteni a jóléti társaságot – mondta Solly –, még akkor sem, ha pénzügyileg látnám valami értelmét, bár be kell vallanom, nem látom.
Maisie-t elöntötte a szeretet. Nem is kérte férje segítségét.
– Milyen jó ember vagy – mondta. Kinyitotta a köntösét és férje hasára cuppantott. – Már olyan sok mindent tettél a családomért. Különben is, Danny semmit sem fogadna el tőled. Tül büszke ahhoz.
– Mihez kezd most?
Maisie kilépett az alsószoknyából és lehengerítette harisnyáját.
– Holnap találkozik a mérnökök egyesületével. Be akar kerülni a parlamentbe, és azt reméli, az egyesület támogatja majd.
– Azt akarja majd, a kormány ellenőrizze szigorúbban a bankokat.
– Neked ez nem tetszene?

– Nem szeretjük, ha a kormány megmondja nekünk, mit tegyünk. Igaz, túl sok a csőd, de könnyen lehet, hogy ennél jóval több lenne, ha politikusok igazgatnák a bankokat.

Oldalára fordult, s fejét bal kézzel támasztva nézte, ahogy felesége az alsóneműit is levetkőzi.

– Bár ne kellene ma este elmennem!

Maisie is így érzett. Részben izgatta a lehetőség: együtt lenni Hugh-val, mikor Solly távol van; de már ez az érzés is bűntudatot ébresztett benne.

– Ne törődj vele – mondta.

– Szégyellem a családomat – mondta Solly.

Solly szüleihez készült széderestére, ahova Maisie-t nem hívták meg, Maisie ebből nem is csinált akkora problémát. Úgy érezte, tudja miért néz rá rossz szemmel apósa, de Sollyt nagyon megviselte a dolog. Össze is veszett volna apjával, ha Maisie hagyja, de a lánynak ez már igazán nem hiányzott. Volt elég, ami a lelkiismeretét terhelte. Ragaszkodott hozzá, Solly továbbra is látogassa szüleit.

– Biztos nem bántlak meg ezzel? – kérdezte Solly aggodalmaskodva.

– Biztos. Ha olyan nagyon bánnám, én is mehetnék Manchesterbe a szüleimhez. A helyzet az, hogy sohasem tartottam fontosnak a zsidó ünnepeket, legalábbis amióta eljöttünk Oroszországból. Mikor Angliába értünk, nem volt a városban rajtunk kívül zsidó, a cirkuszban pedig semmiféle vallásuk nem volt az embereknek.

– A glasgow-i bank igazgatóinak a börtönben lenne a helyük – jelentette ki Maisie valamivel vacsora előtt.

– Ez egy kicsit túlzás – felelte Hugh.

– Túlzás? – kérdezte Maisie ingerülten. – Aligha tűnne túlzásnak azoknak az embereknek a szemében, akik minden pénzüket elvesztették.

– Senki sem tökéletes, még a munkások sem – vitatkozott Hugh. – Ha az ács hibát követ el és összedől a ház, az ácsnak is börtönben a helye?

– A kettő nem ugyanaz.

– Miért nem?

– Mert az ács heti másfél fontot kap, és követnie kell a művezető parancsait, a bankár pedig ezreket keres, és ráadásul még azt állítja, őt terheli a felelősség.

– Igaz, de a bankár is ember, neki is van felesége, vannak gyermekei, akiket el akar tartani.

– Ugyanez elmondható a legtöbb gyilkos esetében is, mégis fölakasztjuk őket, függetlenül attól, hány árva marad utánuk.

– Ugyanakkor, ha egy vadász véletlenül megöl valakit, aki éppen a bokorban alszik, amikor ő rálő egy nyúlra, nem megy börtönbe. Akkor miért menjen börtönbe az a bankár, aki mások pénzét veszíti el?

– Hogy a többi bankárok óvatosabban járjanak el.

– Ugyanennek a logikának alapján azt is fölakaszthatjuk, aki egy nyúlra lő, hogy a többiek óvatosabban pufogtassanak.

– Csak a vita kedvéért vitatkozunk.

– Egyáltalán nem. Miért kell a gondatlan bankárokat szigorúbban kezelni, mint a gondatlan vadászokat?

– A különbség csak annyi, a gondatlan vadász miatt nem veszíti el munkáját minden évben néhány ezer ember. A gondatlan bankárok miatt igen.

– A bank igazgatói – szólt közbe Kingo álmodozva – valószínűleg börtönbe is kerülnek, amint hallom az igazgatóval együtt.

– Én is így tudom.

Maisie sikítani szeretett volna dühében.

– Akkor mire volt jó ez az egész vita?

– Látni akartuk, meg tudod-e védeni az álláspontodat – vigyorgott Hugh.

Nyelvébe harapott: lobbanékony természete sajátos dísze volt ebben a társaságban, a többiek elfogadhatónak és érdekesnek találták, de hamar megunnák, ha nem hagyná abba idejében. Így hangulata egy pillanat alatt megváltozott és így kiáltott:

– Uram, ön megsértett engem! Párbajra hívom.

– Mivel párbajoznak a hölgyek? – kérdezte Hugh nevetve.

– Golfütővel hajnalban.

Mindenki nevetett, aztán inas lépett be és jelentette, a vacsora tálalva van.

Az asztalt mindig legalább húszan ülték körül. Maisie soha nem unt rá a frissen keményített damasztabroszra, a porcelánedényekre. Sohasem szűnt meg bámulni a száz gyertya fényét a csiszolt üvegpoharakon. Mindig szívesen nézte a férfiak frakkját, fehér mellényét, a hölgyek cifra ruháit és ragyogó ékszereit. Minden este nagy pezsgőzés folyt, de Maisie csak egy kortyot engedélyezett magának.

Mióta Hugh visszatért Londonba, háromszor vagy négyszer találkoztak, ez alkalommal pedig negyvennyolc órát töltöttek egy fedél alatt. Egy szót sem váltottak arról, ami közöttük volt. Hugh csak annyit tudott, Maisie nyomtalanul eltűnt, és Greenbourne feleségeként látta viszont. Előbb-utóbb, gondolta Maisie, magyarázatot kell majd adnia, még ha föl is szakadnak a régi sebek. Talán ez az este még a legalkalmasabb.

Mikor szomszédjaik mind hangosan diskuráltak, Hugh felé hajolt. Beszélni kezdett volna, de hirtelen ellepték az érzelmek. Három-négy ízben is nekifutott, de hang nem jött ki a száján. Szinte pityergett már, mikor kibökte:

– Nem akartam tönkretenni a pályafutásodat.

Hugh rögtön tudta, miről van szó.

– Ki mondta neked, hogy elrontottad volna a pályafutásomat?

Ha Hugh gyöngéden felel, Maisie talán teljesen összeomlik. De Hugh

visszavágott, ami segített Maisie-nek is harci kedve megőrzésében.
– Augusta nénéd.
– Sejtettem.
– Igaza volt.
– Ezt már nem hiszem – felelte Hugh föllobbanó haraggal – Solly pályáját sem tetted tönkre.
– Nyugodj meg! Solly nem volt fekete bárány, mint te. A családja így is a mai napig utál engem.
– Annak ellenére, hogy te is zsidó vagy?
– Hogyne. A zsidók között is van sznob elég – felelte Maisie. Az igazi okot, Bertie-t sohasem fogja megtudni Hugh.
– Miért nem lehetett egyenesen megmondani, nem akarsz velem találkozni többet?
– Nem tudtam megtenni. – Maisie torka összeszorult az emlékek hatása alatt. Mélyet lélegzett, hogy megnyugodjon valamelyest. – Nagyon nehéz volt elszakadni. Összetörte a szívemet. Egyáltalán nem tudtam volna megtenni, ha még magyarázkodnom is kell.
Hugh-nak még ennyi sem volt elég.
– Írhattál volna levelet is.
– Nem tudtam rávenni magam – súgta Maisie összetörten.
Hugh fölengedett. Kortyolt, szemét levette a lányról.
– Rettenetes volt. Nem tudtam, hol vagy, azt sem, élsz-e még – mondta rekedten. Visszafordult, és Maisie látta, a szeme tele van fájdalommal.
– Ne haragudj – mondta a lány –, nem akartam neked ennyi fájdalmat okozni. Csak meg akartalak menteni a boldogtalanságtól. Azért tettem, mert szerettelek – de ahogy kimondta a szót, már sajnálta is. Hugh azonnal lecsapott.
– És Sollyt szereted? – kérdezte.
– Igen.
– Az látszik. Nagyon jól éltek.
– Ilyen életmód mellett nehéz elégedetlenkedni.
– Mindig elérted, amit akartál – mondta Hugh, aki még mindig mérges volt.
Maisie nyelt egyet. Már-már élesen válaszolt volna, de úgy érezte, megérdemelte Hugh szavait. Így csak bólintott.
Maisie mindenkivel táncolt, kivéve Hugh-t. De amikor nyilvánvalóvá vált, kerüli, mégiscsak táncolt vele.
Mikor a zongorázó inas már nem bírta tovább, a hercegnő egy kis friss levegőt javasolt. Szobalányok szaladtak a szőrmebundákért, hogy a társaság sétálni indulhasson. Odakint a sötétben Maisie Hugh-ba karolt.
– Azt mindenki tudja, én mit csináltam az elmúlt hat évben, de mit csináltál te?
– Szeretem Amerikát – válaszolta Hugh. – Náluk nincsen osztálytársadalom. Vannak ugyan gazdagok és szegények, de nincsen

arisztokrácia, se rang, se protokoll. Sollyhoz mentél feleségül, és az ország legnagyobb méltóságaival barátkozol. Fogadni mernék, a származásodról sohasem árulod el a teljes igazságot.

– Azért mindannyian sejtik, de igazad van, nem szoktam bevallani.

– Amerikában tele szájjal hetvenkednél szerény származásoddal, éppen úgy, mint Kingo hetvenkedik őseivel, akik az agin-court-i csatában harcoltak.

– Nem nősültél meg – állapította meg Maisie, akit Hugh jobban érdekelt Amerikánál.

– Nem.

– Nem tetszett senki Bostonban?

– Próbáltam.

Maisie hirtelen azt kívánta, bár ne kezdett volna erről beszélni, mert előérzete megsúgta, a válasz esetleg tönkreteheti boldogságát. De késő volt, Hugh már válaszolt:

– Bostonban sok csinos lány volt. Voltak kellemes lányok, okos lányok, olyan lányok, akikből csodálatos feleség és anya lehet. Néhányukra figyelmet szenteltem, és úgy tűnt, kedvelnek. De amikor eljutottunk odáig, hogy megkérjem a kezét, minden alkalommal úgy éreztem, nem azt érzem irántuk, amit te irántad. Vagyis nem voltam beléjük szerelmes.

– Ne folytasd! – súgta Maisie.

– Két-három anya megneheztelt rám, rossz híremet költötték, és a lányok óvatosak lettek. Nagyon kedvesek voltak hozzám, de tudták valami nem stimmel, nem vagyok komoly kérő, nem az a fajta férfi, aki házasodni kíván. Hugh Pilaster, az angol bankár és szoknyapecér. És ha egy lány mindennek ellenére belém szeretett, nem bátorítottam, mert nem szeretem összetörni az emberek szívét.

Ennek véget kell vetni, gondolta Maisie.

– Utol kell érnünk a többieket – mondta. – Az emberek pletykálni fognak. – Azzal megfordult és elindult, ezzel választás elé állítva Hugh-t: vagy elengedi karját, vagy vele tart. Hugh vele tartott.

– Meglep, hogy törődsz a pletykával. Ez az egész társaság híresen laza erkölcsű.

De Maisie nem is ezért aggódott, saját magát féltette. Gyors léptekkel érték be a többieket, s mikor odaértek, Maisie a hercegnővel kezdett beszélgetni. Mikor a séta végeztével ismét beléptek a házba, a hall állóórája éppen éjfélt ütött. Maisie úgy érezte, teljesen kimerítette ez a nap.

– Én lefekszem – jelentette be.

Látta, ahogy a hercegnő tűnődve Hugh-ra néz, aztán őrá vet egy pillantást, végül szája szögletében apró mosoly jelenik meg. Tisztában volt vele, mindenki azt hiszi, ma éjjel Hugh-val fog aludni.

A hölgyek együtt mentek föl az emeletre, hogy a férfiak még biliárdozhassanak és megigyák a szentjánosáldást. Amikor elköszöntek Maisie-től, mindegyik szemében ugyanaz csillogott: izgalom és

irigység. Maisie is hálószobájába ment és becsukta az ajtót. A kandallóban vidám tűz lobogott, a kandallópárkányon és az öltözőasztalon gyertyák álltak. Az éjjeliszekrényen egy tányér szendvics és egy palack cherry állt, arra az esetre, ha éjszaka megéhezne. Maisie még soha életében nem éhezett meg éjszaka, ezért soha nem is nyúlt hozzá a tálca tartalmához, de a Kingsbridge Manor jól betanított személyzete minden éjszaka szekrényére tette a tálcát.

Elkezdett vetkőzni, de közben gondolkodott. Talán mindannyian tévednek, talán Hugh nem jön át az éjjel. Ez a gondolat tőrként hasított szívébe. Valósággal sóvárgott rá, hogy Hugh fölkeresse, megölelje és megcsókolja. Nem annyi bűntudattal, mint a kertben, hanem éhesen, szégyentelenül. Visszaemlékezett a hat évvel ezelőtti éjszakára. Hugh keskeny fekhelyére és arckifejezésére, mikor Maisie levetkőzött. A hosszú tükörben tanulmányozta testét. Hugh észreveszi majd, hogy megváltozott. Hogy is ne változott volna meg egy gyerek után. Lánykorában soha nem hordott fűzőt darázsderekán, amely a szülés után nem lett újra soha igazán darázs.

Hallotta, ahogy a férfiak caplatnak föl a lépcsőn, és valami tréfán nevetnek. Hugh-nak igaza volt, egyikük sem botránkozna meg egy kis házasságtörésen. Nem érzik, milyen becstelenség ez Sollyval szemben, gondolta Maisie, és ekkor hirtelen tudta: ha valaki becstelen, az elsősorban ő.

Egész este nem gondolt Sollyra, de most megjelent képzeletében az ártalmatlan, szeretnivaló, kedves Solly, a férfi, aki őrületig szereti őt, aki szereti Bertie-t, bár tudja, egy másik férfi gyermeke. Néhány órával távozása után engedjen az ágyába egy másik férfit? Micsoda asszony vagyok én?

Az ajtóhoz lépett és kulcsra zárta. Ráadásul Hugh megállapítása: ez a társaság híres laza erkölcseiről! Úgy állította be a helyzetet, mintha Hugh csak egy hétköznapi flört lenne Maisie életében, téma a pletykálkodó hölgyeknek, Solly ennél többet érdemel. De kívánom Hugh-t, gondolta.

Ha arra gondolt, nem fekszik le vele az éjjel, sírni szeretett volna. Eszébe jutott kisfiús mosolya, kék szeme, sima fehér bőre, emlékezett, milyen tekintettel nézett rá, csodáló, boldog, vágyakozó és örvendező tekintettel. Oly nehéz mindezt föladni.

Az ajtón kopogtak. Maisie meztelnül állt a szoba közepén és mozdulni sem tudott. Valaki kívülről elforgatta az ajtó gombját, amely természetesen nem nyílt ki.

Aztán valaki nevén szólította Maisie-t.

– Maisie – szólt Hugh –, én vagyok az.

Maisie annyira kívánta, hogy már a hangjától is fölizgult. Ujjába harapott, de a fájdalom sem nyomta el a vágyat. Hugh újra koppantott az ajtón.

– Maisie, beengedsz?

Maisie háttal a falnak támaszkodott, és szeméből csorogtak a könnyek.

– Legalább beszéljünk!

Tudta, ha kinyitja az ajtót, nem fognak beszélni, hanem azonnal egymásba olvadnak.

– Mondj valamit! Itt vagy még?

Maisie csak állt, és némán sírt.

– Maisie? Kérlek szépen. Aztán egy idő után elment.

A córdobai követségen tengernyi tennivaló volt. Holnap lesz a függetlenség napja, és délután nagy fogadást rendeznek képviselők, külügyminisztériumi hivatalnokok, diplomaták és újságírók számára; s mintha ez nem volna elég, Micky szigorú leiratot kapott az angol külügyminisztertől, mert két angol turistát lemészároltak valahol az Andokban. De amikor Edward Pilaster megérkezett, Micky Miranda minden más tennivalóját a sutba dobta, mert Edward jelen pillanatban sokkal fontosabb volt, mint a fogadás vagy a külügyminiszter levele. Mickynek félmillió fontra volt szüksége, és ezt az összeget Edward révén remélte megszerezhetni.

Micky egy éve volt córdobai követ. Az állás megszerzéséhez szüksége volt minden ravaszságára, de családjának egy vagyonba került odahaza a sok megvesztegetés. Micky megígérte a papának, mindezt a pénzt visszaszerzi a családnak. Most valóra kellett váltania ígéretét. Inkább meghalt volna, mintsem apja csalatkozzon benne.

Edwardot azonnal bevezette a szobájába, amely az első emeleten volt. Odabent a legszembetűnőbb tárgy Córdoba hatalmas lobogója volt. Micky az asztalhoz lépett, melyre kiteregette Córdoba térképét oly módon, hogy a sarkokra szivartárcát, cherrysüveget, poharat tett, a negyedik sarokra Edward szürke cilindere került. Habozott, mielőtt nekilátott; életében most először kért félmillió fontot kölcsön.

– Nézd, itt van Santamaria tartomány, az ország északi részében – kezdte.

– Ismerem Córdoba földrajzát – felelte Edward sértett hangon.

– Tudom – felelte Micky behízelgő hangján. Valóban ismerte. A Pilaster Bank komoly üzleteket bonyolított le Córdobával, finanszírozta a nitrát, a sózott marhahús, az ezüst kivitelét, melyek árából az ország bányagépeket, fegyvereket és luxuscikkeket vásárolt. Mindezt Edward intézte, hála Mickynek, aki attasé korában és követként egyaránt lehetetlenné tette bárki számára a vállalkozást, ha nem a Pilaster Bankhoz akart pénzért fordulni. Következésképpen Edward valóságos córdobai szakértőnek számított Londonban.

– Hát hogyne ismernéd – ismételte Micky. – Azt is tudod, hogy a kibányázott nitrátot öszvérekkel szállítják Santamariából Palmába. De esetleg azt nem tudod, milyen könnyen lehetne ezen az útvonalon vasutat építeni.

– Egy vasút nagyon bonyolult dolog.

Micky fölvett egy kötetet asztaláról.

– Azért tudom, mert az apám megbízta Gordon Halfpennyt, a skót mérnököt. Ebben a dossziéban van a felmérés, minden részletével együtt. A költségeket is feltünteti. Nézd meg!

– Mennyi? – kérdezte Edward.

– Ötszázezer font.

– És milyenek a politikai szempontok? – kérdezte Edward, és találomra belepillantott az iratokba.

Micky fölnézett Garcia elnök portréjára, melyen az elnök főparancsnoki egyenruháját viselte. Ahányszor ránézett erre a képre, mindannyiszor megfogadta, egy napon a saját portréja foglalja el ezt a helyet.

– Az elnök támogatja az elképzelést. Úgy gondolja, ezzel vidéken is erősödik katonai hatalma.

Garcia bízott a papában. Mióta Santamaria tartomány kormányzója lett – kétezer puska segítségével –, a Miranda család az elnök lelkes támogatójának és szövetségesének számított. Garcia nem gyanakodott a papára, és nem jutott eszébe, a vasút lehetővé tenné a Miranda család számára, hogy ne két hét, de két nap alatt jussanak el a fővárosba, ha támadni akarnak.

– És honnan szerzed a pénzt? – kérdezte Edward.

– A londoni pénzpiacon – felelte Micky fellengzősen. – Ami azt illeti, elsősorban a Pilaster Bankra gondoltam.

Micky kísérletet tett rá, hogy lassan, ütemesen lélegezzen. Ez volt az igazi célja annak, hogy annyi éven át a Pilaster családdal barátkozott. Ez a félmillió font. Edward azonban megrázta fejét.

– Nem hinném – felelte.

Micky erre nem számított. Azt hitte, a legrosszabb esetben azt válaszolja, még meggondolja.

– De hát ti állandóan kiadtok vasúti kötvényeket. Azt hittem, még örülni is fogsz a lehetőségnek.

– Córdoba nem ugyanaz, mint Kanada vagy Oroszország – felelte Edward. – A befektetőknek nem tetszik az ország politikai berendezése, minden vidéki nagybirtokos magánhadserege. Középkorinak érzik.

– De ti segítettetek apám ezüstbányájában is – vetett ellen Micky. Ez három évvel ezelőtt történt és százezer fontot hozott a családnak.

– Pontosan. S azóta is ez az egyetlen ezüstbánya Dél-Amerikában, ami nem hajt hasznot.

Ez így nem volt teljesen helyénvaló megállapítás. A bánya rengeteg hasznot hozott, de a papa mindent zsebre tett, a részvényeseknek semmi sem jutott. Legalább egy kevés volna, már csak a látszat kedvéért is; de a papa nem adott a látszatra. Micky érzelmei bizonyára követhetőek voltak arcjátékában, mert Edward hirtelen aggodalmasan szólt.

– Nagyon fontos ez neked, öregem?

– Az igazat megvallva, nagyon sokat jelentene a családomnak – vallotta be Micky, aki úgy érezte, Edward össze tudja szedni ezt a pénzt, ha igazán akarja. – Föltételezem, ha egy olyan kiváló hírű bank, mint a tiétek, támogatná a vasutat, akkor mások is arra a végkövetkeztetésre jutnának, hogy Córdobában érdemes befektetni.

– Ebben van valami – válaszolta Edward. – Ha valamelyik társ hozakodna elő az ötlettel, és nagyon ragaszkodna hozzá, valószínűleg meg lehetne csinálni. Csakhogy engem nem vettek be még társnak.

Micky alulbecsülte félmillió font beszerzésének nehézségeit. De még nem adta föl. Találni fog valami megoldást.

– Végiggondolom az egészet – felelte erőltetett jókedvvel.

Edward kiitta a cherryt és fölállt.

– Menjünk ebédelni.

Este Pilasterék és Micky egy vígoperát néztek meg. Micky érkezett oda elsőként, s míg az előcsarnokban várakozott, találkozott Bodwenékkal. Albert Bodwen ügyvéd volt, aki sokat dolgozott a banknak. Volt idő, amikor Augusta megpróbálta összehozni Rachel Bodwent és Hugh-t.

Micky még mindig a pénz megszerzésének problémáin gondolkodott, csak a mundér becsületóért flörtölt Rachellel, mint ahogy minden lánnyal és sok férjes asszonnyal is.

– Hogy áll a nők egyenjogúsítása, Bodwen kisasszony?

Rachel édesanyja elpirult.

– Bár valami másról beszélne, senor Miranda!

– Akkor másról fogok beszélni, kedves Bodwenné, mert az ön óhaja számomra olyan, mint a törvény. – Azzal visszafordult Rachelhez. Rachel nem volt kimondottan szép. Két szeme kissé közel ült egymáshoz, de remek alakja volt: hosszú lába, keskeny dereka, fejlett melle. Miután Micky ezt megállapította, fölnézett és tekintetük találkozott. A legtöbb lány ebben a helyzetben elpirult és elfordult volna, de Rachel nyíltan, őszintén a szemébe nézett és elmosolyodott. A végén Micky jött zavarba, és semleges témára váltott.

– Tudta, hogy öreg barátunk, Hugh Pilaster visszatért a gyarmatokról?

– Igen, találkoztam vele a Whitehaven-házban. Maga is ott volt.

– Igen-igen, kiment a fejemből.

– Mindig szerettem Hugh-t.

De hozzámenni már nem akartál, gondolta Micky. Rachel már évek óta eladó volt, s lassan úgy festett a dolog, vénlányként végzi. Micky ösztönei elárulták a lány szenvedélyes természetét. A gond nyilván az, hogy túl okos és elriasztja a férfiakat. Közel a harmichoz még mindig nem akadt neki férj. Micky látta, Rachel vonzónak találja; de oly sokan találták vonzónak. Micky örült, ha gazdag és befolyásos embereknek tetszett meg, mert ebből hatalmat csikarhatott ki; de Rachel egy senki, és érdeklődése teljesen értéktelen.

Megérkezett a Pilaster család, és Micky figyelme Augusta felé fordult, aki málnaszínű ruhát viselt.

– Milyen... csodálatos ma – udvarolt Micky búgó hangon.

Augusta boldogan elmosolyodott. A két család néhány percig csevegett, aztán elfoglalták helyüket.

Bodwenék a zsöllyében ültek, Pilasterék páholyban. Mikor elváltak az előcsarnokban, Rachel melegen Mickyre mosolygott és csöndesen azt mondta.

– Remélem még később látjuk, Miranda úr.

Apja hallotta, összevonta szemöldökét, karon fogta lányát, és elsietett, de Bodwenné egy mosolyával ajándékozta meg Mickyt. Az öreg Bodwen nem akarja, hogy lánya egy külföldibe szeressen bele, de Bodwenné már nem volt ilyen válogatós.

Az első felvonás alatt egyfolytában a kölcsön járt az eszében. Nem merült föl benne eddig, hogy Córdoba kezdetleges politikai berendezése, amely lehetővé tette családjának, hogy vagyont és hatalmat szerezzen, az európai befektetők szemében kockázatossá teszi az országot. Ebből következik az is, hiába fordulna elképzelésével más bankhoz. Csak a Pilaster Bankon keresztül szerezheti meg, és itt is csak két jó embere van: Edward és Augusta. Az első felvonás utáni szünetben egyedül maradt Augustával a páholyban néhány pillanatra, úgyhogy a forró kása minden kerülgetése helyett azonnal a tárgyra tért.

– Mikor veszik be Edwardot társnak a bankba?

– Azt én is szeretném tudni – felelte Augusta savanyúan. – Miért kérdezed?

Micky elmesélte a vasúti kötvényeket, meg a kölcsön körül támadt nehézségeket, és tapintatosan kihagyta a terv olyan részleteit, mint a főváros megtámadását és a hatalom erőszakos megszerzését.

– Semmilyen más bank nem jöhet számításba – mondta Micky –, nem is tudnak semmit Córdobáról, mert Edward érdekében minden más bankot távol tartottam.

Ez ugyan nem volt igaz, de Augusta nem értett az üzlethez.

– Nagy siker lenne Edwardnak a córdobai vasútépítés.

Augusta biccentett.

– A férjem megígérte, Edwardot beveszi társnak, amint megházasodott.

Micky meglepődött. Sohasem gondolta, hogy Edward nősülni akar.

– Már a menyasszonyt is kiválasztottuk – folytatta Augusta: Emily Maple lesz, a diakónus leánya.

– Milyen lány?

– Csinos, csak tizenkilenc éves és értelmes. A szülei támogatják a házasságot.

Valóban Edwardnak való lehet, gondolta Micky: Edward szereti a csinos lányokat, de olyanra van szüksége, aki fölött basáskodhat.

– És akkor mi a probléma?

– Nem tudom – felelte Augusta összevont szemöldökkel –, de valahogy Edward mindig kibújik a lánykérés alól.

Ez viszont nem lepte meg Mickyt. Mindig azt hitte, Edward sohasem nősül. Akármilyen helyes lánnyal találkozik, mit várhat a házasságtól? Gyerekeket nem akar. Most azonban már kézzelfogható előnnyel járhatna a házasság, hiszen bevennék társnak az üzletbe. Ha Edwardot ez sem érdekelte, az az ő dolga. Micky-nek éppen elég fontos volt, hogy barátjából társ legyen.

– Mivel bátoríthatnánk?

Augusta furcsán nézett Mickyre.

– Az az érzésem, Edward megházasodna, ha te is megnősülnél.

Micky félrenézett és gondolkodott. Milyen jó megfigyelő Augusta. Fogalma sem volt ugyan, mi folyik a bordély szobáiban, de az anyai ösztön mégis megértett valamit. Micky is úgy érezte, ha megnősül, Edward is könnyebben szánja el magát erre a lépésre.

– Én házasodjak? – felelte nevetve. – Egy nap természetesen meg fogok házasodni előbb-utóbb, de nem látom semmi értelmét a korai házasságnak. Ugyanakkor, ha ez az ára a vasútnak...

És nem is csak a vasútnak, tűnődött tovább. Egy sikeres befektetés után más kölcsönök is jöhetnek. Oroszország és Kanada szinte minden évben fölvett kölcsönt a londoni pénzpiacon vasútra, kikötőkre, közművesítésre és a kormányköltségek fedezésére. Miért ne tehetné Córdoba ugyanezt? Micky aztán hivatalosan vagy nem hivatalosan jutalékot kapna minden fillér után, s ami még jobb, a pénz a család érdekeit segítené, és mindannyian még gazdagabbak és hatalmasabbak lennének.

Az egyéb lehetőségeken nem érdemes gondolkodni. Ha kudarcot vall a kölcsönnel, apja sohasem fog neki megbocsátani. Apja haragjának elkerülése érdekében pedig akár háromszor is megnősül. Ismét Augustára nézett. Sohasem beszéltek arról, ami Seth hálószobájában történt 1873 szeptemberében, de Augusta aligha felejtette el. Érzékiség volt egyesülés nélkül, hűtlenség házasságtörés nélkül, egyszerre volt valami és semmi. Mindketten fel voltak öltözve, az egész csak másodpercekig tartott, és mégis szenvedélyesebb és felejthetetlenebb volt, mint bármi, amit Micky valaha művelt Nellie bordélyában. Biztos volt abban is, Augusta emlékében is hasonlóképpen él. Hogyan érzett Augusta valójában Micky házasságának lehetősége felől? Fél London féltékeny lenne, de Augusta érzelmeit nehéz volt kiismerni. Elhatározta, megkérdezi tőle. Szemébe nézett.

– Akarja, hogy házasodjam?

Augusta habozott, arcán sajnálkozás látszott egy pillanatig, aztán vonásai megkeményedtek és határozottan felelt:

– Igen.

Farkasszemet néztek. Micky látta, a nő őszintén válaszolt, de ez különösképpen csalódást keltett benne.

– Hamar el kell intézni – mondta Augusta. – Emily Maple és a szülei nem fognak örökké várni.

Azaz, gondolta Micky, gyorsan kell nősülnöm. Hát rendben van.

Ekkor visszatért a páholyba Joseph meg Edward, és más témákról beszélgettek.

A következő felvonást Micky Edwardnak szentelte. Immár tizenöt éve barátok voltak. Edward csenevész, gyenge jellemű ember, aki szeret másoknak örömet okozni, de magától nem akar semmit az életben. Egész életében szüksége volt rá, hogy a környezete bátorítsa, és ezt a szerepet elsősorban Micky látta el attól a perctől fogva, amikor először írta meg Edward helyett a latin házi feladatot. Most a házasság kötelékeibe kell beterelgetnie, amely mindkettőjük számára fontos pályafutásuk szempontjából.

A második szünetben Micky ismét Augustához fordult.

– Edwardnak a bankban segítségre lenne szüksége, valakire, aki hűséges, és gondját viseli az ügyeinek.

– Rendkívül jó ötlet – felelte Augusta. – Olyasvalaki kell, akit ismerünk és akiben megbízunk.

– Pontosan.

– Gondolsz valakire? – kérdezte Augusta.

– Van egy unokaöcsém, aki a követségen dolgozik. Simon Olivernek hívják. Eredetileg Olivera, de angolosította a nevét. Okos gyerek és teljesen megbízható.

– Hozd el egy délután teára – mondta Augusta. – Ha nekem is tetszik, beszélek Joseph-fel.

– Helyes.

Megkezdődött az utolsó felvonás, és Micky ismét visszatérhetett gondolataihoz.

Gyakran előfordult, hogy Augusta és ő valamiről ugyanazt gondolták. Tulajdonképpen Augustát kéne elvennie feleségül. Együtt meghódítanák a világot. Ezt a gondolatot azonban elvetette. Kit vegyen el? Nem lenne helyes gazdag lányt kiszemelni, mert annak nem nyújthat semmit. Környezetében sok gazdag lány volt, s egy részük szerelmes is volt bele. De egy lány szívét megnyerni még nem minden, utána jön a hosszú csatározás a szülőkkel, és senki sem tudja garantálni, mi lesz az eredmény. Nem, szerényebb származású lányt kell elvennie, olyat, aki kedveli és akitől nem fog kosarat kapni. Szeme tűnődve pásztázott a zsöllyéken és Rachel Bodwenen állt meg.

Tökéletes lenne, mondta magának Micky. Úgyis szerelmes belé, és a nő már alig várhatja, hogy férjhez menjen. Igaz, az apja nem nagyon kedveli, de az anyja igen; és az anyának meg a lánynak az apa aligha tud sokáig ellenállni.

Ami ennél is fontosabb, izgatta ez a nő. Nyilván szűz még, ártatlan, félénk. Olyasmiket fog vele művelni, amelyek ellenkezést váltanak ki belőle, ettől azonban csak pompásabb a játék. Végül is a feleségnek mindent el kellett fogadnia férje szexuális vágyaiból, akármilyen

bizarrnak vagy ízléstelennek érezte, mert nem volt kinek panaszkodnia. Szeme előtt megjelent a lány képe, amint ki van kötve az ágyban, és vonaglik a fájdalomtól, a vágytól, vagy mind a kettőtől.

Az előadás véget ért. Kifelé menet Micky kereste Rachelt a tömegben, végül az épület előtt találkoztak. Pilasterék hintójukra vártak, Bodwen konflist szeretett volna fogni. Micky rámosolygott Bodwennére és így szólt:

– Megengedné, hogy holnap délután fölkeressem?

– Megtisztelne, senor Miranda – felelte Bodwenné, aki észrevehetően meglepődött.

– Nagyon kedves öntől – mondta Micky, aztán Rachellel is kezet fogott. Mélyen a szemébe nézett.

– Akkor holnap – mondta a lánynak.

– Nagyon fogok örülni – felelte Rachel.

Megérkezett Augusta kocsija, és Micky ajtót nyitott.

– Túl közel ülnek a szemei – felelte Augusta, és bemászott a kocsiba. Leült, és a nyitott ajtón keresztül folytatta:

– Egyébként olyan, mint én vagyok. – Azzal becsukta az ajtót, és a kocsi elhajtott.

Egy órával később Micky és Edward Nellie egyik szobájában vacsoráztak. A szobában az asztalon kívül állt még egy kerevet, egy szekrény, egy mosdóállvány és egy nagy ágy. April Tyllsle megváltoztatta az eredeti dekorációt. Most a szobákban divatos William Morris-szöveteket lehetett látni, a falakon függő képeken meztelen férfiak és nők különféle gyümölcsökkel és zöldségekkel kísérelték meg a közösülést. A szép berendezés hiába volt új, máris sokat szenvedett, mert ebben a bordélyban a férfiak berúgtak, és olyankor nem vigyáztak, mit tesznek. A tapéta elszakadt, a függönyök pecsétesek, a szőnyeg lyukas. A gyertyák gyönge fényében azonban a szoba még elég elegánsnak hatott, mint ahogy a félhomály a nők korából is elvett néhány évet.

Az urakat két kedves szajhájuk szolgálta ki, Muriel és Lili, akiknek öltözete piros selyemcipőből és hatalmas kalapból állt. Odakintről részeg dajdajozás és egy veszekedés hallatszott, de a szobában béke honolt. Pattogott a tűz, a lányok halkan beszéltek. Micky egészen ellazult, még a vasúttal kapcsolatban is kevésbé aggályoskodott. Legalább van már egy terve. Ki is próbálhatná. Edwardra pillantott. Hosszú, gyümölcsöző barátságra tekinthetnek vissza, gondolta. Időnként szinte kedvelte Edwardot, bár az állandó függőség fárasztotta, de ugyanakkor ez adott Mickynek hatalmat barátja fölött. Segített Edwardnak, Edward pedig segített neki, és együtt élvezték a világ legizgalmasabb városának minden tilos gyümölcsét.

Mikor végeztek az étellel, Micky újra töltött a borból és azt mondta.

– Megnősülök. Elveszem Rachel Bodwent.

Muriel és Lili kuncogtak. Edward hosszan bámulta Mickyt, aztán így

válaszolt.
– Nem hiszem el.
Micky vállat vont.
– Azt hiszel, amit akarsz. Akkor is igaz.
– Tényleg?
– Igen.
– Te disznó!
Micky meglepve bámult barátjára.
– Miért? Miért ne nősülhetnék?
Edward fölállt és öklével támaszkodott az asztalon.
– Szemét, rohadt disznó vagy Miranda, csak annyit mondhatok!
Micky nem számított erre.
– Az ördög bújt beléd? – mondta. – Hát te nem veszed el Emily Maplet?
– Ki mondta neked?
– Az anyád.
– Senkit sem veszek feleségül!
– Miért nem? Huszonkilenc éves vagy, mint én. Ideje már kialakítani a tiszteletre méltó családapa látszatát.
– A pokolba a tiszteletre méltó családapával – üvöltötte Edward, és fölborította az asztalt. Micky hátraugrott a tányérok és bor özöne elől. A két meztelen nő félénken a sarokba húzódott.
– Nyugodj meg – kiáltotta Micky.
– Ennyi év után! – üvöltötte Edward dühödten. – Miután ennyit tettem érted?
Micky értetlenül állt Edward dühe előtt. Szerette volna megnyugtatni, mert egy ilyen jelenet csak megerősítheti a házasság intézményével szembeni érzületében, Micky pedig ennek pont az ellenkezőjét szerette volna elérni.
– De hát ez nem tragédia – érvelt. – Ettől még semmi sem változik meg közöttünk.
– Hogyne változna.
– Attól még nyugodtan jöhetünk ide.
– Gondolod? – kérdezte Edward csöndesebben, és gyanakvó pillantást vetett barátjára.
– Igen. A klubokba is eljárunk, ezért vannak. Férfiak azért mennek a klubba, hogy addig se legyenek otthon.
– Ez igaz lehet.
Kinyílt az ajtó és belépett April.
– Mi volt ez,a hangzavar?
– Edward töri a porcelánt.
– Elnézést kérek, kifizetem.
– Csak azt magyaráztam éppen Edwardnak – mondta Micky April felé fordulva –, hogy házasemberként is nyugodtan jöhet ide.
– Úristen, hát persze – felelte April. – Ha nős férfiak nem jöhetnének ide, bezárhatnám a boltot. – Azzal megfordult és kikiáltott a folyosóra.

– Sidney! Hozz egy seprőt!

Micky legnagyobb örömére Edward lassanként megnyugodott.

– Amikor nősülünk – mondta Micky –, valószínűleg az első időkben néhány estét otthon kell töltenünk, és persze néhány vacsorát is kell adnunk. Aztán visszatérünk a rendes kerékvágásba.

– Ez rosszul esik majd a feleségünknek – vetette ellen Edward összevont szemöldökkel.

– Kit érdekel – vont vállat Micky –, mit tehetnek?

– Bosszanthatják a férjüket.

Micky rájött, Edward saját anyjáról mintázza a tipikus asszonyt. Micky szerencsére tudta, a legtöbb nő nem olyan okos és olyan akaratos, mint Augusta.

– Nem szabad túl jól bánni velük – magyarázta Micky. – Ha az ember jól bánik a feleségével, a nő azt akarja, legyenek együtt. De ha rosszul bánik vele, akkor már az asszony is várja az estét, amikor a férfi elmegy a klubba, és végre nyugta lehet.

Muriel átölelte Edward nyakát.

– Minden úgy lesz, mint régen, Edward. Megígérem.

– Megígéred? – kérdezte Edward ostoba mosollyal.

– Természetesen.

– Ezek szerint nem lesz semmi változás – mondta Edward Mickynek.

– Dehogynem – felelte Micky. – Egyvalami meg fog változni: társ leszel a bankban.

HETEDIK FEJEZET

Az utcán találkozott Norával. Hugh az Oxford Streeten járt Peter Robinson üzletében, amely kelmekereskedésnek indult, de mostanság már áruháznak titulálták. Ajándékot akart vásárolni húgának, és úgy gondolta utána rögtön fölszáll a folkestoni vonatra. De nyomorultul érezte magát, nem is tudta hogy fogja elviselni családját; csak csellengett a boltban, és képtelen volt megfelelő ajándékot választani. Üres kézzel jött ki. Már sötétedett. A szó szoros értelmében belebotlott Norába. A lány elesett és Hugh felkarolta.

Soha nem fogja elfelejteni, milyen érzés volt tartani a nőt. Bár kellőképpen föl volt öltözve, teste a ruhán keresztül is puhának, melegnek és illatosnak tűnt. Egy pillanatra eltűnt a hideg, sötét londoni este, és Hugh a hirtelen öröm egy máskor elzárt világát élvezhette.

Nora huszonnégy-huszonöt éves lehetett. Csinos, szőke hajtincsek kukucskáltak ki kalapja alól.

Hugh végül konflissal vitte haza. A lány elmondta, az apjával él, aki gyógyszerekkel ügynököl. A környék azonban nem volt olyan jó, ahogy azt ruházata alapján sejteni lehetett volna: inkább munkás, mint

középosztálybeli kerület.

Másnap délben hagyta el a bankot, amikor meglátta Norát, aki éppen feléje sétált az utcán. Először nem is ismerte meg, csak a csinos arcra figyelt föl; de a hölgy elmosolyodott, és Hugh már emlékezett rá, kicsoda. Udvariasan megemelte a kalapját, Nora pedig megállt beszélgetni. Egy fűzőkészítőnél dolgozik segédként, mondta elpirulva. Éppen egy vevőt keresett föl, s most útban van vissza az üzletbe. Hugh hirtelen ötlettől indíttatva megkérdezte, nem jönne-e el vele este táncolni.

Nora azt válaszolta, nagyon szívesen menne, de nincs rendes kalapja, így aztán rögtön elmentek a kalaposhoz, ahol Hugh vett neki egyet.

Szerelmük nagy része bevásárlásokból állt. Norának sohasem volt pénze és roppantul élvezte Hugh tehetősségét. Hugh viszont a maga részéről élvezte, hogy kesztyűt, cipőt, kabátot, karperecet és bármi mást vásárolhat a lánynak. Amikor Dotty tizenkét évének minden bölcsességével kijelentette, Nora csak a pénzéért szereti, Hugh nevetett és azt felelte:

– Ki szeretne engem az ábrázatomért?

Maisie nem tűnt el gondolataiból. Ma is mindennap gondolt rá, de az emlékek már nem verték le annyira. Ismét volt kire várnia: a következő randevúra Norával. Néhány hét alatt a lány vissza is adta életkedvét.

Egyik bevásárló expedíciójukon összefutottak Maisie-vel egy Bond streeti szűcs boltjában. Hugh kényelmetlenül érezte magát, de bemutatta egymásnak a hölgyeket. Nora odavolt a megtiszteltetéstől, hogy Salamon Greenbourne feleségét megismerheti. Maisie meghívta őket teázni a Piccadilly házba. Aznap este Hugh és Maisie egy bálon ismét összekerültek, és a fiú meglepetésére Maisie rossz véleménnyel volt Noráról.

– Olyan nőnek látszik, akit csak a pénz érdekel. Szerintem egyáltalán nem szerelmes beléd. Az istenért, el ne vedd feleségül.

Hugh megsértődött és némi töprengés után úgy döntött, Maisie csak féltékeny. Különben sem gondolt házasságra.

Amikor a teremben véget ért az előadás, kimentek a vastag, kavargó, koromízű ködbe. Sálat tekertek a nyakukba és szájuk elé, így indultak el Nora cambentowni otthona felé.

Mintha víz alatt járnának. A köd elnyelte a hangot, az emberek és tárgyak hirtelen tűntek elő a fehérségből: egy szajha a gázlámpa alatt; egy részeg, amint hazafelé dülöngél; egy rendőr sisakja; az utcaseprő, amint átmegy az úton; egy araszolgató hintó; egy kutya a csatornanyílás közelében; egy macska szemének villanása a sikátorból. Hugh és Nora kézenfogva mentek, időnként megálltak ahol legsűrűbb volt a köd, lehúzták sáljukat és csókolóztak. Nora puha ajkai viszonozták Hugh csókját, sőt még azt is megengedte, hogy Hugh keze kabátja alá tévedjen. A ködben mindez titkosnak és romantikusnak

tűnt.

Hugh általában az utcasarkon elköszönt, de ma éjszaka tekintettel a ködre, egészen a ház kapujáig kísérte. Itt szívesen megcsókolta volna, de attól tartott, az atya ajtót nyit és meglátja őket. Nora a következő meglepetéssel szolgált.

– Nem akar bejönni?

– Mit fog gondolni az édesapja – kérdezte Hugh, aki még sohasem volt az ajtón belül.

– Elutazott Hubdersfieldbe – felelte Nora, és kinyitotta az ajtót.

Hugh dobogó szívvel lépett be. Nem tudta, mi fog történni, de biztos volt benne, nagyon izgalmas lesz. Lesegítette Noráról a kabátot, és szemeit vágyakozva legeltette a lány idomain. Noráék háza még Hugh édesanyja házánál is kisebb volt. Az előszoba nagy részét a lépcső foglalta el, az előszobából két ajtó nyílt, az egyik a nappaliba, a másik a konyhába. Az emeleten nyilván két hálószoba van, a konyhában pedig réz fürdőkád, a budi a kertben. Hugh kalapját és kabátját az állványra akasztotta. A konyhából kutyaugatás hallatszott. Nora kinyitotta az ajtót, mire egy kicsi, fekete terrier rontott be, nyakán kék pántlikával. Norát lelkesen üdvözölte, aztán Hugh-t szaglászta körül nagy óvatossággal.

– Blackie a védelmezőm, mikor apa nincs itthon – mondta Nora és szavainak kettős értelme nem kerülte el Hugh figyelmét.

Követte Norát a szalonba. A bútorzat kopott és öreg, de Nora néhány együtt vásárolt tárggyal vidámabbá varázsolta a szobát: párnákkal, színes szőnyeggel és a Balmoral kastély festményével. Meggyújtott egy gyertyát és összehúzta a függönyöket.

Hugh a szoba közepén topogott; nem tudta mit kezdjen magával, mígnem Nora megszánta, és megkérte, gyújtsa be a kandallót. Hugh letérdelt, a kandallóban pislákoló zsarátnokra rőzsét rakott, s a kis fújtatóval fölélesztette a tüzet. Mikor megfordult, Nora már a szófán ült kalap nélkül, leengedett hajjal. Megveregette maga mellett a szövetet. Hugh engedelmesen leült. A kutya féltékenyen méregette, Hugh pedig azon tűnődött, hogyan lehetne kirakni a szobából.

Ültek kézenfogva és bámulták a tüzet. Hugh békét érzett. Úgy érezte, hátralévő életében mindig ezt akarja csinálni. Később újra csókolóztak, és Hugh óvatosan megérintette a lány keblét. Nora sóhajtott. Hugh évek óta nem érezte ilyen jól magát, de még többre vágyott.

A lány fokozatosan hajolt hátra, mígnem Hugh szinte rajta feküdt. Mindketten zihálták. Hugh-on átfutott a gondolat, tulajdonképpen visszaél a helyzettel, kihasználja ezt a lányt atyja távollétében.

Kezét a lány lába közé illesztette, de a lány azonnal megmerevedett, a kutya pedig ugatni kezdett. Hugh visszahúzta kezét és azt mondta:

– Rakjuk ki a kutyát.

– Talán abba kéne hagynunk – felelte Nora aggodalmasan.

Hugh-tól ennek a gondolata is távol állt már, és a talán szót

bátorításnak vette.

– Én már nem tudok megállni – mondta. – Rakjuk ki a kutyát.

– De hát még nem is vagyunk jegyesek.

– De még lehetünk – felelte Hugh gondolkodás nélkül.

Nora elsápadt.

– Komolyan beszél?

Hugh már maga is föltette ezt a kérdést. A kapcsolatra kezdettől fogva úgy gondolt mint kellemes kalandra, de néhány pillanattal ezelőtt már úgy érezte, szeretné egész életét Norával tölteni, kéz a kézben, a tűzbe bámulva. Vajon igazán el akarná venni feleségül, kérdezte magától, és úgy találta, igen. Persze gondok fognak fölmerülni. A család azt mondja majd, hogy rangon alul házasodik. A család menjen a pokolba. Huszonhat éves, évi ezer fontot keres, rövidesen társ lesz a világ egyik legjobb bankjában, azt vesz el feleségül, akit akar. Anyja támogatni fogja. Nem örül Norának, de annak mindenképpen örülni fog, hogy fiát boldognak látja. A többiek pedig azt mondanak amit akarnak, úgysem tettek érte soha semmit.

Ránézett Norára, aki rószaszínen, csinosan, szeretetreméltóan feküdt a szófán, szőke haja vállára omlott. Kívánta, most rögtön. Túl hosszú időt élt egyedül. Maisie már Solly felesége, sohasem lesz az övé. Legfőbb ideje, hogy valaki, aki puha és meleg, megossza vele az ágyát és életét. Miért ne Nora legyen az?

Ujjával a kutyának pattintott. A kutya óvatosan közelítette meg, Hugh megsimogatta a fejét, aztán megragadta nyakán a pántlikát.

– Gyere, őrizd az előszobát – mondta, azzal kitette az ebet, és becsukta az ajtót. A kutya kettőt vakkantott, aztán elhallgatott. Hugh ismét Nora mellé ült és megfogta a kezét.

– Feleségül jössz hozzám, Nora?

Nora elvörösödött.

– Igen – mondta.

Hugh megcsókolta, Nora szenvedélyesen visszacsókolta. Hugh megérintette a lány térdét, mire Nora megfogta a kezét, és ruhája ráncainak rejtelmes labirintusában hihetetlen helyekre vezette. Közben forrón fülébe súgta:

– Drága Hugh, tégy magadévá.

– Igen – felelte Hugh rekedten.

* * *

Az 1879-es londoni idény Tenbigh hercegnő jelmezbáljával kezdődött. Hetek óta mindenki erről beszélt: vagyonokat költöttek jelmezre, és az emberek bármit elkövettek volna, hogy meghívják őket.

Joseph Pilastert és feleségét nem hívták meg, ami aligha meglepő, mert nem tartoztak a londoni társaság legfelsőbb rétegéhez. Augusta azonban mindenképpen menni akart, és eltökélte, valahogy kieszközöli

a meghívót. Így aztán az első adandó alkalommal megemlítette a dolgot lady Morte-nak, aki befolyással bírt, ráadásul távoli unokatestvére is volt Tenbigh hercegnőnek, mégsem ajánlotta föl, hogy meghívatja Augustát. Augusta ezek után megnézte, miként áll a lady számlája a banknál, és örömmel állapította meg, hogy ezer fonttal tartozik. Másnap a lady levelet kapott a banktól, melyben arra kérték, rendezze adósságát.

Augusta aznap személyesen is fölkereste a hölgyet. Elnézést kért, hangsúlyozta, a levél egy ügybuzgó hivatalnoknak köszönhető, akit azóta kirúgtak. Aztán újra megemlítette a közelgő jelmezbált.

Lady Morte rendszerint kifejezéstelen arcán egy pillanatra tisztán megjelent a gyűlölet, mihelyt fölfogta az alku lényegét. Augustát ez nem hatotta meg. Semmi szüksége nem volt arra, hogy lady Morte rokonszenvesnek tartsa, csak kihasználni akarta. Igazán egyszerű helyzet elé állította a hölgyet: használja fel befolyását és hívassa meg Augustáékat a bálra, vagy fizessen ezer fontot. A meghívók másnap megérkeztek. Augustát azonban fölbosszantotta lady Morte vonakodása, ezért Edwardnak is szereztetett meghívót.

Különben is dühítette, hogy Hugh-t beveszik társnak. S ami még rosszabb, mindenki tudta, Edward csak azért lett társ, mert megnősült, és apjától negyedmillió fontot kapott, amelyet befektetett a bankba, mert egy látványos hasznot ígérő alkut ütött nyélbe. Az emberek már most úgy beszéltek Hugh-ról, mint aki egyszer a bank elnöke lesz. Ha erre gondolt Augusta, a fogát kellett csikorgatnia szegénynek.

Minderre áprilisban kerül sor, amikor minden évben megújítják a társasági szerződést. Egy hónappal ezelőtt azonban Hugh megnősült, és Augusta legnagyobb örömére a lehető legostobábban járt el: Camdentownból választott magának valami lehetetlen kis töltött galambot. Augusta már a Maisie-féle ügy óta sejtette, Hugh vonzódik a szegény lányokhoz, de azt még Augusta sem merte remélni, hogy feleségül is vesz egyet. Hugh titokban tartotta a házasságot, Folkestoneban vette el Norát; csak anyját, húgát és a lány apját hívta meg, és így kész helyzet elé állította a családot.

E pillanatban Augusta éppen Joseph Erzsébet-kori körgallérját igazgatta és azt mondta:

– Gondolom, újra megfontoljátok, beveszitek-e Hugh-t társnak most, mikor egy cselédet vett el feleségül.

– A lány nem cseléd, hanem fűzőkészítő, vagy legalábbis az volt. Most már Mrs. Pilaster.

– Akkor is, a Pilaster Bank egyik tulajdonosa aligha vehet feleségül egy ilyen masamódot.

– Szerintem meg azt vesz feleségül, akit akar.

Augusta tartott tőle, ez lesz a többiek véleménye is.

– Nem mondaná ezt, ha a lány csúnya lenne, gebe, savanyú. Csak azért ez a véleménye, mert csinos, és szívesen flörtöl mindenkivel.

– Akkor sem értem, mi a gond.

– Egy partnernek miniszterekkel, diplomatákkal, üzletemberekkel kell találkoznia. Ez a nő nem fogja tudni, hogy viselkedjen. Amivel bármikor kínos helyzetet teremthet.
– Majd beletanul – mondta Joseph, aztán egy kis habozás után hozzátette: – Néha úgy érzem, maga is elfelejtette a származását, kedvesem.
Augusta kihúzta magát.
– Az én apámnak három üzlete volt – mondta haragosan. – Hogy merészel engem ahhoz a nőszemélyhez hasonlítani?
Joseph azonnal visszakozott.
– Elnézést kérek.
Augustában azonban tomboltak az indulatok.
– Es ami több, én sohasem dolgoztam az apám üzleteiben. Engem úrilánynak neveltek.
– Már egyszer elnézést kértem, ne is vesztegessük erre a szót. Indulnunk kell.
Augusta befogta a száját, de belül háborogtak indulatai.
Edward és Emily a hallban várakoztak, Edward II. Henrik király jelmezében, Emily Aqitániai Eleonórának öltözve. Edwardnak valami gondja akadt a térdszalagrenddel.
– Menjenek csak előre, a kocsi majd visszajön értünk.
– Nem, nem – mondta Emily gyorsan –, most szeretnék elindulni. Majd útközben megigazítod.
A csinos, kékszemű Emilynek jól állt a hímzett, tizenkettedik századbeli ruha, és fején az apácafátyol. Augustának azonban volt ideje fölfedezni, a lány korántsem olyan félénk, mint amilyennek hitte. Már az esküvő előkészületei közben is kiviláglott, a lány saját akarattal rendelkezik. A bankett szervezését Augustára bízta, de csökönyösen ragaszkodott hozzá, hogy a menyasszonyi ruha, valamint a nyoszolyólányok kérdésében ő döntsön.
Ahogy beszálltak a kocsiba és elhajtottak, Augustában felötlött, hogy második Henrik és Eleonóra házassága meglehetősen viharosra sikerült, és remélte, Emily nem tör majd sok borsot Edward orra alá. Edward az esküvő óta egyfolytában zimankós hangulatban járt-kelt, és Augusta gyanította, valami nincsen rendjén. Megkísérelte kideríteni mi a baj, de Edwardból egy szót sem lehetett kihúzni. Akármi legyen, a fő, hogy bevették társnak és megházasodott. A többi gond majd megoldódik szépen lassan.
A bál fél tizenegykor kezdődött; Pilasterék időben érkeztek. A Tenbigh-ház minden ablakából áradt a fény. A ház előtt már összegyűlt a bámész csőcselék, és hosszú sorban álltak a vendégek hintói. Míg várakozott a kocsiban, Augusta látta, amint a házba belép Antonius és Kleopátra, két görög istennő, és három Napóleon.
Végre Pilasterék kocsija is a ház elé ért, és Augusta kiszállhatott. A házban újabb sor fogadta őket, mely a lépcsőfordulóig kígyózott, ahol a hercegi pár üdvözölte sorban a vendégeket. A hallban mindent virág

díszített, és zenekar muzsikált a sorbanállók szórakozása érdekében.

Pilasterék után megérkezett Micky Miranda félesége, Rachel társaságában. Micky Wolsely bíborosnak öltözött, és a bíbor selyemruhában szemrevalóbb volt, mint valaha. Augustának mindenesetre a szíve egy percig erősebben vert, mikor meglátta. Annál szigorúbb szemmel vizsgálgatta feleségét, aki meglepő módon rabszolganőnek öltözve érkezett. Augusta beszélte rá Mickyt a házasságra, most mégis féltékenységet érzett. Rachel azonban hűvösen állta Augusta pillantását, és miután Micky kezet csókolt Augustának, azonnal belekarolt és elvonszolta.

– Itt a spanyol követ – mondta Micky feleségének a lépcsőn. – Legyél vele udvarias.

– Légy vele te udvarias – felelte Rachel –, szerintem egy féreg.

Micky összeráncolta homlokát, de nem válaszolt. Augusta, aki hallotta a szóváltást, úgy érezte szélsőséges nézeteivel és modorával Rachelnek inkább valami harcos újságíró vagy képviselő mellett lenne a helye. Micky megérdemelne egy szebb és kevésbé különc asszonyt.

Újabb ifjú párt vett észre a lépcsőn; Hugh-t és Norát. Hugh-t mindenhova meghívták, olyan helyekre is, ahova Augusta nem kapott meghívót, bármennyit törte is magát. Hugh maharadzsának, Nora kígyóbűvölőnek öltözött. Nora meztelen karja és lába körül műkígyók tekeregtek, sőt az egyik kígyó a keblén , pihentette fejét. Augustát rázta az undor.

– Hugh felesége hihetetlenül közönséges – morogta Joseph-nek.

– Végtére is jelmezbálon vagyunk – válaszolta Joseph, aki nem tartotta olyan nagy esetnek a kígyókat.

– Rajta kívül egyetlen nő sem mutogatja a lábát – vitatkozott Augusta.

– Nem mutogatja a lábát, csak nadrágban van. Nem értem, mi bajod.

Joseph valószínűleg még élvezi is, hogy Nora lábain legeltetheti szemét, gondolta Augusta undorodva. Az efféle nőszemély, tette hozzá gondolatban, könnyedén megzavarja a férfiak ízlését.

– Nem megfelelő feleség a Pilaster Bank egy társtulajdonosának.

– Norának nem kell pénzügyi kérdésekben döntenie – felelte Joseph.

Augusta legszívesebben sikított volna. Ezek szerint nem elég hogy Nora a munkásosztályból származik, de valami megbocsáthatatlant is kell elkövetnie, hogy Joseph és a többi társ Hugh ellen forduljon.

Nem is rossz ötlet.

Augusta haragja épp oly gyorsan lohadt le, amilyen gyorsan föllángolt. Talán gondolta, meg lehetne szervezni. Ismét fölnézett, és hűvös, számító tekintettel vette szemügyre áldozatát.

Nora és Hugh éppen Thököly gróffal, a magyar attaséval beszélgettek. Thököly kétes erkölcsű ember hírében állt, VIII. Henrikként jelent meg. Nora pont az a fajta nő, amelyik tetszik a grófnak, gondolta Augusta keserűen. Jó hírű hölgyek nem álltak vele szóba, mégis mindenhova meg kellett hívni, mint diplomatát. Hugh-n

azonban nem látszott, hogy féltené feleségét; ami azt illeti, arcán csak az imádat tükröződött, ha Norára nézett. Túlságosan szerelmes volt. Ez azonban nem mindig lesz így.

– Nora Thököly gróffal beszélget – mormogta Augusta Joseph-nek. – Jobban kéne vigyáznia a jó hírére.

– Nehogy udvariatlan legyen hozzá – válaszolta Joseph határozottan. – A kormánya kétmillió fontos kölcsönt kért.

De Augusta fikarcnyit sem törődött Thökölyvel. Azon töprengett, mivel lehetne Norát lépre csalni. A lány most a legsebezhetőbb, amikor új környezetében még minden ismeretlen. Ha valahogy ma este botrányt okozna, blamálná magát. Amint ezt gondolta, örömrivalgás támadt a házban, jelezvén, a trónörökös megérkezett.

Egy pillanattal később belépett, karján Alexandra hercegnővel. A trónörökös Arthur királynak, felesége Guinivere királynőnek öltözött, kíséretük páncélos lovagokból és középkori damazelekből állt. A zenekar hirtelen abbahagyta Strauss keringőjét, és a himnuszba kezdett. A teremben az urak fejet hajtottak, a hölgyek pedig pukedlit csináltak. A herceg évről évre kövérebb, gondolta Augusta pukedlizés közben. A szakálla még fekete, de a feje tetején már erőteljesen kopaszodik. Augusta mindig sajnálta a hercegnőt, akinek eleget kellett nyelnie tékozló és csapodár férje mellett.

A lépcső tetején a herceg és a hercegnő üdvözölték magas vendégeiket.

A hosszú báltermet a házigazda vidéki melegházában termesztett virágok díszítették, ezer gyertya fénye csillogott az ablakok között elhelyezkedő magas tükrökben. Az I. Erzsébet-kori udvaroncnak öltözött inasok mellényben és fehér harisnyában hordták körbe a pezsgőt. A trónörököst és feleségét a terem végében emelvényre ültették, hogy jobban szemügyre vehessék a látványosabb jelmezeket. Az emelvény előtt kissé összetorlódott a bálterembe özönlő vendégsereg, és Augusta Thököly gróf mellett találta magát.

– Milyen csodálatos lányt vett el az unokaöccse – mondta Thököly.

Augusta úgy mosolygott, mint egy gleccser.

– Milyen kedves öntől, gróf úr.

Thököly fölhúzta jobb szemöldökét.

– Jól hallom szavaiban az elégedetlenséget? Talán jobban örült volna, ha a fiatalember saját társadalmi osztályából házasodik?

– Ezt anélkül is tudja, hogy kimondanám.

– De amikor elbűvölő teremtés!

– Semmi kétség.

– Később föl fogom kérni táncolni. Gondolja, hajlandó lesz rá?

Augusta nem tudott ellenállni, és élesen felelt.

– A lány nem válogatós.

Augusta elfordult. Túl sok lenne azt remélni, hogy Nora és a gróf valami botrányba keveredjen.

S ekkor megszállta az ihlet.

A gróf és Nora együtt veszélyes vegyületet alkotnak. Agya a lehetőségeket latolgatta. A mai este a tökéletes alkalom. Ma kell dűlőre vinnie a dolgot. Augusta izgatottan körülnézett a teremben. Meglátta Mickyt és odament hozzá.

– Szeretném, ha valamit megtennél nekem – mondta.

– Bármit – felelte Micky.

– Ismered Thököly grófot?

– Hogyne. A diplomaták mind ismerik egymást.

– Akkor mondd meg neki, Nora könnyű préda.

Micky elmosolyodott.

– Csak ennyit? – kérdezte.

– Részleteket is közölhetsz, ha akarsz.

– Célozzak rá, hogy saját tapasztalatom alapján beszélek?

– Ez még jobb.

– És tudja, mit fog a gróf tenni?

– Tisztességtelen ajánlatot.

– Ha ezt akarja.

– Ezt.

Micky bólintott.

– Rabszolgája vagyok ebben és mindenben.

Augusta türelmetlen mozdulatot tett. Átvágott a tömegen, és meglátta Norát, aki elmerült a jelmezek és a bálterem gazdag díszeinek bámulatában: még sohasem látott ilyet. Augusta mellé lépett és a fülébe súgta.

– Szeretnék tanácsot adni.

– Nagyon köszönöm – felelte Nora.

Augusta föltételezte, Hugh nem éppen a legelőnyösebb képet festette róla Norának, de a lány becsületére legyen mondva, nem mutatott rosszakaratot. Úgy látszik, maga akarta eldönteni, mit gondoljon Augustáról.

– Láttam, Thököly gróffal beszélsz.

– A vén kecske – felelte Nora.

Augusta összerándult a közönséges kifejezés hallatára, de folytatta.

– Vigyázz magadra, ha fontos a jó híred.

– Vigyázzak? – kérdezte Nora. – Hogy érted ezt?

– Természetesen légy udvarias, de akármi történik, ne hagyjad hogy szabadosságot engedjen meg magának veled szemben. Thökölynek egy kedves szó elég és föltámad a hódítás vágya. Roppant kellemetlenül tud viselkedni, ha egy nő nem tisztázza azonnal a helyzetet.

Nora bólintott, mint aki érti a dolgot.

– Ne aggódj, tudom hogy kell elbánni ezzel a fajtával.

Hugh a közelben állt, a Kingsbridge-i herceggel beszélgetett. Amint azonban meglátta, Augusta felesége körül sündörög, arca gyanakvó kifejezést öltött. Elnézést kért a hercegtől és visszatért Norához. Augusta azonban már mindent elmondott amit akart, elvégezte a

munkát, elültette a botrány magjait. Visszatért az emelvényhez.

A trónörökös és felesége előtt most haladt el Solly és Maisie Greenbourne. Keleti uralkodóknak öltöztek, meghajlás és pukedli helyett térdet hajtottak és törökösen hajlongtak. A kövér trónörökös nevetett, a vendégsereg tapsolt. Augusta szenvedélyesen utálta Maisie Greenbourne-t, de most máson járt az esze: százféle módon dőlhet dugába terve. Thököly talán más lánnyal táncol. Vagy ha Norával, mi van ha a lány előkelően intézi az ügyet. Egy kis szerencsével azonban mégiscsak jól sülhet el a dráma, és nyilvános botrány lesz belőle.

A jelmezek felvonulása végéhez közeledett, amikor Augusta megpillantotta David Middletont, amint a tömegen keresztül felé csörtet.

Utoljára hat évvel ezelőtt látta, amikor az öccse halálával kapcsolatban kérdezősködött. Augusta akkor nyugodtan közölte vele a két szemtanú: Hugh Pilaster és Antonio Silva külföldön vannak. Most azonban Hugh már nagyon is itthon van, ráadásul egy bálteremben Middletonnal. Egyáltalán hogy jutott be ide egy közönséges ügyvéd, kérdezte magától Augusta felháborodottan, de aztán eszébe jutott, Middleton szegről-végről a házigazda rokona. Ezt a helyzetet aligha láthatta előre, és mégis óriási veszélyeket rejt. Nem gondolhatok mindenre! Nem gondolhatok mindenre, ismételgette magában hisztérikusan. David Middleton Augusta legnagyobb rémületére egyenesen Hugh-hoz lépett. Augusta közelebb araszolt hozzájuk, és hallotta, amint Middleton azt mondja:

– Szervusz, Pilaster, hallottam visszajöttél Angliába. Emlékszel rám? Peter Middleton bátyja vagyok.

Augusta háttal állt, hogy ne vegyék észre jelenlétét, és ha a fül ki tudna tágulni, akkor kitágult fülekkel hallgatózott volna.

– Hogyne emlékezném. Ott voltál a törvényszéki tárgyaláson is – felelte Hugh. – Engedd meg, hogy bemutassalak a feleségemnek.

– Nagyon örvendek – mondta Middleton udvariasan, de azonnal visszafordult Hugh-hoz. – Tudod, én sohasem voltam megelégedve azzal a tárgyalással.

Augusta hirtelen fázni kezdett. Ez a Middleton őrült, ha egy jelmezbál közepén hozza föl ezt a témát. Ez elviselhetetlen. Hát szegény Teddy sohasem szabadul meg a gyanú árnyékától? Nem hallotta, mit válaszolt Hugh, de azt megállapította, közönyös hangon beszél. Middleton hangosabban válaszolt.

– Nyilván tudod, az iskolában senki sem hitte el, hogy Edward ki akarta volna menteni az öcsémet.

Augustában minden ideg megfeszült a félelemtől, de Hugh továbbra is óvatosan válaszolt. Valami olyasmi: mindez nagyon régen történt.

Hirtelen megjelent Micky. Arcán a begyakorlott nyugalom maszkját viselte, de Augusta látta rajta, feszült.

– Nem Middleton áll ott? – kérdezte Micky.

Augusta bólintott.

– Gondoltam, hogy ő az.
– Ne beszélj – mondta Augusta.
Middleton közben kissé megdühödött.
– Szerintem te tudod, mi történt valójában.
– Valóban? – kérdezte Hugh az eddiginél kevésbé baráti hangon.
– Bocsáss meg, ha modortalan vagyok, Pilaster, de Peter az öcsém volt. Évek óta szeretném tudni, mi történt. Gondolom, jogom van tudni?
Szünet. Augusta tudta, a jogokra való hivatkozás hatására Hugh esetleg eleget tesz az ügyvéd kérésének. Közbe akart szólni, megzavarni a beszélgetést vagy más vizekre terelni, de ezzel elárulná, vaj van a fején. Így kétségbeesetten és rémülten állt földbe gyökerezett lábbal, csak fülei dolgoztak. Végre Hugh válaszolt.
– Nem láttam, hogyan halt meg az öcséd, Middleton. Nem tudom megmondani mi történt, és helytelen lenne ha föltételezésekbe bocsátkoznék.
– Tehát gyanakszol? Esetleg rájöttél, mi történt?
– Sajnálom, Middleton, de ez nem kitalálás kérdése. Felelőtlenség lenne részemről. Azt mondod, az igazságot akarod tudni, és egyetértek veled. Ha tudnám mi történt, elmondanám, de nem tudom.
– Szerintem csak az unokatestvéredet véded.
Hugh megsértődött.
– Az ördögbe, Middleton, már elég lesz. Én megértem az ügy fontos neked, de nem szeretném ha kétségbe vonnád becsületemet.
– Márpedig itt valaki hazudik – felelte Middleton és elment.
Augusta nagy levegőt vett. A megkönnyebbüléstől a térde remegni kezdett, titkon Mickyre támaszkodott, hogy el ne essen. Hugh elvei kifogták a szelet Middleton vitorlájából. Hugh nyilván gyanítja, Edwardnak is része volt Peter halálában, de nem mondja ki, miután csak gyanúról van szó. Middleton ráadásul meg is sértette Hugh-t. Az úriembert többek között arról lehetett fölismerni, hogy sohasem hazudott, és súlyos sértésnek számított ha ezt föltételezték róla. Middleton és Hugh aligha fognak társalogni többet. A veszély hirtelen jött mint a nyári felhőszakadás, és megrémisztetté. De ugyanolyan hirtelen el is múlt.
A fölvonulás véget ért, a zenekar egy francia négyest kezdett játszani. A trónörökös a háziasszonyt, a házigazda a trónörökös feleségét vitte táncba, a többiek hamarosan követték őket. A nehéz jelmezekben, kalapokban, turbánokban óvatosan járták a táncot.
– Talán Middleton úr már nem is veszélyes számunkra – mondta Augusta Mickynek.
– Nem veszélyes, amennyiben Hugh nem nyitja ki a száját.
– És amennyiben Silva barátod Córdobában marad.
– A családja befolyása évről évre csökken. Nem hiszem, hogy viszontlátnánk Európában.
– Helyes – mondta Augusta és visszatért első témájukhoz. – Beszéltél

Thököly gróffal?
– Igen.
– Helyes.
– Remélem, tudja, mit csinál.
Augusta ránézett.
– Milyen ostoba vagyok – mondta Micky. – Hiszen mindig tudja, mit csinál.
A francia négyes után valcer következett, és Micky felkérte Augustát. Amikor Augusta kislány volt, a francia keringő erkölcstelen táncnak számított, mert a férfi és a nő túl közel voltak egymáshoz, ráadásul a férfi jobb karja szinte teljesen átfogta a nő derekát. Manapság már a királyi család tagjai is keringőztek.
Micky karjában másként érezte magát. Mintha újra tizenhét éves lenne és Strang gróffal táncolna. Akár Strang, Micky is partnerére figyelt tánc közben, nem a saját lábára. Augusta fiatalnak, gyönyörűnek és gondtalannak érezte magát, érezte Micky bőrének simaságát, a dohány férfias illatát, testének melegét, ahogy összefonódtak. Egy percre ismét féltékeny volt Rachelre aki megoszthatja Micky ágyát, eszébe jutott ami hat éve történt Seth hálószobájában. De az emlék olyan valótlan köntösben jött, mintha nem is egy esemény, csak egy álom emléke lenne.
Más nő ebben a helyzetben titkos viszonyt folytatott volna. Augusta is álmodozott olykor ilyesmiről, de a valóságban nem volt ínyére, hogy sötét sikátorokban találkozzanak, olcsó vendéglőkben, ahol nem járhat ismerős, nem vágyott az elsietett ölelésekre, a hazugságokra és kifogásokra. Nem is beszélve arról, hogy az efféle viszonyok gyakran kitudódtak. Nem, akkor már inkább elhagyná Joseph-et és elszöknek Mickyvel. A fiú hajlandó is lenne rá, vagy ha nem, hát majd hajlandó lesz, ha Augusta ráveszi. Ám most is, mint mindig, csak játszott a gondolattal és hamarosan eszébe jutott mindaz, amit föl kellene adnia: a három ház, a kocsi, a ruhapénz, társadalmi helyzete, a bálok. Strang mindezt megadhatta volna, de Micky csak a férfiasságát adhatta, ez pedig édeskevés.
– Nézze – mondta Micky.
Augusta arra fordította fejét, amerre Micky biccentett. Látta, Nora Thököly gróffal táncol.
– Menjünk közelebb.
Ez nem volt könnyű, mert abban a sarokban táncolt a trónörökös és mindenki a közelében szeretett volna lenni. De valahogy nem sikerült. A keringő nem akart véget érni, ugyanaz az elcsépelt dallam ismétlődött. Nora és Thököly látszólag semmiben sem különböztek a többi táncoló pártól. Thököly időnként halkan mondott valamit, Nora ilyenkor bólintott és mosolygott. Talán a gróf kissé közel tartotta a lányt, de nem annyira, hogy ez bárkiből megjegyzést váltson ki. Augustában már az is felötlött, talán rosszul ítélte meg két áldozatát. Aggodalmában lépést tévesztett.

A keringő végéhez közeledvén erőteljesebben szólt. Augusta Norát és a grófot figyelte. Nora arckifejezése megváltozott, fagyos aggodalom ült rá ki: Thököly nyilván olyasmit mondott, ami nem tetszett neki. Augusta reménykedni kezdett, de reményei ismét lelohadtak, mert Nora tovább táncolt a gróffal, aki úgy látszik nem sértette meg eléggé. A keringőnek kis híján vége volt, amikor kitört a botrány.

Csak Augusta látta, hogyan kezdődött. Thököly gróf valamit Nora fülébe súgott. A lány elvörösödött, abbahagyta a táncot és ellökte Thökölyt; ezt azonban Auguѕtán kívül senki sem vette észre. Thökölynek ez nem volt elég. és kéjsóvár arccal újra Norához lépett. A zene ebben a pillanatban hallgatott el, és a pillanatnyi csöndben csattanás hallatszott: Nora pofon ütötte a grófot.

A csöndben úgy hatott a pofon, mintha ágyút sütöttek volna el. Nem udvarias szalonpofon volt, hanem inkább az a fajta, amivel kocsmai verekedéseket szokás lezárni. A gróf hátratántorodott és beleütközött a walesi hercegbe. A tömeg felhördült, a trónörökös megingott, és elesett volna ha Tenbigh herceg nem karolja át. A rémült csendben Nora külvárosi kiejtése tisztán,és érthetően csengett:

– Még egyszer a közelembe ne jöjjön, maga rusnya, vén kéjenc!

Egy pillanatig még tartott a mozdulatlan csend, akár egy tabló: a fölháborodott nő, a felsült gróf, és riadt trónörökös. Augusta ujjongott örömében. Ilyen jó eredményre nem is számított.

Aztán megmozdult a terem. Hugh megjelent és Norába karolt; a gróf kihúzta magát és kicsörtetett a teremből, a vendégek egy csoportja védőn vette körül a trónörököst, és mint mennydörgés csapott föl ismét a bálteremben a csevegés hangja. Augusta győzedelmesen nézett Mickyre.

– Nagyszerű – mormogta Micky, hangjában őszinte csodálattal. – Maga igazán remek, Augusta – azzal férjéhez kísérte.

– Az a bolond lány! – tört ki Joseph. – Ilyen botrányt, ráadásul a trónörökös orra előtt. – Az egész családot megszégyenítette, nem beszélve arról, mit jelent ez majd üzleti veszteségként.

– Most már elhiszi, Hugh nem való társnak a bankban – mondta Augusta győzelmesen.

Joseph gyanakodó pillantást vetett feleségére. Augusta egy pillanatig attól tartott túlzásba vitte, és Joseph kitalálta, az egész botrány neki köszönhető. Ha ilyesféle gondolat át is futott a fején, futni hagyta, mert így válaszolt.

– Igaza van, kedvesem, mindvégig igaza volt.

Hugh az ajtó felé terelgette Norát.

– Hazamegyünk – mondta közönyös hangon, mikor Joseph és Augusta mellé ért.

– Valamennyiünknek el kell mennünk – felelte Augusta, de nem akarta, hogy most azonnal menjenek. Ha ennyiben marad a dolog, holnap esetleg az emberek már azt mondják, nem is történt olyan

nagy baj. Augusta tehát újabb veszekedést akart, haragos szóváltást, vádaskodásokat, olyasmit, amit nem lehet könnyen elfelejteni. Nora karjára tette tehát kezét és így szólt.

– Figyelmeztettelek, milyen Thököly gróf.

– Amikor egy hölgyet megsértenek a bálteremben, sok választása nincsen. Csak botrányt csinálhat.

– Nevetséges – felelte Augusta. – Minden jól nevelt lány pontosan tudta volna, mi a teendő. Norának azt kellett volna mondania, nem érzi jól magát, és a kocsiért kellett volna küldenie.

Hugh tudta, ez igaz. Augusta még mindig nem volt elégedett és végképp nem akarta, hogy másnapra a család elfelejtse az egészet. Joseph is mérges volt, és Hugh felé fordult.

– Csak az ég tudja, mennyi kárt okoztál ma a családnak és a banknak.

Hugh elvörösödött.

– Hogy érti ezt, bácsikám?

Hugh okosabban tette volna ha hallgat, gondolta Augusta elégedetten, így csak jobban föl fogja dühíteni Joseph-et. Túl fiatal hozzá, hogy tudja, most szó nélkül haza kéne mennie. Joseph valóban még mérgesebb lett.

– A bank mindenképpen elveszítette a magyar üzletet, minket pedig sohasem fognak meghívni olyan bálba, ahol a királyi család tagja is jelen van.

– Ezzel tisztában vagyok – felelte Hugh. – A kérdést úgy értettem, miért gondolja bácsikám, hogy én okoztam a kárt.

– Mert te hoztad a családba ezt az asszonyt, aki nem tudja, hogy kell viselkedni.

Egyre jobb, gondolta Augusta kárörvendően. Hugh teljesen elvörösödött, de uralkodott dühén.

– Akkor tisztázzuk. Ezek szerint egy Pilaster feleségének bármilyen sértést és megaláztatást el kell viselnie, nehogy veszélybe kerüljön valamilyen üzleti érdekünk? Így értette, bácsikám?

Joseph most már nagyon megsértődött.

– Pimasz kölyök – kiáltotta. – Nem így értettem. Ezzel a mezalionsszal örökre kizártad magadat a lehetőségből, hogy társ lehessél a bankban.

Győzelem, gondolta Augusta, győzelem!

Hugh elnémult. Ellentétben Augustával, nem gondolkodott előre, nem fontolta meg a botrány esetleges következményeit, csak most fogta föl. Arckifejezése előbb aggodalmassá, aztán elkeseredetté változott. Augusta alig tudta elnyomni győzelmes mosolyát. Elérte, amit akart. Joseph ugyan meggondolhatja kijelentését, ahhoz viszont túl büszke volt, hogy visszavonja.

– Így állunk – mondta végül Hugh inkább Augustának, mint Joseph-nek. Augusta meglepetten látta, a fiú közel jár a könnyekhez. – Jól van, Augusta néni, maga nyert. Nem tudom hogy csinálta, de semmi

kétségem nincs afelől, maga provokálta ki valahogyan ezt a botrányt – Josephez fordulva így folytatta: – A bácsikámnak azonban el kellene ezen gondolkodnia, ki akarja valóban a bank javát, és kik az ellenségei.

Hugh bukásának híre futótűzként terjedt a Cityben. Másnap délután mindazok, akik találkozni akartak vele, hogy előterjeszthessék ötleteiket – vasút, acélgyár, hajógyár, lakótelep – lemondták a találkozót. A bankban a hivatalnokok, akik eddig félistenként tisztelték, hirtelen rájöttek, Hugh is csak egy az igazgatók közül. Amikor pedig átment a kávéházba, egyedül üldögélt, míg néhány nappal ezelőtt még körülvették volna asztalát, hogy megérdeklődjék véleményét a nagy vasútvonalról, a Luisiana-kötvényekről, vagy az amerikai adósságról.

A társak szobájában veszekedésre került sor. Samuel bácsi fölháborodott az elnök döntésén és szavazást követelt, mely megejtetett, s miután William és Hartshorn őrnagy Joseph mellé álltak, Samuel bácsit leszavazták.

Mulberry úr, a kopasz, bánatos Mulberry úr mondta el Hugh-nak, mi történt az elnöki szobában.

– Bevallom, Hugh úr, én igen sajnálom a dolgot – mondta nyilvánvaló őszinteséggel. – Amikor még mellettem dolgozott, sose próbálta saját hibáiért rám hárítani a felelősséget, nem úgy, mint a család más tagjai.

– Nem is merészeltem volna, Mulberry úr – felelt Hugh mosolyogva.

Nora egy hétig sírt. Hugh nem hibáztatta a történtekért. Senki sem kényszerítette, hogy elvegye ezt a lányt; ő maga döntött így, és saját döntéseiért vállalja a felelősséget. Inkább családjára haragudott, amiért ebben a helyzetben nem álltak mellette. De már régen megértette, a családtól ezt nem is várhatja el.

Mikor egy hét múltán Nora megnyugodott, meglehetősen részvétlenül viselkedett, ami meglepte Hugh-t. Erről az oldaláról nem ismerte eddig a lányt. Nora például nem fogta föl, mit jelent Hugh-nak az, ha beveszik társnak a bankba, és Hugh csalódottan állapította meg, a lány általában nem tudja, vagy nem akarja magát mások helyébe képzelni. Biztosan azért, gondolta Hugh, mert szegénységben nőtt fel, anya nélkül, és azt tanulta meg, hogy a saját érdekeit érezze elsőnek az életben. Kicsit tehát csalódott feleségében, de a csalódást elfeledte minden éjjel, mikor a nagy, puha ágyban szerelmeskedtek.

Hugh haragja rákként burjánzott lelkében, de felesége volt, új háza, hat cselédje. Nem engedhette meg magának, hogy hátat fordítson a banknak. Saját szobát kapott a második emeleten, ahol a falra kitette Észak-Amerika térképét. Minden hétfő reggel röviden összefoglalta a megelőző hét észak-amerikai vonatkozású üzleti eseményeit, és elküldte New Yorkba Sidney Madlernek.

Két héttel a félresikerült estély után a bank földszintjén, a sürgönyirodában ismeretlen, húsz év körüli, sötét hajú férfival találkozott. Hugh rámosolygott és azt mondta:

– Hát te, ki vagy?

– Simon Oliver – felelte a fiatalember.

– Gondolom, most kezdtél – mondta Hugh és kinyújtotta kezét. – Engem Hugh Pilasternek hívnak.

– Örvendek – felelte Simon Oliver, bár nem úgy nézett ki mint aki örvend.

– Én az észak-amerikai kölcsönökkel dolgozom, és te?

– Én Edward úr titkára vagyok.

– Dél-Amerikából származol?

– Igen, córdobai vagyok.

Hugh így már értette a dolgot. Edward foglalkozott általában Dél-Amerikával, különös tekintettel Córdobára. Valóban nem árt egy született córdobai mellé, különösen, mivel Edward nem beszélt spanyolul.

– Együtt jártam iskolába a mostani córdobai követtel, Micky Mirandával – mondta Hugh. – Biztos ismeritek egymást.

– Unokatestvérek vagyunk.

– Vagy úgy.

Hugh nem látott semmi hasonlóságot, csak a külsőségekben. Oliver éppúgy makulátlan eleganciával jelent meg, jól szabott öltönyét kikefélte, nadrágjában él, haja olajos, cipője fényes. Minden bizonnyal sikeres rokonát utánozta.

– Remélem, jól érzed majd magad itt.

– Köszönöm.

Hugh elgondolkodva tért vissza szobájába. Kétségtelen, Edwardnak szüksége van segítségre, de neki nem egészen tetszett, hogy Micky Miranda egy rokona ilyen felelősségteljes állást töltsön be a bankban. Rossz előérzete néhány nappal később beigazolódott.

A híreket ismét Mulberry úr hozta. Látszólag azért jött a fiatalember szobájába, hogy megbeszélje azoknak a kifizetéseknek az ütemezését, melyeket Londonban a bank az amerikai kormány képviseletében eszközölt. Valójában azonban csak beszélgetni akart. Középkorú spánielre emlékeztető ábrázata hosszabb volt, mint valaha.

– Nekem ez nem tetszik, Hugh úr. A dél-amerikai kötvények sohasem voltak jók.

Mulberry búsan bólintott.

– Edward úr javasolta, és a társak beleegyeztek.

– És mire kell a pénz?

– Vasutat akarnak építeni Córdoba fővárosából Santamaria tartományba.

– Ahol a kormányzó az öreg Miranda...

– Edward úr barátjának az apja.

– És Edward úr titkárának a nagybátyja – tette hozzá Hugh.

Mulberry úr rosszallóan rázogatta fejét.

– Én már itt voltam a banknál, amikor tizenöt évvel ezelőtt a venezuelai kormánykötvények nem fizettek. Édesapám, isten nyugosztalja, még emlékezett 1828-ra, amikor az argentin kormány

nem állta a szavát. Vagy nézze a mexikói kötvényeket. Néha-néha fizetnek valami osztalékot, de ki hallott kötvényekről, amelyek néha-néha fizetnek?

Hugh bólintott.

– Arról nem is beszélve, hogy azok a befektetők akik szeretik a vasutat, az Egyesült Államokban öt-hat százalékot kaphatnak. Miért mennének Córdobába?

– Pontosan ezt kérdezem én is.

Hugh megvakarta a fejét.

– Megpróbálok utánajárni, mi jár a fejükben.

Mulberry úr meglobogtatott egy paksamétát.

– Samuel úr bekérte a távol-keleti érdekeltségek összesítését. Esetleg fölvihetné neki.

– Maga mindenre gondol, Mulberry úr – mondta Hugh. Elvette a paksamétát és útnak indult.

Csak Samuel és Joseph voltak a szobában, Joseph éppen leveleket diktált egy gyorsírónak, Samuel pedig Kína térképét vizslatta. Hugh letette a paksamétát Samuel asztalára.

– Mulberry kérte, hozzam ezt föl bácsikámnak.

– Köszönöm szépen – felelte Samuel fölnézve és elmosolyodva. – De úgy látom, ezen kívül is foglalkoztat még valami.

– Igen, nem értem, miért támogatjuk a santamariai vasutat – mondta Hugh és hallotta, Joseph egy pillanatra megáll a diktálásban.

– Nem a legvonzóbb befektetés amivel találkoztam életemben, abban igazad van, de a Pilaster Bank neve azt hiszem elég garancia lesz rá, hogy minden rendben legyen – mondta Samu bácsi.

– Ezt minden beérkezett javaslatra elmondhatjuk – vetette ellen Hugh. – Éppen azért van ilyen jó hírünk, mert sohasem ajánlunk olyan befektetést, ami lehet, hogy rendben lesz.

– Joseph nagybátyád úgy érzi, Dél-Amerika ma már nem olyan rossz befektetés.

– Ez csak az első próbálkozás. Fölmérjük a terepet – tette hozzá Joseph, amint meghallotta, róla van szó.

– Akkor kockázatos.

– Ha a dédapám soha nem vállalt volna kockázatot, nem fektette volna minden pénzét egy hajórakomány rabszolgába, ma nem lenne Pilaster Bank.

– De azóta – vitatkozott Hugh – mindig kisebb bankokra bíztuk, hogy kipróbálják az ismeretlen terepet.

Joseph nemigen szerette ha vitatkoznak vele, és ingerülten válaszolt.

– Egy kivétel még nem a világ.

– De komoly kárt okozhat a banknak.

– Ezt nem te fogod eldönteni.

Hugh szemöldökét ráncolta. Ösztönei nem csalták meg, a befektetésnek valóban nem volt értelme. Joseph bácsi nem is tudta megvédeni álláspontját. Akkor miért szavazták meg? De amint

magában föltette a kérdést, már rájött a válaszra is.

– Ugye, Edward miatt megyünk bele ebbe az üzletbe? Bátorítani kell a fiút, miután ez az első üzlet, amit társként hozott a banknak, hát hadd menjen, még akkor is, ha veszíteni fogunk rajta.

– Nem tűröm, hogy kérdőre vonj – mondta Joseph.

– Én meg azt nem tűröm, hogy bácsikám más emberek pénzét kockáztassa, hogy a saját fiának kedvezzen. Brightonban és Harrogate-ban kisbefektetők fogják összeadni a pénzt, és esetleg mindent elveszítenek.

– Te nem vagy társ, Hugh, így semmi szükségem a véleményedre.

Hugh különösen utálta, ha vita közben valaki személyeskedni kezdett, és meggondolatlan hévvel válaszolt.

– Nem, de Pilaster vagyok, és ha valaki megkárosítja a bankot, engem károsít meg.

Samuel bácsi közbeszólt.

– Azt hiszem, eleget mondtál, Hugh.

Hugh az eszével maga is tudta már, befoghatná a száját, de indulatai elragadták.

– Azt hiszem, nem mondtam még eleget – kiáltotta, aztán ismét visszafogta hangját. – Ez a döntés kárt okoz a bank hírének. A jó hírünk a legértékesebb üzleti tulajdonunk. Ezen az alapon akár az alaptőkénket is költhetnénk.

Joseph elvesztette maradék türelmét is.

– Hogy merészelsz elém állni a saját bankomban és a befektetés elveiről kioktatni, te pimasz senkiházi kölyök! Takarodj a szobából!

Hugh még egy pillanatig nézte nagybátyját, egyszerre volt dühödt és szomorú. Edward, az ostoba, akit bevettek társnak, a bankot rossz üzletekbe vitte apja segítségével, és ez ellen senki semmit nem tehet. Hugh megfordult és kiment, bevágva maga mögött az ajtót.

Tíz perccel később elindult, hogy Solly Greenbourne-tól állást kérjen. Nem volt benne biztos, hogy fölveszik. Igaz, mint szakemberrel minden bank jól járna vele, nem beszélve amerikai és kanadai kapcsolatairól, de ebben az időben a bankárok nem érezték teljesen úri eljárásnak egy vetélytárstól átcsábítani valakit. Ezen kívül Greenbourne-ék még attól is tarthatnak, Hugh odahaza elmondja családjának bankjuk üzleti titkait, s ezt a félelmet talán csak növelte az a tény, hogy Hugh nem volt zsidó. A Pilaster Bankban azonban már nem volt keresnivalója.

Kora reggel esett, de délelőtt kibújt a nap, s a londoni utcákat borító lótrágya füstölgött a napfényben. Itt, a Cityben a hatalmas, klasszikus stílusban épült házak keveredtek régebbi, kisebb, látszólag elhanyagolt épületekkel. A Pilaster Bankház az előbbihez, a Greenbourne Bankház az utóbbihoz tartozott. Ránézésre senki sem találta volna ki, hogy a Greenbourne Bank nagyobb és fontosabb a Pilaster Banknál. Ez a bank három nemzedékkel ezelőtt indult, a Thames Street egy kis házának két szobájában. Akkoriban szőrmekereskedőknek adtak kölcsönt. Azóta pedig ahányszor nagyobb helyre volt szükség, egyszerűen megvették

a sor következő házát. Ma már négy egymás melletti házban működnek, és még három, a környéken található házat mondhattak magukénak. Ebben a néhány épületben nagyobb üzleti forgalmat bonyolítottak, mint a Pilaster Bank hivalkodó, grandiózus épületében.

Odabent is hiányzott a Pilaster Bank áhítatos csöndje. A hallban rengetegen nyüzsögtek, mindenki arra várt, hogy Ben Greenbourne-val találkozhasson. Mindegyik meg volt róla győződve, ha csak egy szót válthat vele, vagyonos ember lesz. Hugh-nak valósággal át kellett magát verekednie a várakozókon. Keskeny lépcsőkön ment föl, kanyargó folyosókon haladt, ahol mindenfelé irattartók, papír és demizsonban tárolt tinta akadályozta a járást. Minden szobát, akármilyen picike volt, irodává alakítottak át. Sollyt végül egy nagyobb szobában találta. Egy ablakon keresztül a folyót lehetett látni. Sollyt félig eltakarta az íróasztal és a rajta heverő számtalan irat.

– Palotában lakom és ólban dolgozom – mondta Solly szomorúan. – Folyton mondom apának, építsünk mi is egy olyan házat mint a tiétek, de apa szerint kár az ingatlanba fektetni a pénzt, mert az nem hoz semmi hasznot.

– Azért jöttem, Solly, hogy üzleti ügyben beszéljünk.

– Parancsolj – felelte Solly egy széles kézmozdulattal.

– Mint tudod, nekem Észak-Amerika a specialitásom.

– Hogyne tudnám, azért nem sikerül nekünk betörni arra a piacra.

– Pontosan. És így elestek jó néhány, nagy hasznot ígérő üzlettől.

– Nem kell piszkolódni, öregem. Az apám már így is folyton azt kérdezi tőlem, miért nem vagyok olyan, mint te.

– Szerintem arra van szükségetek, hogy fölvegyetek egy szakembert, aki hozza nektek Amerikából az üzletet.

– Még egy-két tündér is jó lenne – felelte Solly.

– Komolyan beszélek, Greenbourne. Én vagyok az.

– Te?

– Szeretnék nektek dolgozni.

Solly meglepetésében levegőért kapkodott, pápaszeme fölött nézett a szófa felé, mint aki meg akar bizonyosodni róla, valóban Hugh Pilaster ül-e ott. Aztán elgondolkodott és így válaszolt:

– Biztosan a Tenbigh herceg bálján történt eset miatt.

– Azt mondják, nem vesznek be társnak a feleségem miatt – mondta Hugh és remélte, Solly együttérez majd vele, hiszen ő is rang alatt házasodott.

– Sajnálom – felete Solly.

– Nem szívességet kérek, tudom, mit érek, és ezt meg is kell fizetnetek, ha azt akarjátok, hogy nektek dolgozzam. Jelenleg évi ezer fontot keresek és elvárnám, ez az összeg évről évre nőjjön, ahogy én is évről évre egyre több hasznot hajtok a banknak.

– Ezzel nem is lenne gond – felelte Solly elgondolkodva. – Nekem ez nagy fegyvertény lenne és nagyon örülök az ajánlatodnak. De jó barát vagy és félelmetesen jó üzletember. – Mikor Solly jó barátnak nevezte,

Hugh ismét Maisie-re gondolt és szégyellte magát. Solly folytatta:

– Semmit sem szeretnék jobban, minthogy együtt dolgozzunk.

– De? – kérdezte Hugh.

Solly megrázta a fejét.

– Nincs de, ami engem illet. Persze nem vehetlek föl úgy mint egy írnokot, apám hozzájárulását kell kérnem. Szerencsére tudod, a bankvilágban a haszon olyan érv, amellyel szemben nem állhat meg semmi, és nem tudom elképzelni, hogy apa elutasítsa az észak-amerikai piacot.

– S mikor beszélsz vele? – kérdezte Hugh.

– Akár most – válaszolta Solly és fölállt. – Egy perc múlva visszajövök, addig igyál még egy pohár cherryt.

Hugh kortyolt poharából, de idegességében majdnem cigányútra ment az ital. Még soha nem folyamodott állásért, és különös érzés volt számára, hogy jövője Ben Greenbourne pillanatnyi hangulatától függ. Most először értette meg, mit éreznek azok a keménygalléros fiatalemberek, akik bankhivatali állásért kerültek elé. Nyugtalanul fölállt és az ablakhoz lépett. A folyó túloldalán egy uszályból éppen dohánybálákat szállítottak a raktárba. Ha virginiai dohány, gondolta Hugh, valószínűleg ő finanszírozta a szállítást. Ugyanaz az érzés kerítette most hatalmába, mint mikor hat év előtt fölszállt a Bostonba induló hajóra: annak érzése, hogy valamit maga mögött hagy.

Solly atyjával együtt tért vissza. Ben Greenbourne magas volt, golyóbis alakú feje egy porosz tábornokhoz tette hasonlatossá. Hugh fölállt, s közben aggódó pillantást vetett Ben Greenbourne arcára. Semmit sem tudott róla leolvasni.

– Solly azt mesélte nekem – mondta Ben –, az ön családja nem hajlandó bevenni társnak.

– Pontosabban fölajánlották, de később visszavonták az ajánlatot.

Ben bólintott, szerette a pontos fogalmazást.

– Nem az én dolgom, hogy megítéljem döntésüket. Ugyanakkor amennyiben az ön észak-amerikai szakértelme eladó, ha szabad így mondanom, akkor én mindenképpen vevő vagyok.

– Köszönöm – mondta Hugh boldogan.

– Nem akarom azonban, hogy közöttünk bármi félreértés legyen, ezért egy dolgot már most szeretnék tisztázni – folytatta Ben Greenbourne. – Egyáltalán nem valószínű, hogy ön ebben a bankban valaha is társ lesz.

Hugh-ban ez a lehetőség még nem is merült fel.

– Értem.

– Azért mondom ezt most, nehogy a későbbiekben azt higgye, elégedetlenek lennénk a munkájával és azért nem ajánljuk föl, hogy betársuljon. Sok kereszténnyel dolgozunk együtt, értékeljük képességeiket és közülük sokan barátaink, de a tulajdonostársak mindig zsidók voltak, és mindig is zsidók lesznek.

– Méltányolom az őszinteségét – felelte Hugh és azt gondolta:

uramatyám, keményszívű öregember ez.
– Még mindig óhajtja az állást?
– Igen.
Ben Greenbourne ismét kezet rázott Hugh-val.
– Nagyon örülök, hogy nálunk fog dolgozni – mondta és elhagyta a szobát.
Solly szélesen elmosolyodott.
– Isten hozott a fedélzeten!
– Köszönöm – mondta Hugh és leült. Megkönnyebbülésébe és örömébe egy cseppnyi üröm is került; sohasem lehet tulajdonostárs. De igyekezett jó képet vágni. Nagy fizetése lesz, kényelmesen él majd, csak éppen milliomos nem válik belőle. Az nem megy anélkül, hogy tulajdonostárs ne lenne.
– Mikor tudsz kezdeni? – kérdezte Solly kedvesen.
– Azt hiszem, három hónap felmondási időt kell adnom.
– Próbálkozz meg kevesebbel.
– Persze. Hanem Solly, el nem tudom mondani neked, mennyire örülök.
– Én is.
Hugh fölállt és menni készült, de Solly visszatartotta.
– Megengedsz még egy javaslatot?
– Hogyne – felelte Hugh, és ismét helyet foglalt.
– Norával kapcsolatban. De remélem, nem fogsz megbántódni.
Hugh tétovázott, öreg barátok voltak az igaz, mégsem akart Sollyval a feleségéről értekezni. Talán azért, mert saját érzései is zavarosak voltak. Egyfelől szegyellte a botrányt, ugyanakkor úgy érezte, Norának igaza volt. A lány pallérozatlan kiejtése, bárdolatlan modora és alacsony származása ugyancsak aggasztotta, de emellett büszke volt rá, amiért olyan csinos és elbűvölő. Mindemellett pedig az ember aligha sértődik meg attól, aki éppen megmentette pályafutását.
– Egyáltalán nem, mondjad.
– Mint tudod, én is olyan lányt vettem el, aki… nem volt járatos a mi környezetünkben.
Hugh bólintott. Ezt nagyon jól tudta, azt viszont kevésbé, hogy Solly és Maisie hogyan oldották meg ezt a helyzetet, mert akkoriban ő külföldön élt. Mindenképpen jól kellett megoldaniuk, mert Maisie azóta a londoni társasági élet egyik legnépszerűbb háziasszonya lett, s ha bárki emlékezett még szerény származására, erről nem tett említést. Maisie esete szokatlan volt, de nem együlálló: Hugh két-három esetet is tudott, amikor különleges szépségű, de alacsony származású lányokat elfogadott az arisztokrácia.
– Maisie tudja, hogy Nora most min megy keresztül – folytatta Solly –, és sokat tudna segíteni. Elmagyarázhatná, mit kell mondani, tenni, milyen hibákat nem szabad semmilyen körülmények között elkövetni, hol vásároljon ruhát, hogy bánjon a komornyikkal, a házvezetőnővel és így tovább. Maisie mindig kedvelt téged, úgyhogy biztos vagyok

benne, szívesen fog segíteni. Ami Maisie-nek sikerült, ugyanúgy sikerülhet Norának is.

Hugh szinte könnyekig meghatódott.

– Majd javasolni fogom – felelte röviden, hogy palástolja érzelmeit. Aztán fölállt.

– Remélem, nem veszed tolakodásnak – mondta Solly aggódva, mikor kezet ráztak.

Hugh az ajtóhoz ment.

– Ellenkezőleg. A fenébe is, Greenbourne, jobb barát vagy, mint amit érdemlek.

Mikor Hugh visszaérkezett a Pilaster Bankba egy levél várta, melyben a következő állt:

Kedves Pilaster!

Azonnal találkoznunk kell. Megtalálsz a sarkon a Plage kávéházban. Itt várok rád.

Barátod:

Antonio Silva

Tonio ismét Londonban! Annak idején pályája derékba tört, mikor többet veszített kártyán, mint amennyit ki tudott fizetni. Mi történhetett vele azóta? Hugh azonnal sietett a kávéházba.

Toniót egy sarokban lelte, éppenúgy újságot olvasott. Megöregedett az elmúlt évek alatt. Csöndesebbé vált, ruhái megkoptak, az egykori csintalan diákból, és a tobzódó fiatalemberből nem sok maradt. Huszonhat éves korára szeme köré már apró szarkalábakat vésett a gond. Csak répaszínű haja volt a régi.

– Nagy sikereim voltak Bostonban – mondta Hugh, mikor Tonio első kérdésére válaszolt. – Januárban jöttem haza, de már megint összeakadt a bajszom a családéval. És te?

– Nálunk otthon sok minden megváltozott. A családom már nem olyan befolyásos, mint volt. Még mindig a miénk Milpita városa, de a fővárosban mások álltak közénk és Garcia elnök közé.

– Kik?

– Mirandáék.

– Micky családja?

– De még mennyire. Az északi nitrátbányák gazdaggá tették őket. Aztán monopolizálták a kereskedelmet Európával a ti bankotok jóvoltából.

– Tudtam, Edward sokat foglalkozott Córdobával – mondta Hugh meglepődve –, de azt nem sejtettem, hogy minden Mickyn keresztül történik. Nem mintha számítana.

– De még mennyire számít – mondta Tonio. Belső zsebéből néhány papírlapot húzott elő. – Ha van egy perced, fusd ezt át. Újságcikk, a Timesban fog megjelenni.

Hugh olvasni kezdte a kéziratot. Tonio először leírta, milyen

állapotok uralkodnak a Miranda család egyik bányájában. Miután a kifejtett nitrát szállítását a Pilaster Bank finanszírozta, Tonio a bankot tekintette felelősnek a bányászokkal való bánásmódért. Hosszú munkaidő, rossz bér, és gyerekek is dolgoztak; mindez nem hatotta meg Hugh-t, ebben az időben a világ összes bányájára illettek ezek az állapotok. De ahogy folytatta, megértette, ez csak bevezetés. A Miranda-bányákban a felügyelők korbáccsal és fegyverrel jártak, s mindkettőt buzgón használták a fegyelem fenntartása érdekében. Nőket és gyermekeket is megkorbácsoltak, ha lassan végezték munkájukat, és aki megpróbált szökni munkaszerződésének lejárta előtt, kivégezték. A cikk szemtanúk leírását is tartalmazta ezekről a kivégzésekről.

– De hiszen ez gyilkosság! – mondta Hugh fölháborodva.

– Pontosan.

– És az elnök tud erről?

– Garcia? Tud. De a Mirandák most az elnök kedvencei.

– És a te családod?

– Volt idő, amikor megállíthattuk volna. Ma már minden erőnket fölemészti, hogy a saját tartományunkban urak maradjunk.

Hugh számára szörnyű érzés volt rágondolni, a családi bank ennyi brutalitáshoz adja a pénzt. De először megpróbálta érzelmeit félretéve józanul fölmérni a cikk következményeit. A Times éppen az ilyen cikkeket szerette leginkább közzétenni. Megjelenése után a parlamentben interpellálnak, a hetilapok leveleket közölnek. Az üzletemberek lelkiismerete azt parancsolná, kétszer is meggondolják, mielőtt a Pilaster Bankkal együtt kezdjenek vállalkozásba. Mindez roppant rossz lenne a banknak.

Mit törődöm vele, gondolta Hugh. A bank rosszul bánt vele, kénytelen volt másnál állást keresni. És mégis, nem tudta figyelmen kívül hagyni a problémát, hiszen még mindig a Pilaster Bank alkalmazottja. Hó végén megkapja a fizetését, tartozik tehát annyival, hogy tesz valamit. Vajon mit akarhat Tonio? Nyilván meg akar egyezni, különben nem mutatta volna meg a kéziratot.

– Mi a célod? – kérdezte Hugh. – Álljunk le a nitrátkereskedelem támogatásával?

Tonio a fejét rázta.

– Nem. Ha ti leveszitek a kezeteket a bányáról, majd beszáll más, valószínűleg rosszabb bank. Nem. A megoldás nem ilyen egyszerű.

– Van valami ötleted?

– A Miranda család egy vasútvonal építését tervezi.

– Igen. A főváros és Santamaria tartomány között, ha jól emlékszem.

– Ha megépül a vasút, a Miranda család feje lesz az ország leggazdagabb és leghatalmasabb embere, leszámítva az elnököt. Papa Miranda pedig egy vadállat. A vasútépítéssel kell leállni.

– Ezért akarod közzétenni a cikket?

– Ezért, de nem egy cikket, hanem jó egynéhányat. Ezen kívül

gyűléseket rendezek, beszédeket mondok, beszélek a képviselőkkel és megpróbálok kihallgatást kérni a külügyminisztertől; bármit, amivel tönkretehetem a vasútépítést.

Nem is rossz ötlet, gondolta Hugh, a befektetőket mindenesetre elriasztaná. Megállapította, Tonio nagyon megváltozott. Tíz évvel ezelőtt még a kártya rabja volt.

– És miért jöttél hozzám?

– Mert így rövidre zárhatnánk a folyamatot. Ha a bank úgy döntene, nem bocsátja ki a kötvényeket, én sem teszem közzé a cikket. Így nektek is megtakarítanék egy csomó kellemetlen közszereplést, és a saját célomat is elérném. – Zavartan elmosolyodott és folytatta: – Remélem nem érzed ezt zsarolásnak. Egy kicsit talán durva eljárás, de még mindig nem olyan durva, mint a gyerekek megkorbácsolása.

– Egyáltalán nem érzem zsarolásnak – felelte Hugh –, sőt csodálom a bátorságodat. Hogy milyen következményei lesznek ennek a bankra nézve, ez engem közvetlenül már nem érint. Rövidesen lemondok.

– Nahát – mondta Tonio meglepetten. – És miért?

– Hosszú lenne, majd egyszer elmesélem. Elég az hozzá, annyit tehetek csupán, hogy megmondom a társaknak, milyen javaslattal álltál elő. Ezek után ők eldönthetik mit akarnak csinálni. Biztos vagyok benne, az én véleményemet nem fogják kikérni. A kéziratot megtarthatom?

– Igen, van másolatom.

Tonio a cikket szállodája fejléces papírjára írta: Hotel Russe, Soho. Hugh még sohasem hallott erről a szállóról, mely nem tartozott London előkelő hotelei közé.

– Majd elmesélem, mit szóltak a tulajdonostársak.

– Köszönöm – felelte Tonio –, és sajnálom hogy ennyit kellett erről beszélnem. Jöjjünk össze valamikor, és beszéljünk a régi időkről.

– Feltétlenül be akarlak mutatni a feleségemnek.

– Boldogan.

– Jelentkezni fogok – felelte Hugh, azzal kilépett a kávéházból és visszasétált a bankba. Mikor fölnézett a földszinti terem nagy faliórájára, meglepve látta, még nincs egy óra; pedig mi minden történt már ezen a reggelen. Egyenesen a tulajdonostársak szobájába ment, ahol ott találta Samuelt, Joseph-et és Edwardot. Tonio kéziratát átnyújtotta Samuelnek, aki elolvasta és továbbadta Edwardnak.

Edward nem is tudta végigolvasni a kéziratot, feje elvörösödött, hűdésesen kapkodta a levegőt, úgy tűnt, mindjárt megüti a guta. Ujjával Hugh-ra mutatott.

– Ezt ti ketten főztétek ki! Alá akarod aknázni az egész dél-amerikai kapcsolatot, és ezt is csak azért, mert téged nem vettek be társnak, engem pedig igen.

Hugh meg tudta érteni Edward lelkiállapotát. A dél-amerikai kapcsolat volt az egyetlen fegyvertény, amivel Edward hozzájárult a bank sikeréhez. Ha ez sem jön össze, Edward igazán felesleges.

– Nem véletlenül voltál Tökfej az iskolában – mondta és sóhajtott. – A kérdés az, vajon a bank óhajtja-e a továbbiakban is vállalni a felelősséget papa Miranda befolyásának és hatalmának növeléséért, miután kiderült, Miranda minden lelkiismeretfurdalás nélkül korbácsoltatja meg a bányában dolgozó nőket és gyermekeket.

– Egy szó sem igaz belőle – felelte Edward. – A Silva család mindig is ellensége volt Mirandáéknak. Ez az egész csak rosszindulatú rágalom.

– Biztos vagyok benne, Micky barátod meg fogja mondani. De vajon igaz-e?

Joseph gyanakvóan méregette Hugh-t.

– Néhány órával ezelőtt már itt jártál, Hugh, és le akartál beszélni a kötvénykibocsátásról. Egyre inkább azon tűnődöm, vajon nem az-e a célod, hogy Edward sikerét aláássad.

Hugh felállt.

– Ha a bácsikám kételkedik a becsületességemben, azonnal elmegyek.

Samu bácsi közbelépett.

– Foglalj helyet fiú – mondta. – Nem kell feltétlenül kiderítenünk, a kéziratban foglaltak megfelelnek-e a valóságnak. Bankárok vagyunk, és nem bírák. De függetlenül attól, igaz-e a történet vagy sem, ha megjelenik, akkor a kötvények kibocsátása kockázatos. Nekünk ebben az értelemben kell újra megfontolnunk a dolgot.

Joseph haragosan mondta:

– Márpedig engem nem ijeszt meg ez a dél-amerikai paprikajancsi. Tegye közzé azt az átkozott cikkét, ha akarja, és vigye az ördög.

– Ez is egy megoldás – tűnődött Samuel, mint aki komolyan veszi Joseph harcias kitörését. – Ha várunk, megláthatjuk, a cikk megjelenése milyen hatással van a már kibocsátott dél-amerikai részvényekre. Ezekből nincs sok, de mutatónak megteszik.

Ha összeomlanak, nem támogatjuk a Santamaria-vasutat. Ha nem, minden marad a régiben.

– Ez már más. A piac döntését én is elfogadom – mondta Joseph engedékenyebb hangon.

– De van egy másik megoldás is – folytatta Samuel. – Találnunk kellene egy másik bankot, és közös vállalkozás formájában bocsáthatnánk ki a kötvényeket. Ez esetben az esetleg jelentkező népharag is két félre oszlik.

Hugh ezt nagyon jó megoldásnak látta. Samuel bácsi helyében nem ezt tette volna, hanem egyszerűen törölte volna a kibocsátást. De Samuel bácsi stratégiája a minimumra csökkentette a kockázatot, és a bankszakmában ez volt a lényeg. Samuel bácsi sokkal jobb bankár volt Joseph-nél.

– Hát rendben van – felelte Joseph. – Edward, járj utána. Szerezz egy partnert.

– Kit? – kérdezte Edward ijedten, mert fogalma sem volt, hogy hogy kell az ilyesmit csinálni. Samuel válaszolt:

– Csak egy nagy bank jöhet számításba. A kisebb pénzintézetek túl nagynak találnák a kockázatot. Próbálkozz meg a Greenbourne Bankban. Ők elég nagyok ahhoz, hogy fölvállalják a kockázatot. Solly Greenbourne-t ismered, nem?

– Igen. Elmegyek hozzá.

Hugh azon tűnődött, vajon szóljon-e Sollynak, de azonnal meg is gondolta magát. Végül is észak-amerikai szakértőnek vették föl, s nem vetne rá jó fényt, ha rögtön kéretlenül nyilvánítanak véleményt egy egészen más területre vonatkozóan. Elhatározta, hogy még egyszer megpróbálja lebeszélni Joseph bácsit.

– Nem lenne jobb, ha egyszerűen elfelejtenénk az egészet? – kérdezte. – Sohasem vártunk túl nagy hasznot, ráadásul most még a közvélemény haragjával is számolnunk kell. Szükségünk van erre?

– A tulajdonostársak meghozták a döntést, és nem kíváncsiak a véleményedre – mondta Edward gőgösen.

– Igazad van – felelte Hugh. – Én nem vagyok tulajdonostárs és hamarosan alkalmazott sem leszek.

– Mit jelentsen ez? – kérdezte Joseph bácsi összevont szemöldökkel.

– Kilépek a bankból.

– Ezt nem teheted meg.

– De még mennyire megtehetem. Egyszerű alkalmazott vagyok, és a bácsikám mindig is ennek megfelelően kezelt. Így aztán mint afféle alkalmazott, kilépek a bankból, mert máshol jobb állást kínáltak.

– Hol?

– A Greenbourne Bankban fogok dolgozni.

Egy pillanatra félő volt, hogy Joseph szemgolyói kipottyannak, annyira meresztgette őket.

– Dehát te tartod a kapcsolatot az összes észak-amerikai üzletben.

– Gondolom, ezért vett fel Ben Greenbourne olyan boldogan – felelte Hugh, és örült, hogy Joseph bácsit ilyen mérgesnek látja.

– Dehát óriási üzleteket viszel el tőlünk!

– Ezt akkor kellett volna meggondolnia, bácsikám, amikor megmásította az elhatározását, és nem vett be társnak.

– Mennyit fizetnek neked?

Hugh fölállt, mint aki menni készül.

– Csak nem képzeli bácsikám, hogy válaszolok erre a kérdésre – mondta határozottan.

Edward valósággal sikított:

– Ne merészelj így beszélni az apámmal.

Joseph haragja azonban elpattant, mint a szappanbuborék. Megnyugodva szólt.

– Fogd be a szádat, Edward. Ahhoz, hogy valaki jó bankár legyen, szüksége van némi ravaszságra is. Időnként azt kívánom, bárcsak jobban hasonlítanál Hugh-ra. Ő a család fekete báránya, de van esze és bátorsága – visszafordult Hugh felé. – Eriggy – mondta minden rosszindulat nélkül. – Remélem, kitöröd a nyakadat, de nem tennék rá

pénzt.

– Azt hiszem, bácsikám, aligha számíthatok ennél több jókívánságra a családnak ettől az ágától.

* * *

– Hogy van a kedves Rachel? – kérdezte Augusta, míg Micky-nek kitöltötte a teát.

– Remekül. – felelt Micky. – Talán később ő is eljön.

Az az igazság, Micky nem igazán értette feleségét. Rachel még szűz volt mikor feleségül vette, de úgy viselkedett, mintha kipróbált szajha lenne. Bármikor hajlandó volt szeretkezni, bárhol, és mindig kitörő lelkesedéssel. A mézeshetek alatt Micky megvalósította álmát: a nőt az ágyhoz kötötte, de még ez sem váltott ki belőle ellenkezést. Amikor a szalonban tette magáévá, ahová bármikor beléphetett egy cseléd és megláthatta őket, Rachel jobban élvezte az aktust, mint valaha. Az élet minden más területén azonban ellenszegült férjének. Vitába szállt, ha a házról, szolgákról, politikáról vagy a vallásról esett szó. Mikor Micky kifogyott az érvekből, sértegetni kezdte, de hiába, Rachel abban a téveszmében élt, hogy véleményéhez ugyanannyi joga van, mint egy férfinak.

– Remélem, sokat segít a munkádban – mondta Augusta.

– Nagyon jó háziasszony – bólintott Micky –, figyelmes és kedves, ha a követségen összejövetelt rendezünk.

– Én is emlékszem, milyen kiváló volt a portugál követ partiján.

– Most azt a hülyeséget vette a fejébe, hogy szülőotthont nyit egyedülálló nőknek – mondta Micky, és látszott rajta, bosszantja az ötlet. Augusta is rosszallóan rázta meg a fejét. – Valóban lehetetlen ötlet, tekintetbe véve az ő társadalmi rangját. Különben is, van már néhány ilyen kórház.

– Rachel szerint ezek mind vallási intézmények, ahol segítenek ugyan a nőkön, de közben megállás nélkül szájukba rágják, hogy milyen bűnösök. Az ő kórházában prédikáció nélkül segítenének.

– Egyre rosszabb – vélte Augusta. – Csak gondolj bele, mit szólna ehhez a sajtó.

– Belegondoltam és nagyon határozottan beszéltem vele erről.

– Szerencsés lány a feleséged – mondta Augusta, és megajándékozta Mickyt egy mosolyával.

Micky észrevette, Augusta flörtöl vele, és azt is észrevette, hogy nem tud ezzel mit kezdeni. Igazság szerint túlságosan elfoglalta Rachel. Nem szerette a feleségét, egyáltalán nem szerette, de kívánta, és az asszony minden szexuális energiáját lekötötte. Hogy mégse tűnjön udvariatlannak, egy pillanatra megfogta Augusta kezét, amikor a nő a teáscsészét feléje nyújtotta.

– Hízeleg, kedves Augusta.

– Természetesen. Még azt is látom, valami gondod van.

– Igen, a Santamaria-vasút okoz gondot.
– Azt hittem, a társak már megegyeztek.
– Igen, de az ilyesmi hosszú időt vesz igénybe.
– A pénzvilág lassan mozog.
– Én értem is ezt, de a családom nem. Apám hetente kétszer küld sürgönyt. Bár sohase vezették volna el a drótot Santamariába.
Edward érkezett, és azonnal elmesélte az újdonságot.
– Antonio Silva Londonban van – mondta, még mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót.
Augusta elsápadt.
– Honnan tudod?
– Hugh találkozott vele.
– Nahát, ez kellemetlen – felelte Augusta, és Micky meglepetten látta, a keze remeg ahogy leteszi a teát.
– David Middleton pedig még mindig kérdezősködik – jegyezte meg Micky tettetett aggodalommal. Valójában nem volt teljességgel ellenére, ha a sors időről időre figyelmeztette Edwardot és Augustát közös titkukra.
– És nemcsak hogy itt van, de lehetetlenné akarja tenni a Santamaria vasúti kötvények kibocsátását.
Micky homlokát ráncolta. Tudta, Tonio családja odahaza is ellenezte a vasútépítés tervét, de Garcia elnök nem hallgatott rájuk. Mit akarhat Tonio itt, Londonban? Ugyanez a kérdés juthatott Augusta eszébe is:
– És mit tehet?
Edward néhány papírt nyújtott át anyjának.
– El lehet olvasni.
– Mi ez? – kérdezte Micky.
– Ez egy cikk a családod bányáiról, amit Tonio meg akar jelentetni a Timesban.
Augusta gyorsan forgatta a lapokat.
– Azt írja, a bányász élete kellemetlen és veszélyes – szólt megvetően. – Mintha valaki azt állította volna, hogy a bányász élete kerti mulatság!
– A cikkben az is benne van – mondta Edward –, hogy nőket és gyerekeket korbácsolnak meg vagy lőnek agyon, ha fegyelmezetlenségen kapják őket.
– De mi köze mindennek a kötvények kibocsátásához?
– A nitrát vasúton érkezne a fővárosba. A befektetők azonban nem szeretik az ilyen zavaros dolgokat, és közülük sok már eleve gyanakszik, miután dél-amerikai kötvényről van szó. Egy ilyen cikk teljesen elriaszthatná őket.
– És mit mond az apád? – kérdezte Micky Edwardtól.
– Megpróbáljuk egy másik bankkal közösen kibocsátani, és ha Tonio közzétette a cikket, meglátjuk, mi lesz. Ha összeomlanak a dél-amerikai részvények, nem bocsátjuk ki a kötvényeket.
Az ördög vigye Toniót. Okosan csinálja amit csinál, a papa meg egy

istenverte bolond, amiért úgy bánik a bányászokkal, mintha rabszolgák lennének, és közben a civilizált világtól akar kölcsönkérni. De mit lehet tenni? Toniót el kell hallgattatni. De Toniót nem lehet meggyőzni vagy megvesztegetni. Micky valami hidegséget érzett szíve táján. Rájött, durvább megoldást kell keresni. Egyelőre azonban nyugalmat tettetett.

– Megnézhetem a cikket?

Augusta átnyújtotta. Micky először a szálloda címét nézte meg, aztán erőltetett könnyedséggel mondta:

– Hiszen nincs itt semmi baj.

– Még el sem olvastad – mondta Edward.

– Nem is kell. A címét már tudom.

– No és?

– Elintézem a dolgot Tonióval – felelte Micky. – Bízd csak rám.

NYOLCADIK FEJEZET

Solly szerette nézni, ahogy Maisie öltözködik. Esténként Maisie fölvette a fésülködőköpenyét, és hívatta a szobalányokat, hogy haját kontyba rakják, virággal, fonállal, gyönggyel ékesítsék. Aztán elküldte őket és férjét várta. Szinte egyetlen estét sem töltöttek társaság nélkül, és csak akkor maradtak otthon, ha ők rendeztek fogadást, vacsorát vagy bált. Húsvét és július között soha nem étkeztek magukban.

Solly fél hétkor jött be Maisie szobájába, frakknadrágban és fehér mellényben.

– Mostantól fogva gyakrabban fogjuk látni Hugh Pilastert.

Maisie elnyomott egy sóhajt. Solly végtelen bizalma időnként fárasztó is volt. Egy közönséges férj már régen rájött volna, felesége vonzódik valakihez, és mérgesen mordulna föl, valahányszor az illető neve elhangzik. De Solly túl ártatlan volt ehhez. Nem fogta föl, milyen kísértésnek teszi ki feleségét.

– Miért, mi történt? – kérdezte közönyösen.

– Nálunk fog dolgozni.

– Miért hagyja ott a Pilaster Bankot? Azt hittem, remekül ment a sora.

– Nem vették be társnak.

Maisie jobban ismerte Hugh-t bárkinél, így azt is tudta, mennyit kellett szenvednie apja csődje és öngyilkossága miatt, és tudta, mennyire összetörhette ez a kudarc.

– A Pilaster család nagyon kegyetlen.

– A felesége miatt történt – magyarázta Solly.

– Nem lep meg – bólintott Maisie, aki szemtanúja volt a botránynak. És miután ismerte Pilasterékat, az is megfordult a fejében, az egész

bortány kirobbanásában valahol, valahogyan Augustának is benne volt a keze, mert érdeke fűződött ahhoz, hogy Hugh hitele megcsappanjon.

– Nem sajnálod Norát? – kérdezte Solly.

– Persze, persze – mondta Maisie, aki néhány héttel az esküvő előtt találkozott először Norával, és azóta egyfolytában utálta. Még föl is hívta Hugh figyelmét arra, milyen ez a nő és kérte, ne vegye el feleségül.

– Mindenesetre azt mondtam Hugh-nak, talán segíteni tudsz.

– Micsoda? – kérdezte vissza Maisie és elfordult a tükörtől. – Segítsek neki?

– Visszavezethetnéd a társaságba. Tudod milyen az, amikor valakit lenéznek, mert nem ugyanabból az osztályból származik. Neked is le kellett győznöd az előítéletet.

– És most minden lánynak, aki rangján felül megy férjhez, én legyek a tanítója? – kérdezte Maisie élesen.

– Biztos valami rosszat csináltam – mondta Solly aggodalmasan. – Én azt hittem, szívesen segítesz majd, mert Hugh-t mindig szeretted.

Maisie a szekrényhez ment, hogy kesztyűt vegyen elő.

– Jobban tetted volna, ha először engem kérdezel meg.

Kinyitotta a szekrényt. Az ajtó belső odalán fakeretben függött a régi kép, a cirkuszi évek emléke, melyen nadrágban áll egy fehér ló hátán. A kép látványa megnyugtatta, sőt hirtelen el is szégyellte magát. Sollyhoz szaladt és átkarolta a nyakát.

– Óh, Solly, hogy lehetek ennyire hálátlan?

– Ugyan, ugyan – mormogta Solly, és felesége meztelen vállát simogatta.

– Olyan kedves és nagylelkű voltál hozzám és a családomhoz. Hát persze, megteszem, ha erre kérsz.

– Igazán nem akarom rád erőltetni.

– Egyáltalán nem erőlteted rám. Miért ne segítenék? Ne aggódj. Nagyon önző voltam egy pillanatra, de most már minden rendben van. Vedd fel a zakódat, én elkészültem. – Lábujjhegyre állt, megcsókolta férje ajkát, aztán fölhúzta kesztyűjét.

Hiszen tudta, mi dühítette föl annyira: a helyzet keserű iróniája. Méghogy ő készítse fel Norát Hugh Pilaster feleségének szerepére, arra a szerepre, amely után Maisie oly nagyon áhítozott? Szíve legmélyén még mindig vágyott erre, és gyűlölte Norát, amiért az megnyerte, amit ő elveszített. Mindent összevéve mégis lehetetlen helyzet, és Maisie elhatározta, belenyugszik. Különben is örülnie kéne, hogy Hugh megnősült. Nagyon boldogtalan volt, részben az ő hibájából. Most már nem kell aggodalmaskodnia miatta, s ha a veszteség és szomorúság érzésétől mégsem tud megszabadulni, gondolta Maisie, szíve egy olyan sarkába kell zárnia őket, ahova soha senkit nem enged be. Igen. Lelkesen fog hozzálátni a feladathoz, hogy Nora Pilastert a kegyvesztettségből ismét bevezesse a magas társaságba.

Solly visszatért, és együtt keresték föl a gyerekszobát, ahol Bertie

hálóingben játszott fából faragott kisvasútjával. A gyerek ragaszkodott hozzá, lássa édesanyját kiöltözve, és nagyon csalódott volt, ha úgy mentek el otthonról, hogy nem láthatta őket. Elmesélte, mi történt aznap a parkban: egy nagy kutyával barátkozott össze. Solly még leült a földre, és vonatozott egy darabig. Aztán Bertie-nek le kellett feküdnie, Maisie és Solly lementek és hintóba szálltak.

Vacsorára, utána pedig bálba voltak hivatalosak. Mindkettő néhány száz méterre esett a házuktól, de Maisie öltözékével nem lehetett gyalogolni: az uszály, a ruha szegélye és a selyemcipellő összepiszkolódott volna, mire megérkezik.

Mindazonáltal mosolyra késztette a gondolat, hogy az a lány, aki egyszer négy napig gyalogolt, ma fél mérföldet sem tud megtenni hintó nélkül.

Már aznap megkezdte ügyködését Nora érdekében. Mikor beléptek házigazdájuk, Hatchford szalonjába, rögtön Thököly grófba botlottak, akit Maisie jól ismert, és ezért nem köntörfalazott vele.

– Szeretném, ha megbocsátana Nora Pilasternek, amiért pofon ütötte – mondta Maisie.

– Hogy megbocsátok-e? – kérdezte a gróf. – Bóknak vettem! Az én koromban egy fiatal nőből még ilyen indulatokat tudok kiváltani! Nagy bók az élettől.

Akkor nem így érzett, gondolta Maisie, de örült, a gróf nem haragtartó. Thököly folytatta:

– Namármost, ha esetleg nem vágott volna pofon, az viszont sértés lenne a javából.

Milyen jól tette volna, ha nem vág pofon, gondolta Maisie, és fennhangon így szólt:

– Mondja, kedves gróf, Augusta Pilaster bátorította önt, hogy flörtöljön a hölggyel?

– Micsoda gondolat – felelte Thököly gróf. – Méghogy Augusta Pilaster! Természetesen nem.

– És más?

Thököly összehúzott szemmel nézte Maisie-t.

– Ön nagyon okos asszony Mrs. Greenbourne; mindig is tiszteltem érte. Okosabb Nora Pilasternél, aki sohasem lesz olyan, mint ön.

– Nem válaszolt a kérdésemre.

– Nos, megmondom az igazat, mert annyira csodálom önt. Senor Miranda, a córdobai követ közölte velem, hogy Nora... hogy is mondjam... könnyűvérű.

– Micky Mirandát pedig nyilván Augusta inspirálta, egy húron pendülnek nagyon.

– Remélem – mondta Thököly gróf megváltozott hangon –, remélem nem eszközként használtak föl valamire.

– Ez a veszély fönnáll, ha valaki ennyire kiszámítható – felelte Maisie élesen.

Másnap elvitte Norát a varrónőjéhez. Míg Nora különböző stílusok és

kelmék között válogatott, Maisie valamivel többet megtudott abból, mi történt valójában a bálon.

– Mondott neked valamit Augusta Thökölyről? – kérdezte.

– Figyelmeztetett, ne engedjem elkanászodni – felelte Nora.

– Tehát föl voltál rá készülve?

– Igen.

– Es ha Augusta nem szól semmit, ugyanígy viselkedsz?

– Valószínűleg nem ütöttem volna pofon – felelte Nora egy kis gondolkodás után. – Nem lett volna hozzá bátorságom, de Augusta úgy állította be a dolgot, mintha fontos lenne a határozottság.

– Értem már – mondta Maisie; – Augusta pontosan azt akarta, ami történt. Valaki mást a grófhoz küldött, aki a fülébe súgta, te egy könnyűvérű hölgyike vagy.

– Biztos vagy benne? – kérdezte Nora elámulva.

– Thököly mondta. Augusta álnok egy ribanc, és semmiféle gátlása sincs. Sohase becsüld alá, minden árulásra kész.

– Én nem ijedek meg tőle – felelte Nora harciasan. – Nekem sincsen sok skrupulusom.

Maisie ezt sejtette. Szegény Hugh! – gondolta.

Norának a polonéz áll legjobban. Jól álltak neki a fodrok, a bodrok, a szalagok, a masnik. Talán kissé túl erős az alkata, de egy hosszú fűző majd segít ezen.

– Ha csinos vagy, félig már csatát nyertél – jegyezte meg, míg Nora a tükörben csodálta magát. – Mindenesetre ami a férfiakat illeti, ez az egyetlen, ami igazán számít. Sajnos, ennél többet kell tenni ahhoz, hogy a nők is befogadjanak.

– Mindig is jobban jöttem ki a férfiakkal, mint a nőkkel.

Maisie-t ez nem lepte meg.

– Gondolom, ezzel te is így vagy – folytatta Nora –, ezért jutottunk el oda, ahova eljutottunk.

Ennyire hasonlítanánk egymásra? – gondolta Maisie.

– Nem mintha ugyanarra a polcra akarnám magam helyezni veled – tette hozzá Nora –, hiszen minden lány téged irigyel Londonban.

Maisie-nek nem esett jól a gondolat, hogy minden vagyonvadász nőcske őt tekinti példaképének, de nem szólt semmit, mert úgy érezte, hogy valószínűleg meg is érdemli ezt a státuszt. Nora pénzhez ment feleségül, és ezt szívesen be is vallotta Maisie-nek, mert föltételezte, ő ugyanezt tette. Igaza volt.

– Ne vedd panaszkodásnak, de én az egész családból a fekete bárányt szemeltem ki, akinek semmi tőkéje nincsen. Te pedig a világ egyik leggazdagabb emberéhez mentél feleségül.

Hogy csodálkoznál angyalom, ha tudnád, milyen szívesen cserélnék veled. Aztán elhessegette ezt a gondolatot. Jól van, gondolta, Norával egy húron pendül.

– Soha ne beszélj arról, mennyibe kerül valami – kezdte Maisie –, akármi történik, maradj nyugodt. Ha a kocsisod szívrohamot kap, a

kocsi karambolozik, a szél elfújja a kalapodat vagy leesik az alsószoknyád, csak annyit mondjál: „Istenem, micsoda izgalmak” és intsd le az első konflist. Ne felejtsd el, vidéken élni jobb, mint a városban; henyélni jobb, mint dolgozni; az öreg jobb, mint a fiatal; a rang fontosabb, mint a pénz. Mindenről tudjál egy keveset, de semmiről sem sokat. Gyakorlatként próbálj úgy beszélni, hogy nem mozgatod a szádat. Ettől javulni fog a kiejtésed. A származásodra vonatkozóan mondd azt, dédatyád yorkshire-i földbirtokos volt, mert Yorkshire túl nagy ahhoz, hogy bárki utánajárjon a dolognak, és a földművelés az elszegényedés egy becsületes válfaja.

Nora álla alá illesztette a kezét, tekintete a semmibe révedt, és vontatottan szólt:

– Istenem, mennyi mindent kell majd fejben tartam.

– Remek – mondta Maisie –, fog ez menni.

* * *

Micky Miranda a Berwick Streeten, egy kapualjban állt könnyű felöltőben, mert a tavaszi este hűvösnek ígérkezett. Szivarozott és az utcát figyelte. Tőle nem messze gázlámpa állt, de Micky mégis a sötétbe húzódott, hogy a járókelők ne lássák tisztán az arcát. Aggodalmat, elégedetlenséget érzett, szennyesnek érezte magát; Micky nem szerette az erőszakot, mint a papa vagy Paulo. Micky úgy érezte, az erőszak valahogy mindig a kudarc beismerését jelenti.

A keskeny, mocskos utcában olcsó kocsmák és vendégfogadók sorakoztak. A csatornában a kutyák kerestek élelmet, a gázlámpák alatt gyerekek játszottak. Micky sötétedés óta itt állt, és eddig egyetlen rendőrt sem látott, pedig már éjfél felé járt az idő. A Russel Hotel szemben, az út túloldalán helyezkedett el. Jobb napokat látott, de még így is elütött környezetétől. Gázláng égett az ajtó fölött, fényében kivehető volt a porta. Két másik férfi a szálloda kapujától jobbra, illetve balra lézengett. Ők is Antonio Silvára vártak.

Micky ugyan nyugalmat színlelt Augusta és Edward előtt, de valójában rettenetesen tartott attól, hogy Tonio cikke megjelenik a Timesban. Rengeteg erőfeszítést tett azért a vasútért, még azt a ribanc Rachelt is elvette feleségül. Egész pályája ezen állt vagy bukott. Ha cserbenhagyja családját, apja nemcsak őrjöngeni fog, de bosszút is áll. Elég hatalma van hozzá, hogy Mickyt leváltsák. Pénz és állás nélkül pedig aligha maradhat Londonban. Haza kellene térnie, szembenéznie a megalázással meg a szégyennel. Akár így, akár úgy, véget érne az az élet, amelyet annyira élvezett Londonban.

Mikor ma este elindult, Rachel tudni akarta, hova megy. Micky csak nevetett.

– Nem szeretem az ilyen kérdéseket.

– Akkor én is elmegyek ma este valahová – felelte Rachel.

– Hová?

– Nem szeretem az ilyen kérdéseket.

Micky bezárta a hálószobába. Tudta, mikor hazaér, Rachel valósággal izzani fog a dühtől, de ilyesmi már előfordult. Olykor ha Rachel dühöngött, Micky az ágyra taszította és letépte ruháit, ettől Rachel dühe vágyba fordult. Ma este is ezt fogja tenni, ebben biztos volt. Bárcsak ilyen biztos lehetne abban is, mi lesz Tonióval. Még az sem biztos, valóban ebben a szállóban lakik-e, de mégsem mehet be és kérdezősködhet, mert ezzel csak gyanút ébresztene. Akármilyen gyorsan is akarta elintézni, mégis két napjába tellett, amíg fölbérelt két lelkiismeretlen csibészt, megfigyelte a helyszínt és fölállította a csapdát. Ha Tonio időközben elköltözött, gondok lesznek.

Egy óvatos ember minden néhány napban új szállodába költözne, de ugyanakkor egy óvatos ember nem használná a szálloda cégjelzéses levélpapírját. Tonio nem volt óvatos ember. Éppen ellenkezőleg, mindig is nagyon vakmerően cselekedett. Valószínű, még mindig ebben a szállóban van, gondolta Micky.

És igaza lett. Éjfél után néhány perccel megjelent Tonio.

Micky megismerte a járásáról, ahogy befordult az utcába. Egy pillanatra fölmerült benne, azonnal cselekedni kell, de fegyelmezte magát. Várt, amíg a férfi elhaladt egy gázlámpa alatt, és kétségkívül azonosíthatta Toniót. Még a répaszínű pofaszakáll is tisztán látszott. Micky megkönnyebbült.

Ekkor meglátta a két rendőrt. Rosszabbkor nem is jöhettek volna. Tonióval ellenkező irányból jöttek, sisakot és köpönyeget viseltek, övükről bot függött, kezükben lanterna, melynek a lencséken át pontba sűrűsödő fényével a sötét sarkokba világítottak. Micky mozdulatlanul állt, nem tehetett semmit. A rendőrök észrevették, egy pillantást vetettek cilinderére és szivarjára, aztán tiszteletteljesen biccentettek és továbbléptek; utóvégre semmi közük nem volt ahhoz, mit akarhat egy úr ezen a környéken. Ők csak a bűnözőket keresték. Tonio mellett a szálló bejáratától tizenöt vagy húsz méterre haladtak el, míg Mickyt ette az idegesség. Még néhány pillanat, és Tonio biztonságba kerül a szállóban.

A két rendőr befordult a sarkon és eltűnt.

Micky intett. A két férfi gyorsan cselekedett. Megragadták Toniót, még mielőtt elérte a szálloda ajtaját, fölkapták és az épület melletti sikátorba vitték. Tonio egyet kiáltott, aztán betömték a száját.

Micky eldobta a szivarcsutkát, átment az úton és belépett a sikátorba. A két gazember sálat tömött Tonio szájába, hogy ne tudjon hangot adni, és vasrudakkal ütötték. Kalapja leesett, arca vérben úszott. Testét valamennyire védte a kabát, de arca, térde, lába, keze védtelen volt. Micky rosszul lett a látványtól.

– Hagyják abba, barmok! – sziszegte. – Nem látják, hogy már eleget kapott?

Micky nem akarta, hogy a két ember agyonverje Toniót. Eddig úgy festett az eset, mint közönséges utcai rablás, melynek során ráadásul

el is agyabugyálták az áldozatot. Egy gyilkosság viszont aránytalanul több port verne föl, és a két rendőr látta Micky arcát, ha csak egy pillanatra is.

A két férfi abbahagyta Tonio ütlegelését. Tonio a földre zuhant és nem mozdult.

– Kutassák át a zsebét – súgta Micky.

Tonio nem mozdult, ahogy kizsebelték. Egy óra került elő lánccal, egy jegyzetfüzet, néhány pénzérme, egy selyem zsebkendő és egy kulcs.

– Ide a kulccsal! – mondta Micky –, a többi a maguké.

– Ide a pénzzel! – mondta az egyik támadó, alvilági nevén Kutya.

Micky átadott tíz fontot, aranyban. A Kutya átadta a kulcsot, melyre fonallal papírdarabot erősítettek. A papírdarabon a tizenegyes szám állt. Mickynek más sem kellett. Megfordult a sikátorban, s ekkor meglátta, hogy nézik. A sikátor bejáratánál az utcán egy férfi állt és bámulta a jelenetet. Micky szíve hangosan dobogni kezdett. Egy pillanattal később a Kutya is észrevette. Káromkodott, és fölemelte vasbotját, mintha le akarná ütni a férfit. Micky azonban hirtelen megragadtaa karját.

– Erre nincsen szükség, nézze csak meg jobban.

A férfi nyitva tartotta a száját, szeme pedig kifejezéstelenül tekintett a világba: egy hülye állt ott. A Kutya leeresztette fegyverét.

– Nem köll félni tőle. Nincs ki mind a négy kereke.

Micky kiment az utcára, mikor visszanézett látta, a Kutya és társa éppen Tonio csizmáját húzzák le. Micky odébbment és remélte, soha többé nem kell ezzel a két emberrel találkoznia. Benyitott a szállodába. A pult mögött senki sem ült. Felosont a lépcsőn. A szálloda három házból állt, és beletelt egy kis időbe, mire Micky megtalálta a 11-es szobát. Kinyitotta az ajtót, belépett. Kicsiny, kormos szobában találta magát, melyet egykor hivalkodó, ma már csak kopott bútorokkal rendeztek be. Micky egy székre helyezte botját és kalapját, aztán gyorsan, módszeresen kutatta át a szobát. Az íróasztal fiókjában megtalálta az újságnak szánt cikk egy másolatát, ezt zsebre vágta. Ez azonban még nem oldotta meg gondját, mert elképzelhető, hogy Tonio több másolatot is készített, és az sem lehetetlen, hogy képes lenne emlékezetből újraírni a cikket. De ahhoz, hogy a cikk megjelenjen, valamiféle bizonyítékot is kell szolgáltatnia. Ezt kereste.

Mielőtt azonban megvizsgálta volna a papírokat, a folyosó felől lépéseket hallott. Micky az ajtó mellett a falhoz lapult. A lépések távolodtak, majd ismét csend lett.

Kibontotta a szalagokat és átnézte az iratokat. Spanyol nyelvű, hitelesített tanúvallomásokat talált, amelyek leírták a korbácsolást és a kivégzéseket, melyek a Miranda család nitrátbányáiban végbemennek.

Micky fölemelte a paksamétát és megcsókolta. Imája, gondolta, meghallgattatott. Kabátja belső zsebébe tömte a vallomásokat, mert mielőtt elpusztította őket, föl akarta jegyezni a szemtanúk nevét és

címét. Az ügyvédeknél ugyan valószínűleg letétbe van helyezve a tanúvallomások másolata, de a másolatok mit sem értek tanúk nélkül. Micky pedig immár ismerte őket, ezért aztán napjaik meg voltak számlálva. Micky elküldi a listát a papának, a papa pedig elhallgattatja őket.

Volt még valami? Körbenézett a szobában. Csak rendetlenséget látott, nem volt itt keresnivalója. Kezében volt, ami nélkül Tonio cikke értéktelen. Kiment a szobából és leosont a lépcsőn. A pult mögött azonban ekkor már ott állt a portás. Fölnézett és azt mondta:

– Megkérdezhetem, mi dolga van itt?

Micky egy pillanat alatt döntött, ha nem válaszol, a portás csak modortalannak tartja, ha megáll és válaszol, a portás megjegyezheti arcvonásait. Némán távozott. A portás nem követte.

Ahogy a sikátor mellett elhaladt, látta, amint Tonio maga után vérnyomot húzva, négykézláb mászott az utca felé, halkan segítségért kiáltozva. Mickynek hányingere támadt és elsietett.

* * *

Délutánonként a tehetős hölgyek és semmittevő urak egymást látogatták. Fárasztó dolog az ilyesmi, s a hét négy napján Maisie utasította háza népét, hogy tagadják le. Pénteken fogadott, s ilyenkor egy délutánon húsz-harminc vendég is megfordult a házban. Általában ugyanazok: arisztokraták, zsidók, olyan felvilágosult hölgyek, mint amilyen Rachel Bodwin, és néhányan a legfontosabb ügyfelek feleségei közül.

Ebbe a kategóriába esett Emily Pilaster is. Edward közösen csinált valami üzletet Sollyval a córdobai vasút ügyében, és Maisie föltételezte, hogy Emily ezzel kapcsolatban keresi föl. Emily azonban egész délután maradt, sőt még akkor is ott volt, amikor már mindenki rég hazament.

Csak ült és nézett a szép kék szemével; lehetett húszéves, és annyira lerítt róla az elkeseredés, hogy Maisie nem lepődött meg, amikor azt mondta:

– Megengeded, hogy valami magánjellegű dolgot mondjak?

– Természetesen. Mi az?

– Nagyon remélem, hogy nem bántódsz meg… de senkivel sem tudom megbeszélni.

Ez egyre inkább szexuális problémának tűnt, és nem is ez lett volna az első alkalom, hogy egy jólnevelt úrilány ebben a témában kéri ki Maisie tanácsát. Talán ezért tették ezt, mert hallották a pletykát múltjáról, de talán csak azért, mert megközelíthetőnek tartották.

– Nem egykönnyen sértődöm meg – mondta Maisie. – Mit akarsz megbeszélni?

– A férjem gyűlöl engem – mondta Emily és sírva fakadt.

Maisie megszánta. Ismerte Edwardot még a régi időkből, és tudta,

mekkora féreg. A korral ez csak rosszabbodhatott. Maisie bárkit megszánt volna, aki elég szerencsétlen volt az életben és hozzáment feleségül.

– Tudod – zokogta Emily –, a szülei akarták, hogy megnősüljön. Rengeteg pénzt ajánlottak neki, és azt is, hogy beveszik társnak. Erre megnősült. Én azért egyeztem bele, mert a szüleim akarták és úgy látszott, nem rossz fiú. Gyerekeket akartam szülni. De Edward sosem szeretett, és most, hogy megkapta a pénzt is meg a bankba is bekerül, már látni sem bír.

– Nem fogod elhinni – mondta Maisie, miután sóhajtott egyet –, de sok ezer nő él ugyanígy.

Emily kendőjével törölgette szemét, és megpróbálta abbahagyni a bőgést.

– Tudom, és ne hidd, hogy sajnálom magam. Ebben a helyzetben kell helytállnom és el is viselném, ha lenne gyerekem. Mindig csak ennyit akartam.

Sok boldogtalan asszony találja egyetlen vigaszát gyermekeiben, tűnődött Maisie.

– És miért ne lehetnének gyerekeid?

Emily izgett-mozgott, majdhogy föld alá nem süllyedt szégyenében, de gyermekded arcán elhatározás tükröződött.

– Már két hónapja házasok vagyunk, és még semmi sem történt.

– Az még nem jelent semmit.

– Félreértesz.

– Bejön a szobádba este?

– Eleinte még bejött, most már soha.

– És mikor megpróbálta, nem úgy ment, ahogy kellett volna?

– Tudod, nem is tudom, minek kell ilyenkor történnie.

Maisie sóhajtott. Hogy engedheti meg egy anya, hogy leánya ily tudatlanul járuljon oltárhoz? Eszébe jutott, a lány papája a metodista lelkész. Ez sem segít a dolgon.

– A következőnek kell történnie – kezdte. – A férjed megcsókol, simogat, a szerszáma hosszú és kemény lesz, aztán beteszi a lábad közé. Általában szeretik a lányok.

Emilyt elöntötte a pír.

– Megcsókolt és hozzám is ért, de mást nem csinált.

– És az izéje kemény lett?

– Sötét volt.

– És nem érezted?

– Egyszer.

– És milyen volt? Kemény vagy puha?

– Puha.

– És amikor megfogtad, megkeményedett?

– Nem, nagyon mérges lett, pofon ütött, és valami csúnyát mondott. Az én hibám volt, Mrs. Greenbourne?

– Nem, nem a te hibád volt, bár a férfiak általában a nőket

hibáztatják. Elég gyakori probléma. Úgy hívják, impotencia.

– És mi okozza?

– Sokféle oka lehet.

– És akkor nem lehet gyerekem?

– Csak akkor, ha megkeményedik neki.

Emily úgy festett, mint aki tüstént elbőgi magát.

– De annyira szeretnék gyereket. Magányos vagyok és boldogtalan, de ha lenne gyerekem, mindent el tudnék viselni.

Vajon mi lehet Edward problémája, tűnődött Maisie. Annak idején nem volt impotens. Van-e valami, amit még tehetne Emily érdekében? Azt valószínűleg ki lehetne deríteni, hogy Edward állandóan impotens-e, vagy csak a feleségével. April tudni fogja. Edward még mindig törzsvendégnek számított a bordélyban, amikor Maisie utoljára beszélt Aprillal. Ennek maholnap egy éve, mert egy társaságbeli hölgy ritkán találkozott a legjobb londoni bordély madame-jával.

– Ismerek valakit, aki Edward közelében van – mondta óvatosan. – Talán a segítségével többet tudunk meg.

– A szeretőjére gondolsz? – kérdezte Emily és nyelt egyet. – Kérlek, mondd meg őszintén.

Milyen határozott lány! Lehet, tudatlan és naiv, de megszerzi, ami kell.

– Az illető hölgy nem szeretője Edwardnak, de ha Edward szeretőt tart, esetleg tudhat erről.

– Szeretnék beszélni ezzel a hölggyel.

– Hát, nem is tudom.

– De igen. Edward a férjem, és ha valami rosszat tud róla, hallani akarom – mondta Emily átszellemülten, egyszersmind csökönyös arccal. – Mindent megteszek. Mindent. Egész életem kietlen lesz, ha nem mentem meg magam.

Maisie elhatározta, próbára teszi a lány határozottságát.

– Az illető hölgy a barátom, Aprilnak hívják. Van egy bordélya, nem messze a Leicester Square-től. Tőlünk két percre van. Hajlandó vagy velem most odamenni?

– Mi az a bordély? – kérdezte Emily.

A fiáker megállt Nellie műintézete előtt. Maisie kikukucskált, nem akart ismerőssel találkozni, amint belép a bordélyba. Délután hat tájban azonban az úri népek épp vacsorához öltöznek át, az utcán csak néhány szegény ember lődörgött. Maisie és Emily kiszálltak. A kocsist már előzőleg kifizették, a bordély ajtaja nyitva volt. Egy pillanat alatt bent voltak.

Nellie intézetének nem tett jót a nappali fény. Éjszaka még volt valami lepusztult varázsa, de a napfényben csak kopottnak és olcsónak tetszett. A bútorokon kopott bársony, az asztalok lapját szivarégette lyukak és poharak rajzolta körök csúfították, a selyemtapéta leválóban, és az erotikus festmények csak közönségesnek tűntek. Egy pipázó

öregasszony söprögetett. Nem lepődött meg, amikor a hölgyek drága ruhájukban megérkeztek, és amikor Maisie April után érdeklődött, a satrafa hüvelykujjával a lépcső irányába bökött.

Aprilt az emeleti konyhában találták a lányok társaságában. Fésülködőköpenyben és hálóköntösben ülték körül az asztalt: az üzlet csak később indul be. Amikor Maisie és April egymásra néztek, Aprilnak kellett egy hosszú pillanat, míg fölismerje barátnőjét. Keveset változott: ösztövér, éles szemű, kicsit talán fáradt az éjszakáktól és az olcsó pezsgőtől, de magabiztos, mint a sikeres üzletasszonyok általában.

– Mit tehetünk önért? – kérdezte.

– Nem ismersz meg, April?

April azonnal felvisított a gyönyörűségtől. Fölugrott és megölelte barátnőjét.

– Mi szél hozott felénk? – kérdezte April.

– Női dolog – felelte Maisie. – Ennek a hölgynek impotens a férje.

– Hozza ide, aranyos, majd megorvosoljuk – mondta April Emilynek.

– Azt hiszem már járt itt – közölte Maisie.

– Hogy hívják?

– Edward Pilasternek.

– Uramatyám! – fohászkodott April, és jól megnézte magának Emilyt. – Szóval te vagy Emily. Szegény madaram!

– Tudja a nevemet is? – kérdezte Emily rémülten. – Ezek szerint beszél rólam!

– Edward nem impotens – szólt közbe az egyik lány.

Emily elpirult.

– Én tudom, mert rendszerint engem kér.

Magas, barna lány volt a beszélő. Piszkos fésülködőköpenyében, cigarettázva nem nyújtott vonzó látványt, de Maisie úgy gondolta, hogy este, felöltözve biztosan csinos. Emily összeszedte magát.

– Különös – mondta. – Én a felesége vagyok, de maga többet tud róla nálam. Még azt sem tudom magáról, mi a neve.

– Lili.

Kínos csönd támadt egy pillanatra. Maisie a ginbe kortyolt; most jobban ízlett, mint először. Élvezte a helyzet bizarr voltát: a konyha, a félig felöltözött lányok, cigaretta, gin, és Emily, aki egy órája még nem tudta miből áll a közösülés, most pedig férje impotenciájáról diskurált annak kedvenc lotyójával.

– Hogy mi a baja Edwardnak? – kérdezte April. – Megmondom én. Azért impotens a feleségével, mert Micky nincs ott. Ha egyedül van egy nővel, soha nem izgul föl.

– Micky? – kérdezte Emily hitetlenkedve. – Micky Miranda, a córdobai követ?

April bólintott.

– Mindig együtt csinálják, főleg itt. Edward egyszer vagy kétszer egyedül jött, de ilyenkor sohase sikerül neki.

Emily ijedten hallgatott, Maisie pedig föltette a kérdést.
– Tulajdonképpen mit csinálnak?
– Semmi különöset – válaszolta Lili. – Az évek során többféle variációt kipróbáltak. Jelenleg leginkább azt szeretik, ha ketten egy lánnyal bújnak az ágyba.
– És Edward is képes rá? Már úgy értem, van erekciója?
– Van, bólintott Lili.
– És maga szerint egyedül nem menne neki?
– Azt hiszem – felelte Lili – ez nem a lányok számától függ. Ha Micky ott van megy, ha nincs ott nem megy.
– Mintha Edward valójában Mickybe lenne szerelmes – jegyezte meg Maisie.
– Ez az egész olyan, mint egy rossz álom – mondta Emily elhaló hangon, és nagyot kortyolt a ginből. Igaz ez? Mindez valóban megtörténik?
A dolog még Maisie-t is meglepte. Elképzelte Edwardot és Mickyt, amint egy nővel hármasban szeretkeznek az ágyban. Leginkább hahotázni szeretett volna, de végül uralkodott magán. Emlékezetében fölmerült az az éjszaka, amikor Hugh-val szerelmeskedtek, és Edward hirtelen benyitott. Edward akkor rettenetesen fölizgulhatott. Valószínűleg az a lehetőség foglalkoztatta, hogy egy másik férfi után másodikként közösüljön egy nővel.
– Vajas zsömle – mondta.
A lányok kuncogtak.
– Nem értem – mondta Emily zavart mosollyal.
– Vannak férfiak, akik szeretik a vajas zsömlét. – A kurvák hangosabban nevettek, és April még hozzátette:
– Az a nő a vajas zsömle, aki éppen közösülés után van.
Emily is kuncogni kezdett. Egy pillanattal később fölcsapott a hisztérikus hahota: benne volt a gin, a különös helyzet, és a férfiak nemi különcségeinek taglalása. Valahányszor a nevetés alábbhagyott, valaki megismételte a vajas zsömle kifejezést, és ettől mindenki újult erővel röhögött.
Végre kimerülten elhallgattak és Maisie azt mondta:
– De mit tegyen Emily? Gyereket szeretne. Aligha kérheti föl Mickyt, hogy szálljon be harmadiknak.
– Mennyire akar gyereket, Emily? – kérdezte April.
– Bármit megtennék – felelte Emily. – Igazán a világon bármit.
– Ha komolyan mondja – válaszolt April lassan –, valamit megpróbálhatunk.

* * *

Joseph Pilaster lenyelte az utolsó falat sült bárányvesét a maradék rántottával, és hozzálátott megvajazni egy szelet pirítóst. Augusta gyakran morfondírozott azon, hogy középkorú férfiak közismerten

gyakori rosszkedve összefüggésben van-e az elfogyasztott húsmennyiséggel. Vese reggelire: más a gondolattól is betegnek érezte magát.

– Sidney Madler Londonba jött – mondta Joseph. – Ma reggel kell vele találkoznom.

– Madler? – kérdezte Augusta, akinek a név nem mondott semmit.

– A New York-i bankár. Neheztel, amiért Hugh nem lett társ a bankban.

– Mi köze hozzá? – mondta Augusta harciasan, bár nem örült a hírnek.

– Tudom, mit fog mondani – folytatta Joseph. – Amikor létrehoztuk közös vállalkozásunkat Madlerrel és Bellel, mindannyian úgy gondoltuk, a londoni ügyeket Hugh fogja intézni. Hugh pedig, mint tudja, fölmondott.

– De hát maga nem ezt akarta.

– Nem, de csak akkor maradt volna, ha bevesszük társnak.

Augusta látta, Joseph határozottsága gyengülőben van, s ez a gondolat megrendítette. Valahogyan erőt kell bele öntenie.

– Remélem, nem hagyja, hogy kívülállók döntsék el, ki lesz társ a Pilaster Bankban?

– Még mit nem?

– Mister Madler fölrúghatja a közös vállalkozást?

– Igen, bár eddig erről nem esett szó.

– És ez a közös vállalkozás sok pénzt jelent?

– Jelentett. Ha Hugh a Greenbourne Bankban fog dolgozni, magával viszi az üzleti kapcsolatait is.

– Akkor hát kevés múlik azon, mit gondol Madler úr.

– Ez nem egészen így van. Mindenesetre valamit mondanom kell neki, mert ebből a célból jött Londonba.

– Mondja neki azt, hogy Hugh lehetetlen nőt vett feleségül. Ezt biztosan meg fogja érteni.

– Hogyne – felelte Joseph és fölállt. – A viszontlátásra, kedvesem!

Augusta is fölállt, és szájon csókolta férjét.

– Ne hagyja magát, Joseph!

Joseph kihúzta magát, arcára csökönyös kifejezés költözött.

– Nem hagyom magam.

Miután Joseph elment, Augusta még az asztalnál maradt, kortyolgatta a kávét, s azon gondolkodott, mennyire komoly fenyegetés Madler úr. Megpróbált Joseph-be erőt önteni, de az ő képességeinek is vannak határai. Mindenesetre majd figyelemmel kíséri az eseményeket.

Csodálkozással hallotta, Hugh távozása a banknak sok pénzébe került.

Fölmerült benne: netán Edward ajnározásával és Hugh kiebrudalásával ő maga is vesztett vagyonából? Egy pillanatra még az is eszébe jutott, veszélybe sodorhatja a bankot, minden reményének

és cselszövésének alapját. Ugyan, gondolta, nevetséges. A Pilaster Bank rendkívül gazdag, semmi sem fenyegetheti.

Reggelijét fejezte be éppen, amikor a komornyik sompolygott be, és jelentette, Fortescue úr jelentkezett és beszélni szeretne a nagyságos asszonnyal. Ettől Augusta rögvest elfelejtette az amerikai bankárokat. Szíve erősebben dobogott. Michael Fortescue volt Augusta szelídített politikusa. Miután Joseph segítségével megnyerte a deaconridge-i időközi választást, ma már a parlament tagja, amit Augustának köszönhet. Augusta nem is köntörfalazott sokat afelől, mit vár viszonzásképpen: Joseph-et grófi rangra kell emelni. Az időközi választás ötezer fontba került, amiből megvehette volna a legszebb házat Londonban. A kilencágú koronáért viszont nagyon méltányos összegnek tűnt. Londonban ez időben délutánonként keresték föl egymást az úri népek, tehát aki reggel jött, valami sürgős ügyben járt. Augusta dobogó szívvel gondolt rá, hogy Fortescue nem érkezett volna ilyen korán, hacsak nem a grófi címmel kapcsolatban vannak közlendői.

– Mondja meg Fortescue úrnak – közölte a komornyikkal –, azonnal fogadom.

A grófi címért indított hadjáratban eddig minden rendben ment. Arnold Hobbes jóvoltából cikksorozat jelent meg arról, mennyire ideje lenne, hogy a kereskedelmi életben kiemelkedő alattvalók érdemeit is elismerje az uralkodó. Lady Morte beszélt a királynővel, és Joseph dicséretét zengte. Jelentése szerint őfelségére igen jó hatást tettek a hallottak. Fortescue pedig közölte Disraeli miniszterelnökkel, hogy a közvélemény is ezt követeli. Most pedig talán végre a sok munka megtermi gyümölcsét.

Augusta izgalmában szaladt föl a lépcsőn, fejében kavarogtak a jövő címei: Lady Whitehaven... Whitehaven grófja és grófnője... Igenis, milady... Ahogy méltóságod parancsolja...

A komornyik különös szobában ültette le a vendéget. A szoba a hall fölött helyezkedett el, ajtaja a lépcsőházba nyílt. Az tette különössé, hogy volt egy ablaka; melyen keresztül le lehetett látni a hallba. Akik a hallban tartózkodtak, nem gyanították, hogy megfigyelik őket. Az évek során Augusta különös dolgokat látott odaföntről. A szoba különben kicsi volt, kényelmes, a mennyezet alacsony. Augusta ebben a szobában fogadta reggeli vendégeit.

Fortescue magas, jóképű fiatalember volt, kissé nagy kezekkel. Feszültnek látszott. Augusta leült mellé, és melegen, bátorítóan rámosolygott.

– A miniszterelnöktől jövök – mondta Fortescue.

– Miről beszéltek?

– Arról, ami magát érdekli. Sikerült meggyőznöm, legfőbb ideje a bankvilágot is képviseltetni a Lordok Házában. A miniszterelnök kész egy bankárt grófi rangra emeltetni.

– Csodálatos – mondta Augusta. De Fortescue arcáról nem tűnt el a

kényelmetlen kifejezés.

– Miért ül úgy, mint akinek a fogát húzzák – kérdezte Augusta.

– Rossz hírem is van – mondta Fortescue.

– Mi?

– Sajnálom, de a miniszterelnök Ben Greenbourne-nak szánja a címet.

– Hogy lehet ez? – kérdezte Augusta, aki úgy érezte magát, mint akit orrba vágtak. Fortescue nem érezte magát vétkesnek.

– Annak adja a címet, akinek akarja. Ő a miniszterelnök.

– De hát én nem azért igyekeztem, hogy Ben Greenbourne gróf legyen.

– Ironikus, egyetértek – mondta Fortescue. – De én mindent elkövettem.

– Ne legyen olyan önelégült – reccsent rá Augusta. – Főleg akkor ne, ha a jövőben is igényt tart a segítségemre.

Fortescue szemében föllobbant az ádáz ellenállás tüze, és Augusta egy pillanatra azt hitte, elvesztette a kapcsolatot. A fiatalember azonban kis idő után lesütötte szemét és azt mondta:

– Biztosíthatom, engem is egészen letaglózott a hír.

– Hallgasson! Hagyjon gondolkodni – mondta Augusta és föl-alá járkált a kis helyiségben. – Meg kell találnunk a módját, hogy a miniszterelnök megmásítsa elhatározását. Botrányt kell kavarnunk. Mik Ben Greenbourne gyenge pontjai? A fia utcalányt vett feleségül, de ez kevés... – most jutott csak eszébe, ha Greenbourne gróf lesz, fia örökli majd tőle a címet. Így előbb-utóbb Maisie-ből grófnő lesz. Ettől a gondolattól hányingere támadt.

– Milyen politikai elveket vall Ben Greenbourne?

– Nem politizál.

Augusta a fiatalemberre nézett, aki duzzogott. Úgy látszik, túl keményen beszélt vele. Most tehát leült, és egyik kezét saját két kezébe fogta.

– A maga politikai ösztöne figyelemre méltó, Fortescue. Ez tűnt föl nekem legelőször. Maga szerint milyen politikai elvei vannak?

Fortescue azonnal elolvadt, mint a férfiak általában, ha Augusta kedves volt hozzájuk.

– Gondolom, leginkább szabadelvű. A legtöbb üzletember liberális. A legtöbb zsidó is. Sohasem fejtette ki nyilvánosan politikai álláspontját, így aztán nehéz lesz úgy beállítani, mint a konzervatív párt ellenségét.

– De zsidó – mondta Augusta. – Ez a dolog lényege.

Fortescue erről nem volt meggyőződve.

– Származása szerint a miniszterelnök is zsidó, mégis Lord Beaconsfield néven főnemesi rangra emelték.

– Tudom, tudom, de a miniszterelnök gyakorló keresztény. Ráadásul...

Fortescue érdeklődve húzta fel szemöldökét.

– Nekem is vannak ösztöneim – mondta Augusta –, amik azt súgják,

Greenbourne zsidóságában kell keresni a megoldást.

– Ha bármit tehetek...

– Pillanatnyilag semmit, de amikor a miniszterelnöknek kételyei támadnak Ben Greenbourne-nal kapcsolatban, említse meg neki, helyette inkább Joseph Pilasternek lehetne adni a címet.

– Bízzon bennem, asszonyom!

* * *

Lady Morte háza a Curzon Streeten állt; a ház fönntartására nem volt elegendő pénzük. Az ajtót libériás inas nyitotta ki fején rizsporos parókával. Bevezette Augustát a nappaliba, mely tele volt előkelő csecsebecsékkel: arany gyertyatartó, ezüst képkeret, porcelándíszek, kristályvázák és egy csodálatos ékszerekkel kirakott antik tintatartó, melynek árából alkalmasint versenylovat is vehettek volna. Augusta megvetette lady Morte-ot, amiért tovább nyújtózkodik, mint ameddig a takarója ér; ugyanakkor megnyugodva állapította meg, a hölgy éppoly nagy lábon él, mint mindig.

Türelmetlenül járkált föl és alá a szobában. Valahányszor arra gondolt, Ben Greenbourne kapja a címet, pánikba esett. Még egyszer nem tudja az egészet megszervezni, és ha arra gondolt, hogy Maisie Greenbourne, az a kis patkány grófnő lesz...!

A szobába belépett lady Morte, és túláradó lelkesedéssel üdvözölte vendégét:

– Milyen kedves öntől, hogy ilyen korán felkeres! – mondta, éreztetve Augustával, mennyire utálja, ha reggel háborgatják. A lady szürke haja még nem látott fésűt ezen a reggelen. Augusta sejtette, öltözködés közben zavarta meg látogatásával. Nem hatódott meg különösebben. Nagyon jól tudta, Harriet Morte mindenképpen fogadja, mert tart tőle, esetleg a folyószámla ügyében keresi.

Augusta azonban szerény hangot ütött meg.

– Azért jöttem, mert tanácsot szeretnék kérni valamiben.

– Ha segíthetek bármiben is...

– A miniszterelnök hajlandó főnemesi címet adni egy bankárnak.

– Nagyszerű! Magam is megemlítettem a dolgot őfelségének. Nyilván megvolt a hatása.

– Sajnos a grófi címet Ben Greenbourne-nak szánják.

– Oh, istenkém. Milyen kellemetlen.

Augusta látta, lady Morte titkon örül a hírnek. Azt is látta, a lady gyűlöli.

– Ez több mint kellemetlen – mondta Augusta. – Túl sok munkám fekszik ebben a tervben ahhoz, hogy tétlenül nézzem, amint a férjem legnagyobb versenytársa kapja meg a címet.

– Igen, igen.

– Valahogy meg kellene akadályozni.

– Természetesen. De nem tudom, mit tehetünk.

– A királynőnek hozzá kell járulnia, nem?
– Igen. Elvben őfelsége adományozhat csak címet.
– Akkor őfelsége tehet valamit az ügy érdekében, ha ön szól neki.
Lady Morte elnevette magát.
– Kedves Mrs. Pilaster, ön túlbecsüli az én hatalmamat.
Augusta nem válaszolt, és figyelmen kívül hagyta a lady lekezelő hanghordozását is. Lady Morte folytatta:
– Őfelsége aligha részesíti előnyben az én tanácsomat a miniszterelnökével szemben. Különben is, milyen okra hivatkozva ellenezzem?
– Greenbourne zsidó.
Lady Morte bólintott.
– Igen, volt idő, amikor ennyi elég lett volna. Emlékszem, amikor Gladstone főnemesi rangot akart adni Lionel Rothchild-nak, őfelsége kerek perec megtagadta a kérését. Ennek azonban tíz éve, azóta Disraeli személyében az országnak már zsidó miniszterelnöke van.
– De Disraeli kikeresztelkedett, Greenbourne pedig gyakorló zsidó.
– Nem tudom, mennyi ez a latban – morfondírozott lady Morte. – Talán van jelentősége. Őfelsége úgyis állandóan mondja a fiának, hogy túl sok zsidót tart a környezetében.
– Akkor talán megemlíthetné, Disraeli főnemesi címet készül egyiküknek adományozni...
– Megemlítem beszélgetés közben, de nem vagyok benne biztos, hogy ez az ön által kívánt hatást váltja majd ki.
Augusta a fejét törte egy darabig.
– Mi mást tehetnénk annak érdekében – mondta végül –, hogy az ügy fontosabbá váljon őfelsége szemében?
– Talán, ha a közfelháborodás valamilyen jelét látná. Kérdések a parlamentben, cikkek a sajtóban...
– A sajtó – szólt Augusta, és Arnold Hobbes jutott eszébe. – Igen! Ezt meg lehet szervezni.

Amikor Hobbes meglátta a belépő Augustát, egy percre megdermedt. Aztán fölpattant, és egy rémült pillantást vetett szűk, rendetlen irodájára, tintafoltos íróasztalára.
Augusta darabig tűrte ezt, aztán megszólalt.
– Üljön le Hobbes úr, és figyeljen rám!
– Hogyne. Természetesen – hadarta a főszerkesztő, és az íróasztal mögötti karszékébe huppanva, piszkos okulárén keresztül tekintetét Augustára függesztette.
Augusta néhány tőmondatban ecsetelte a történteket.
– Sajnálatos, igazán sajnálatos – hebegte idegesen. – Roppant sajnálatos, ugyanakkor aligha állíthatjuk, hogy a Forum a kellőnél kisebb lelkesedéssel támogatta az ügyet, amire ön volt oly kedves fölhívni figyelmünket.
Cserébe pár zsíros állásért, gondolta Augusta.

– Tudom, nem a maga hibája – mondta ingerülten. – A kérdés az, mit akar csinálni.
– A lap nehéz helyzetben van – felelte aggályosán a főszerkesztő. – Nagy hangon követeltük egy bankár fölemelését az ország nagyjai közé. Elég furcsán venné ki magát, ha most köpönyeget fordítanánk.
– De magának sohasem állt szándékában, hogy egy zsidót érjen a kitüntetés.
– Igaz, igaz, de hát oly sok bankár zsidó.
– Nem írhatná a cikkben azt, van elég keresztény is, és a miniszterelnök közülük válasszon?
– Nem elképzelhetetlen – mondta Hobbes vonakodva.
– Akkor rajta! – ösztökélte Augusta.
– Bocsásson meg, de ez kevés.
– Ezt nem értem. Hogyhogy kevés?
– Kell valami, amivel vádolhatjuk. Példának okáért írhatjuk azt: elfogult saját fajtájával szemben. De Disraelit mindenki olyan kedves embernek ismeri, olyan tisztességesnek, hogy ez a vád nem feltétlenül felelne meg a célnak.
Augusta általában nem szerette a pipogyaságot, most azonban tisztán látta, komoly problémával kerültek szembe. Ezért megzabolázta türelmetlenségét. Gondolkozni kezdett, és csakhamar támadt is egy ötlete.
– Amikor Disraeli elfoglalta helyét a Lordok Házában, a ceremónia a szokásos volt?
– Azt hiszem, igen.
– És a keresztény Bibliára esküdött meg?
– Igen.
– Az Ó- és Új testamentumra együtt?
– Kezdem érteni, mire gondol – mondta Hobbes. – Talán Ben Greenbourne nem esküszik meg az Újtestamentumra. Amennyire én ismerem, ez könnyen lehetséges.
Augusta kételkedve rázta a fejét.
– Elképzelhető. De Ben Greenbourne csöndes ember, kerüli a konfliktust. Esetleg megesküszik rá, ha senki nem hívja föl a figyelmét erre a problémára, bár csöndes ember, de nem gyáva, és a nyílt kihívás konokká teheti. Ha tehát az lenne a köz akarata, hogy a keresztény Bibliára esküdjék, megmakacsolhatja magát.
– Hangos közfelháborodás – tűnődött Hobbes – ...nem rossz gondolat.
– Meg tudja csinálni? – kérdezte Augusta.
Hobbes már lelkesedett.
– Már látom is a címet SZENTSÉGTÖRÉS A LORDOK HÁZÁBAN. Remek, igazán remek! Önnek újságírói pályára kell mennie!
– Maga hízeleg – mondta Augusta, de a főszerkesztő nem hallotta ki szavaiból a gúnyt. Aggodalmas arccal nézett maga elé:
– Ben Greenbourne nagyon nagyhatalmú ember.

– Joseph Pilaster is.
– Persze, ez igaz.
– Tehát? Számíthatok magára?
Hobbes latolgatta, honnan várható nagyobb veszély; aztán úgy döntött, Pilasterék mellé áll.
– Csak bízzon mindent énrám!
Augusta bólintott. Kezdte magát jobban érezni. Lady Morte a királynőt fordítja Greenbourne ellen, Hobbes a sajtóban lármázik, Fortescue pedig készen áll az alkalmas pillanatban a miniszterelnök fülébe súgni Joseph Pilaster nevét. A jövő ismét rózsás színben tűnt föl. Fölállt, de Hobbes még nem fejezte be mondanivalóját.
– Ha nem veszi rossz néven, eszembe jutott még valami.
– Igen?
– Tudok egy nyomdagépről, ami olcsón eladó. Jelenleg mint tudja, a nyomás bérmunkában készül. Ha saját gépünk lenne, csökkenne a nyomdaköltség, és talán még emellett bérmunkával is kereshetnénk egy keveset.
– Nyilván igaza van, de mit akar ezzel mondani? – kérdezte Augusta türelmetlenül.
– Arra gondoltam, talán a Pilaster Bank kereskedelmi hitelként...
– Mennyi?
– Százhatvan font.
Ennyi erővel egy marék tökmagot is kérhetett volna Augustától. Ha Hobbes olyan lelkesedéssel harcol az ellen, hogy zsidók kerüljenek a főrendi házba, mint amilyennel a bankárokat ajnározta nem is olyan régen, kétszer ennyit is megérne.
– Higgye el, ingyen van, asszonyom.
– Majd beszélek a férjemmel. – Augusta tudta, Jospeh bele fog egyezni, de ezt kár lenne Hobbes orrára kötni. Hadd higgye, nagy dolgot kér: jobban fogja értékelni.
– Köszönöm szépen – mondta a főszerkesztő. – Mindig nagy öröm számomra, ha találkozhatom önnel, asszonyom.
– Kétségkívül – felelte Augusta és kiment.

KILENCEDIK FEJEZET

A vendégek elmentek. A córdobai követség elcsendesedett; a három követségi hivatalnok órákkal korábban hazament. A vacsorára négy vendéget hívtak meg: Sir Peter Mountjoyt, külügyi államtitkárt; a dán követet feleségével és Michele lovagot az olasz követségről. Micky elmenni készült.
A házasság újdonságértéke elfogyott. Megpróbálta szexualitásban járatlan feleségét megdöbbenteni, és kudarcot vallott. Kezdett az

idegeire menni, hogy a nő az ágyban bármire kapható volt; de egyébként azt tartotta, az asszony nem rabszolgája urának; s ehhez az elvéhez is ragaszkodott. Következésképpen gyakran veszekedtek. Micky néha sikeresen másra terelte a szót, amikor vita közben hirtelen felszólította feleségét, húzza föl a réklijét és feküdjön a földre; s a parázs vitából szenvedélyes ölelés lett. De manapság már ebben a módszerben sem bízhatott, mert Rachel, mikor férje lehengeredett róla, ugyanott folytatta a vitát, ahol abbahagyta.

Az utóbbi időben egyre gyakrabban járta ismét Edwarddal az éjszakát. Ma éjjel volt az évi rendes maszkabál Nellie bordélyában. Ez April egyik remek találmánya volt, amikor minden nő álarcot viselt. April azt állította, a bálján kielégítetlen vagy kielégíthetetlen arisztokrata nők is jelen vannak elvegyülve a hivatásos hölgyekkel, Micky szerint inkább középosztálybeli nők, akik rászorultak a pénzre. Akár így, akár úgy, a maszkabál soha nem volt unalmas.

Micky megfésülködött, tárcáját megtöltötte szivarral, és lement a földszintre. Legnagyobb meglepetésére Rachel a ház ajtajának háttal állt, arcán eltökélt arckifejezéssel. Micky fölkészült a harcra.

– Éjszaka tizenegy óra van – mondta Rachel. – Hová mégy?

– A pokolba – felelte Micky. – Félre az útból!

Kezébe vette botját és kalapját.

– Bordélyházba mész, igaz? Nellie bordélyába.

Micky meglepődött, egy percig szóhoz sem jutott.

– Ezek szerint oda – mondta Rachel.

– Ki mondta ezt neked? – kérdezte Micky, miután megtalálta a hangját.

– Emily Pilaster. Azt mondta, te meg Edward rendszeresen odajártok.

– Nem kell fölülni minden női pletykának.

Rachel falfehér arccal állt. Micky rájött, az asszony fél. Ilyesmi ritkán fordult elő.

– Többet nem mehetsz oda.

– Megmondtam, ne próbálj parancsolgatni az uradnak!

– Ha nem ígéred meg azonnal, hogy soha többet nem mégy oda, még ma elmegyek ebből a házból, és nem jövök vissza többet.

Látszott rajta, megteszi; még utcai cipőt is húzott.

– Nem mégy sehová – felelte Micky. – Bezárlak a szobádba.

– Nehezen. Egyetlen kulcs sincs a házban. Mind összeszedtem, és eldobtam. Egyetlen szobát sem lehet bezárni.

Ezt okosan csinálta, gondolta Micky; ez a veszekedés érdekesebbnek ígérkezik.

– Vetkőzz – utasította hitvesét.

– Ma este ez nem jön be, Micky. Valamikor azt hittem, ez annak a jele, hogy szeretsz. Azóta tudom, csak eszköz, hogy mások azt tegyék, amit te akarsz.

– Mi ütött beléd?

– A bordélyban a férfiak nemi betegséget kaphatnak.

– Nagyon tiszták a lányok.
– Ne tettesd magad hülyének, Micky!
Rachelnek persze igaza van, gondolta Micky. Tiszta prostituált nem létezik. Eddig szerencsésnek mondhatta magát azzal a könnyű lefolyású kankóval, amit egyszer összeszedett.
– Igazad van, tényleg összeszedhetek valamit.
– Tőled pedig elkapom én is.
Micky vállat vont.
– Ez a házasság egyik hátránya. A náthámat is elkaphatod.
– De a szifilisz öröklődhet.
– Mit akarsz ezzel mondani?
– Tőlem a gyerekeink is megkaphatják, ha egyáltalán lesz gyerekünk. Én pedig nem akarok szifiliszes gyereket hozni a világra. Elhagylak, hacsak nem ígéred meg, hogy semmiféle prostituálthoz nem jársz többet.
Zihálva kapkodott levegő után. Micky feleslegesnek ítélte a további vitát.
– Majd meglátjuk, elmész-e törött orral.
Felemelte botját és Rachel felé sújtott, Rachel azonban ügyesen elugrott, és az ajtóhoz szaladt. Az ajtó résnyire nyitva állt – nyilván Rachel nyitotta ki korábban – s abban a pillanatban eltűnt.
Micky utánament. Odakint újabb meglepetés fogadta, mert Rachel egy várakozó fiákerbe szállt. Hihetetlenül pontos előkészületeket tett. Már a kocsiba ugrott volna felesége után, amikor elébe tornyosult a tagbaszakadt Bodwin úr, fején kürtőkalappal.
– Ön tehát ragaszkodik istentelen életmódjához – jelentette ki.
– Ön pedig elrabolja a feleségemet, mint látom – felelte Micky, aki mérges volt, amiért túljártak az eszén.
– A felesége a saját szabad akaratából távozik – jelentette ki Bodwin kissé remegő, de határozott hangon –, és vissza is tér, amennyiben felhagy ördögi életmódjával. És amennyiben az orvosi vizsgálat egészségesnek találja.
Micky egy pillanatra kísértésbe esett, hogy megüsse az ügyvédet, de csak egy pillanatra. Az erőszak nem Micky stílusa volt, különben is az ügyvéd egészen biztosan följelentené, és a botrány tönkreteheti diplomáciai pályafutását. Rachel nem ér annyit.
– Tartsa meg – vetette oda az ügyvédnek. – Én végeztem vele.
Azzal visszament a házba, és bevágta az ajtót.
Hallotta, a kocsi elhajt. Meglepődve tapasztalta, sajnálja az asszony távozását. Igaz, nem szerelemből vette el, hanem annál lényegibb, ésszerűbb megfontolásokból. Ám különös módon élvezte a mindennapos csatározásokat. Ugyanakkor belefáradt már. Mindent összevéve úgy érezte, jobb lesz nélküle.
Várt egy kicsit, míg megnyugodott, aztán föltette kalapját és elment hazulról. Enyhe nyári éjszaka volt, az égen ragyogtak a csillagok.
Lesétált a Regent Streeten, közben gondolkozott. Egy hónap telt el

Antonio Silva megveretése óta. A nitrátbányákról nem esett többé szó. Tonio valószínűleg még lábadozik. Micky rejtjeles sürgönyt küldött a papának a tanúk adataival. Hírt ugyan nem kapott, de feltételezte, már nincsenek életben. Hugh látványosan felsült, amiért ok nélkül verte félre a vészharangot, Edward legnagyobb örömére.

Közben Edward rávette Solly Greenbourne-t, a Santamaria-vasút kötvényeit közösen bocsássák ki. Nem volt könnyű dolga, mert Sollyban éppoly gyanakvás élt Dél-Amerika iránt, mint a legtöbb befektetőben. Edward végül magasabb jutalékot ígért, és Solly beadta a derekát; talán részben azért is, mert Edward megpengette a közös diákkor húrjait is.

Most már a szerződéseket szövegezték. Lassan ment. Mindig lassan ment az ilyesmi, s ez rendjén is lett volna. Hanem a papa képtelen volt megérteni, hogy nem lehet mindent néhány óra leforgása alatt elintézni, és állandóan követelte a pénzt.

A papa mindig elégedetlenkedett, de Micky, ha végigtekintett az áthágott akadályok során, meg volt magával elégedve. Mikor Edward nemet mondott, lehetetlennek látszott a feladat; de Augusta segítségével sikerült Edwardot megházasítani és a bank társtulajdonosává tenni. Aztán Tonio Silva és Hugh Pilaster ellenállását kellett legyőzni: ez is sikerült. Fáradozásainak gyümölcse érőben, maholnap ölébe pottyan. A Santamaria-vasút mindig Micky vasútja lesz. Félmillió font hatalmas összeg, nagyobb, mint Córdoba katonai költségvetése.

Néhány perc alatt Nellie bordélyába érkezett. Odabent már tetőfokára hágott a bál, apró zenekar húzta a talapalávalót, poharak csörömpöltek, vaskos tréfák röpködtek a levegőben. A nők mind álarcot viseltek, legtöbben egyszerű fekete maszkot, mások díszesebbet, néhányan csuklyát, amin át csak szemük villant elő.

Micky átverekedte magát a tömegen, néhány ismerősnek biccentett, néhány lányt megcsókolt. Edwardot a kártyaszobában találta.

– April szüzet kerített – mondta nehezen forgó nyelvvel, amikor meglátta barátját. Meglehetősen részeg volt már.

Micky sohasem bukott a szüzességre, de egy rémült nőben mindig van valami izgató.

– Hány éves?

– Tizenhét.

– Vagyis legalább huszonhárom – mondta Mikcy, aki tudta, April hogyan szokta fölmérni a lányok életkorát. – Láttad a lányt?

– Igen. Persze álarcot visel.

Vajon ki lehet? Talán otthonról elszökött parasztlány, aki Londonban elköltötte fillérjeit? Vagy nem is megszökött, elrabolták inkább? Vagy szobalány, aki megunta, hogy napi tizenhat órát dolgoztassák?

Ekkor megjelent mellettük egy kis termetű nő. Arcán a maszk szinte csak jelzésként szolgált, mert mindketten megismerték Aprilt.

– Igazi szűz – mondta April.

April nyilván egy kis vagyont zsebel be Edwardtól a szűzért.
– Biztos? – kérdezte Edward. – Megvan a szűzhártyája?
– Meg – felelte April.
– Ha nincsen, nem fizetünk – szúrta közbe Micky, bár mindketten tudták, Edward fizetni fog.
– Rendben van.
– Mi a meséje?
– Árva. A nagybátyja nevelte föl, de meg akart szabadulni tőle, ezért összehozta egy idősebb emberrel. Amikor a lány nem akart hozzámenni, kitette az utcára. Én mentettem meg az életre szóló nyomortól.
– Mert egy angyal vagy – felelte Micky gúnyosan, és egy szót sem hitt az egészből. Nem látta ugyan April arckifejezését, de a hangjából érezte, hazudik.
– Most pedig mondd el az igazat!
– Elmondtam – felelte April. – Ha nem tetszik, van itt még hat úr, aki egy petákkal sem fizetne érte kevesebbet.
– Nekünk kell – szólalt meg Edward türelmetlenül. – Micky, hagyd abba a vitatkozást. Inkább nézzük meg!
– Hármas szoba – közölte April. – Ott vár rátok.
Micky és Edward végigmentek a folyosón, s beléptek a szobába. A lány a sarokban állt. Egyszerű muszlinruhát hordott, fejére pedig csuklyát húzott, melyen csak a szemnek volt kivágás. Láthatóan remegett a félelemtől, amitől Micky kellemes bizsergést érzett ágyékában. Hogy még jobban megrémítse, hozzálépett, és durván belenyúlt a ruha kivágásába. Apró, kemény melle volt.
A lány fölkiáltott félelmében. Rettegésétől föltámadtak Mickyben a vadállati ösztönök. Általában előbb játszottak a nőkkel, de ezt Micky azonnal magáévá akarta tenni.
– Feküdj az ágyra – mondta a lánynak.
A lány engedelmeskedett. Micky föllibbentette szoknyáját. Könnyebben hatolt belé, mint remélte, durván, erőszakosan rántotta magához a lány testét. A hártya elszakadt, a lány fölkiáltott. Micky átadta helyét Edwardnak. Utólag már nem tűnt olyan jónak. Maradt volna inkább otthon, lefeküdhetett volna Rachellal. Ettől eszébe jutott, hogy Rachel elhagyta, és még rosszabb kedve lett.
Edward hátára fordította a lányt, aki legurult volna az ágyról, ha Edward nem húzza vissza a bokájánál fogva. A művelettől azonban csuklyája félrecsúszott, felfedve arcából egy darabot.
– Uramisten! – kiáltott fel Edward.
– Mi történt? – kérdezte Micky mérsékelt érdeklődéssel.
Edward nem válaszolt. Micky az ágyra pillantott, megismerte Emilyt és nevetni kezdett.
Edward felüvöltött dühében.
– Te mocskos szajha! Ezt a szégyent tetted rajtam?!
– Nem Edward, nem – rimánkodott Emily –, csak segíteni akartam

rajtad meg magamon.

– Most már mindenki tudja – üvöltötte Edward, és arcul ütötte feleségét. Az asszony sikított, és megpróbált kiszabadulni, de Edward csak csépelte, mint a répát. Micky pedig harsogva nevetett. Ilyet még nem pipált: Nellie-nél egy férfi a saját feleségét bérelje ki!

April érkezett sietve, mert meghallotta a sikoltozást.

– Hagyd békén! – kiáltott Edwardra, és megpróbálta elrángatni.

Edward félrelökte Aprilt.

– A feleségemet akkor fenyítem meg, amikor nekem tetszik – üvöltött.

– Te vadbarom, hiszen csak gyereket akar tőled!

– Ehelyett azt kapja, amit megérdemel!

Huzakodtak még egy darabig. Edward fejbe vágta feleségét, April viszont Edwardot találta el a füle mögött. Edwardnak fájt az ütés, mert fölkiáltott. Micky az oldalát fogta a nevetéstől. Végre Aprilnak sikerült Edwardot lerángatnia feleségéről. Emily lassan kászálódott le az ágyról, és menekülés helyett még azt mondta:

– Mindent megteszek, Edward. Bármit megteszek. Ne add föl!

Edward rá akarta vetni magát, de April a lábába kapaszkodott. Elesett.

– Menjen innen Emily, mielőtt még meggyilkolja a férje!

Emily zokogva kirohant. Edward még mindig őrjöngött dühében.

– A lábamat be nem teszem ebbe a francos bordélyba – kiáltotta, és ujjával megfenyegette Aprilt.

Micky oldalát fogva esett az ágyra. Majd megszakadt a nevetéstől.

* * *

Maisie Greenbourne szentivánéji bálja a londoni idény egyik kiemelkedő eseményének számított: a legjobb zenekar, legízesebb étel, fényűző dekoráció, pezsgő minden mennyiségben. De nem ezért törte magát meghívóért a nép, hanem mert a walesi herceg is mindig ott volt.

Ebből az alkalomból akarta Maisie Norát visszavezetni a jó társaság kegyeibe. Kockázatos vállalkozás, mert a kudarc mindkettőjüket megalázná. De ha sikerül, többé senki sem meri fölhúzni az orrát, ha Norát a társaságban találja.

Maisie a bál előtt szerény vacsorát adott; legföljebb huszonnégyen lehettek az asztal körül, mert a trónörökös nem tudott eljönni. Hugh és Nora azonban ott voltak. Nora rémesen csinos volt apró masnikkal ékes égszínkék ruhájában, amely előnyösen engedte látni dús kebleit.

A többi vendég csodálkozva állapította meg, hogy Nora is ott ül az asztalnál, de nem tették szóvá. Föltételezték, Maisie Greenbourne tudja, mit csinál. Maisie is ebben reménykedett. Ismerte a walesi herceget jól, nagyjából tudta, mihez milyen képet vág, de azt is tudta, néha váratlanul a barátai ellen fordult, főleg ha úgy érezte,

kihasználják. Ha ma este ez következik be, Nora mellett Maisie is az úri társaság kitaszítottja lesz. Mikor ez eszébe jutott, csodálattal kellett adóznia magának, amiért ekkora kockázatot vállal. De rendszerint ilyenkor előbb-utóbb eszébe jutott, nem is Nora, hanem Hugh kedvéért vállalja, amit vállal.

Hugh már felmondási idejét töltötte a Pilaster Bankban. Solly szerette volna, ha minél hamarabb munkába lép, de a Pilasterben a társak ragaszkodtak a három hónap kitöltéséhez. Ha már Hugh mindenképpen átmegy a konkurenciához, legalább a lehető legkésőbb tegye.

Vacsora után a hölgyek egy része fölkereste a toalettet. Maisie váltott néhány szót Norával.

– Maradj mellettem, amennyire csak tudsz, mert mikor a hercegnek be akarlak mutatni, nem lesz időm rá, hogy megkeresselek.

– Ragadni fogok hozzád, mint skóthoz a bankó – válaszolta Nora népiesen, aztán előkelő hanglejtéssel hozzátette:

– Ne félj drágám, nem fogok elszaladni.

A vendégek fél tizenegy körül szállingózni kezdtek. Maisie rendszerint nem hívta meg Augusta Pilastert, most azonban kivételt tett, mert azt akarta, lássa Nora diadalát. Félig el is készült rá, Augusta esetleg nem jön el, de az elsők között érkezett. Maisie ugyancsak meghívta Sidney Madlert, Hugh mentorát, egy hatvanéves, kedves amerikait, aki hazája szokásának megfelelően zakót viselt, és fekete nyakkendőt kötött föl fehér helyett.

Maisie és Solly egy órán át fogadták a vendégeket, számtalan kezet ráztak meg, mire megérkezett a herceg. Bekísérték a bálterembe, és bemutatták neki Solly apját. Ben Greenbourne derékból meghajolva üdvözölte Anglia trónörökösét. Ezután a herceg Maisie-vel táncolt egy valcert.

– Csodálatos pletykával szolgálhatok fenségednek – mondta Maisie tánc közben –, csak attól félek, nem haragszik-e meg érte.

A herceg közelebb vonta magához Maisie-t, és a fülébe súgta:

– Ne csigázza a kíváncsiságomat, kedves Greenbourne-né. Miről van szó?

– A Tenbigh-bálon történt esetről van szó.

– Igen. Kissé zavarbaejtő eset, be kell vallanom önnek. Amikor az a lány vén kecskének titulálta Thökölyt, azt hittem, rólam beszél.

Maisie édesdeden kacagott, mintha ennél jobb tréfát még életében nem hallott volna, pedig tudta, a bálon sokan ugyanezt tételezték fel.

– Azért csak folytassa – mondta kegyesen a herceg. – Talán többet tud az eset hátteréről?

– Igen. Thököly azt hallotta valakitől, hogy a hölgy kikapós, ugyanakkor a lánynak fülébe súgták, Thököly szoknyapecér, akit rögtön arcul kell ütni, ha ajánlatot tesz, különben nem lehet majd levakarni.

– Értem. Szóval a botrány szinte biztos volt. Okos. És ki mozgatta a

szálakat?

Maisie egy pillanatig habozott. Eddig még sohasem használta fel a herceg barátságát valaki ellen. De Augusta elég gonosz ahhoz, hogy megérdemelje.

– Tudja kicsoda Augusta Pilaster?

– Hogyne. Egyik bankárcsaládunk matriarchája.

– Szóval ő volt az. A lány Hugh-hoz ment feleségül, aki Augusta unokaöccse, bár nem vér szerint. Augusta gyűlöli Hugh-t.

– Micsoda kígyó lehet! Szinte kedvem lenne megbüntetni.

Maisie erre a pillanatra várt.

– Csak annyit kellene tennie fenségednek, hogy észreveszi Norát, és valami jelét adja annak, hogy megbocsátott.

– Igen, és ugyanakkor tüntetőén mellőzöm Augustát... ez lesz a legjobb.

A tánc végezetével Maisie azt mondta:

– Bemutassam Norát? Itt van a bálon.

A trónörökös ravasz mosollyal nézte Maisie-t.

– Ezt ön főzte ki, gyönyörűm?

Maisie ettől tartott. A herceg nem volt buta ember, kitalálta, Maisie miben sántikál. Nem érdemes letagadni. Pironkodó ábrázatot öltött, és igyekezett elpirulni.

– Hogy is gondolhattam volna, hogy fenséged sasszemébe port hinthetek. Hogyan vezekelhetem le bűnömet?

Buja mosoly jelent meg a trónörökös arcán.

– Ne vigyen kísértésbe, inkább megbocsájtok.

Maisie könnyebben lélegzett. Most már Norán a sor.

– Hol van Nora? – kérdezte a herceg.

Nora a közelben téblábolt, ahogy kellett. Értette Maisie pillantását, és azonnal feléjük indult.

– Királyi fenség, szeretném bemutatni Nora Pilastert.

Nora pukedlizett, és szemérmesen behunyta szemét.

A herceg figyelmesen nézte Nora vállát, és tömött, rózsaszín keblét.

– Elbűvölő – mondta a herceg. – Igazán elbűvölő.

Hugh repesve nézte feleségét, amint beszélget a trónörökössel. Nora tegnap még kitaszított volt, élő bizonyítéka hogy kocafülből nem lehet selyembugyellárist csinálni. Most pedig az irigyelt nő; tökéletes ruha, elbűvölő modor, ráadásul éppen a walesi herceggel flörtöl. És mindez Maisie érdeme.

Hugh egy pillantást vetett Augusta nénire, aki a közelben állt Joseph bácsival az oldalán. Augusta Norát és a herceget nézte, és Hugh látta rajta, szenved szegény. Mennyire bosszanthatja, hogy ő, Maisie, a szegény lány, akit Augusta hat év előtt mindennek lepocskondiázott, ma annyival befolyásosabb ember.

Mintegy végszóra jelent meg Sidney Madler, és hitetlenkedve fordult Joseph-hez.

– És ez az a nő, aki ön szerint reménytelenül alkalmatlan feleség egy bankár részére?

Mielőtt Joseph szóhoz jutott volna, Augusta kotyogott közbe:

– Miatta elestünk egy fontos szerződéstől.

– Ami azt illeti, nem estünk el tőle. Meg fogják kapni a kölcsönt.

– Gróf Thököly nem mondott ellen? – kérdezte férjétől Augusta.

– Elég hamar túltette magát az eseten.

– Milyen szerencse – mondta Augusta tettetett őszinteséggel.

– A kapzsiság végül gyakran nagyobb súllyal esik a latba, mint az előítélet – jegyezte meg Madler.

– Milyen igaz – felelte Joseph. – Kezdem azt hinni, kissé elhamarkodottan tagadtam meg Hugh kérését.

– Hogy mondod, Joseph? – kérdezte Augusta egy tigris hangján.

– Üzletről van szó, kedvesem, férfiak dolgáról – felelte a férje határozottan. – Emiatt ne fájjon a fejed! Ami pedig téged illet – fordult Hugh felé –, nem akarjuk, hogy Greenbourne-éknak dolgozz.

Hugh nem tudta, mit válaszoljon. Tudta, Sidney Madler nagy hűhót csapott, és Samuel bácsi is mellé állt, de Joseph szinte soha nem másította meg elhatározását. Ugyanakkor, gondolta Hugh növekvő izgalommal, mi másért tehetné szóvá.

– Tudja bácsikám, miért megyek át a Greenbourne Bankhoz – mondta.

– Ott sohasem leszel társ – felelte Joseph –, ahhoz zsidónak kellene lenned.

– Ezzel tisztában vagyok.

– Nem lenne kedved inkább a családnak dolgozni?

Hugh csalódottan érezte, Joseph végül csak alkalmazotti státuszába hívja vissza.

– Nem, inkább nem dolgoznék a családnak – mondta sértetten és látta, nagybátyja meglepődik. Így folytatta:

– Hogy őszinte legyek, inkább dolgozom a Greenbourne családnak, ahol nem vagyok kitéve intrikáknak – és bátor pillantást vetett Augustára –, és ahol felelősségem és jutalmam kizárólag bankári képességeimen múlna.

– Te jobban szereted a zsidókat a saját családodnál? – kérdezte Augusta hüledezve.

– Ne szóljon bele – mondta neki Joseph röviden. – Tudod, miért mondom ezt, Hugh. Mr. Madler úgy érzi, cserbenhagytuk, mi pedig mindannyian ellene vagyunk, hogy az észak-amerikai lehetőségek veled együtt elhagyják a bankot.

Hugh megnyugodott. Látta, akkora árat kérhet, amekkorát akar.

– Akkor sem jövök vissza, ha megduplázzák a fizetésemet – felelte fölégetve maga mögött a hidat. – Egyetlen esetben másítom meg elhatározásomat: ha bevesznek társnak.

– Ördögi feladat veled tárgyalni – sóhajtotta Joseph.

– Minden bankár vegyen példát róla – tette hozzá Madler.

– Hát jó – jelentette ki Joseph. – Beveszünk társnak.

Hugh gyengeséget érzett. Föladták, gondolta. Nyertem! Alig hitte, hogy mindez valóban megtörtént. Augustára pillantott, akiről e pillanatban meg lehetett volna mintázni az önuralom szobrát. Nem szólt egy szót sem.

– Ebben az esetben – mondta Hugh, és megállt élvezni a pillanatot, aztán mély levegőt vett. – Ebben az esetben maradok.

Augusta végre kijött a béketűrésből. Elvörösödött, szemei pedig kigúvadtak.

– Ezt az életük végéig bánni fogják – köpte oda és távozott. Elmentében szinte rendet vágott a tömegben. Az emberek idegesen bámulták. Augusta tudta dühe meglátszik arcán, de nem tudta fegyelmezni magát. Győztek mindazok, akiket utált és megvetett: Maisie, az utcalány; a modortalan Hugh és az elviselhetetlen Nora; legyőzték és megszerezték, ami nekik kellett. Gyomra szinte összecsomósodott, és hányinger kerülgette.

Végre elérte az első emeleti lépcsőfordulót, ahol már kevesebb vendéget látott. Intett egy inasnak.

– Mrs. Pilaster kocsiját, azonnal – parancsolta, és az inas máris futott. Inasokat még mindig meg tudott félemlíteni. Amint a kocsi megállt, beszállt és rögtön elindult. Hazaérkezvén a hallban a komornyikkal találkozott.

– Hobbes úr a szalonban vár önre, asszonyom – mondta álmosan. – Én megmondtam neki, talán csak hajnalban jön haza, de ragaszkodott hozzá, hogy megvárja.

– Mi az ördögöt akar?

– Azt nem mondta, asszonyom.

Augustának Hobbes úr ebben a pillanatban úgy kellett, mint egy púp a hátára. Különben is, mit csinál itt a hajnali órákban? Mit képzel? Már fölmerült Augustában, hogy tudomást sem vesz a főszerkesztő jelenlétéről és egyszerűen lefekszik, de eszébe jutott a főnemesi rang, és úgy döntött, jobb, ha beszél vele.

Belépett a szalonba. Hobbes a kandalló előtt aludt az egyik karszékben.

– Jó reggelt! – mondta Augusta hangosan.

Hobbes fölébredt, ijedtében fölpattant, és orrára igazította az okulárét.

– Mi? Mrs. Pilaster... Jó reggelt!

– Mi jóban jár ilyenkor?

– Reméltem, elsőnek szeretné látni ezt – mondta, és átnyújtotta a lap számát.

A lap új száma volt, még érzett rajta a nyomda melege és illata. Augusta felütötte a címlapot, és a következő cím ütötte meg szemét: Lehet-e zsidó főnemes? Olvasni kezdte.

– Gratulálok – mondta végül –, ez biztos sok port ver majd föl.

– Remélem – válaszolta Hobbes, aztán gyors mozdulattal benyúlt a

zsebébe és elővarázsolt egy papirost.

– Azóta bátorkodtam aláírni a szerződést a nyomdagépről, melyet említettem önnek. Az okirat...

– Menjen reggel a bankba – ripakodott rá Augusta, és nem vette el a papírt. Valahogy soha nem tudta rávenni magát, hogy Hobbesszal hosszabb időn keresztül kedves legyen, még akkor sem, ha különben jól szolgálta. Volt valami a modorában, ami idegesítette.

– Majd a férjem holnap ad egy csekket magának.

– Ebben az esetben távozom – felelte Hobbes és kiment. Augusta nagyot sóhajtott. Ezzel máris megmutatta nekik! Maisie Greenbourne gondolhatja azt, ő a londoni úri társaság királynője, táncoljon csak a walesi herceggel hajnalig, ha akar, a sajtó erejével úgysem tud megbirkózni. Greenbourne-éknak hosszú idő kell majd, amíg magukhoz térnek, és közben Joseph megkapja a nemesi címet.

* * *

A bál utáni reggel Hugh boldogan ébredt. Feleségét befogadta az úri társaság, ő maga társ lesz a Pilaster Bankban. Ez utóbbi lehetővé teszi számára, hogy a pénzt ne százával, hanem százezrével számolja, és egy nap gazdag legyen.

Solly persze csalódott lesz, amiért Hugh mégsem szegődik hozzájuk, de istenáldotta jó fiú, meg fogja érteni.

Felöltötte köntösét, az éjjeliszekrény fiókjából becsomagolt ékszerdobozt húzott elő, és zsebébe csúsztatta. Aztán bement felesége szobájába.

Norának nagy szobája volt, de zsúfoltnak tűnt. Az ablakokat, a tükröket és az ágyat mintás selyemmel díszítették, a padlót szőnyegek borították két-három rétegben is, a székeken hímzett párnácskák, az asztalon és polcokon bekeretezett képek, porcelánbabák, apró tégelyek és egyéb csecsebecse.

Nora az ágyban ült csipkepárnák között, és teát kortyolgatott. Hugh leült az ágy szélére.

– Csodálatos voltál múlt éjjel.

– Megmutattam nekik – felelte Nora, és látszott, meg van magával elégedve. – Táncoltam a herceggel.

– Aki folyton a kebledet nézte – mondta Hugh, azzal kinyújtotta egyik kezét, és megsimogatta Nora mellét a selyem hálóingen keresztül. Nora idegesen lökte félre kezét.

– Most nem!

– Miért?

– Már másodszor lenne egy hét alatt.

– Mikor összeházasodtunk, mindig szeretkeztünk.

– Pontosan erről beszélek – amikor összeházasodtunk. Az ember ne akarja mindörökre naponta csinálni.

Hugh homlokát ráncolta. Ő boldogan szeretkezett volna naponta.

Hát nem erről szól a házasság? Azt azonban nem tudta eldönteni, mennyi a normális. Talán túlságosan tevékeny?

– Hát mit gondolsz, milyen gyakran – kérdezte bátortalanul.

Nora láthatólag örült a kérdésnek, mintha csak az alkalomra várt volna, hogy tisztázza.

– Heti egynél semmiképpen sem gyakrabban – mondta határozottan.

– Igen? – kérdezte Hugh, és hirtelen elszomorodott. Egy hét nagyon hosszú időnek tűnt. Kinyújtotta kezét, és most felesége combját simogatta meg.

– Talán egy kicsit gyakrabban.

– Nem – felelte, és elhúzta a lábát.

Valamikor ugyanolyan lelkesek voltak mind a ketten, és nagyon jólesett nekik a dolog. Hogyan válhatott Nora számára terhes feladattá, melyet férje kedvéért nem túl gyakran, mégis igyekszik megtenni. Lehet, hogy sohasem élvezte, csak tettette? Ebben volt valami végtelenül lehangoló. Már nem is akarta odaadni az ajándékot. Ugyanakkor mit csináljon vele? Visszavigye a boltba?

– No, hát mindenesetre ezt vettem neked tegnapi győzelmed emlékére – mondta Hugh szomorúan, és átadta a dobozt.

Nora rögtön megváltozott.

– Óh, Hugh, tudod mennyire szeretem az ajándékokat – azzal letépte a szalagokat és kinyitotta a dobozt, amelyben nyakláncot talált, melynek függője rubin- és zafírszirmú, aranyszárú virágot ábrázolt.

– Gyönyörű – mondta.

– Tedd föl!

Nora fölvette. A függő a hálóing fehérjén nem mutatott jól.

– Egy szépen kivágott ruhán jobban festene – mondta Hugh.

Nora kokettáló pillantást vetett Hugh-ra, és kezdte gombolni a hálóingét. A függő a két keble között himbált. Rámosolygott Hugh-ra és tovább gombolkozott, majd kilépett hálóingéből. Hugh nem tudta, mit gondoljon. Cicázik vele, vagy valóban kívánja?

– Gyere az ágyba – mondta Nora.

– Én azt hittem, hogy...

– Meg akarom mutatni neked, mennyire hálás vagyok – mondta.

Hugh egy pillanatra hányingert érzett. Az ékszer változtatta meg Nora hajlandóságát? Ezzel együtt nem tudott ellenállni a csábításnak. Ledobta köntösét, és bemászott felesége mellé az ágyba.

Utána leginkább sírni szeretett volna.

A reggeli postával Tonio Silvától is érkezett levél. Tonio nem sokkal később tűnt el, hogy találkozott Hugh-val a kávéházban. A Timesban nem jelent meg a cikk, Hugh pedig felsült, mert hiába csinált hűhót a bankot fenyegető veszélyből. Edward pedig minden alkalmat fölhasznált, hogy a cég többi társát emlékeztesse Hugh vészmadárkodására. Ez az eset azonban elvesztette erejét, amint fölmerült a veszély, hogy a Greenbourne Bankhoz szegődik.

Aggodalmasan vágta föl a levelet. Tonio egy kórházból írt. Arra kérte barátját, látogassa meg. De akármit teszel, írta, senkinek se mondd el, hol vagyok.

Mi történhetett? Tonio két hónappal ezelőtt még tökéletes egészségnek örvendett. Mit keres egy közkórházban? Csak a szegények feküdtek kórházba, e komor, egészségtelen helyekre. Aki megtehette, otthonában feküdt, orvost és nővért fogadott. Még az operációkat is otthonukban végeztették el.

Hugh azonnal a kórházba ment, ahol Toniót sötét, kopár, harmincágyas kórteremben találta. Répaszín haja leborotválva, arcán és fején forradások nyoma.

– Jó isten – mondta Hugh. – Elütöttek?

– Összevertek – felelte Tonio.

– Mi történt?

– Nem egészen két hónappal ezelőtt megtámadtak az utcán a hotel előtt.

– Ki is raboltak?

– Igen.

– Szörnyen nézel ki.

– Nem vagyok olyan rosszul, mint amilyennek látszom. Eltört egy ujjam, meg a bokám. De egyébként csak felszíni sérülések. Bár abból volt elég. Most már sokkal jobban vagyok.

– Miért nem léptél velem érintkezésbe hamarabb? Elviszlek innen, elküldöm hozzád az én orvosomat, és szerzek egy nővért.

– Kösz, öregem, inkább ne! Méltányolom az ajánlatodat. Nem azért maradtam itt, mert nincs pénzem. Itt nagyobb biztonságban vagyok. Rajtad kívül csak egy valaki tudja, hol tartózkodom, egy megbízható kollégám, aki húst és konyakot hoz be, és córdobai üzeneteket közvetít. Remélem, nem mondtad meg senkinek, hova mégy.

– Még a feleségemnek se – mondta Hugh.

– Helyes.

Tonio már nem volt a régi vakmerő diák. Hugh szemében a másik végletbe esett.

– De hát nem maradhatsz egész életedben kórházban, hogy elrejtőzz néhány utcai huligántól.

– Engem nem tolvajok támadtak meg, Pilaster.

Hugh levette kalapját és leült az ágy szélére.

– Mondd el, mi történt.

– Nem egyszerű lopás volt. Elvették a kulcsot, és azzal hatoltak be a szobámba. Semmilyen értéket nem vittek el, de elvitték a cikk másolatait és az aláírt tanúvallomásokat.

Hugh megdöbbent annak hallatán, hogy a Pilaster Bank makulátlan tisztességes ügyletei és az erőszakos bűnözés között bármilyen kapcsolat lehet.

– Nekem ez olyan érzés, mintha a bankra vetülne gyanú.

– Nem – felelte Tonio. – A Pilaster Bank erős, de nem hiszem, hogy

gyilkosságokat tudna megszervezni Córdobában.
– Gyilkosság? – kérdezte Hugh. – Kit öltek meg?
– Mindazokat a tanúkat megölték, akiknek neve és címe szerepelt az ellopott vallomásokban.
– Hihetetlen.
– Szerencse, hogy életben vagyok. Megöltek volna engem is, csak attól félhettek, a gyilkosokat Londonban alaposabban nyomozzák, mint odahaza.
Hugh még mindig nem tette túl magát azon a szörnyű érzésen, hogy a Pilaster Bank által kibocsátott kötvények miatt emberek haltak meg.
– De ki van mindez mögött?
– Micky Miranda.
Hugh hitetlenül rázta a fejét.
– Én nem szeretem Mickyt, ezt te is tudod, de ilyesmit nem tételezek fel róla.
– A Santamaria-vasút nagyon fontos neki. A vasút révén családja az ország második legfontosabb családja lesz.
– Ezt tudom, és nem kétlem, Micky sok mindent elkövetne céljai elérése érdekében. De nem gyilkos.
– Dehogynem – felelte Tonio.
– Ne bolondozz!
– Nem bolondozom – mondta Tonio. – Gyilkos. Nem mindig tettem úgy, mintha tudnám. Ami azt illeti, ostoba voltam. De Miranda mindenkit olyan könnyen levesz a lábáról, és egy darabig azt hittem, a barátom. Valójában velejéig gonosz, és ezt én Windfield óta tudom.
– Hogyan?
Tonio fészkelődött egy kicsit az ágyban.
– Mert én tudom, mi történt tizenhárom éve, amikor Peter Middleton belefulladt a tóba.
Hugh felvillanyozódott. Évek óta gondolkodott azon, hogy Middleton, aki jó úszónak számított, hogyan lehetett baleset áldozata.
– Folytasd, már régen szeretném hallani.
– Kaphatnék egy kis bort? – kérdezte Tonio.
Az éjjeliszekrényen egy palack madeira állt. Hugh kitöltött egy pohár bort és átnyújtotta. Tonio hálásan szürcsölte, és emlékezetében megjelent a Püspökerdő, a kőfejtő, és a kőfejtő mélyén a hűvös víz.
– A törvényszéki tárgyaláson az hangzott el, Peter fulladozott a tóban. Azt senki sem mondta, hogy Edward több ízben a víz alá nyomta.
– Ennyit én is tudok – szólt közbe Hugh. – Levelet kaptam Cammeltől. Most Dél-Afrikában él. De ő nem maradt ott végig.
– Így volt. Te megmenekültél, és a púpos is elszaladt. Így Peter, Edward, Micky és én maradtunk ott.
– Mi történt – kérdezte Hugh türelmetlenül.
– Én egy kővel megdobtam Edwardot. Szerencsés dobás volt, pont a homlokán találtam, még vérzett is. Otthagyta Petert és utánam

szaladt. De én gyorsan fölmásztam a kőfejtő falán.

– Edward sosem volt valami fürge – jegyezte meg Hugh.

– Igaz. Félútról visszanéztem, mert Edward nagyon lemaradt. Peter éppen kiúszott, és már kimászott volna a vízből, de Micky elkapta és lenyomta a fejét. Csak egy pillanatra néztem hátra, aztán másztam tovább.

Újra kortyolt a borból.

– Mikor fölértem a kőfejtő peremére, megint visszanéztem. Edward még mindig jött utánam, de nagyon lemaradt. Maradt időm kilihegni magam. Micky a vízben volt Peterrel. Olyan tisztán látom, mintha ma történt volna. Micky a hóna alá fogta Peter fejét és a víz alá tartotta. Peter kapálódzott, de nem tudott elszabadulni. Micky a vízbe fojtotta. Semmi kétség. Ez gyilkosság volt.

– Uramisten – mondta Hugh.

– Még ma is rosszul érzem magam, ha eszembe jut. Nem is tudom, milyen hosszú ideig bámultam őket, Edward kis híján elkapott. Láttam, Peter már nem kapálódzik, és amikor Edward elérte a kőfejtő peremét és nekem szaladnom kellett, már alig mozgott.

– Tehát így halt meg Peter – mondta Hugh.

– Edward még az erdőben is üldözött, de aztán kifulladt és leráztam. Akkor találkoztam veled.

Hugh emlékezetében fölmerült a kép, ahogy Tonio vizesen, meztelenül, kezében a lucskos ruhával, zokogva jön az ösvényen. Az emlék visszahozta a nap másik tragédiáját, amikor Hugh értesült apja haláláról.

– Miért nem mondtad el mindezt valakinek?

– Féltem Mickytől. Még mindig félek tőle. Nézz csak rám! Te is jobban tennéd, ha félnél tőle!

– Ne aggódj – felelte Hugh elgondolkodva. – Tudod, az az érzésem, Edward és az anyja is tudnak erről.

– Miből gondolod?

– Miért falaznának Mickynek?

– Edward barátságból.

– Lehet. Bár szerintem Edward egy-két napnál tovább semmilyen titkot sem tudna tartani. Akárhogy is, Augusta tudta, hogy hazudtak, mikor azt állították, Edward megpróbálta megmenteni Petert.

– Honnan tudná?

– Anyámtól. Neki elmeséltem. Ebből az is következik, Augusta is részes a dolog eltusolásában. Márpedig Augusta akárhány hazugságra képes fia érdekében. De miért hazudna Micky-ért? Akkoriban még nem is ismerte.

– Szerinted mi történt?

– Képzeld el a következőt – mondta Hugh homlokát ráncolva. – Edward nem tudott elkapni téged, tehát visszament a tóhoz. Mikor megérkezik, azt látja, Micky éppen Peter testét húzza ki a vízből. Amint Edward megérkezik, Micky azt mondja: Te marha, megölted! Gondold

el: Edward nem látta Mickyt, amikor lenyomta Peter fejét. Micky tehát úgy tesz, mintha a bunyó Edwarddal annyira kifárasztotta volna Petert, hogy már nem tudott úszni és egyszerűen megfulladt. Mit tegyek, kérdi Edward. Micky pedig azt válaszolja: Ne aggódj, majd azt mondjuk, baleset volt. Sőt, azt fogjuk mondani, a vízbe ugrottal és megpróbáltad kimenteni. Micky ilyeténképpen nemcsak saját bűnösségét palástolja, de Edward és Augusta örök háláját is kivívja. Érted?

– Azt hiszem, igazad lehet – felelte Tonio bólintva.

– A rendőrségre kell mennünk – jelentette ki Hugh mérgesen.

– Milyen céllal?

– Te tanúja vagy egy gyilkosságnak, ami az elmúlt tizenhárom évben nem évült el. Mickyt bíró elé kell vinni.

– Valamit elfelejtesz – mondta Tonio. – Micky diplomata. És mint ilyennek, mentelmi joga van.

Hugh erre nem gondolt. Córdobai követként Mickyt Londonban nem lehetett bíró elé állítani.

– Akkor is vége lenne a karrierjének, és haza kell mennie – mondta Hugh.

Tonio megrázta fejét.

– Én vagyok az egyetlen tanú. Micky és Edward mindketten ellentmondanak majd. Az pedig köztudomású, hogy a Miranda és a Silva család odahaza egymás esküdt ellenségei. Még akkor sem tudnánk bebizonyítani, ha tegnap történt volna. – Tonio egy pillanatra elhallgatott, és így foltatta: – Esetleg Edward-nak megmondhatnánk, nem ő a gyilkos.

– Szerintem nem hinne nekem, csak gyanakodna, hogy Mickyvel való barátságát akarom tönkretenni. Van viszont valaki más, akinek föltétlenül meg kell mondanunk...

– Kicsoda?

– David Middleton.

– Miért?

– Azt hiszem, joga van tudni, hogyan halt meg az öccse – mondta Hugh. – Egy bálon találkoztunk, és kérdéseket tett föl nekem. Ami azt illeti, elég keresetlen kérdéseket. De azt mondtam, ha tudnám az igazságot, kötelességem lenne elmondani neki. Még ma fölkeresem.

– S nem gondolod, hogy Middleton a rendőrségre megy?

– Föltételezem, ő is átlátja, mennyire értelmetlen lépés lenne.

Hirtelen Hugh-nak sok lett ebből a komor, szürke kórteremből és egy gyilkosságból.

– Munkába kell mennem – mondta és fölállt. – Bevesznek társnak a bankba.

– Gratulálok. Biztos vagyok benne, megérdemled – felelte Tonio, és reménykedni kezdett. – Le tudod állítani a Santamaria-vasutat?

Hugh megrázta a fejét.

– Sajnálom Tonio, nekem sem tetszik, de most már semmit sem tudok tenni. Edward megegyezett Sollyval, mindkét bank tulajdonosai

hozzájárultak, most már a szerződéseket fogalmazzák. Sajnos ezt a csatát elvesztettük.

– El, a betyár mindenit – felelte Tonio csüggedten.

– A családodnak másként kell szembeszállnia a Mirandákkal.

– Attól félek, most már megállíthatatlanok.

– Sajnálom – mondta Hugh. Aztán hirtelen valami más jutott eszébe. – Tonio, te megoldottál nekem egy titkot. Soha nem értettem, miért halt meg Peter, amikor olyan jól úszott. De a válaszod még nagyobb titoknak tűnik.

– Azt hiszem, nem tudlak követni.

– Gondolkozz csak! Peter úszkált, Edward lenyomta a fejét, csak mert egy féreg volt. Mind elszaladtunk, Edward üldözött, és Micky, aki közben egyedül maradt, hidegvérűen meggyilkolta Petert. A körülmények erre nem szolgáltatnak okot. Valaminek korábban történnie kellett ahhoz, hogy Peter élete veszélybe kerüljön. De mi történt? Mit tett Peter?

– Ezen én is évek óta gondolkozom.

– Micky Miranda meggyilkolta Peter Middletont... De miért?

TIZEDIK FEJEZET

Azon a napon, amikor bejelentették, őfelsége Joseph-nek grófi címet adományoz, olyan volt, mint a tyúk, aki tojt egy tojást, és most meg van magával elégedve. Micky a szokásos időben kereste föl a házat, kora délután. A szalonban rengeteg vendég volt, mert mindenki gratulálni akart Whitehaven grófnőjének. A komornyik elégedett mosolyt viselt, és gazdasszonyát miladynek szólította.

Csodálatos, gondolta Micky. Zümmögnek Augusta körül, mint nyáron a méhek. Augusta mint egy tábornok szervezte meg hadjáratát a társadalmi fölemelkedésért. Egy időben azt suttogták, Ben Greenbourne kapja meg a címet, de ezt követően olyan zsidóellenes hullám támadt a sajtóban, hogy őfelsége elállt a jelölttől. Augusta még Mickynek sem árulta el, ez az ő munkája. Bizonyos esetekben Augusta a papára emlékeztette Mickyt: ugyanaz a kérlelhetetlen elhatározás. De Augusta még okos is volt, okosabb, mint a papa. Az évek során Micky csodálata nőtt és nőtt.

Hugh Pilaster volt az egyetlen, aki sikeresen szembeszegült vele, s akár a kerti gyom, újra meg újra nőtt, erősebben, egyenesebben, mint valaha. Még szerencse, gondolta Micky, hogy a Santamaria-vasutat nem állíthatja meg. Hugh és Tonio nem mérkőzhettek meg vele és Edwarddal.

– Mondd – szólt Micky Edwardnak a teáscsészék fölött –, mikor írjátok alá a szerződést a Greenbourne Bankkal?

– Holnap.

– Remek – mondta Micky, és remélte, másnap végre megkönnyebbülhet. Az ügy már fél éve húzódott, s a papa állandóan dühös sürgönyökben sürgette a pénzt.

Aznap este Edward és Micky a klubban vacsoráztak. Étkezés közben Edwardnak pillanatonként fel kellett állnia, hogy fogadja a gratulációkat. Egy napon ő örökli majd a címet. Micky ennek is örült. Edward és a Pilaster család az ő minden eredményében kulcsfontosságú volt, és minél nagyobb a Pilasterek híreneve, Micky is annál jobban gyarapszik.

Vacsora után a dohányzóba sétáltak át, melyet szinte üresen találtak, mert a tagok nagy része később vacsorázott.

– Meggyőződtem róla, az angolok rettegnek a feleségüktől – mondta Micky, amint szivarja jól szelelt. – Ez az egyetlen magyarázata annak a jelenségnek, amit az angol klubnak nevez.

– Mi az ördögről beszélsz? – kérdezte Edward.

– Nézz csak körül – folytatta Micky. – Minden úgy néz ki, mint otthon. Drága bútor, szolgák, unalmas koszt és szesz minden mennyiségben. Táplálkozhatunk itt, ide kérhetjük a postánkat, újságot olvashatunk, szundikálhatunk, és ha annyira berúgtunk, hogy nem találnánk el a konflist, még alhatunk is itt. Az egyetlen különbség ami otthonunkkal szemben itt megmutatkozik, az a nők hiánya.

– Córdobában nincsenek klubok?

– Nincsenek. Senki sem lépne be tagnak. Córdobában ha egy férfi inni, kártyázni, politizálni, dohányozni, kurvákról beszélni vagy böffenteni akar, a saját háza kényelmében teszi, és ha a feleségnek ez ellenére van, addig üti, amíg észhez tér. De az angol úriember annyira fél a feleségétől, hogy csak máshol meri magát jól érezni: a klubban.

– Nem úgy nézem, mintha te félnél Racheltől. Megszabadultál tőle?

– Visszaküldtem az anyjához – mondta Micky könnyedén. A dolog ugyan nem pontosan így történt, de minek azt Edwardnak tudnia.

– Hivatalos ceremóniák alkalmával nem teszik szóvá a távollétét?

– Ilyenkor azt mondom, gyengélkedik.

– Azt mindenki tudja viszont, hogy kórházat akar építeni férjezetlen terhes nők számára. Közbotrány!

– Nem számít. Az emberek együttéreznek velem, amiért nehéz feleségem van.

– Elválsz tőle?

– Nem. Az már igazán botrány lenne. Diplomata nem válhat. Mindaddig nem tudok elválni tőle, amíg én vagyok a követ. Csak annak örülök, hogy nem lett terhes.

Magához intett egy pincért és konyakot rendelt.

– Ha már az asszonyokról van szó, mi újság Emilyvel?

– Nagy ritkán látom. Tudod, vettem egy házat nemrég Leicestershireben. Minden idejét ott tölti.

– Szóval mindketten újra agglegények vagyunk.

– Nem mintha valaha igazán mások lettünk volna, igaz?

Micky fölnézett, és látta, amint az ajtóban megjelenik Solly Greenbourne hatalmas alakja. Valamilyen okból ideges lett tőle. Különös, mert Solly a világ legbékésebb embere.

– Itt jön egy másik barátunk, hogy gratuláljon neked – mondta Edwardnak.

Mikor Solly közelebb ért, Micky meglepetten látta, arcáról hiányzik a szinte kötelezően baráti mosoly. Mi több, haragosnak tűnt. Micky ösztönösen érezte, valami nem stimmel a Santamaria-vasút ügyében.

– Szervusz, Solly, öregfiú. Hogy mennek a dolgok?

Solly azonban nem Mickyt kereste. Vissza sem köszönt, hátat fordított Mirandának, és Edward szemébe mondta:

– Pilaster, szemét alak vagy.

Micky nem értette a dolgot. Solly és Edward éppen aláírni készültek egy megegyezést. Solly még talán soha életében nem kötött bele senkibe és nem veszekedett. Mi az ördög történhetett tehát?

Edward sem értette.

– Mi a pokolról beszélsz, Greenbourne?

Solly annyira elvörösödött, hogy alig tudott beszélni.

– Rájöttem, te és az a boszorkány, akit az anyádnak hívsz, ti voltatok a Fórumban megjelenő aljas cikkek mögött.

Ez katasztrófa, gondolta Micky. Gyanította, Augusta keze benne van a dologban, de honnan tudta meg Solly? Edwardnak is ez a kérdés juthatott eszébe.

– Ki tömte tele ezzel a dagadt fejedet?

– Az anyád egyik cimborája udvarhölgy – felelte Solly. Micky kitalálta, nyilván Herriett Morte-ról van szó. Solly folytatta: – Neki járt el a szája. Elmondta a walesi hercegnek. Éppen tőle jövök.

Sollynak nyilván elvette az eszét a harag, gondolta Micky, ha ilyen indiszkrét módon szellőzteti a herceggel folytatott magánbeszélgetését. És ami még jobban rémisztette, félt, hogy holnapig már semmiképpen sem lehet őket összebékíteni. Így a szerződésnek is lőttek. Megpróbálta lehűteni a kedélyeket.

– Solly, édes öregem, nem lehetsz benne biztos, hogy ez igaz...

Solly felé fordult.

– Nem? Mikor a mai lapban azt olvasom, Joseph Pilaster kapta azt a rangot, amelyet eredetileg Ben Greenbourne-nak szántak?

– Akkor is.

– Te nem tudod, mit jelent ez az apámnak.

Micky végre kezdte érteni, miért veszítette el Solly lelki nyugalmát. Nem maga, hanem apja miatt volt mérges. Ben Greenbourne nagypapája annak idején egy bála orosz prémmel, egy ötfontos bankjeggyel, lyukas csizmában érkezett meg Angliába. Ben számára a Lordok Házába való fölemelkedés koronázná meg a beilleszkedést az angol társadalomba. Joseph Pilaster kétségkívül szívesen koronázná pályafutását ily módon, mert családja szintén maga erejéből

emelkedett föl, de egy zsidó számára ez sokkal többet jelentene. Ha Greenbourne bekerül a Lordok Házába, ez nemcsak számára és családja számára jelent sokat, de az egész Angliában élő zsidóság befogadását is jelentené.

– Nem én tehetek róla, hogy zsidó vagy – mondta Edward.

Micky pedig gyorsan hozzátette:

– Szerintem nem kellene hagynotok, hogy a családi ügyek beavatkozzanak az üzletbe.

– Ne légy olyan átkozottan hülye, Miranda – felelte Solly olyan dühösen, hogy Micky összerezzent. – Elfelejtheted a Santamaria-vasutat vagy bármilyen más közös vállalkozást. Ha a partnereim meghallják ezt a történetet, soha a Pilaster Bank közelébe sem megyünk.

Micky nagyot nyelt. Könnyű volt elfelejteni, milyen nagy emberek is a régi cimborák. Solly Greenbourne, mint bankár. Egyetlen mondatával halomra döntötte Mícky minden számítását.

– A pimasz állat – mondta Edward minden meggyőződés nélkül. – Ilyenek a zsidók.

Micky szeretett volna rákiáltani, fogja be a száját. Edward könnyen beszélt, ő túléli ennek az ügynek az összeomlását, Micky már nem feltétlenül. A papa csalódott lesz, és büntetni akar majd. Dühének oroszlánrészét nyilván Mickyn tölti ki.

Hát nincsen semmi remény? Van-e valami, aminek hatására Solly aláírná a szerződést? Lehetne-e Sollynak a lelkére beszélni? Meg kell próbálni.

Hirtelen fölállt.

– Hová mégy? – kérdezte Edward.

Mícky úgy döntött, úti célját nem köti Edward orrára.

– A kártyaszobába – felelte. – Akarsz egy játszmát?

– Hogyne, nagyon szívesen.

A lépcsőknél Micky az illemhely irányába fordult.

– Menj csak föl, majd utánad megyek.

Edward fölment. Micky belépett a ruhatárba, magához ragadta kalapját és botját, és kisurrant az utcára.

Elnézett a hosszú Pall Mallen jobbra és balra is, mert attól félt, Solly befordul egy sarkon. A poros nyári alkonyatban a gázlámpákat gyújtogatták. Sollyt sehol sem látta. Aztán jó százméternyire meglátta hatalmas, frakkos alakját, cilinderét, amint gyors iramban kacsázik a St. James felé.

Micky utánament. Úgy gondolta, megmagyarázza majd Sollynak, hogy a vasút milyen fontos neki és Córdobának. Elmondja, Solly ezzel a döntésével elszegényedett parasztok millióit bünteti valamiért, amit Augusta tett. Solly puha szívvel rendelkezett, és ha megnyugszik, talán sikerül rábeszélni.

Azt mondta, a hercegtől jön. Ebből következően nemigen lehetett ideje másnak is elmondani a titkot, ha egyszer a hercegtől hallotta. A

klubban senki sem volt a jelenetnél, csak ők hárman. Valószínűleg Ben Greenbourne még nem tudta, kicsoda kapja meg helyette a grófi címet.

Persze az igazság előbb-utóbb könnyen kiderül. A herceg elmondhatja másnak is. A szerződést azonban holnap kell aláírni, a titkot is tehát eddig kell csak megtartani. Ha a szerződést aláírták, a Greenbourne-ok és a Pilasterek felőle háborúskodhatnak a világ végéig, neki a vasút a fontos. A Pall Mallen kocsik és konflisok hajtottak, a járdán prostituáltak sétáltak, lámpagyújtók végezték munkájukat, a klubok ajtajain urak léptek be és ki. Micky nehezen követte Sollyt. Pánikba esett. Solly befordult egy utcán, nyilván hazafelé tartott. Micky szaladni kezdett.

– Greenbourne – kiabálta. – Várjál!

Solly megállt, megfordult, zihált. Megismerte Mickyt és ismét megfordult. Micky azonban már odaért, és elkapta Solly karját.

– Beszélnem kell veled.

Solly alig jutott szóhoz a lihegéstől.

– Ne nyúlj hozzám – mondta, és továbbgyalogolt. Micky utána. Ismét megfogta könyökét. Solly ki akarta húzni, de a másik belekapaszkodott.

– Hallgass már meg!

– Mondtam, hagyjál békén – felelte Solly harciasan.

– Csak egy pillanatra – kiáltotta Micky maga is dühösen.

De Solly nem hallgatott rá. Egy vad mozdulattal kitépte magát Micky karjából és elfordult.

Néhány lépéssel később azonban útkereszteződéshez ért, és meg kellett várnia, hogy egy kocsi elhaladjon. Micky ismét megszólalt:

– Solly, nyugodj meg – mondta. – Csak beszélni akarok veled.

– Eriggy a pokolba – kiáltotta Solly.

A kocsi elhaladt. Solly megindult volna, de Micky megragadta kabátja fazonját.

– Hallgass rám – üvöltötte.

– Eressz – mondta Solly, és egyik kezével orrba vágta Mickyt.

Az ütés fájt, és Micky szájában vért érzett. Ő is kijött a béketűrésből.

– A fene essen beléd – kiáltotta, és ütött. Solly megfordult, és újra elindult a járdán. Mindketten látták, hogy az úttesten gyors iramban közeledik egy batár. Solly félreugrott.

Ha halott, minden rendbe jöhet, gondolta Micky. Nem volt ideje habozni, latolgatni. Megragadta Sollyt, és a lovak elé lökte. A kocsis felkiáltott, és a gyeplőbe kapaszkodott. Solly megbotlott, sikított, és a földre zuhant.

Micky egy megfagyott pillanatra látta, amint a lovak fölágaskodnak, Solly a hátán fekszik a kövezeten, a kocsis kitátja száját a rémülettől. Aztán az acélpatkók Sollyra hágtak, az első kerék a fején ment keresztül. Ekkor mintha elvesztette volna eszméletét. Egy pillanattal később fején a hátsó kerék szaladt át, és tojáshéjként roppantotta

össze koponyáját. Micky ránézett a mondulatlanul fekvő testre. Solly arcát nem lehetett megismerni. A kövezeten vér és még valami folyadék látszott. Halott volt.

Micky pedig megmentette a vasutat.

Ben Greenbourne-nak most már sohasem kell megtudnia, mit tett Augusta. A szerződést alá lehet írni, a vasutat megépíteni. Micky lesz Córdoba hőse.

Ajkára valami meleg csöppent. Vérzett az orra. Elővett egy zsebkendőt, és megtörölgette magát. Még egy percre ránézett Sollyra. Egyszer veszítetted el a türelmedet, gondolta Micky, és belehaltál. Fölnézett az utca hosszában, sehol egy lélek, csak a kocsis látta, mi történt.

A hintó tán harminc méterrel odébb állt meg az úton. A kocsis lepattant, az asszony pedig kinézett az ablakon. Micky gyorsan elfordult, és a Pall Mall irányába távozott.

– Hé! Maga!

Micky még gyorsabban ment, anélkül, hogy visszanézett volna; hamarosan elveszett a tömegben.

Klubjához érve fölsietett a lépcsőn. Ha egy kis szerencséje van, nem vették észre távollétét. De reménye szertefoszlott, amint az ajtóban beleütközött az éppen távozó Hugh Pilasterbe.

– Jó estét, Miranda – bólintott Hugh.

– Jó estét, Pilaster – felelte Mikcy és bement, bajsza alatt a balszerencsét becsmérelve.

A ruhaszobába ment, és megvizsgálta ábrázatát. Az orra még mindig piros volt Solly ütése nyomán, de egyébként még a ruháján sem látszott meg semmi. Mindenesetre elegyengette ruhája szövetét és megfésülködött. Közben Hugh Pilaster jutott eszébe. Ha nem lett volna ott a küszöbön abban a szerencsétlen pillanatban, senkinek eszébe sem jutna, hogy a klubon kívül járt néhány percig. De mit számít? Senki sem fog Mickyre gyanakodni Solly halála miatt, és ha mégis megteszi, semmit sem bizonyít az a tény, hogy néhány percre valóban elhagyta a klubot. Igaz, igaz, gondolta, de ez még mindig nem tökéletes alibi. Alaposan kezet mosott, és fölsietett a lépcsőn a kártyaszobába. Edward már baccarátozott, de az asztal körül még volt egy üres hely. Micky leült. Senki sem tett megjegyzést távollétére. Osztottak.

– Rosszul nézel ki – mondta Edward.

– Igen – felelte nyugodtan.

Edward intett a pincérnek.

– Hozzon az úrnak egy pohár konyakot!

Micky megnézte kártyáját. Nyerő kilence volt. Föltett egy aranyat.

Ma éjjel egyszerűen nem tudott veszteni.

Hugh Solly halála után két nappal látogatta meg Maisie-t. Egyedül találta, amint csöndesen, mozdulatlanul ült a szófán, gyászruhában.

Egy pici és lényegtelen figura a ház dúsgazdagságot árasztó szalonjában. Arcára ráncokat írt a gyász és a kialvatlanság. Szívfájdító volt. Azonnal Hugh karjaiba vetette magát:

– Ó, Hugh, ő volt köztünk a legkülönb.

Erre aztán Hugh-ban is eltörött a mécses. Eleddig a döbbenet nem engedte sírni. Milyen szörnyű sors. Mennyire nem ezt érdemelte Solly.

– Nem volt benne semmi rosszindulat, képtelen volt rá – mondta Hugh. – Tizenöt éve ismertem, és nem emlékszem olyan alkalomra, amikor durva vagy udvariatlan lett volna.

– Hogy történhet meg ilyesmi? – kérdezte Maisie szomorúan.

Hugh habozott. Toniótól néhány napja tudja csak, hogy Micky volt Peter gyilkosa. Most óhatatlanul is fölmerült benne, nincs-e Mickynek is része valahogy Solly halálában. A rendőrség egy jól öltözött férfit keresett, aki Sollyval vitatkozott, mielőtt az áldozatot elütötték. Hugh látta Mickyt, amint belép a klubba, körülbelül Solly halálakor, ami azt jelenti, kétségtelenül a környéken tartózkodott.

Ugyanakkor mi céllal tette volna. Solly éppen aláírta volna a szerződést a vasút ügyében. Miért gyilkolná meg jótevőjét? Hugh azonban úgy döntött, mindeme esetleg megalapozatlan gyanakvásait nem tárja Maisie elé.

– Tragikus baleset volt – mondta.

– A kocsis úgy gondolja, Sollyt a lovak elé lökték. Miért futna el egy tanú, ha ártatlan?

– Talán megpróbálták kirabolni, legalábbis az újságok ezt írják.

Az újságok valóban ilyesféle történetekkel traktálták az olvasót. A gyilkosság mindig jó cikkanyag, és ez egyenesen szenzációszámba ment: a világ egyik leggazdagabb emberének, egy kiváló bankárnak szörnyű halála.

– A tolvajok frakkban járnak?

– Majdnem sötét volt, a kocsis nem láthatta jól a férfi ruházatát.

Miasie kibontakozott Hugh karjaiból és leült.

– Ha egy kicsit tovább vártál volna, elvehetnél feleségül engem.

Hugh-t meglepte ez az őszinteség. Néhány másodperccel Solly halálhíre után az ő fejében is ugyanez fordult meg. Szégyellte is magát. Jellemző volt Maisie-re, hogy rögtön kimondja kettejük gondolatát. Nem volt benne biztos, mit kell erre válaszolni, úgyhogy azt mondta:

– Ha egy Pilaster összeházasodna egy Greenbourne-nal, ez nem annyira házasság lenne, mint pénzügyi fúzió.

Maisie a fejét rázta.

– Nem vagyok Greenbourne. Solly családja sohasem fogadott be.

– Akkor is biztos szép részt örökölsz a bankból.

– Semmit sem öröklök, Hugh.

– De hiszen ez lehetetlen!

– De igaz. Sollynak nem volt saját pénze. Apjától havi apanázst húzott, de a család pont miattam nem írt rá tőkét. Még ezt a házat is

béreljük. A bútor, a ruhák az ékszerek a sajátom, úgyhogy egy darabig nem kell éheznem, a bankból azonban nem kapok semmit. Bertie sem.

Hugh elképedt.

– Az öregember még a fiadra sem irat pénzt?

– Egy pennyt sem. Ma reggel beszéltem az apósommal.

– Igazán felháborító – mondta Hugh.

– Nem egészen – felelte Maisie. – Sollynak ötévi boldogságot adtam, és viszonzásképpen öt évig fényűzésben éltem. Ha eladom az ékszereimet, és befektetem a pénzt, szerényen meg fogok élni a hozadékból.

– Manchesterben a szüleiddel?

– Nem, nem hiszem, hogy északra mennék; Londonban maradok. Rachel Bodwin kórházat nyit leányanyák számára. Mellette dolgozom majd.

– Az újságok nagy port vernek ekörül – mondta Hugh. – Mindenki botránynak tartja.

– Akkor nekem nagyon jól megfelel.

Hugh még mindig sérelmezte, hogy Ben Greenbourne ilyen rosszul bánik a menyével. Föltette magában, vált majd vele néhány szót, hátha jobb belátásra bírhatja. Mindezt azonban nem akarta Maisie-nek előre megemlíteni, nehogy hiú reményeket keltsen.

– Ne hozz hirtelen döntéseket, jó?

– Például?

– Ne költözz el!

– Nem költözöm el.

– Szükséged lesz egy ügyvédre, aki képviseli az érdekeidet.

– Már nem tartozom ahhoz az osztályhoz, ahol az emberek úgy hívatják az ügyvédet, mint egy inast. Meg kell gondolnom, mibe kerül. Nem kell ügyvéd mindaddig, amíg nem csapnak be. De szerintem Ben Greenbourne nem tisztességtelen, csak nehéz ember. Nagyon nehéz és hideg. Hihetetlen, hogy olyan jólelkű fia volt, mint Solly.

– Nagyon filozofikusan fogod föl – mondta Hugh. – Csodálom a bátorságodat.

Maisie vállat vont.

– Csodálatos életem volt eddig, Hugh. Tizenegy éves koromban csavargó, tizenkilenc évesen hihetetlenül gazdag. – Megérintette egyik gyűrűjét. – Ez a briliáns valószínűleg többet ér, mint amennyit anyám együttvéve látott az életben. Mindenkivel találkoztam, aki valaki az úri társaságban, táncoltam a walesi herceggel is. Nem sajnálok semmit, csak azt hogy elvetted Norát.

– Nagyon jól megvagyok vele – felelte Hugh a mundér becsületéért.

– Te haragudtál, amiért nem akarok viszonyt kezdeni veled – mondta Maisie keményen. – Szóval fölszedted Norát, mert rám emlékeztetett. De Nora nem én vagyok, és te boldogtalanul élsz.

Ben Greenbourne néhány lépésnyire lakott elhunyt fiától, a Piccadilly

egy másik palotájában. Hugh azonnal fölkereste, örült, hogy van tennivalója, valami lehűti szíve forrongását.

– Mondja meg neki, igen sürgős dologról van szó – magyarázta a komornyiknak. Várakozás közben föltűnt, a hallban minden tükröt letakartak. Föltételezte, ez része a zsidó gyászszokásoknak.

Maisie elvette a nyugalmát. Ahányszor Hugh meglátta, amúgy is mindig megtelt a szíve szerelemmel és sóvárgással. Tudta, sohasem lesz nélküle igazán boldog. Nora viszont a felesége, aki melegséget és szeretetet hozott életébe, miután Maisie elutasította.

A komornyik a könyvtárba vezette a vendéget. Hat-hét fős társaság távozott éppen, egyedül hagyva a ház urát. Ben Greenbourne nem viselt cipőt, és durva faszéken ült. Az asztalra gyümölcsöt és süteményt halmoztak vendégek számára.

Greenbourne elmúlt hatvanéves – Solly késői gyermek volt –, s most öregnek és törődöttnek látszott. De nem sírt. Fölállt, kezet rázott, és egy másik székre mutatott. Kezében egy régi levelet tartott.

– Hallgassa csak: Kedves papa, új latintanárunk van, Green tiszteletes, és most már sokkal jobban megy. Múlt héten ötöst kaptam. A Waterford patkányt fogott, és most tanítja, mert azt akarja, a kezéből egyen. Enni keveset adnak, küldenétek egy kis süteményt? Szerető fiatok: Solomon. – Ben Greenbourne összehajtotta a levelet. – Tizennégy éves volt, amikor ezt írta.

Hugh rájött, Greenbourne minden önfegyelme mellett rettenetesen szenved.

– Emlékszem arra a patkányra – mondta Hugh. – Leharapta Waterford ujjbegyét.

– Bárcsak visszaforgathatnám az időt – mondta Greenbourne.

– Talán én voltam Solly legrégebbi barátja – mondta Hugh.

– Igen. Solly mindig nagyra becsülte magát. Bár fiatalabb volt nála.

– Solly mindig a legjobbat feltételezte mindenkiről.

– Túlságosan jószívű volt.

Hugh nem akarta, hogy eltérjenek a tárgytól.

– Nemcsak Solly, hanem Maisie barátjaként is jöttem önhöz.

Greenbourne arcvonásai megmerevedtek. Arcáról eltűnt a szomorúság, és helyét a gőg foglalta el. Hugh nem is értette, hogyan utálhat valaki ennyire egy olyan vidám és gyönyörű teremtést, mint Maisie. Folytatta:

– Solly csak kevéssel előbb ismerte meg Maisie-t, mint én. Magam is beleszerettem, de Solly nyerte meg magának.

– Gazdagabb volt.

– Greenbourne úr, őszinte leszek. Maisie valóban egy szegény lány volt, aki gazdag férjre vadászott. De miután hozzáment Sollyhoz, jó felesége volt.

– És meg is lett a jutalma – felelte Greenbourne. – Öt évig úrinőként élhetett.

– Tudja, Maisie ugyanezt mondja. Nekem mégis valahogy kevés. Mi

lesz a kis Bertie-vel? Csak nem akarja, hogy az unokája nélkülözzön?

– Unoka? – kérdezte Greenbourne. – Hubert nekem nem rokonom.

Hugh-ban különös előérzet támadt, ami azt súgta, valami nagy dolog fog történni. Talán valami szörnyűség. – Nem értem. Nem rokona?

– A hölgy már terhes volt, mikor hozzáment a fiamhoz.

Hugh-nak elállt a lélegzete.

– Solly tudta, a gyerek nem az övé – folytatta Greenbourne. – Ennek ellenére befogadta. Talán mondanom sem kell, ez az én akaratom ellenére is történt. Mások ezt nem tudták, és igyekeztünk titokban tartani, de erre nincsen szükség most, mikor... – elhallgatott, nagyot nyelt, majd folytatta. – Az esküvő után világ körüli útra mentek, a gyermek Svájcban született. Az anyakönyv adatait meghamisítottuk, s mire a kétéves utazás után visszajöttek, senki sem állapíthatta meg biztosan, hogy a gyerek négy hónappal idősebb.

Hugh úgy érezte, megáll a szívverése. Föl kellett tennie egy kérdést.

– Ki volt az apja?

– Maisie sohasem árulta el – felelte Greenbourne.

A gyermek az övé.

Beszélni fog Maisie-vel, de biztosan érezte, a lány megerősíti majd ösztönös feltételezését. A lány nem volt könnyűvérű a látszat ellenére, s szűz volt még, mikor Hugh elcsábította. Azon az éjszakán esett tehát teherbe. Aztán Augusta elválasztotta őket, és Maisie hozzáment Sollyhoz.

Ráadásul Maisie Hubertnek nevezte el. Ez a név hasonlít a Hugh-ra.

– Borzasztó – jegyezte meg Greenbourne, teljesen félreértve Hugh döbbent hallgatását.

Gyerekem van, gondolta Hugh. Fiam. Hubertnek hívják, Bertie-nek becézik.

A gondolat szívébe markolt.

– Nyilván megérti – folytatta Greenbourne –, ilyen körülmények között sem az anyát, sem gyermekét nem kívánom támogatni.

– Ne aggódjon – mondta Hugh szórakozottan. – Majd én eltartom őket.

– Ön? Miért tartaná el őket éppen ön?

– Mert rajtam kívül nincs senkijük.

– Ne engedje kihasználni magát, fiatal barátom – mondta Greenbourne jóságosán. – A saját feleségéről is gondoskodnia kell.

Hugh nem akart magyarázkodni, hazudni meg éppenséggel nem volt kedve. Mehetnékje volt. Fölállt.

– Mennem kell, Greenbourne úr. Kérem, fogadja legmélyebb részvétemet. Solly volt a legderekabb ember, akit valaha ismerhettem.

Greenbourne felállt, fejet hajtott. Hugh elment.

A hallban egy inastól megkapta kalapját, és kilépett a napfényes Piccadillyre. Nyugatnak sétált, hogy a Hyde Parkon átvágva jusson haza, Kensingtonba. Nem fogadott konflist. Gondolkozni akart séta közben.

Hirtelen minden megváltozott. Törvényesen Nora a felesége, viszont Maisie a gyermekének anyja. Nora tud magára vigyázni; bár Maisie is, ami azt illeti. A gyereknek apára van szüksége. Hirtelen ismét élete egy fordulópontja előtt találta magát.

A pap kétségkívül azt mondaná, Nora mellett a helye, mert őt vette el templomban, de a papok nemigen értenek a dolgokhoz. A Pilasterek zordon metodista világa csak megérintette Hugh-t, megfogni nem tudta, mert a fiatalember képtelen volt elhinni, hogy minden kérdésére választ talál a Bibliában. Nora érdekből csábította el s ment hozzá feleségül. Maisie-nek ebben igaza lehet. Ez a házasság csak egy darab papír volt. Nagyon kevés egy gyerekhez képest, és egy olyan szerelemhez hasonlítva, ami sok évet és sok megpróbáltatást átvészelt.

Vagy csak ürügyet keresek, gondolta Hugh. Talán nem másról van szó, mint megmagyarázom saját hajlandóságomat, melyről tudom, hogy rossz.

Úgy érezte magát, mint aki mentem kettészakad.

Megpróbálta megvizsgálni a gyakorlati lehetőségeket. Nem rendelkezett semmilyen válóokkal, mégis úgy érezte, Nora beleegyezne a válásba egy megfelelő összeg ellenében. A bankban viszont nem lenne maradása, mert ilyen mérvű botrány mellett semmiképpen sem lehetne továbbra is társ. Állást valahol csak kapna, de egyetlen úri házba sem tehetné be a lábát egyikük se, miután összeházasodtak. Egyetlen lehetőségük a kivándorlás lenne, ez pedig nem is olyan rossz ötlet. Elmehetnének New Yorkba, esetleg vissza Bostonba. Sohasem lenne milliomos, de mit számít ez, ha azzal élhet együtt, akit mindig szeretett.

Saját háza előtt találta magát. Elegáns, modern, vörös téglás épületben lakott, talán félmérföldnyire Augustától. Nora ilyenkor mindig zsúfolt szobájában tartózkodott, az ebédhez öltözött, szépítgette magát. Mi gátol meg benne, kérdezte magában Hugh, hogy egyszerűen fölmenjek, és megmondjam, elhagyom.

Ezt akarta tenni, semmi kétség. Vajon helyesen tenné-e?

A döntés a gyereken fordul meg. Maisie miatt helytelen lenne elhagyni hites feleségét; Bertie miatt viszont megteheti. Azon tűnődött, mit szól majd Nora, s ezt meglepően jól el tudta képzelni. Arcán megkeményednek a vonások, és kellemetlen, éles hangon recsegi: erre az utolsó filléred is rá fog menni.

Ez a kép segítette a döntéshez. Ha képzeletben úgy jelenik meg felesége, mint összetört, zokogó, szerencsétlen asszony, nem hagyná el, de érezte, első benyomása igazolódik majd be.

Belépett a házba, és fölrohant a lépcsőn.

Nora tükre előtt ült, férjétől kapott nyakláncát tette éppen föl. A kép keserű emlékeztető volt Hugh számára. Nora csak ajándékért szeretkezett.

– Újságom van – mondta a nő, amint meglátta férjét.

– Az most engem nem érdekel... – De Norát nem lehetett elhallgattatni. Félig duzzogó, félig győzelmes arckifejezéssel ült.

– Egy időre jobb, ha nem jössz az ágyamba.

– Mi a pokolról beszélsz?

– Gyerekem lesz – felelte Nora.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1890

Joseph Pilaster 1890 szeptemberében tért meg őseihez, tizenhét évi elnöklés után. Ebben az időszakban Anglia még jobban meggazdagodott, s ugyanebben az iramban gyarapodott a Pilaster család. Már-már annyi pénzük volt, mint Greenbourne-éknak. Joseph Pilaster ingó és ingatlan magánvagyona több mint kétmillió fontra rúgott, beleértve ékszeres tubákosszelencéit, szám szerint hatvanötöt, százezer fontnyi értékben. A gyűjteményt fiára, Edwardra hagyta.

Az egész család a bankban tartotta tőkéjét, mely rendületlenül hozta az ötpercentes kamatot, amikor az egyszerű betétesek legfeljebb másfelet kaptak. A társak pedig még öt százaléknál is többet. Az öt percenten felül a család tagjai a hasznot is felosztották egymás között, bonyolult számítások alapján. Hugh tíz éve működött társként, s félúton volt a milliomosság felé.

A temetés napjának reggelén Hugh tükre előtt állva ábrázatát vizsgálgatta. Harminchét éves volt. Haja már deresedett, de ősz borostát még nem talált. Azon gondolkodott, ha bajuszt növeszt, talán fiatalabbnak látszik. Mostanában úgyis megint divatba jött a bajusz.

Joseph bácsi szerencsés volt, gondolta Hugh. Elnöksége idejében a pénzvilág nyugodt volt, leszámítva két kisebb válságot: a 78-as glasgow-it és a francia Union Générale Bank 82-es összeomlását. Az Angol Nemzeti Bank mindkét esetben átmenetileg hat százalékra emelte a kamatlábat, ami még mindig jóval alacsonyabb volt, semhogy pánikot jelezzen vagy eredményezzen. Hugh véleménye szerint Joseph bácsi idejében a bank túl sokat foglalkozott Dél-Amerikával, de a válság amitől mindig félt, még mindig váratott magára. Joseph úgy gondolta volt, soha nem is következik be. A kockázatos befektetés azonban olyan, mint amikor kidűlt-bedűlt házat adnak bérbe; a bér ugyan havonta befolyik, de egyszer csak összedől a ház: akkor nincsen se bér, se ház, se bérlő. Most, mikor Joseph elhunyt, Hugh szerette volna, ha a bank eladja kockázatos dél-amerikai érdekeltségeit.

Mosakodás és borotválkozás után felöltötte köntösét, és Nora szobájába ment. Nora már várta; péntek reggel volt, a heti szeretkezés

órája. Nora az évek során meghízott, de talán éppen ezért arca ránctalan maradt. Hugh élt házastársi jogával, és közben Maisie-re gondolt.

Elege volt a feleségéből. De a péntek reggelek eredményeképpen három egészséges fiúgyermeke született. Tobias (apja után), Samuel (nagybátyja után) és Solomon (Greenbourne után). Toby volt a legidősebb, jövőre már Windfieldbe megy. Nora rendkívül könnyen szült, de rögtön utána elvesztette érdeklődését a gyerek iránt. Hugh azonban rengeteget foglalkozott velük, ellensúlyozva anyjuk ridegségét.

Bertie már évek óta Windfielbe jár, a krikettcsapat csillaga, kitűnő diák. A tandíjat Hugh fizette, ő járt el Maisie-vel az évzárókra, amikor a díjakat is osztották, és általában úgy viselkedett, mint egy jóságos keresztapa. Néhányan sejtették, ő a gyerek apja. Legtöbben azonban tudták, Solly barátja volt, és feltételezték, emiatt támogatja a gyermeket, kivált, hogy az öreg Greenbourne nem adott egy fityinget sem.

– Mikor kezdődik a szertartás? – kérdezte Hugh, miután legurult hitveséről.

– Tizenegykor a metodista imaházban. Utána tor a Whitehaven-házban.

Hugh és Nora még mindig Kensingtonban laktak, de nagyobb házba költöztek, mikor első gyermekük megszületett. A ház megvételébe Hugh nem szólt bele. Nora hatalmas, flamand stílusú házat választott, olyanformát, mint Augustáé, ami azóta divattá változott.

Augusta sohasem volt a Whitehaven-házzal megelégedve. Palotára vágyott a Piccadillyn, ahol Greenbourne-ék is laknak. A Pilasterekben azonban még mindig maradt puritán hajlam; Joseph életében sohasem engedte Augustának, hogy elköltözzenek. Ez a ház elég fényűzés, akármilyen gazdag az ember, mondogatta. A ház most Edwardé. Talán Augusta rábeszéli, adják el és vegyenek palotát a Piccadillyn.

Mikor Hugh lement a földszintre megreggelizni, édesanyját már lent találta. Dottyval jöttek fel egy napra Folkestone-ból. Hugh megcsókolta édesanyját, aki minden bevezető nélkül rögtön megkérdezte.

– Szerinted Nick igazán szereti, Hugh?

Hugh-nak nem kellett megkérdeznie, miről van szó. A most huszonnégy éves, Dotty jegyben járt Lord Ipswichel, a norwich-i herceg elsőszülött fiával. Ipswich elszegényedett hercegség örököse volt, és a mama attól tartott, hozományvadász, aki csak a pénzéért szereti Dottyt. Pontosabban fogalmazva a bátyja pénzéért.

Hugh szeretettel nézte anyját. Az özvegy még mindig gyászolta huszonnégy éve halott férjét. Haja teljesen megfehéredett, de Hugh még így is gyönyörűnek látta.

– Szereti, mama – felelte anyja kérdésére.

Hugh és Dotty atyja nem lévén az élők sorában, Nick Hugh-tól kérte meg Dotty kezét. Szokás szerint megjelentek mindkét fél

jogtanácsosai, és hozzáláttak megírni a házassági szerződést még az eljegyzés közzététele előtt. De most Nick kérésére előbb történt meg a kézfogó.

– Megmondtam a kisasszonynak, szegény vagyok – mondta a fiatalember Hugh-nak. Azt válaszolta, ő élt gazdagon is, szegényen is, és a boldogság nem a pénztől lesz, hanem attól, milyen emberekkel van együtt az ember. Ez mind igen szépen hangzott, de Hugh tudta, nem fukarkodik majd a hozománnyal; mindenesetre örült, hogy Nick jóban-rosszban szeretni szándékozik húgát.

Augustát ette a méreg a hír hallatára. Hiszen Nick herceg lesz, ha meghal az apja, s ebben az esetben Dotty hercegné, ami jóval magasabb titulus a grófnénál.

Néhány perccel később megjelent Dotty, aki félénk, kuncogó kislányból sötét hajú, érzéki, akaratos, és nem éppen béketűrő nővé serdült. Sok fiatalember mindezt riasztónak találta, ezért történhetett, hogy huszonnégy éves korában még lány volt. Nick Ipswich azonban rendelkezett azzal a nyugodt, derűs erővel, amelynek nem volt szükséglete az engedelmes asszony. Hugh föltételezte, házasságuk szenvedélyes és viharos lesz, pont az ellentettje saját házasságának.

Tízkor Nick volt hivatalos. Pontosan meg is érkezett. Hugh-ék a reggelizőasztal körül ültek. Nick leült Dotty mellé, és kapott egy csésze kávét. Huszonkét éves, értelmes fiatalember volt, éppen most végzett Oxfordban, ahol a legtöbb arisztokratával ellentétben le is vizsgázott, diplomát is szerzett. Szőke haja volt, kék szeme és Dottyn látszott, alaposan szerelmes belé.

Hugh harminchét éves lévén kicsit fiatalnak érezte magát a családfői szerephez, de ő kérette ide a jelenlevőket. Nagy levegőt vett, és belekezdett mondókájába:

– Dotty, a vőlegényed meg én sokat beszélgettünk pénzügyekről.

Az özvegy fölállt, hogy elmenjen, de Hugh megállította.

– Manapság a nőknek is érteniük kell a pénzügyekhez, mama.

Anyja elnézően elmosolyodott és újra leült. Hugh folytatta:

– Mint ahogyan valamennyien tudjátok, Nick jogásznak készül, miután a hercegi uradalomból ma nem lehet megélni. – Bankár lévén Hugh pontosan értette, hogyan vesztette el Nick apja a családi vagyont. A század derekán jelentkező mezőgazdasági föllendülés idején kölcsönt vett fel, korszerűsítendő a birtokot. Csatornázni akart a falvakban, drága cséplő- és aratógépeket vásárolt, aztán a hetvenes években jött a nagy mezőgazdasági depresszió, amit még most, a kilencvenes években is érezni lehetett. A művelhető föld értéke lezuhant, és az egész uradalom nem ért annyit, amennyivel megterhelték a jelzálogkölcsönök.

– Ugyanakkor – folytatta Hugh –, ha Nick meg tudna szabadulni az adósságtól, az uradalom még mindig nagyon gazdaságosan termelhetne, csak jól kell igazgatni. Mint bármelyik más vállalkozást.

– Elég sokat eladok majd, és a maradékra összpontosítok. A dél-

londoni telkekre pedig házakat építtetek – tette hozzá Nick.

– Kiszámoltuk – folytatta Hugh –, hogy a hercegi uradalmakat körülbelül százezer fonttal lehet a megfelelő módon átalakítani. Úgyhogy ez lesz Dotty hozománya.

A mama sírt, Dotty eltátotta száját a meglepetéstől, Nick pedig, aki tudott az összegről, csak annyit mondott:

– Nagyon nagylelkű vagy.

Dotty vőlegénye karjába vetette magát, aztán megkerülte az asztalt, és Hugh-t is megcsókolta. Hugh zavarban volt, de örült, hogy sikerült őket boldoggá tenni. Bízott benne, Nick jól használja föl a pénzt, és biztonságos otthont teremt Dotty számára.

Nora érkezett a földszintre, fekete és bíbor gyászruhában. Szobájában reggelizett, mint rendesen.

– Hol vannak a gyerekek? – kérdezte ingerülten. – Megmondtam annak a szerencsétlen nevelőnőnek, hogy itt legyenek, mire lejövök...

Ám még be sem fejezte, máris megérkezett a nevelőnő a három kislegénnyel: a tizenegy éves Toby, hatéves Sam, és Sol, aki még csak négy. Mindhárman fekete zakót, fekete nyakkendőt és apró cilindert viseltek. Hugh szíve megtelt büszkeséggel, ahogy rájuk nézett.

– No, kiskatonáim – mondta a gyerekeknek –, mennyi volt ma a jegybanki kamatláb?

– Változatlanul kettő és fél százalék, uram – felelte Tobias. Sam alig bírt magával, annyira el akarta újságolni a nagy hírt.

– Mama! Mama! Nézd... – azzal gyufásskatulyát vett elő, és óvatosan kinyitotta. Odabent jókora fekete pók látszott.

– Bill, a pók – jelentette ki Sam büszkén.

Nora sikított, kiütötte a skatulyát a gyerek kezéből és hátraugrott.

– Vásott kölyök!

Sam letérdelt, de hiába kutatott. A skatulyát megtalálta, de a pók eltűnt.

– Bill elment! – kiáltotta szemrehányóan, és sírva fakadt. Nora a nevelőnőhöz fordult.

– Hogy fordulhat elő ilyesmi? – kiáltotta haragosan. – Hogy engedheti meg?

– Hiszen nem történt semmi baj – szólt közbe Hugh békítőn, és átkarolta felesége vállát. – Csak megijedtél. Most azonban ideje indulnunk.

Ahogy elindultak, Sam vállára tette a kezét.

– Remélem, megtanultad, a hölgyeket nem szabad megijeszteni.

– Bill elment – válaszolta a gyerek vigasztalanul.

– Ne búsulj. A pók különben se lakik szívesen a skatulyában. Mit szólnál valami más állathoz. Mondjuk egy kanárihoz?

– Egy igazi kanárihoz?

– Miért ne? De csak úgy, ha te eteted-itatod, különben elpusztul.

– Majd etetem! Etetem!

– Holnap együtt elmegyünk, és keresünk neked egyet.

– Hurrá!

Zuhogott az eső, így zárt hintókban hajtottak a kensingtoni metodista imaházba. A gyerekek még sohasem voltak temetésen.

– Sírnunk is kell majd? – kérdezte ünnepélyesen Toby.

– Ostoba! – szólt Nora.

Hugh nem szólt, de magában azt kívánta, bár Nora több szeretettel beszélne a fiúkkal. Igaz, csecsemő volt még, amikor édesanyja meghalt, tehát voltaképpen nem is volt alkalma megtanulni, mi az anyai szeretet. Igaz, igaz, de mégis megpróbálhatná.

– Nem kell sírni, Toby – mondta –, de ha akarsz, sírhatsz. Temetésen szabad sírni.

– Akkor azt hiszem, inkább nem sírok – felelte Toby. – Nem nagyon szerettem Joseph bácsit.

– Én szerettem Billt, a pókot, mégis elment – szólt közbe Sam.

– Én már nagy vagyok ahhoz, hogy sírjak – jelentette ki a négyéves Sol.

A kensingtoni imaház jól mutatta a gazdag metodista családok gondját: hogyan lehet megőrizni a puritán egyszerűséget s egyben egy kicsit fitogtatni gazdagságukat. Mint jó metodisták, hittek a szent egyszerűségben, mint dúsgazdag bankárok és kereskedők már kevésbé. Bár imaháznak hívták, az épület volt olyan díszes mint az anglikán vagy katolikus templomok. Barokk stílusban díszítették belül, bár képeket és szobrokat nem lehetett látni.

Ma reggel a templom tömve volt, még a galériákon is tolongtak. A bank minden alkalmazottja szabadnapot kapott, hogy eljöhessen az istentiszteletre és a temetésre, de a City minden valamirevaló pénzintézete is képviseltette magát. Hugh biccentett az Angol Nemzeti Bank elnökének, a kincstár első lordjának, és az öreg Ben Greenbourne-nak, aki hetvenéves korára még mindig úgy járt, mintha karót nyelt volna.

A családtagok az első padban foglaltak helyet. Hugh Samuel bácsi mellé ült, aki kifogástalan fekete kabátban, magas gallérban ült. Selyem nyakkendőjét divatos csomóba kötötte, ő volt minden ésszerű megfontolás szerint az elnöki szék egyetlen várományosa, lévén közöttük a legidősebb és a legtapasztaltabb. Ám Samuel és Augusta gyűlölték egymást. Augusta, valószínűleg a most negyvenkét éves Williamet fogja támogatni. Ami a többi tulajdonostársat illeti, ketten – Hartshorn őrnagy és Sir Harry Tonks – szóba se jöhetnek, mert elnök csak Pilaster lehet. Maradt tehát Hugh és Edward.

Hugh szeretett volna elnök lenni, szívvel-lélekkel vágyott rá, mert bár ő volt a legfiatalabb, mindenkinél jobban értette a szakmát. Tudta, a bankot még nagyobbá és erősebbé tenné, s ugyanakkor nem nyúlna olyan kockázatos vállalkozásokhoz, mint ahogyan az Joseph idejében volt szokás. De ha Augusta ellenezné Samuel elnökségét, foggal-körömmel harcolna Hugh kinevezése ellen. Hugh azonban mégsem várhatott Augusta haláláig. A nő ötvennyolc éves volt, olyan erős és

egészséges, mintha még egyszer ennyit óhajtana élni.

Edward Augusta mellett ült az első sorban. Így negyven felé még jobban elhízott, arca állandóan vörös színben játszott, ráadásul az utóbbi időkben valamilyen kiütés kínozta. Edward nem volt sem értelmes, sem pedig szorgalmas; tizenhét év alatt keveset sajátított el a bankszakmából. Tíz óra tájban jött be a bankba, de délfelé már rendszerint ebédelni ment, utána gyakran már nem tért vissza a munkába. Reggel sherryvel kezdte a napot, és sohasem volt teljesen józan. Titkára, Simon Oliver végezte el helyette a munkát. Elgondolhatatlan volt, hogy Edward legyen az elnök. Edward mellett ült felesége, Emily. Ritkaságszámba ment, ha együtt mutatkoztak. Teljesen külön életet élnek: Edward a Whitehaven-házban lakott, anyjával, Emily minden idejét vidéki házukban töltötte, és csak a nagy családi eseményekre jött fel Londonba. Emily valamikor szép lány volt, de arcán ma már túlságosan tükröződött a csalódottság, a gyerektelenség, az unalom. Hugh-nak úgy tűnt, Edward és Emily gyűlölik egymást.

Edward másik oldalán feszített Micky Miranda, az elválaszthatatlan jó barát, ördögien elegáns, fekete prémmel szegett szürke kabátjában. Hugh félt tőle mióta tudta, ő ölte meg Peter Middletont.

A szertartás hosszú volt és unalmas. Utána megindult a temetői menet. A szeptemberi esőben egy órát tartott, míg a több száz kocsiból álló menet eljutott a temetőbe. Mikor Joseph koporsóját a sírba engedték, Hugh Augusta arcát figyelte. Az özvegy nagy, fekete esernyő alatt állt, melyet Edward tartott fölé. Augusta haja ezüstösen csillogott a fekete kalap alatt. Talán most, gondolta Hugh, amikor élettársát elveszítette, csak megmutatkozik benne az esendő ember. De hiába várt érzelmet; Augusta arcát mintha kőből faragták volna.

A temetés után következett a tor, melyre meghívták az egész családot, feleségestül, gyerekestül; a legfontosabb üzlettársakat és olyan csatolt részeket, mint amilyen Micky Miranda. Hogy egy asztalnál ehessenek, a cselédek összetoltak két nagy asztalt a szalonban.

Hugh nem járt a házban egynéhány éve, s most megállapította, legutóbbi látogatása óta ismét megváltozott a berendezés: ezúttal az éppen divatos arab stílusra váltott Augusta. Az ajtó fölé mór íveket szerkesztettek, arab minták díszítették a kárpitot, az olvasópulton a korán állt.

Edwardot Augusta apja megüresedett helyére ültette, ami nem volt éppen bölcs dolog, mert mindenki azonnal láthatta, milyen reménytelenül alkalmatlan Edward apja helyébe lépni. Joseph ingerlékeny elnök volt, de nem bolond. Augustának azonban ezzel is célja volt, mint mindennel az életben. Mikor megették az ebédet, szokott hirtelenséggel a következő kinyilatkozást tette:

– Minél korábban elnök kell, és nyilvánvaló, Edward lesz az.

Hugh elszörnyedt. Tudta, Augusta mindig elfogult ha Edwardról volt szó, ez a kijelentés mégis váratlanul érte. Augustának is tudnia kell,

Edward semmi esetre sem lesz elnök; már az is idegesítő, ha előáll ezzel a javaslattal.

Az asztal körül csönd támadt. Hugh megértette, neki kell beszélnie; a család őt tekinti az Augusta elleni harc bajnokának. Egy percig tétovázott. Gondolkodott, miként fogja meg a dolgot, és úgy döntött, először alkut ajánl.

– Azt hiszem, leghelyesebb ha ezt holnap a társak döntik el.

Augustát nem lehetett ilyen könnyen elintézni.

– Köszönettel venném, ha nem döntenéd el mit tehetek, vagy mit nem tehetek a saját házamban, Hugh.

Hugh gyorsan összeszedte gondolatait.

– Kedves néném – mondta –, lehet hogy valóban Edward lesz az elnök, ez azonban távolról sem nyilvánvaló. Csak a néni ezt nem érti, mert sohasem dolgozott a bankban, ha ugyan egyáltalán dolgozott életében...

– Hogy merészelsz ezen a hangon beszélni!

Hugh hangosan folytatta:

– A legidősebb társ Samuel – mondta, aztán csöndesebbre fogott hangon folytatta: – Azt hiszem mindannyian egyetértünk abban, az ő személyében találjuk a legalkalmasabb elnökjelöltet, mind tapasztalata, mind érett ítélőképessége alapján, nem is beszélve hírnevéről, melynek pénzügyi körökben örvend.

Samuel bácsi fejet hajtott mikor a bókot hallotta, de nem szólt semmit. Senki sem szólt semmit, nem nyilvánított véleményt sem Hugh mellett sem ellene. Nem mertek Augustával szembeszállni. Azt akarták, vigye csak Hugh vásárra a bőrét. Hát jó. Hugh folytatta:

– Samuel bátyám egyszer már visszautasította az elnöki széket. Ha most is így tenne, William utána a legidősebb Pilaster, aki a Cityben ugyancsak jó hírnévnek örvend.

– Nem a City dönti el ki lesz az elnök, hanem a család – mondta Augusta türelmetlenül.

– Még pontosabban a bank tulajdonostársai – helyesbítette Augusta nénit Hugh. – És ahogyan a banknak szüksége van a család bizalmára, ugyanúgy szüksége van a pénzvilág bizalmára. Ha ezt a bizalmat elveszítjük, végünk van.

– Jogunk van hozzá, hogy azt válasszunk elnöknek, akit akarunk – felelte Augusta, aki egyre mérgesebb lett.

Hugh határozottan rázta meg fejét. Semmi sem bosszantotta jobban az efféle felelőtlen megállapításoknál.

– Nekünk nincsenek jogaink, csak kötelezettségünk – jelentette ki. – Sok ember bízta ránk a pénzét. Nem azt tesszük tehát, amit akarunk, hanem azt, amit tennünk kell.

Augusta most mással próbálkozott.

– Edward az egyenesági örökös.

– Az elnökség nem száll apáról fiúra, és nem is örökíthető. Az lesz az elnök, aki erre a legalkalmasabb.

– Edward van olyan alkalmas, mint bárki más! – mondta Augusta egy megsértett grófnő modorában.

Hugh körbejártatta tekintetét az egybegyűlteken.

– Akad itt valaki – kérdezte –, aki a szívére teszi a kezét és azt mondja, Edward a legjobb bankár közöttünk?

Senki sem szólt. A beálló csendet ismét Augusta törte meg.

– Edward dél-amerikai kötvényei egy vagyont hoztak a banknak.

Hugh bólintott.

– Ez igaz. Az elmúlt években sok millió font értékben adtunk el dél-amerikai kötvényeket, és Edward intézte az egészet. De ez veszélyes pénz. Az emberek megvették a kötvényeket, mert bíznak a Pilaster Bankban. Ám ha az érintett kormányok egyike nem fizet, minden dél-amerikai kötvény értéke lezuhan, és mindenki a Pilaster Bankot fogja hibáztatni. Edward sikere gyakorlatilag azt jelenti, hogy jóhírünk, a legértékesebb tulajdonunk néhány írástudatlan tábornok kezébe került.

– Te észak-amerikai kötvényeket árulsz – mondta Augusta –, azok is kockázatosak. Mindig van valami kockázat, erről szól az egész bankszakma.

– Észak-Amerika demokrácia, nagy ország, sok természeti kinccsel, és nincs ellensége. Most eltörölték a rabszolgaságot, így akár száz évig is jó befektetés lehet. Ezzel szemben Dél-Amerikában állandóan háborúskodó diktatúrákat látunk, amelyekben egyik napról a másikra minden megváltozhat. Mindkét esetben van kockázat, de észak esetében jóval kevesebb. A bankszakma pedig nem a kockázatról szól, hanem annak helyes felbecsüléséről.

– Csak féltékeny vagy Edwardra, mindig is az voltál – mondta Augusta lehengerlően.

Hugh nem értette, miért nem szól senki egy szót sem, de egy pillanattal később már rájött. Augusta már nyilván mindegyikkel beszélt. Csak nem beszélte rá őket, hogy Edward legyen az elnök? Aggodalom fogta el.

– Mit mondott nektek? – kérdezte a családot. – William! George! Harry! Mivel traktált benneteket Augusta néni? Látom rajtatok, valamire már rábeszélt.

A család zavartan nézett vissza, végül William válaszolt:

– Senkit sem beszélt rá semmire, Hugh, de Edward és Augusta közölték, hogy Edward lesz az elnök, vagy... – William zavarba jött.

– Ki vele – mondta Hugh röviden.

– ...vagy kivonják tőkéjüket az üzletből.

– Micsoda?! – Hugh teljesen elképedt. A tőke kivonása halálos bűnnek számított a családban. Hugh apja is kivonta tőkéjét, hogy saját vállalkozásba kezdjen, és a család ezt soha nem bocsájtotta meg neki. Hihetetlennek tűnt, hogy Augusta komolyan fenyegetőzik ezzel a lépéssel. Augusta és Edward a bank alaptőkéjének talán negyven százalékát tartotta kézben, azaz körülbelül kétmillió fontot. Ha a

pénzügyi év végén kivonják tőkéjüket, mint ahogyan megtehették, a bank gyakorlatilag megbénul. Elképesztő, és méginkább hihetetlen, hogy a többiek engedjenek neki.

– Ezzel minden hatalmat átadtok neki – mondta Hugh a családnak –, és ha most hagyjátok, minden alkalommal ezzel a fenyegetéssel érvényesíti majd akaratát. Ennyi erővel Augustát is megválaszthatjuk elnöknek.

– Ne beszélj ilyen hangon az anyámról – kiáltotta Edward vörösen, mint a paprika. – És vigyázz a modorodra!

– A pokolba a modorommal! – válaszolta Hugh durván. Tisztában volt vele, ezzel nem segít a dolgon, de túlságosan mérges volt. – A ti tehetetlenségeteken fog tönkre menni egy nagy és erős bank. Augusta vak, Edward hülye, ti meg gyávák vagytok hozzá, hogy szembeszálljatok vele. – Hátralökte székét, és fölpattant. – Hát engem nem fog kényszeríteni Augusta semmire. – Mély lélegzetet vett, és érezte olyasmit fog mondani, amitől egész élete megváltozik. A család még mindig bámulta.

– Lemondok – mondta Hugh, és ahogy elfordult még látta Augusta arcán a diadalmas mosolyt.

Este Samuel bácsi kereste fel. Samu bácsi megöregedett, de megőrizte hiúságát. Még mindig titkárával élt együtt. A családból egyedül Hugh látogatta olykor chelsea-i, divatosan berendezett, macskáktól hemzsegő otthonában. Egy alkalommal, mikor a titkár, Stephen Caine fél palack opportó után őszinteségi rohamot kapott, azt mondta: én vagyok az egyetlen Pilaster feleség, aki nem boszorkány is egyben.

Mikor Hugh megérkezett, Samuel bácsit a könyvtárszobában találta. Vacsora után rendszerint ide vonult vissza. A tűz előtt ült, kezében könyvvel, de nem olvasott: tűnődve bámult a tűzbe. Arra gondolt, elég gazdag hozzá, hogy élete végéig gond nélkül élhessen, de már sohasem lesz a bank elnöke.

Samuel bácsi fáradtnak és szomorúnak látszott.

– Sohasem jöttünk ki Joseph unokatestvéremmel – mondta. – Bár másként lett volna.

Hugh megkérdezte Samu bácsit, inna-e valamit. Opportót kért. Hugh hívatta a komornyikot, és utasította, fejtsen le egy palacknyit.

– Mi a véleményed az egészről? – kérdezte Samuel; ő volt az egyetlen a családban, aki Hugh-tól ilyesmiket kérdezett.

– Először dühös voltam, most már csak elkeseredett. Edward teljesen alkalmatlan, de mit lehet még tenni?

– Ugyanúgy érzek én is. Én is lemondok, bár a tőkémet még nem veszem ki. Az év végén azonban megyek. Meg is mondtam nekik drámai távozásod után. Talán előbb kellett volna beszélnem. Nem tudom. Úgy éreztem, nem számított.

– Miket mondtak még?

– Éppen ezért vagyok itt – felelte Samu bácsi. – Sajnos az ellenség követeként jöttem hozzád. Fölkért a család, beszéljelek rá, hogy maradj.

– Ostobák, ha ezért küldtek.

– Persze. Viszont egyvalamit szem előtt tarthatnál, Hugh. Ha rögtön lemondasz, a Cityben mindenki azt fogja mondani, Hugh Pilaster kiszállt, mert nem bízik meg Edwardban. Ez pedig árt a banknak.

– Én ebben nem látok semmi kifogásolhatót. Ha egy bank gyenge kezekben van, helyes, ha az emberek elveszítik a bizalmukat, különben a pénzüket fogják elveszteni.

– És ha a lemondásoddal pénzügyi válságot okozol?

Hugh erre nem gondolt.

– Lehetséges ez?

– Azt hiszem, igen.

– Azt én sem szeretném. – A válságban más vállalkozások is tönkremehetnek, mint ahogyan az *Overend és Gurney* összeomlása is tönkretette Hugh apjának vállalkozását 1866-ban.

– Szerintem tedd azt, amit én, és maradj az év végéig – mondta Samu bácsi –, utóvégre csak néhány hónapról van szó. Akkorra Edward már egy ideje elnök lesz, mindenki megszokta, és mi minden feltűnés nélkül távozhatunk.

Megérkezett a komornyik a borral. Hugh elgondolkozva kortyolta a magáét. Egyet kellett értenie Samu bácsi javaslatával, ha nem is rokonszenvezett vele. Kioktatta a családot a felelősségről, de ha most ő ütne csorbát a bank jóhírén, nem lenne különb Augustánál. S ettől függetlenül is jó lesz maradni egy kicsit, mert ideje átgondolni, mit kezdjen az életével. Sóhajtott.

– Hát jó – mondta –, év végéig maradok.

Samu bácsi biccentett.

– Tudtam – mondta. – Ez a helyes cselekedet, és te végül mindig azt teszed, amit kell.

* * *

Mielőtt Maisie Greenbourne búcsút mondott a társadalom krémjének – tizenegy éve ennek –, fölkereste nagyszámú barátját és mindenkit rávett, adakozzék Rachel Bodwin kórháza javára. Ennek eredményeképpen összegyűlt annyi tőke, amelynek kamatai fedezték a fenntartás költségeit.

A pénzügyeket Rachel apja intézte, az egyetlen férfi, aki részt vett a kórház munkájában. Először úgy volt, Maisie maga kezeli a befektetéseket, de a bankárok és a brókerek nem voltak hajlandók egy nőt komolyan venni. Nem teljesítették kéréseit, visszatartottak lényeges adatokat, és Maisie férjének írásos fölhatalmazását követelték. Bodwin úrral nem voltak ilyen problémák.

Maisie özvegy volt, de Rachel papíron még mindig Micky Miranda

feleségének számított. Rachel az elmúlt tíz évben Dannel folytatott diszkrét viszonyt, Maisie bátyjával, aki időközben valóban képviselő lett. Hárman éldegéltek Maisie walworth-i házában.

A kórház Southwarkban állt, a város szívében, ahol jobbára munkáscsaládok laktak. A southwarki székesegyház tőszomszédságában megvettek négy egymás mellett álló házat, kiütték az elválasztófalakat, így jött létre a kórház. Hatalmas hodályok helyett, ahol hosszú sorban állnak az ágyak, apró két-három ágyas kórtermeket hoztak létre.

Maisie szobája a főbejárat közelében volt. Két kényelmes székkel, kopott szőnyeggel, élénk színű függönyökkel rendezte be, s egy vázában mindig friss virágot tartott. A falra kitette cirkuszi éveire emlékeztető, bekeretezett képét. A szobában volt még egy szerény íróasztal és egy szekrény a betegnaplók számára.

Maisie jelen pillanatban asztalánál ült, vele szemben mezítlábas, rongyos asszony foglalt helyet a széken. Látszott rajta, a terhesség utolsó hónapjában van. Éhező, kóbor macska néz így, ha idegen házba jut.

– Hogy hívják, kedves? – kérdezte Maisie.

– Rose Porter, nagysága.

– Inna egy csésze teát?

– Köszönöm szépen.

Maisie teát töltött ki egy egyszerű cserépcsészébe, tejet és cukrot tett bele.

– Fáradtnak látszik.

– Egészen Bathtól jövök gyalog, nagysága.

– Szegény – mondta Maisie. – Ezek szerint egy hete gyalogol?

Rose sírvafakadt. Maisie megszokta a síró asszonyokat. Ilyenkor a legjobb hagyni, sírják ki magukat nyugodtan. Rose székének karfájára telepedett és átkarolta a zokogó asszony vállát.

– Tudom, rossz vagyok – sírt Rose.

– Nem rossz – felelte Maisie. – Itt mindannyian nők vagyunk és megértjük magát. Ne is beszéljen rosszaságról. Papoknak való meg politikusoknak.

Idővel Rose megnyugodott és megitta a teát, Maisie pedig elővette a betegnapló egyik kötetét a szekrényből. Mindenkiről feljegyzést vezetett, aki bekerült a kórházba, és ez nagyon hasznos gyakorlatnak bizonyult. Ha egy háborgó konzervatív képviselő fölállt a parlamentben és azt állította, a legtöbb leányanya egyben prostituált vagy valami hasonló marhaságot, Maisie gondosan fogalmazott, udvarias, tényekre támaszkodó levélben cáfolta állítását.

– Mi történt? – kérdezte Rose-tól. – Hogy élt, mielőtt teherbe esett?

– Bathban Mrs. Foljambe-nél voltam szakács.

– És hogy ismerkedett meg a gyerek apjával?

– Odajött hozzám az utcán. Aznap délután szabadnapos voltam, vettem egy új sárga napernyőt, azzal korzóztam. Jaj, nagysága, az a

sárga napernyő lett az én vesztem.

Maisie csak kivette Rose-ból a részleteket. A férfi kárpitossegéd volt, udvarolni kezdett és házasságot ígért. Meleg estéken egy park sötét padjain üldögéltek. Ritkán volt alkalmuk szeretkezni, csak négyszer-ötször sikerült talán, részint amikor Rose munkáltatója elutazott, vagy amikor a kárpitos szállásadónője kellőképpen berúgott. Aztán a férfi elvesztette állását, másik városba költözött munkát keresve, írt egyszer-kétszer, végül eltűnt az életéből. Ekkor jött rá Rose, hogy terhes.

– Majd megpróbáljuk megkeresni – mondta Maisie.

– Nem szeret már.

– Azt majd meglátjuk.

Meglepő volt, hány hasonló helyzetben lévő férfi vette gyermeke anyját feleségül. Még ha esetleg el is szöktek, mikor megtudták hogy terhes, gyakran visszatértek. Rose esélyei nem voltak rosszak. A férfi azért ment el, mert elvesztette munkáját, nem pedig azért mert kiszeretett a lányból. Nem is tudta, hogy időközben apa lett. Maisie mindig arra törekedett, hogy rávegye őket, jöjjenek el a kórházba, nézzék meg az anyát és a gyermeket. Egy tehetetlen csecsemő látványa, különösen ha a saját gyerekükről volt szó, olykor elsöprő hatást gyakorolt.

Rose összerándult.

– Mi a baj? – kérdezte Maisie.

– Fáj a hátam, biztos a sok gyaloglástól.

Maisie elmosolyodott.

– Nem hátfájás az, úton van a gyerek. Jöjjön, ágyba fektetem.

Fölvitte Rose-t az emeletre, ahol átadta az egyik nővérnek.

– Ne féljen – mondta még –, biztosan gyönyörű gyereke lesz.

Visszafelé még benézett egy másik szobába és megállt az egyik ágy mellett. Senki kisasszony feküdt itt; ez a név ragadt rá, mert semmit sem árult el magáról. Sötét hajú tizennyolc éves lány volt, iskolázott kiejtéssel, drága ruhában. Maisie úgy sejtette, zsidó.

– Hogy érzi magát? – kérdezte.

– Jól, és nagyon hálás vagyok önnek, Mrs. Greenbourne.

A kisasszony és Rose akár a világ két különböző végéről is származhattak volna, annyira különböztek, s most mégis ugyanabban a helyzetben voltak, és ugyanúgy meg fogják szenvedni a szülést.

A belépő hölgy sem szegénynek, sem terhesnek nem tűnt, gazdag ruhát hordott és kék szemek ültek kislányos arcában. Emily volt az.

Maisie fölkelt és megcsókolta. Emily Pilaster a kórház támogatói közé tartozott. A legkülönfélébb hölgyek támogatták a kórházat. Köztük volt April Tillsley, három londoni bordélyház tulajdonosa is. A támogatók levetett ruhát, kiöregedett bútort, felesleges élelmiszert, papírt és tintát adományoztak, olykor sikerült egy-egy anya számára munkát is találni. Mindenek fölött azonban erkölcsileg támogatták

Maisie-t és Rachelt, amikor támadás érte az intézetet, amiért nem kötelező az ima, a zsoltáréneklés, és nincsen pap, aki rendszeres prédikációiban kárhoztatná a megejtett leányokat.

Maisie mindig felelősnek érezte magát, amiért Emily olyan tragikus végű látogatást tett April bordélyában a maszkabál éjszakáján, amikor hiába próbálta saját férjét elcsábítani. Ettől az éjszakától fogva Emily és Edward külön éltek, s szinte soha nem találkoztak.

Emily izgatott volt. Csillogó szemmel ült le, majd ismét fölpattant és megnézte, jól bezárta-e az ajtót. Aztán így szólt:

– Szerelmes vagyok.

Maisie már régen nem tartotta a szerelmet egyértelmű áldásnak.

– Csodálatos! Kibe?

– Robert Charlesworth-nek hívják. Költő, és az olasz művészetekről ír cikkeket. Az év nagy részét Firenzében tölti, de most éppen a mi falunkban bérel házat. Szereti a szeptemberi Angliát.

Maisie-nek úgy tűnt, a költőnek elég pénze van ahhoz, hogy munka nélkül éljen.

– Nagyon romantikus.

– Óh, ha ismernéd, te is megszeretnéd.

– Biztos vagyok benne – válaszolta Maisie, bár az igazat megvallva, sohasem szerette a gazdag költőket. Mindazonáltal örült, amiért Emilyt boldognak látja.

– És a szeretője lettél?

Emily elpirult.

– Óh, Maisie, mindig ezek a zavarba ejtő kérdések! Nem.

Maisie csodálta, hogy Emily zavarba tud jönni mindazok után, amik a maszkabálon történtek. Tapasztalatból tudta azonban, ebben a tekintetben ő, Maisie üt el az általánostól. Maisie nem szerette, az udvarias mellébeszélést és a tapintatos utalásokat. Ami a szívén az a száján.

– Miért nem leszel a szeretője? A felesége úgysem lehetsz.

– Ezért jöttem el – felelte Emily. – Te biztosan tudod, hogyan lehet egy házasságot semmissé nyilvánítani.

– Te jó isten! Hát azon az alapon, hogy sohasem háltátok el a házasságot.

– Igen?

– Tudok erről egyet s mást – bólintott Maisie, aki nem csodálta, hogy Emily őt kereste föl jogtanácsért. Női jogászok nem léteztek, s egy férfi valószínűleg azonnal Edwardhoz sietett volna, hogy mindent elmondjon neki. Maisie öreg harcosa volt a női egyenjogúságnak, és alaposan tanulmányozta a házasságot meg a válást érintő törvényeket. – Bizonyítanod kell majd, hogy Edward nemcsak veled, hanem minden körülmények között is impotens.

– Óh, istenem – felelte Emily. – Hiszen ez nem igaz.

– Ugyancsak baj lehet abból, hogy nem vagy szűz – folytatta Maisie.

– Akkor reménytelen az egész.

– Az az egyetlen megoldás, ha Edward együttműködik veled. Szerinted megtenné?

– Talán megteszi,

– Alá kellene írnia egy nyilatkozatot arról, hogy impotens, és ki kell jelentenie, nincsen kifogása a semmisségi kereset ellen. Ebben az esetben neked nincs szükséged több bizonyítékra.

– Majd megtalálom a módját, hogy aláírja – felelte Emily csökönyös arckifejezéssel. Maisie-nek eszébe jutott, a lány milyen akaratos tudott mindig lenni, ha akart.

– Mindenképpen óvatosan járj el. Törvénybe ütköző, ha férj és feleség ebben az ügyben hamisan szövetkeznek.

– És utána feleségül mehetek Roberthez?

– Igen. Az elhálás hiányát még a kánonjog is válóoknak ismeri el. Körülbelüli egy év, mire a bíróság megtartja a tárgyalást, és még utána is van egy hat hónapos türelmi idő, de végül újra férjhez mehetsz.

– Remélem Edward megteszi.

– Hogyan érez irántad?

– Gyűlöl.

– Gondolod, szívesen megszabadulna tőled?

– Szerintem nem érdeklem, csak ne legyek neki láb alatt.

– És ha láb alatt lennél?

– Úgy érted, ha készakarva bosszantanám?

– Erre gondoltam.

– Hát éppen megtehetem. Akkor is kell majd egy ügyvéd, aki megírja a nyilatkozatot.

– Majd megkérem Rachel apját.

– Megtennéd?

– Természetesen – felelte Maisie és egy pillantást vetett az órára. – De nem ma, mert ma kezdődik az iskolaév Windfield-ben és le kell vinnem Bertie-t. Holnap reggel találkozunk Bodwen úrral.

Emily fölállt.

– Maisie, nálad jobb barátot kívánni sem lehet.

– Az hagyján, de gondold csak, micsoda kavarodás lesz ebből a Pilaster családban. Még az is lehet, Augustát megüti a guta.

– Én nem félek Augustától – jelentette ki Emily.

* * *

Windfieldben eseményszámba ment Maisie megjelenése, több okból is. Tudták, a dúsgazdag Solly Greenbourne özvegye, bár azt már kevesen tudták róla, milyen szerény anyagi körülmények között él. Ugyancsak komoly hírnévnek örvendett, mint haladó asszony, aki hitt a nők jogaiban és – ezt híresztelték – arra biztatta a masamódokat, hogy zabigyereket szüljenek. Windfieldben mindig a jóképű bankár, Hugh Pilaster társaságában jelent meg, és a szülők között nyilván sejtették egynéhányan, ő Bertie apja. Végezetül eseményszámba ment, mert

harmincnégy éves korára a férfiak még mindig megfordultak utána az utcán.

Ma paradicsomszín ruhában, rövid zekében és tollas kalapban jelent meg. Tudta, mindenki csinosnak és gondtalannak látja. Valójában ezek a látogatások mindig összetörték a szívét.

Immár tizenhét éve, hogy egy éjszakát Hugh-val töltött, és még mindig szerette. Az év nagy részében megmentette a fájdalomtól munkája, de minden évben kétszer-háromszor találkoznia kellett Hugh-val, és ezek a találkozások elviselhetetlen fájdalmat okoztak.

Hugh tizenegy éve tudta, hogy ő Bertie apja. Ben Greenbourne szavai keltették föl benne a gyanút, s amikor Maisie-nek szegezte a kérdést, bizonyosságot szerzett. Azóta mindent megtett a fiúért, csak éppen fiának nem fogadta. Bertie továbbra is abban a hiszemben élt, hogy a néhai és szeretetre méltó Greenbourne Solomon gyermeke. Az igazság csak felesleges fájdalmat okozott volna.

Annak idején a Hubert nevet kapta, talán éppen azért, mert a herceget is így hívták. Mostanában Maisie sohasem találkozott vele; nem volt már milliomos felesége és nagyúri dáma, csak egy özvegy, aki szerény házában éldegélt London déli külvárosában. Az efféle asszonyok nem szerepeltek a herceg baráti körében.

Maisie azért nevezte fiát Hubertnek, mert a név hasonlított Hugh nevére, de a hasonlóság egy idő után zavarni kezdte, és becézni kezdte a gyereket. Bertie úgy tudta, Hugh elhunyt apja legjobb barátja. Szerencsére apa és fia nem hasonlítottak egymásra feltűnően. Bertie Maisie apjára ütött sötét hajával és szomorú, barna szemével; de magas volt és erős, jól sportolt, szorgalmasan tanult és Maisie olyan büszke volt rá, hogy olykor majd a szíve szakadt meg.

Ritka találkozásaikkor Hugh körülményesen, udvariasan viselkedett Maisie-vel, játszotta a családi barát szerepét, de Maisie érezte, a férfi éppúgy átéli a helyzet keserűségét. Maisie Rachel apjától tudta, hogy Hugh-t pénzügyi géniusznak tartják a Cityben. Mikor a bankról beszélt, csillogott a szeme, érdekes és szórakoztató dolgokat mondott. Látszott, élvezi munkáját. Ha a beszélgetés a magánéletre terelődött, Hugh elnémult, vagy csak néhány savanyú szót préselt ki magából. Nem szeretett otthonáról, társasági életéről, de legfőképpen nem szeretett feleségéről beszélni. Csak három fiáról mesélt olykor, akiket nagyon szeretett; de hangjában még ilyenkor is szomorúság bujkált, amiért a gyerekek anyja oly kevéssé szerette őket. Maisie az évek során látta, amint Hugh beletörődik egy hideg, kiábrándító házasságba.

Ma szürke tweedbe öltözött, mely jól illett deresedő hajához, és világoskék nyakkendőt kötött föl, mely szeme színére hasonlított. Az évek során fölszedett néhány kilót, de még mindig megvolt kisfiús, csalafinta mosolya. Szép pár voltak, azazhogy lettek volna. Tettették az összetartozást, s ez mindkettőjüket elszomorította. Maisie Hugh-ba karolt, ahogy besétált az iskolába, és úgy érezte, odaadná lelke

üdvösségét, ha mindennap mellette lehetne.

Segítettek Bertie-nek a kicsomagolásban, aztán a fiú teát főzött számukra a szobájában. Hugh még egy tortát is hozott, amelyet valószínűleg egy hétig esznek majd a hatodikosok. Teázás közben Hugh így szólt:

– Az én Toby fiam is ide jár majd jövőre. Vigyázol majd rá egy kicsit?

– Örömmel – felelte Bertie. – Majd vigyázok, ne menjen úszni a Püspökerdőbe. – Maisie összeráncolta szemöldökét, mire az ifjú hozzátette. – Bocsánat, rossz vicc volt.

– Még mindig beszélnek erről? – kérdezte Hugh.

– A diri minden évben elmeséli, hogy fulladt meg Peter Middleton. Ezzel akarja megijeszteni a fiúkat. De azért odajárnak.

Megitták a teát, aztán elbúcsúztak. Maisie könnyezett egy keveset, mint mindig, ha kisfiától el kellett szakadnia; igaz, kisfia már magasabb volt anyjánál. Visszasétáltak a városba és fölszálltak a londoni vonatra. Egyedül voltak az egyik első osztályú kupéban. Egy darabig nézték, ahogy tovatűnt a táj.

– Edward lesz az elnök – mondta Hugh néhány perc hallgatás után.

– Nem hittem volna, hogy elég esze van hozzá – felelte Maisie meglepetten.

– Nincs is. Az év végén lemondok.

Maisie tudta, mit jelent a bank Hugh-nak.

– S mihez kezdesz?

– Nem tudom. A pénzügyi év végéig maradok, úgyhogy van időm meggondolni.

– És ha a bank tönkremegy Edward elnöksége alatt?

– Sajnos ez nem kizárható.

Maisie elszomorodott. Edwardnak túl sokban kedvezett a szerencse Hugh kárára.

– Edward már Lord Whitehaven. Gondoltál rá, ha a címet annak idején Ben Greenbourne kapja, Bertie örökölné?

– Igen.

– De Augusta megakadályozta annak idején.

– Augusta?

– Igen. Az a sok cikk a sajtóban, hogy lehet-e zsidó főnemes, mind az ő munkája volt.

– Honnan vagy benne olyan biztos?

– Még a herceg mondta meg nekünk.

Hugh megrázta fejét.

– Bámulatba ejt engem az a nő.

– És szegény Emily Lady Whitehaven lett.

– Legalább valami öröme van abban a házasságban.

– Elárulok neked egy titkot – mondta Maisie és suttogóra fogta hangját, bár a kupéban rajtuk kívül senki sem volt. – Emily szeretné semmissé tenni a házasságot.

– Nagyszerű!

– Igen. Úgy látom, nem lep meg.

– Látni rajtuk, semmi közük egymáshoz. Sohasem érintkeznek, ha mégis találkoznak, zavarban vannak. Nehéz azt hinni róluk, hogy férj és feleség.

– Szóval Emily elhatározta, új életet kezd.

– Sok baja lesz a családdal.

– Már úgy érted, Augustával. Ezt tudja, de Emilyben is van makacsság.

– Szeretője van?

– Igen, szerelmes, de nem akar a férfi szeretője lenni, csak a felesége. Nem is értem, miért ilyen tisztességes, amikor Edward minden éjszakáját a bordélyban tölti.

Hugh szomorúan mosolygott Maisie-re.

– Egyszer te is ilyen tisztességes voltál.

Maisie tudta, Hugh arra az éjszakára utal, mikor Solly elutazott és ő nem engedte magához a férfit.

– Én egy nagyon jó emberhez mentem feleségül, akit nem tudtam megcsalni. Emily más helyzetben van.

– Azt hiszem, akkor is értem, hogyan érez. A házasságtörésben a hazudozás a legkellemetlenebb.

Maisie ezzel nem értett egyet.

– Szerintem ott kell megragadni a boldogságot, ahol lehet. Mi is csak egyszer élünk.

– Igen ám, de amikor az ember megragadja a boldogságot, időnként valami még értékesebb tulajdonságát engedi el: a tisztességét.

– Ez nekem túl elvont.

– Mint ahogy nekem is túl elvont volt az az éjszaka, amikor boldogan elárultam volna Solly bizalmát, ha te hagyod. Azóta megváltozott a helyzet. Ma már azt hiszem, a tisztesség mindennél fontosabb.

– De mi az a tisztesség?

– Annyit tesz, mint igazat mondani, megtartani az ígéreteket, és vállalni a felelősséget az elkövetett hibákért. A mindennapi életben ugyanúgy, mint az üzleti életben. Az legyél, amit állítasz magadról, és meg is tedd, amit ígérsz. Egy bankár pedig végképp nem lehet hazug.

Maisie észrevette, kezd haragudni Hugh-ra, és azon tűnődött, miért van ez. Egy ideig nem szólt, hátradőlt az ülésen és az üvegen keresztül a londoni külvárosok házait nézte az alkonyatban. Hugh lemond a bankról, mi marad az életében? Hiszen nem szereti feleségét, felesége pedig nem szereti a gyerekeket sem. Miért ne találhatná meg a boldogságot Maisie karjaiban, amikor mindig is őt szerette?

Mikor Paddingtonon leszálltak, Hugh egy konflishoz kísérte Maisie-t. Mikor elköszöntek, Maisie megragadta Hugh kezét.

– Gyere haza velem – mondta.

Hugh elszomorodott, és a fejét rázta.

– Hiszen szeretjük egymást, mindig is szerettük – könyörgött Maisie. – Gyere velem és a pokolba a következményekkel.

– De az élet következményekből áll, nem?

– Kérlek, Hugh.

Hugh kihúzta kezét és hátralépett.

– Isten veled, Maisie.

Maisie tehetetlenül nézte a férfit. Lelkéből évek elnyomott sóvárgása bugyogott föl. Ha elég ereje van hozzá, megragadja és erővel kényszeríti a konflisba. Magától soha nem indult volna el, de Hugh biccentett a kocsisnak.

– Hajtson – mondta.

A kocsis meglegyintette ostorát és a kerekek forogni kezdtek. Egy pillanattal később Hugh már nem volt látható.

Aznap éjjel rosszul aludt. Föl-fölriadt, agyában a Maisie-vel folytatott beszélgetés foszlányai forogtak. Bárcsak elfogadta volna Maisie meghívását! Most karjaiban alhatna, ehelyett itt forgolódik álmatlanul.

De még ezenkívül is nyugtalanította valami. Az a különös érzés kísértette, hogy Maisie valami egészen meglepő, furcsa és fontos dolgot mondott, amelynek jelentőségét akkor nem teljesen fogta föl. Miről is beszéltek? A bankról, Edwardról, aki elnök lesz, Edward grófi címéről, Emily válni akar, a Kingsbridge-i éjszaka, amikor majdnem egymáséi lettek, a boldogság és a tisztesség egymásnak ellentmondó természetéről... De nem, nem ezek a témák keltették benne a furcsa érzést.

Megpróbálta visszafelé: gyere haza velem... az ember ott ragadja meg a boldogságot, ahol éri... Emily semmissé akarja tenni a házasságot... Emily Lady Whitehaven... ha a cím Ben Greenbourne-é lett volna, Bertie örökölné...

Nem, valami kimaradt. Edward kapta meg a címet, Ben Greenbourne helyett – de Augusta megakadályozta. Ő szervezte az egész undorító propagandát arról, lehet-e zsidóból főnemes. Hugh nem tudott erről, bár talán ki kellett volna találnia. A herceg viszont tudta és elmondta Maisie-nek és Sollynak.

Nyugtalanul a másik oldalára fordult. Mi van ebben olyan rendkívüli? Hiszen csak Augusta könyörtelenségének újabb példája. Annak idején nyilván titokban kellett tartani. De Solly tudta...

Hugh hirtelen fölült az ágyon és a sötétbe bámult.

Solly tudta.

Ha pedig Solly tudta, hogy az apja ellen folytatott sajtótámadásnak Augusta az értelmi szerzője, aligha üzletelt volna közösen a Pilaster Bankkal, és biztosan visszalépett volna a Santamaria vasúti kötvényektől. Ezt nyilván közölte is Edwarddal. Edward pedig elmondhatta Mickynek.

– Uramisten – mondta Hugh hangosan a sötétnek.

Mindig is érezte, Mickynek van valami köze Solly halálához. Tudta, akkortájt a közelben tartózkodott. De mi lett volna Micky célja? Hiszen éppen aláírás előtt állt a szerződés. Mickynek az lett volna az érdeke,

hogy Solly életben maradjon. De ha Solly vissza akart lépni, akkor igen! Akkor az volt Micky érdeke, hogy ölje meg a szerződés érdekében. Micky volt az a jól öltözött úr, aki a nyílt utcán veszekedett Sollyval néhány másodperccel a baleset előtt? A kocsis mindig is azt állította, hogy Sollyt az úttestre lökték. Micky tette volna?

Fölkelt és felcsavarta a gázlángot. Ma éjjel már nem fekszik le aludni, az biztos. Köntöst húzott, a tűz elé ült, nézte a haldokló zsarátnokot. Gondolkodott. Lehetséges? Lehetséges, hogy Micky két barátját is megölte: Solly Greenbourne-t és Peter Middletont?

És ha igen? Mit tehet?

Még mindig ezen rágta magát, mikor másnap történt valami, ami választ adott kérdésére.

A délelőttöt a társak szobájában, asztalánál töltötte. Valamikor sóvárogva vágyott rá, hogy egyszer itt ülhessen a pénz és a hatalom csöndes, fényűző középpontjában, ősei portréi alatt, fontmilliók sorsát latolgatva. Azóta megszokta. Különben is hamarosan lemond. Gondolatai folyton Micky Miranda és szegény Solly körül forogtak. Ha arra gondolt, hogy egy élősködő féreg, Micky okozta Solly halálát, elöntötte a düh. Ilyenkor puszta kézzel szerette volna megfojtani. Ezt persze nem tehette meg, sőt annak sincs sok értelme, hogy a rendőrségre menjen, hiszen bizonyítékkal nem rendelkezik.

Mulberry úr, aki Hugh titkáraként működött, egész délelőtt az izgalom felfokozott állapotában rohangált ide-oda. Négy vagy öt alkalommal a társak szobájába is becsörtetett, de aztán nem szólt egy szót sem, csak kirohant. Végre Hugh is rájött, hogy Mulberry úr négyszemközt akar valamit mondani neki.

Néhány perccel tizenkettő előtt Hugh átment a telefonszobába. Két éve szerezték be ezt a készüléket, és már most sajnálták, hogy nem a társak szobájában kapott helyett, mert egy nap hat-hét alkalommal is ki kellett menniük. Mentében Mulberry úrral találkozott. Megállította.

– Mi van a fejében, Mulberry úr?

– Van benne, Hugh úr, valami van benne – felelte Mulberry úr megkönnyebbült hangon. Aztán suttogóra fogta. – A véletlen úgy hozta, láttam, min dolgozik Simon Oliver, Edward úr titkára.

– Jöjjön be ide egy pillanatra.

Mindketten beléptek a telefonszobába és Hugh becsukta az ajtót.

– És mit látott?

– Javaslatot, hogy adjunk kölcsön Córdobának kétmillió fontot!

– Szó nem lehet róla – felelte Hugh. – Még kevesebbet kellene foglalkoznunk Dél-Amerikával, nemhogy többet.

– Tudtam, hogy ezt mondja majd, Hugh úr.

– Milyen célból kell a kölcsön?

– Hogy új kikötőt építsenek Santamaria tartományban.

– Senor Miranda újabb fondorlata.

– Igen. Attól tartok, Miranda úr és Oliver úr nagy befolyással

rendelkeznek Edward úrra nézve.
– Majd utánanézek, Mulberry úr. Nagyon köszönöm.
A telefon azonnal kiment a fejéből. Visszatért a társak szobájába. Vajon a többi tulajdonostárs enged majd Edwardnak? Könnyen lehet. Neki és Samuel bácsinak már nincs sok beleszólása, miután mindketten távozni fognak. William nem osztotta Hugh aggályait a dél-amerikai piaccal szemben, a többiek meg mindenben egyetértenek az elnökkel. Az elnök pedig Edward. Mit tehetnék? gondolta Hugh. Amíg a banknál dolgozom, felelősség is terhel.
Az a baj, hogy Edward nem tud ésszerűen gondolkodni, és amint Mulberry helyesen állapította meg, Micky Miranda úgy befolyásolja, ahogy akarja. Lehet-e valamiképpen gyöngíteni Micky erejét? Elmondhatná Edwardnak, hogy Micky gyilkos. Edward viszont nem hinne neki. Attól még megpróbálhatja, nincs vesztenivalója. De Edward már elment ebédelni. Hugh elhatározta, hogy megkeresi.
Sejtette, Edwardot a klubban találja, ezért konflist fogadott. Az úton igyekezett minél hihetőbb és tapintatosabb szavakat összeválogatni, amelyekkel meggyőzheti Edwardot, de minden frázis üresen csengett, s mire megérkeztek a klubhoz, úgy döntött, egyszerűen elmondja az igazságot.
Edwardot egyedül találta a dohányzóban. Éppen egy nagy pohár madeirát ivott. Kiütései rusnyábbak voltak mint valaha, a gallér is kidörzsölte őket. Hugh leült és teát rendelt. Gyerekkorukban Hugh gyűlölte Edwardot mert verekedett és féreg volt. De az elmúlt időkben egyre inkább áldozatnak látta. Úgy érezte, két gonosz ember irányítja: Augusta és Micky. Augusta elnyomja, Micky megrontja. Edward azonban az évek során nem enyhült meg Hugh irányában, és nem csinált abból titkot, hogy a dohányzót szűknek tartja kettejük számára.
– Nem egy csésze teáért jöttél te ide – mondta. – Mit akarsz?
Ez nem tűnt különösebben biztatónak és Hugh rossz előérzettel vágott bele.
– Valamit szeretnék mondani, ami majd megdöbbent.
– Nocsak.
– Talán nem fogod elhinni, bár igaz. Azt hiszem, Micky Miranda gyilkos.
– Az isten szerelmére – felelte Edward mérgesen –, hagyj nekem békét az ilyen marhasággal.
– Hallgass meg – felelte Hugh. – Nemsokára otthagyom a bankot. Te vagy az elnök, nem maradt okom, amiért harcolnék veled. De tegnap rájöttem valamire. Solly Greenbourne tudta, hogy az apja elleni piszkolódásnak anyád volt az értelmi szerzője.
Edward meghökkent, mintha Hugh valami olyan téma közelében járna, amit ő szívesen elkerülne. Hugh ezt megérezte és kevésbé bizonytalanul folytatta.
– Ez persze csak feltételezés. Ugye Solly vissza akarta mondani a Santamaria vasúti kötvényekről szóló megegyezést?

Edward bólintott.
– Ugyanennél az asztalnál ültem Mickyvel, amikor Solly bejött és olyan mérges volt, amilyennek még sohasem láttam. De...
– És aznap éjjel meghalt.
– Igen, de Micky egész éjjel velem volt. Itt kártyáztunk, aztán átmentünk Nellie-hez.
– Néhány percre csak otthagyott...
– Nem.
– Márpedig én láttam bejönni a klubba, körülbelül akkor, amikor Solly meghalt.
– Biztosan korábban történt.
– Talán a mellékhelyiségbe ment, vagy valami ilyesmi.
– Akkor aligha volt elég ideje – felelte Edward unott és hitetlenkedő hangon.
Hugh-nak egy pillanatra sikerült Edward elméjében kétséget ébreszteni, de ez a kétség nem vert gyökeret.
– Neked elment az eszed – folytatta Edward. – Micky nem gyilkos, micsoda abszurd feltételezés.
Hugh hirtelen úgy döntött, elmondja amit megtudott Peter Middleton haláláról. Sok értelmét ugyan nem látta a dolognak, mert ha Edward nem hiszi, hogy Micky tizenegy évvel ezelőtt megölhette Sollyt, miért hinné, hogy megölte Petert huszonnégy évnek előtte?
– Micky ölte meg Peter Middletont is – mondta.
– Nevetséges.
– Te azt hiszed, te ölted meg, Edward, tudom. Többször is lenyomtad a víz alá, aztán Toniót kergetted; és úgy tudod, Peternek már nem volt ereje kiúszni, és megfulladt. De van valami, amit nem tudsz.
– Micsoda? – kérdezte Edward kíváncsian.
– Peter nagyon jól úszott.
– Peter nyápic volt.
– Igaz, de egész nyáron nap mint nap gyakorolta az úszást. Nyápic volt, de mérföldeket elúszott volna. Könnyedén a partra úszott. Tonio látta.
Edward nyelt egyet.
– Még... még mit látott Tonio?
– Amíg te másztál a kőfejtőben, Micky a víz alá nyomta Peter fejét és ott tartotta, amíg megfulladt.
Hugh meglepetésére Edward nem kérte ki magának a feltételezést. Ehelyett ezt mondta:
– És ezt miért csak most mondod el?
– Mert attól tartottam, nem hinnél nekem. Most ezzel akarlak lebeszélni a legújabb córdobai befektetésről – hosszan nézte Edward arcát, aztán folytatta: – De te ezt el is hiszed, igaz?
Edward bólintott.
– Miért hiszed el?
– Mert tudom, miért tette.

– Miért? – kérdezte Hugh. – Miért ölte meg Micky Petert?

Edward húzott egyet a borból és hallgatott. Hugh attól tartott, nem is mond többet. De Edward megszólalt:

– Mirandáék gazdagok Córdobában, de a córdobai dollár sokat nem ér mifelénk. Mikor Micky Windfieldbe jött, néhány hét alatt elfogyott az egész évi zsebpénze, de hencegett a gazdag családjával és soha nem vallotta volna be, hogy valójában szegény. Úgyhogy ha elfogyott a pénze... lopott.

Hugh-nak eszébe jutott a botrány, ami 1866 júniusában alapjaiban rázta meg a windfieldi iskolát.

– Azt a hat aranyat... Micky lopta el Offerton tanár úrtól.

– Igen.

– A kutyamindenit!

– És Peter tudta.

– Honnan?

– Látta Mickyt kijönni Offerton szobájából. Mikor kiderült, hogy lopás történt, Peter rájött, Micky a tolvaj. Azt mondta beárulja, ha Micky nem adja fel saját magát. Még örültünk is, amikor a tónál találtuk. Párszor a víz alá nyomtam a fejét, hogy ráijesszek, de azt sohasem gondoltam...

– Hogy Micky megöli.

– És ennyi évig elhitette velem, hogy én öltem meg. De ő mint jó barát, nem szól róla senkinek... Szemét disznó – mondta Edward.

Hugh-nak ismét sikerült Edwardnak Mickybe vetett hitét megingatni. Kísértést érzett arra, hogy rögtön megpróbálja lebeszélni az új córdobai kölcsönről, de aztán letett erről. Úgy érezte, eleget mondott: hagyni kell Edwardot, hogy saját maga döntsön. Fölállt.

– Sajnálom, ha fájdalmat okoztam – mondta.

Edward gondolataiba merülve dörgölte viszkető nyakát.

– Igen – válaszolta értelmetlenül.

– Mennem kell.

Edward nem válaszolt. Borospoharába meredt. Mikor Hugh ránézett, Edward sírt.

Gyorsan kiment és behúzta maga mögött az ajtót.

* * *

Augusta úgy érezte, jó özvegynek lenni. A fekete amúgy is jól állt neki, sötét szemével, ezüstös hajával és sötét szemöldökével még a gyászruhában is figyelemre méltó jelenség volt.

Joseph négy hete távozott az élők sorából. Furcsa, milyen kevéssé hiányolta. Kicsit különösnek tűnt, amiért nem panaszkodik senki a marhahúsra, amiért nincsen rendesen kisütve, vagy a cselédre, aki a könyvtárban nem porolt rendesen. A hét egy vagy két napján egyedül költötte el vacsoráját, de Augusta mindig is élvezte önnön társaságát. Nem volt már az elnök felesége, igaz, ehelyett az új elnök anyja. Valamint Whitehaven grófnője. Vagyis mindene megvolt, amit Joseph-

től megkaphatott, Joseph kellemetlen jelenléte nélkül.

Akár újra is házasodhatna. Ötvennyolc évesen már túl van azon, hogy gyereket szüljön, de az asszonyi vágyak még nem szunnyadtak el. Sőt, Joseph halála óta csak erősödtek. Mikor Micky Miranda megérintette karját vagy szemébe nézett, vagy kezét csípőjén pihentette, minden eddiginél erőteljesebben érezte a gyönyörnek és gyengeségnek azt az egyvelegét, melybe beleszédült.

A szalon tükrében vizsgálgatta magát. Azt gondolta: menynyire hasonlítunk Micky meg én. Milyen szép, fekete szemű gyermekeink lettek volna.

Amint ezen gondolkodott, a szalonba lépett kék szemű, szőke gyermeke. Nem nézett jól ki. Az évek testesből kövérré tették, ráadásul ott voltak azok a szörnyű kiütések. Teaidőben, mikor az ebédhez ivott bor hatása már nem érvényesült, gyakran volt ingerült kedvében. Most azonban Augusta valami fontos dolgot akart elmondani fiának, és nem akarta kímélni.

– Mi ez, amit Emilyről hallok? Igazán válni akar?

– Feleségül akar menni valaki máshoz – felelte Edward fakó hangon.

– Nem teheti, hiszen a te feleséged.

– Nem igazán.

Akármennyire szerette is Augusta a gyermekét, időnként idegesítőnek találta.

– Ne beszélj csacsiságot – reccsent rá.

– Csak azért vettem el, mert te akartad, ő pedig csak azért jött hozzám, mert a szülei kényszerítették. Soha nem szerettük egymást és... – habozott egy percet – sohasem volt közünk egymáshoz, mint férfinak a nőhöz.

Vagy úgy! Augustát megdöbbentette, hogy fia a nemi aktusra utal: nők jelenlétében ez nem volt szokás. Az állítás nem lepte meg, mert ezt évek óta sejtette. Akkor sem kell engedni Emilynek.

– Nincs szükségünk botrányra – mondta határozottan.

– Nem lenne botrány.

– Már hogyne lenne – kiáltotta, elkeseredve fia naivságán. – Egy évig egész London erről beszélne és erről írnának a lapok.

Persze Edward már lord Whitehaven volt, és egy főnemes hálószobatitkai szenzációnak számítottak azokban a lapokban, melyeket a cselédség vásárolt.

– De hát nem gondolod, Emilynek is joga van a szabadsághoz? – kérdezte Edward.

Augusta előtt fölösleges volt az igazságra hivatkozni.

– Kényszeríthet? – kérdezte.

– Csak annyit kér, írjak alá egy iratot, miszerint a házasságunk soha nem teljesedett be. Attól kezdve már egyszerűnek látszik a dolog.

– És ha nem írod alá?

– Akkor bonyolultabb. Az ilyen dolgokat nehéz bizonyítani.

– Hát akkor erről ennyit, nem kell aggódnunk. Ne is beszéljünk

többet erről a kellemetlen témáról.
– De...
– Mondd meg neki, nem válhat és kész. Egyszerűen hallani sem akarok róla.
– Ahogy gondolod, anyám.
Augustát meglepte ez a gyors fegyverletétel. Ugyan mindig az ő akarata érvényesült, de Edward általában lelkesebben harcolt. Talán valami más baja van.
– Mi a baj, Teddy? – kérdezte aggódva.
Edward nagyot sóhajtott.
– Hugh furcsa dolgokat mondott el nekem.
– Mit?
– Azt mondta, Micky ölte meg Solly Greenbourne-t.
– Sollyt elütötték.
– Hugh szerint Micky lökte a kocsi elé.
– És te elhiszed ezt?
– Micky egész este velem volt aznap, de egyszer valóban eltűnt néhány percre. Lehet, hogy ő tette. Te mit gondolsz, anyám?
Augusta igenlően bólintott. Micky veszélyes és merész, épp ezért oly vonzó. Augusta nem kételkedett benne, hogy képes ilyen vakmerő gyilkosságra.
– Én ezt nehezen fogadom el – mondta Edward. – Tudom, Micky sokmindent megtenne, ölni nem képes.
– Szerintem megtenné – mondta Augusta.
– Biztos vagy benne?
Edward olyan nyomorúságosan festett, hogy Augustának megfordult a fejében: megosztja vele titkát. Vajon bölcsen teszi? Ártani nem árthat. Talán még használ is. Hugh fölfedezésének megrázkódtatása Edwardot különösen elgondolkodóvá tette. Talán jót tett neki az igazság, komolyabb lesz tőle. Úgy döntött, elmondja.
– Micky ölte meg Seth bácsit is.
– Istenem!
– Egy párnával fojtotta meg, tetten értem – mondta Augusta és ágyékában forró vágyat érzett, ahogy az ezt követő jelenetre emlékezett vissza.
– De miért kellett Mickynek megölnie Seth bácsit?
– Nem emlékszel, milyen gyorsan akarta Córdobába szállíttatni a puskáit?
– Emlékszem – felelte Edward és néhány pillanatra elhallgatott. Augusta behunyta szemét, képzeletében újra átélte Micky vad ölelését. Álmodozásából Edward hangja ébresztette.
– Hugh mondott még valamit, és ez sokkal rosszabb. Volt egy Peter Middleton nevű iskolatársunk.
– Emlékszem – felelte Augusta, nem mintha valaha is elfelejthette volna ezt a diákot, akinek halála azóta egyfojtában a családra telepedett. – Mi van vele?

– Hugh szerint őt is Micky ölte meg.
– Micsoda? Ez lehetetlen.
– Hugh azt mondja, Micky készakarva a víz alatt tartotta Peter fejét, amíg meg nem fulladt.
– Akkor Hugh hazudik – mondta Augusta, akit nem annyira a gyilkosság rázott meg, mint az a gondolat, hogy Micky becsapta.
– Hugh szerint Tonio Silva látta az egészet.
– Hiszen ez azt jelenti, Micky évek óta félrevezet minket!
– Azt hiszem, amit Hugh mondott, az igaz, anyám.
Augusta rémülten gondolt arra, Edward nem hinne el jó ok nélkül egy ilyen történetet.
– Miért hiszel el mindent, amit Hugh mond?
– Mert tudok valamit, amit Hugh nem tudott, és ami meg erősíti mindezt. Az iskolában Micky pénzt lopott az egyik tanártól. Peter tudott róla és azzal fenyegetőzött, megmondja az igazgatónak. Micky egészen kétségbe volt esve, és valami megoldást keresett.
– Mickynek mindig kevés volt a pénze – emlékezett vissza Augusta és hitetlenkedve rázta fejét. – Ha belegondolok – mondta –, hogy éveken keresztül azt hittük...
– Hogy az én hibámból halt meg Peter – mondta Edward.
Augusta bólintott.
– Micky pedig meghagyott bennünket ebben a hitben. Egyszerűen nem tudom fölfogni, anyám. Abban a hiszemben éltem, gyilkos vagyok, amiről csak Micky tud, de ő nem árulja el senkinek. Elárulta a barátságomat.
Augusta együttérzően nézett fiára.
– Nyilván megszakítod vele a barátságot.
– Hogyne – felelte Edward gyászosan –, de ő az egyetlen barátom.
Augusta közel érezte magát a könnyekhez. Csak ültek, nézték egymást és gondolkodtak múlt dolgokon.
– Közel huszonöt évig úgy kezeltük, mintha a családhoz tartozna – mondta Edward –, és most kiderül, egy szörnyeteg.
Igaz, gondolta Augusta, egy szörnyeteg.
És mégis szerette. Szerette, akár megölt három embert, akár nem, bár megtévesztette és elárulta. Tudta, ha ebben a pillanatban besétálna a szobába, nem undort erezne, csak arra vágyna, hogy megölelhesse. Fiára nézett. Arckifejezését tanulmányozva rájött amit szíve mélyén mindig is tudott, de soha nem ismerte volna be.
Edward is szerette Mickyt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Micky Miranda gondban volt. A Cowes klub halljában üldögélt,

szivarozott és azon tűnődött, mi üthetett Edwardba. Edward ugyanis kerülte a társaságát. Nem járt a klubba, sem a bordélyba, még Augusta teadélutánjaitól is távol tartotta magát. Micky már egy hete nem látta barátját.

Megkérdezte Augustát, mi lehet a baj, de ő azt válaszolta, nem tudja. Kissé különösen viselkedett, Micky úgy érezte, tudja, csak nem akarja megmondani. Húsz éve nem történt ilyesmi. Edward olykor megbántódott valamin és duzzogni kezdett, de egy-két napnál sohasem tartott tovább. Ez alkalommal komolynak látszott a harag, ami ilyenformán veszélyeztette a santamariai kikötőre szánt pénzt.

Az utóbbi évtizedben a Pilaster Bank körülbelül évente egyszer bocsátott ki córdobai kötvényeket, hol vasútépítésre, hol vízművekre vagy bányákra, olykor egyszerű kormánykölcsönként. A Miranda család egyikkel sem járt rosszul és a papa ma már Córdoba leghatalmasabb embere volt, leszámítva az elnököt.

Micky is lefaragta a maga jutalékát, bár a bankban erről nem tudtak. Idővel tekintélyes magánvagyonra tett szert. Ami ennél is lényegesebb, pénzszerző képességei révén a córdobai politikai élet egyik legfontosabb alakjává vált, és senki sem kételkedett benne, idővel ő fog apja örökébe lépni.

A papa éppen egy forradalom kitörésén fáradozott. A tervek elkészültek. A Miranda család magánhadserege vonaton, meglepetésszerűen támad és ostrom alá veszi a fővárost. Egyidejűleg megtámadják Millpitát, a csendes-óceáni kikötőt. Hanem a forradalom pénzbe kerül, és a papa utasította Mickyt, szerezzen be egy minden eddiginél nagyobb, kétmillió font értékű kölcsönt, hogy a polgárháborúhoz fegyvereket és utánpótlást vásároljanak. Páratlan jutalommal kecsegtette gyermekét: ha a papa elnök lesz, Micky lenne a miniszterelnök. Azaz mindenki fölött hatalma lenne, kivéve magát a papát. Ráadásul őt jelölnék ki atyja utódjául.

Micky mindig is erre vágyott. Hódító hősként tér vissza hazájába, mint trónörökös, az elnök jobbkeze, mindenki feljebbvalója, beleértve unokatestvéreit, bácsikáit, és Paolót. És most Edward mindezt veszélyezteti.

Edward szerepe elengedhetetlenül fontos volt. Micky családi kapcsolatai révén biztosította a Pilaster Banknak a Córdobá-val való kereskedés nem hivatalos monopóliumát, hogy ezzel Edward nagyobb hatalomra tegyen szert a bankban. A dolognak ez a része sikerült is, ma Edward az elnök, és ezt sohasem érte volna el Micky segítsége nélkül. A dolog hátulütője viszont az volt, hogy a monopólium révén a londoni pénzvilágban senki másnak nem volt lehetősége, córdobai szakértővé válni, következésképpen a legtöbb pénzintézet úgy érezte, nem tud eleget erről az országról a befektetéshez. Méginkább gyanakodnának, ha Micky valami javaslattal jelenne meg, mert föltételeznék, a javaslatot a Pilaster Bank már elutasította. Annak idején Micky megpróbált más bankokon keresztül is pénzt szerezni, de

mindig sikertelenül.

Úgyhogy Edward tüntető távolléte egyre nyugtalanítóbbá vált. Mickynek álmatlan éjszakái voltak. Augusta nem akart, vagy nem tudott segíteni Mickynek kideríteni, mi baja van a fiának; máshoz pedig hiába fordult volna: Edwardnak nem volt közeli barátja kívüle. Míg Micky így morfondírozott, meglátta Hugh Pilastert, aki frakkban egy pohár bort szopogatott. Este hét lévén valószínűleg vacsorára készült valahová.

Micky nem kedvelte Hugh-t és tudta, ez az érzés kölcsönös. Mindazonáltal Hugh tudhatja, mi történt. Micky fölállt és Hugh asztalához sétált.

– Jó estét, Pilaster!

– Jó estét, Miranda!

– Nem találkoztál Edward unokafivéreddel? Mintha eltűnt volna.

– A bankba bejár.

– Vagy úgy – mondta Micky tétován, és miután Hugh nem kínálta hellyel, így szólt: – Megengeded? – Aztán választ sem várva leült és halkabb hangon folytatta: – Nem tudod véletlenül, tettem valamit, amin megbántódott?

Hugh egy percig gondolkodott.

– Végül – mondta –, akár meg is mondhatom. Edward rájött, te ölted meg Peter Middletont, és huszonnégy éve hazudozol neki.

Micky kis híján fölpattant, mintha rugóra járna. Hogy a pokolba derült ez ki, gondolta, és majdnem föl is tette a kérdést, mígnem rájött, ezzel elismerné bűnösségét. Ehelyett tehát színlelt haraggal állt föl.

– Úgy veszem, mintha ezt sohasem mondtad volna – közölte és távozott.

Néhány pillanattal később azonban már úgy érezte, a rendőrségtől nem kell jobban félnie, mint kellett volna annak idején. Senki nem tudja bizonyítani amit tett, hiszen olyan régen történt mindez. Aligha indítanának nyomozást. Az igazi veszély az, hogy a kétmillió fontot nem sikerül megszereznie.

Valahogy el kellett nyernie Edward bocsánatát, ehhez pedig találkoznia kell vele. Este nem teheti, mert fogadásra hivatalos a francia követség épületébe. Másnap ebédidőben elkutyagolt Nellie bordélyába, felköltötte Aprilt és rávette, írjon pár sort Edwardnak, amelyben valami különlegességet ígér neki ma este a bordélyban.

Micky ezek után kibérelte April legjobb szobáját, és Edward jelenlegi kedvencét, egy Henrietta nevű vékony, barna kislányt. Az örömlányt utasította, öltözzék frakkba és cilinderbe, mert ezt az összeállítást Edward különösen vonzónak találta. Fél tízkor már ismét ott volt, Edwardra várakozva. A szobában egy nagy franciaágy állt, díszes kandalló, mosakodóállvány, a falakon pedig izgató életképek egy hullaházból, melyeken egy nyáladzó férfi különféle nyakatekert dolgokat művelt egy gyönyörű lány hullájával. Micky egy bársonnyal bevont széken ült és nem viselt mást, csak egy selyemköntöst.

Henrietta mellette, konyakoztak. Erre azonban a lány hamar ráunt.

– Tetszenek ezek a képek? – kérdezte Mickyt.

Micky vállat vont. Nem volt kedve beszélgetni, és általában igen kevéssé érdekelték a nők. Maga az aktus mechanikus folyamatnak tűnt számára, az üzekedésben a hatalmat szerette. Az emberek mindig beleszerettek és Micky sohasem fáradt bele ennek kihasználásába. Még ifjúkori föllángolása Augusta Pilaster iránt is részben hasonlatos volt egy kanca betörésének és hátaslóvá idomításának vágyához. Ebből a szempontból Henrietta semmit sem jelentett, nem volt érdemes idomítani, nem volt benne mit kihasználni, még ahhoz is kevés volt, hogy megalázását élvezte volna. Így szítta a szivart és azon aggódott, vajon Edward eljön-e.

Elmúlt egy óra, aztán kettő, és Micky kezdte elveszíteni a reményét. Nem lehetne másként elérni Edwardot? Persze, ha valaki el akar tűnni, azzal nehéz találkozni. Otthon letagadtatja magát, munkahelyen nem ér rá. Micky lóghatna ugyan a bank környékén, hogy elkapja, amikor ebédelni megy, de ez nem fért össze méltóságával. Különben is, Edward ilyenkor is úgy tehet, mintha nem venné észre. Előbb-utóbb ugyan összefutnának valamilyen estélyen vagy vacsorán, de ehhez esetleg hetek kellenek majd. Micky nem tudott ennyi ideig várni.

Valamivel éjfél előtt April bedugta a fejét és azt mondta:

– Itt van.

– Végre – sóhajtott Micky megkönnyebbülten.

– Egy pohár bort iszik. Azt mondta, nem akar kártyázni. Gondolom, néhány perc múlva itt lesz.

Micky izgalma nőttön nőtt. Végtére Edward elárulása még az ő mércéjével mérve is nagynak számított. Hiszen negyedszázadig hagyta abban a tudatban élni, hogy ő gyilkolta meg Peter Middletont, mikor voltaképpen saját maga tette ezt. Volt egy terve. Henriettát a székre ültette, keresztbe tetette lábait, fejébe cilindert nyomott, szájába égő cigarettát. A gázlángokat lejjebb vette, aztán az ágyra ült, ahol a nyitott ajtó eltakarta.

Néhány pillanattal később bejött Edward. A gyenge megvilágításban Mickyt nem vette észre. Megállt az ajtóban, az ülő alakra nézett.

– Hello – mondta. – Hát te ki vagy?

– Hello, Edward – felelte a lány és fölnézett.

– Te vagy az? – kérdezte Edward, aztán becsukta az ajtót és beljebb jött. – Mi az a különlegesség, amiről April beszélt? Téged már láttalak fecskefarkú kabátban.

– Én vagyok az – szólt Micky és fölállt.

– Téged nem akarlak látni – mondta Edward összevont szemöldökkel, aztán megfordult és az ajtó felé tartott. Micky azonban útját állta.

– Legalább azt mondd meg nekem, miért? Hiszen annyi éve barátok vagyunk.

– Megtudtam az igazságot Peter Middletonról.

– Megmagyarázom – mondta Micky.
– Mit kell ezen magyarázni?
– Hogy hogyan követhettem el ilyen szörnyű hibát, amit sohasem volt bátorságom bevallani. Ülj le Henrietta mellé csak egyetlen percre és engedj beszélni.
Edward habozott.
– Kérlek – mondta Micky.
Edward leült a szófára. Micky az almáriumhoz ment, konyakot vett elő és kitöltötte. A poharat Edwardnak nyújtotta. Edward elfogadta és biccentett. Henrietta közelebb húzódott hozzá és belekarolt. Edward belekortyolt a konyakba, körülnézett és azt mondta:
– Gyűlölöm ezeket a képeket.
– Én is – felelte Henrietta –, félek tőlük.
– Kuss, Henrietta! – mondta Micky.
– Mán bocsánat, hogy beszéltem – felelte a lány sértetten.
Micky leült a másik szófára és egyenesen Edwardnak beszélt.
– Tévedtem és elárultalak – kezdte –, de akkor tizenöt éves voltam, és mi egész életünkben legjobb barátok voltunk. Tényleg föl akarod rúgni mindezt egy iskolai ostobaság miatt?
– Az elmúlt huszonöt évben bármikor elmondhattad volna nekem az igazságot – mondta Edward vádlón.
Micky szomorú képet vágott.
– Elmondhattam volna, és el is kellett volna mondanom, de ha az ember egyszer kimond egy ilyen hazugságot, azt nehéz visszaszívni. Úgy éreztem, tönkretenné a barátságunkat.
– Nem feltétlenül – mondta Edward.
– De hát most tönkretette... vagy nem?
– De igen – felelte Edward, bár hangjában bizonytalanság érzett.
Micky fölállt és kibújt köntöséből. Henrietta azonnal elébe térdelt. Micky Edwardot figyelte, akinek szemében vágy villant, de aztán rosszkedvűen elfordult. Elkeseredésében Micky kijátszotta utolsó kártyáját.
– Hagyjál magunkra, Henrietta – mondta.
Henrietta csodálkozó arcot vágott, de fölkelt és kiment. Edward Mickyre bámult.
– Ezt miért csináltad? – kérdezte.
– Nincs rá szükségünk – felelte Micky és közelebb lépett. Kinyújtotta kezét, megérintette, majd gyöngéden megsimogatta Edward fejét. Edward nem mozdult.
– Jobb, ha kettesben vagyunk, ugye? – kérdezte Micky.
Edward nagyot nyelt, nem válaszolt.
– Ugye? – kérdezte Micky.
Végre Edward válaszolt.
– Igen – súgta rekedten. – Igen.

* * *

A rákövetkező héten Micky életében először belépett a társak szobájába. Bár tizenhét éven át üzletet üzlet után hozott a banknak, ebbe a méltóságteljesen csöndes szobába még nem tette be a lábát. Mindig más helyiségbe vezették, és egy küldönc szaladt Edwardért. Gyanította, ha született angol lenne, jóval hamarabb eljutott volna ebbe a szentélybe. Micky szerette Londont, de tudta, az angolok szemében mindig idegen marad.

Idegesen teregette ki a kikötő tervrajzát a szoba közepén álló nagy asztalra. A terv egészen új kikötőt mutatott, szárazdokkokkal és vasútvonallal. Nem mintha mindez valaha fölépülne. A kétmillió font egyenesen a Miranda család hadipénztárába kerül, de a földmérés és a tervrajz szakemberek kezemunkáját dicsérte. Más körülmények között talán nem is lett volna rossz befektetés. Mint csalás, szinte egyedülálló lesz a maga nemében.

Micky hosszan magyarázott építőanyagokról, munkabérről, vámtarifáról, közben pedig újra és újra nyugalmat erőltetett magára. Saját pályafutása, családja jövője és az ország sorsa mind attól a döntéstől függött, amelyet ebben a szobában fognak ma meghozni.

A társtulajdonosok szintén feszültek voltak. Mind a hatan megjelentek. Micky tisztában volt vele, nagy csatára került sor, de úgy érezte, a harcban Edward az esélyesebb. Edward volt az elnök, Hartshorn őrnagy és Sir Harry mindig azt tették, amit a feleségük mondott nekik, az asszonyok viszont Augustától kapták az utasítást. Valószínűleg Edwardot támogatják a vitában. Samuel valószínűleg Hugh mellé áll. William az egyetlen rejtély.

Edward lelkesedett, amint az várható is volt. Megbocsátott Mickynek, ismét jó barátok voltak, és ez lenne elnökként első nagyobb befektetése. Örült, hogy ilyen nagy lehetőséggel indítja elnöki ténykedését. Utána Sir Harry kapott szót.

– A javaslat nagyon alapos, és az elmúlt tíz évben igen jól jártunk a córdobai kötvényekkel. Én mellette vagyok.

Mint az várható is volt, Hugh hallani sem akart a dologról. Hugh árulta el Edwardnak az igazságot Peter Middletonról, nyilván azért, hogy megakadályozza a kötvények kibocsátását.

– Kimásoltattam egy összefoglalót az utóbbi néhány délamerikai kötvényről – mondta, és mindenkinek kiosztott egy példányt. Micky a tervrajzot tanulmányozta, Hugh pedig folytatta: – Három évvel ezelőtt hatszázalékos kamatot ígértünk, azóta ez hét és fél százalékra emelkedett. Ennek ellenére az eladatlan kötvények száma egyfolytában emelkedik.

Micky értett annyit a pénzügyekhez, hogy fölfogja ennek jelentőségét: a befektetők egyre kevésbé és kevésbé találták vonzónak a dél-amerikai kötvényeket. Hugh folytatta:

– Ezenkívül az utolsó három alkalommal a bank kénytelen volt kötvényeket vásárolni a piacon, megakadályozandó az áresést.

Micky tudta, ez azt jelenti, a kimutatásokon lévő adatok a valóságosnál jobb helyzetet tükröznek.

– Annak eredményeképpen – folytatta Hugh –, hogy ilyen csökönyösen foglalkozunk ezzel a telített piaccal, ma majdnem egymillió font értékben rendelkezünk córdobai kötvényekkel.

Micky arra gondolt, ha társ lenne a bankban és hallaná Hugh-t, nem szavazná meg a kötvényeket. De nem társ, tette hozzá gondolatban, és ezt a döntést nem egyértelműen pénzügyi megfontolások alapján hozzák meg. Többről volt itt szó. Néhány pillanatig senki sem beszélt. Edwardon látszott, mérges, de visszatartotta magát, mert tudta, jobban fest, ha nem ő száll szembe Hugh-val. Végre Sir Harry szólalt meg.

– Én értem, amit mondasz, Hugh, de az az érzésem, túlzásba estél.

– Egyetértünk abban, a terv jó – tette hozzá az őrnagy. – A kockázat kicsi, a haszon meglehetősen nagy. Én mellette vagyok.

Micky tudta, az őrnagy és Sir Harry Edward mellett lesznek. Annál feszültebben várta most, mit mond William. Következőként azonban nem William, hanem Samuel szólalt meg.

– Tudom, nem szívesen szavazzátok le az új elnök első nagy javaslatát – mondta olyan hangon, mintha nem két táborba szakadt ellenségek lennének, hanem értelmes emberek, akik egy kis jó akarattal megegyezésre jutnak. – Talán – folytatta – nemigen bíztok két olyan társ véleményében, akik már bejelentették lemondásukat, de én kétszer olyan hosszú ideje vagyok ebben a szakmában, mint ebben a szobában bárki, Hugh pedig valószínűleg a világ legsikeresebb bankára. Mi mind a ketten úgy érezzük, ez a terv veszélyesebb, mint amilyennek látszik. Jó lenne, ha ezt személyeskedő indulatok nélkül megfontolnátok.

Mindenki Williamre nézett.

– A dél-amerikai kötvények mindig veszélyesebbnek tűntek – kezdte. – Ugyanakkor, ha ez elijesztett volna minket, sok jó üzlettől estünk volna el az elmúlt években. Én nem hiszem, hogy pénzügyi összeomlásra kellene számítanunk. Garcia elnök alatt Córdoba sokat fejlődött. Én azt hiszem, a jövőben a haszonkulcs is meg fog nőni, ezért inkább többet, semmint kevesebbet kellene foglalkoznunk ezzel az országgal.

Micky végre kiengedte tüdejéből a levegőt, nyelt.

– Négyen mellette, ketten ellene – jelentette ki Edward.

– Egy pillanat – mondta Hugh.

Isten ments, hogy valami ütőkártya legyen a kalapjában, gondolta Micky, és önkéntelenül is összeszorította állkapcsát. Edward mérgesen nézett Hugh-ra.

– Mit akarsz? Leszavaztunk, nem?

– Ebben a szobában mindig csak végszükség esetén kerültek szavazásra a kérdések. A hagyomány előírja, ha a társak nem tudnak egyetérteni, olyan egészséges kompromisszumra törekedjenek, melyet

mindenki el tud fogadni.

Micky látta, Edwardnak nem tetszik ez az ötlet, de ekkor megszólalt William.

– Mire gondolsz, Hugh?

– Hadd kérdezzek valamit Edwardtól – felelte Hugh. – Biztos vagy benne, hogy minden kötvényt el tudunk adni, vagy legalábbis túlnyomó többségüket?

– Megfelelő ár esetén igen – válaszolta Edward, akin látszott, nem érti hova akar Hugh kilyukadni. Mickynek az a kellemetlen érzése támadt, hogy éppen most járnak túl az eszén.

– Akkor adjuk el a kötvényeket jutalékért, de ne vállaljunk garanciát az eladatlan rész fölvásárlására.

Micky elnyomott magában egy káromkodást. Ezt a megoldást végképp nem akarta. Általában ha egy bank mondjuk egymillió font értékű kötvényt bocsátott ki, egyben megígérte, hogy az eladatlan kötvényeket maga veszi meg, így állva jót azért, hogy a kölcsön összege kereken egymillió font lesz. E jótállás ellenében komoly százalékot számított föl. A másik módszer a kötvények garancia nélküli kibocsátása volt, mely esetben a bank nem vállalt kockázatot, és jutaléka is erősen csökkent, de ha csak tízezer font értékben sikerült kötvényt eladni, a kölcsön összege is ennyi lett. Ilyenkor a kockázatot a kölcsönkérő fél vállalta – Micky pedig egyáltalán semmiféle kockázatot nem óhajtott ez ügyben magára vállalni.

– Nem is rossz ötlet – morogta William.

Hugh ravaszul járt el, gondolta Micky kétségbeesve. Ha az egész ügyet ellenezte volna, rögtön leszavazzák, de ő csak a kockázat csökkentésére javasolt módszert. A bankárok óvatos emberek, szeretik csökkenteni a kockázatot.

– Ha mindet eladjuk, még mindig keresünk hatvanezer fontot a jutalékon – tette hozzá Sir Harry. – Ha pedig nem adjuk el mindet, nagy veszteséget takarítunk meg.

Edward, mondj már valamit, gondolta Micky.

– Nem beszélve arról – szól Samu bácsi –, hogy a partnerek egyhangú döntésre jutottak, ami mindig egy kellemes dolog.

A többiek beleegyező morgásokat hallattak. Micky elkeseredve mondta:

– Nem tudom megígérni, hogy megbízóim beleegyeznek. Eddig a bank mindig jótállt a kötvényekért. Ha fölhagy ezzel a gyakorlattal... esetleg másik bankhoz kell fordulnom.

William megsértődött.

– Ahogy tetszik – mondta. – Talán más bank másképpen értékeli majd a kockázatot.

Micky látta, fenyegetése csak az ellenzéket erősítette. Gyorsan hozzátette:

– Hazám vezetői nagyra értékelik kapcsolatukat a Pilaster Bankkal.

– És viszont – jelentette ki Edward.

– Köszönöm – felelte Micky, mert mi mást mondhatott volna. Összetekerte a kikötő tervrajzát. Legyőzték, de talán nem véglegesen. Az a kétmillió font kell ahhoz, hogy átvegyék a hatalmat. Kell.

Majd kigondol valamit.

Edward és Micky a Cowes klubban ebédeltek. Eredetileg győzelmüket akarták megünnepelni, de most már csak azért, hogy ne maradjanak éhen. Mire Edward megérkezett, Micky már ki is gondolt valamit. Rá kell vennie, hogy a társak tudta és beleegyezése nélkül, a bank nevében garanciát vállaljon a kötvényekért. Ez égbekiáltó, ostoba, és valószínűleg büntetendő cselekedet is, de nem látott más kiutat.

Mikor Edward megérkezett és leült az asztalhoz, Micky azonnal belevágott.

– Nagy csalódást okozott nekem a délelőtti tárgyalás.

– Annak az átkozott Hugh-nak köszönhetjük – felelte Edward. Leült, intett egy pincérnek.

– Hozzon egy nagy pohár madeirát.

– Az a baj, ha a bank nem vállal garanciát, az sem biztos, hogy fölépül a kikötő.

– Én mindent elkövettem – mondta Edward siránkozó hangon. – Te is láttad.

Micky bólintott. Edward valóban mindent elkövetett. Ha olyan zseniális lenne, mint az anyja, talán legyőzte volna Hugh-t. Ugyanakkor: ha olyan zseniális lenne, gondolta Micky, nem táncolna úgy, ahogy én fütyülök.

Megrendelték az ételt. Amikor a pincér elment, Edward így szólt:

– Azt hiszem, veszek magamnak egy házat. Túl régen élek az anyámmal.

– Házat veszel? – kérdezte Micky és úgy tett, mintha érdekelné a dolog.

– Egy apró házat. Nem akarok palotát, több tucat szobalánnyal. Egy szerény házra gondoltam, ahova elég egy jó komornyik és néhány cseléd.

– De hát mindez megvan a Whitehaven-házban.

– Igen, de nem vagyok a magam ura.

– Azaz nem akarod, hogy anyád mindenről tudjon? – kérdezte Micky, aki úgy érezte, kezdi érteni a dolgot.

– Például te is nálam alhatsz olykor – mondta Edward, és egyenesen Micky szemébe nézett.

Micky azonnal látta, hogyan fordíthatja hasznára ezt az ötletet. Tettetett szomorúsággal rázta meg fejét.

– Mire te megveszed a házat, én már valószínűleg nem leszek Londonban.

Edward megsemmisült arckifejezést vágott.

– Hogy érted ezt?

– Ha nem szedem össze a pénzt az új kikötőre, az elnök biztosan hazahív.
– De nem mehetsz el! – mondta Edward ijedten.
– Nem is akarok. Nem lesz más választásom.
– A kötvények el fognak kelni.
– Remélem. Ha mégsem...
Edward ököllel az asztalra csapott, a poharak táncoltak és csilingeltek.
– Bárcsak Hugh hagyta volna garantálni a kibocsátást.
– Gondolom, be kell tartanod a többiek döntését – mondta Micky óvatosan.
– Természetesen. Mi mást tehetnék?
– Hát... – Micky habozott, aztán könnyedén mondta – esetleg egyszerűen utasíthatnád a titkárodat, garanciával írja meg a szerződést. Meg tudod tenni?
– Gondolom, meg – válaszolta Edward aggályosan.
– Végtére is te vagy az elnök. Ez csak jelent valamit.
– Mi az hogy!
– Simon Oliver majd szép csendesen elkészíti az iratokat, benne megbízhatsz.
– Igen.
Micky alig tudta elhinni, Edward ilyen könnyen rááll a csalásra.
– Ettől függ majd, Londonban maradhatok-e vagy haza kell mennem – mondta bátorítóan.
Megérkezett a pincér a borral és kitöltötte két pohárba.
– Előbb-utóbb persze ki fog derülni.
– Akkor már túl késő lesz – felelte Micky. – És mindig mondhatod, hogy a titkár tévedett.
Edward azonban nem erre figyelt.
– Ha maradsz Londonban...
– Igen?
– Ha Londonban maradsz, eljössz hozzám néha éjszakára?
Edwardot kizárólag ez érdekelte, gondolta Micky győzedelmesen és legszélesebb mosolyával ajándékozta meg.
– Csak ennyit akartam tudni – bólintott Edward. – Még ma délután beszélek Simonnal.
Micky fölemelte poharát.
– A barátságra! – mondta.
Edward szégyenlősen mosolygott. Koccintottak.
– A barátságra!

* * *

Emily minden figyelmeztetés nélkül beköltözött a Whitehaven-házba. Igaz, mindenki úgy gondolt a házra, mint Augusta otthonára, valójában azonban Joseph Edwardra hagyta. Következésképpen Emilyt nem

lehetett csak úgy kidobni, vagy ha kidobták volna, az már válóoknak számítana. Emily pontosan erre várt.

Jogilag Emily volt a ház asszonya, Augusta csak a megtűrt anyós. Emily azonban sohasem szállt szembe nyíltan Augustá-val, ahogy Augusta szerette volna. – Ez a te házad – mondogatta Emily Augustának édesdeden, valahányszor találkoztak. – Itt azt teszel, amit akarsz – tette még hozzá, s Augustát ilyenkor rázta a düh. Mint Edward felesége, Emily volt Whitehaven grófnője, Augusta csak az özvegy grófné.

Augusta továbbra is parancsokat osztogatott a szolgáknak, mintha még mindig ő lenne a ház asszonya, s valahányszor lehetőség nyílt rá, megtiltotta, hogy Emily utasításait végrehajtsák. Emily sohasem panaszkodott: a cselédség fordult Augusta ellen, mert jobban kedvelték Emilyt, és megtalálták a módját, hogy kényelmessé tegyék életét Augusta minden törekvése ellenére.

Ebben az időben a legerősebb fegyver az volt a munkáltató kezében, ha ajánlás nélkül bocsátott el valakit. Ebben az esetben az illető soha többé nem kapott állást. Egy szép napon Emily naphalat rendelt ebédre, a rendelést Augusta lazacra változtatta. Ebédre naphalat szolgáltak föl, erre Augusta elbocsátotta a szakácsnőt. Emily azonban olyan jó ajánlást adott, hogy a nőt azonnal alkalmazta Kingsbridge hercege. Ettől kezdve Augustától nem féltek a szolgák.

Délutánonként Emily barátai megjelentek teázni. Ezen az összejövetelen hagyományosan a ház mindenkori asszonya elnököl, de Emily édesen mosolyogva arra kérte Augustát, vállalja ezt a feladatot. Augusta nem vállalta, mert ebben az esetben udvariasan kellett volna viselkednie Emily barátaival, ami talán még rosszabb volt.

A vacsorák voltak a legrosszabbak: a vendégek sorban Augustához járultak, és elmondták, milyen csodálatra méltó menye van, aki őt ülteti az asztalfőre. Augustának most túljártak az eszén, és ez újdonság volt számára. Utolsó fegyverként általában kiutasította az embereket házából és kegyéből, de Emily éppen erre várt.

Augusta elhatározta, nem adja föl a harcot. A házba meghívások érkeztek Edward és Emily számára. Emily mindig elment, akár Edwarddal, akár nélküle; és az emberek ezt észrevették. Mikor Emily elásta magát vidéken, nem tűnt föl senkinek, hogy külön él férjétől, most azonban egyre kínosabb helyzetet teremtett

Volt idő, amikor Augusta nem adott az úri társaság véleményére. A kereskedőosztály hagyományosan frivolnak, vagy épp degeneráltnak tekintette az arisztokráciát, és a legfelső osztály tagjainak véleményét nem vette figyelembe; vagy legalábbis úgy tett, mintha nem venné figyelembe. Augusta azonban már régen levetkezte középosztálybeli büszkeségét. Mint Whitehaven özvegy grófnéja, a legjobb társaságokba vágyott. Igazán nem engedhette meg, hogy fia ne fogadja el a meghívásokat.

Vegyük például a mai estét. Hocastle márki Londonban tartózkodott,

hogy részt vegyen egy vitán a Lordok Házában, felesége pedig estére vacsorát adott barátai közül azoknak, akik nem vidéken vadásztak. Meghívták Edwardot, Emilyt és Augustát.

Mikor Augusta lejött fekete selyemruhában, Micky Mirandát találta a szalonban, amint talpig frakkban ült és whiskyt ivott. A nő szíve dobogni kezdett Micky láttán, hiszen olyan csinos volt fehér mellényben, magas gallérral. Micky fölállt és kezet csókolt, Augusta pedig boldog volt, amiért mélyen kivágott ruháját öltötte föl. Annak is örült, hogy Micky kibékült fiával. Augusta nem tudott haragot tartani Mickyvel. Mindig veszélyesnek tartotta, ám ettől csak kívánatosabbnak látszott. Ha Augusta arra gondolt, Micky három ember gyilkosa, ijedtség futott rajta át, de ez az érzés egyben izgalmat is keltett. Leginkább annak örült volna, ha Micky a padlóra löki és erőszakkal teszi magáévá.

Micky még mindig házasember volt. Elválhatott volna Racheltől, ha igazán akar – városszerte pletykálták, hogy a nő Ben Robinsonnal, a képviselővel él –, de nem válhatott el, míg ő a követ.

Augusta leült egy egyiptomi szófára. Remélte, Micky mellé ül, de csalódnia kellett. Augusta kissé elutasítva érezte magát ettől.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte.

– Ökölvívó meccsre megyünk Edwarddal.

– Szó sincs róla. Edward ma Hocastle márkinál vacsorál.

– Vagy úgy – felelte Micky tétován. – Akkor valamelyikünk tévedett.

Augusta biztos volt benne, Edward felelős a tévedésért, csak abban nem volt biztos, valóban tévedésről van-e szó. Edward imádta a küzdősportokat, és könnyen elképzelhető, hogy ki akar bújni a vacsorameghívás alól. Még csak az hiányzik!

– Azt hiszem, jobb ha egyedül mégy – mondta Mickynek.

Micky szemében lázadó fény villant, s egy pillanatig Augusta azt hitte, szembeszáll vele. Micky azonban lassan fölállt és azt mondta:

– Akkor elpályázom, ha megmagyarázza Edwardnak.

– Természetesen.

Ezzel azonban elkéstek, mert mielőtt Micky az ajtóhoz ért volna, megjelent Edward. Augusta megállapította, a kiütése ma este rosszabb, mint valaha, beborította a torkát, a nyakát, és fél arcát. Aggódva nézte, bár az orvos határozottan azt állította, aggodalomra semmi ok. Edward kedvtelve dörzsölte össze kezét.

– Alig várom, hogy ott legyünk.

– Edward, nem mehetsz a mérkőzésre! – mondta Augusta latba vetve minden tekintélyét. Edward úgy nézett vissza, mint egy gyerek, akinek éppen azt mondták, az idén nem lesz karácsony.

– Miért nem? – kérdezte.

Augusta egy pillanatra megsajnálta és majdnem visszavonta szavait, aztán megkeményítette szívét és azt mondta:

– Nagyon jól tudod, Hocastle márkinál vacsorázunk.

– Ma este?

– Ma este.
– Én nem megyek.
– De jössz!
– Tegnap este is Emilyvel vacsoráztam.
– Akkor most kétszer egymás után fogod megtenni.
– Különben is mi a fenének hívnak meg minket.
– Ne káromkodj az anyád előtt! Azért hívnak meg minket, mert Emily barátai.
– Emily mehet a... – Edward észrevette anyja arckifejezését és félbehagyta a mondatot. – Azt kell nekik mondani, beteg vagyok.
– Nevetséges!
– Szeretném, ha oda mehetnék ahova akarok.
– Nem sértheted meg ezeket az embereket.
– De én a bokszmeccsre akarok menni.
– Nem mész!
Ebben a pillanatban Emily jelent meg. Rögtön megérezte a szoba feszültséggel terhes légkörét és azt mondta:
– Mi a baj?
– Hol az a rohadt papír, amit folyton alá akarsz velem íratni?
– Milyen papír? – kérdezte Augusta. – Miről beszélsz?
– Hozzájárulok a váláshoz – jelentette ki Edward.
Augusta elképedt, és ebben a pillanatban megértette, az elmúlt időszak eseményei mennyire nem véletlenül történtek. Emily tervelte ki az egészet. Tudta, ha elég hosszú ideig idegesíti Edwardot, a fiú bármit aláír, csak ne kelljen látnia. Hűlő szívvel állapította meg, hogy önkéntelenül bár, de ő is segített menyének. Emilyt egy lépés választja el a sikertől.
– Emily! Maradj itt – mondta Augusta.
Emily édesen mosolygott és kiment. Augusta Edwardhoz fordult.
– Nem fogod aláírni!
– Negyvenéves vagyok, anyám – válaszolta Edward. – Én vagyok a család feje, ez pedig az én házam. Jobb lenne, ha nem mondanád meg nekem, mit tegyek.
Ahogy Augusta elnézte fia haragvó, csökönyös arcát, felötlött benne: Edward talán életében először nem engedelmeskedik neki. Félni kezdett.
– Gyere, ülj mellém Teddy – mondta puhábban. Edward vonakodva engedelmeskedett. Augusta fölemelte kezét, hogy megsimogassa fia arcát, de Edward elhúzódott.
– Te nem tudsz vigyázni magadra – nógatta Augusta fiát. – Soha nem is tudtál. Ezért vigyázunk rád Micky meg én, mióta csak iskolába kerültél.
Edward arcán a csökönyösség kifejezése megerősödött.
– Talán legfőbb ideje, hogy ne vigyázzatok rám!
Augusta szinte pánikba esett. Érezte, elveszíti a fiát. De mielőtt bármit mondhatott volna, Emily visszatért, kezében nagy

árkuspapírral. A mór stílusú íróasztalra tette. Augusta a fia arcát tanulmányozta. Netán jobban fél a feleségétől, mint az anyjától? Megfordult fejében, hogy odaugrik, összetépi a papírt, kidönti a tintát, a tollakat a tűzre dobja. De mégsem. Talán jobb engedni és úgy tenni, mintha mindennek nem lenne jelentősége. Ugyan ez sem segít sokat, hiszen megtiltotta fiának, hogy aláírja a nyilatkozatot, s ha Edward mégis aláírja, nyilvános vereséget szenved mindenki szemében.

– Ha aláírod, le kell mondanod az elnökségről is – mondta.

– Nem hiszem – felelte Edward röviden.

– Az egyház nem ellenzi a házasság semmissé tételét, ha a kereset indokolt – mondta Emily, aki nyilván utánanézett a dolognak a törvénykönyvben.

Edward az asztalhoz ült, kiválasztott egy tollat, hegyét ezüst tintatartóba mártotta.

– Edward! – kiáltotta Augusta végső elkeseredésében. – Ha aláírod, soha nem állok többé szóba veled.

Edward habozott, aztán visszafordult a papírhoz. A beálló csendben tolla sercegése mennydörgésként hatott. Aztán letette a tollat.

– Hogy bánhatsz így a saját anyáddal? – kérdezte Augusta sírva.

Emily leitatta az aláírást és kezébe vette a papírt. Augusta a menye felé indult. Edward és Micky nem mozdultak, csak nézték a két nő összecsapását.

– Add ide azt a papírt – mondta Augusta.

Emily közelebb lépett, aztán jobb kezével pofon csapta anyósát. Augusta felkiáltott meglepetésében és fájdalmában, közben hátratántorodott. Emily gyorsan elhagyta a szobát. Augusta leült egy székre és sírva fakadt; hallotta, hogy Edward és Micky távoznak.

Öregnek, legyőzöttnek és magányosnak érezte magát.

* * *

A Santamaria-kikötő kötvényei még nagyobbat buktak, mint amire Hugh borúlátóan számított. A kitűzött határidőig a bank csak négyszázezer fontnyit adott el, másnap az ár lezuhant. Hugh csak annak örült, hogy nem vállaltak a kötvényekért garanciát.

A következő hétfő reggel Mulberry úr behozta az előző hét üzleti tevékenységének összefoglalóját. Átadta Hugh-nak és távozott volna, de Hugh a kimutatásban valami különöset vett észre.

– Egy pillanat, Mulberry úr – mondta. – Itt valami hiba van. Több mint egymillió fonttal kevesebb a készpénzes betét. Hogy vettek ki ennyi pénzt egy hét alatt?

– Nem tudom, Hugh úr.

Hugh körülnézett a szobában. Edward kivételével mindegyik társ jelen volt.

– Ti sem emlékeztek ilyesmire?

Fejüket rázták. Hugh fölállt.

– Ellenőrizzük – mondta Mulberry úrnak.

Fölmentek a lépcsőkön Mulberry úr szobájába. Valami bankközi tranzakciót sejtett Hugh, mert az összeg túl nagy volt ahhoz, hogy készpénzes kivét legyen. Hugh tudta a régi időkből, hogy ezekről a tranzakciókról Mulberry úr naprakész feljegyzéseket vezet. Leült az asztalhoz. Mulberry úr hatalmas kötetet vett le a polcról és az asztalra tette. Egy másik írnok fölnézett.

– Tehetek valamit az érdekében, Hugh úr? Én vezetem azt a könyvet – mondta olyan ijedt pillantással, mint aki attól fél, hibát követett el.

– Ugye maga Clemmow?

– Igen, uram.

– Milyen nagyobb kivétek fordultak elő múlt héten, egymillió fonton felülire gondolok.

– Csak egy – felelte Clemmow. – A Santamaria Kikötő Társaság vett föl egymillió nyolcszázezer fontot, a kibocsátott kötvények értékét, miután levontuk a jutalékot.

Hugh fölpattant.

– De hiszen nem volt annyi pénzük! Csak négyszázezret hoztak a kötvények.

Clemmow elsápadt.

– Kétmillió font értékben bocsátottuk ki őket.

– Mi nem vállaltunk garanciát, jutalékért tettük!

– Ellenőriztem a számlájukat, egymillió nyolcszázezren állt.

– A kutyafáját – kiáltotta Hugh. A szobában minden írnok fölkapta a fejét. – Mutassa a számlájukat!

A szoba távolabbi részében egy másik írnok másik kötetet vett le a polcról, Hugh-hoz lépett, és a kötetet kinyitotta egyik oldalán, melynek tetején ez állt: Santamaria Kikötő Társaság.

Alatta csak három sor szerepelt: kétmillió font hitel jóváírása, kétszázezer font bankjutalék terhelése és egymillió nyolcszázezer font átutalása egy másik bankba.

Hugh őrjöngött a dühtől. A pénznek lába kelt. Ha csak tévedésből írták volna jóvá az összeget, ezt a csorbát még helyreüthették volna, de a pénzt már másnap kivették a bankból. Ez gondosan előkészített csalást engedett sejtetni.

– A kutyaúristenit! Valaki ezért börtönbe kerül – jelentette ki dühösen. – Kinek a kezeírása ez?

– Az enyém, uram – mondta az írnok, aki a könyvet hozta, és remegett a félelemtől.

– Kinek az utasítására vezette be az adatokat?

– A szokásos iratokat kaptam meg, uram, és mindet rendben levőnek találtam.

– Ki írta alá?

– Oliver úr.

Hugh azonnal gyanítani kezdte, Micky Miranda van a csalás hátterében. Nem akart tovább nyomozni húsz írnok szeme láttára, már

azt is sajnálta, hogy nem titkolta el előlük a problémát. Bár, amikor elkezdett utánajárni, fogalma sem volt róla, milyen mérvű sikkasztásra bukkant. Mulberryhez fordult.

– Keresse meg Simon Olivért, és hozza azonnal a társak szobájába!

– Igenis, azonnal, Hugh úr – mondta Mulberry, és az írnokokhoz fordult: – Dolgozzanak, dolgozzanak, tessék azonnal visszatérni a munkához!

Az írnokok visszatértek asztalukhoz, fölvették a tollat, de amint Hugh kilépett, a szobában fölcsapott az izgatott vita. Hugh visszatért a társak szobájába.

– Nagyarányú csalás történt – mondta komoran. – A Santamaria Kikötő Társaságnak kifizették a kibocsátott kötvények teljes értékét, noha csak négyszázezer font értékben tudtuk eladni.

– Hogy a pokolba történt? – kérdezte William elszörnyedve.

– Az összeget jóváírták a számlán és rögtön átutalták egy másik bankba.

– Ki a felelős?

– Azt hiszem, Edward titkára. Elküldtem érte Mulberry urat, de szerintem a csibész már egy hajó fedélzetén utazik Córdoba felé.

– Vissza tudjuk szerezni a pénzt? – kérdezte Sir Harry.

– Nem tudom. Talán már nincs az országban.

– De hát nem építhetnek kikötőt lopott pénzzel!

– Nem is akarnak kikötőt építeni. Talán csak a pénz kellett.

– Uramatyám!

Mulberry úr érkezett Simon Oliver társaságában. Oliver a szerződést tartotta a kezében. Ijedtnek látszott, kétség kívül azért, mert Mulberry úr elismételte neki Hugh kijelentését a börtönről. Minden bevezető nélkül így szólt:

– A Santamaria-kötvényeket garantáltuk. Ez benne van a szerződésben – azzal remegő kézzel átnyújtotta Hugh-nak.

– A társak megállapodtak, jutalékért értékesítik a kötvényeket – felelte Hugh.

– Nekem Edward úr azt mondta, a szerződést garanciával írjam.

– Be tudja bizonyítani?

– Igen – felelte Oliver, és átnyújtott egy másik papírt, melyen úgynevezett összefoglaló állt, melyben egy társ röviden közli a szerződés fontos részleteit. A papíron, Edward keze vonásával állt az utasítás: a kibocsátást garantálni kell.

Ezzel el is dőlt a kérdés. Edward a felelős. Nem történt csalás, és a pénzt nem lehet visszaszerezni. A tranzakció törvényes és érvényes volt.

– Rendben van, Oliver, elmehet – mondta Hugh. Oliver azonban nem mozdult.

– Remélem, Mr. Hugh – mondta –, semmiféle gyanú nem merül föl személyemet illetően.

Hugh nem volt róla meggyőződve, hogy Oliver ártatlan, de erre a

kérdésre kénytelen volt így válaszolni:

– Ön nem hibáztatható semmiért, amit Edward úr utasítására tett.

– Köszönöm, uram – felelte Oliver és távozott. Hugh körülnézett a szobában.

– Edward nem tartotta be közös megállapodásunkat – mondta keserűen. – A hátunk mögött megváltoztatta a szerződést. Ez a banknak egymillió négyszázezer fontjába került.

– Szörnyű – mondta Samuel, és nehézkesen leült. Sir Harry és Harthorn őrnagy ijedten ültek.

– Tönkrementünk? – kérdezte William.

Hugh rájött, a kérdést hozzá intézték. Egy percig gondolkodott.

– Elméletben nem – válaszolta –, bár a készpénztartalék egymillió négyszázezer fonttal csökkent. Ugyanakkor a kötvények a másik oldalon jelentkeznek, azaz aktíváink és passzíváink kiegyenlítik egymást, ami egyelőre megőrzi likviditásunkat.

– Amíg a Santamaria-kötvények ára nullára nem zuhan – tette hozzá Samuel.

– Pontosan. Ha bármi történik a dél-amerikai kötvényekkel, ami miatt elvesztik értéküket, komoly bajban vagyunk.

– Titokban tudjuk ezt tartani? – kérdezte Sir Harry.

– Kétlem – felelte Hugh. – Szerintem mindenki tudja már az épületben, és az ebédidő végén az egész Cityben erről beszélnek majd.

Mulberry úr egy gyakorlati kérdést tett föl.

– De mi lesz a likviditással, Hugh úr? Nagyobb betétre van szükségünk, hogy eleget tegyünk a hétvégi rendszeres kivételeknek. Nem adhatjuk el a kikötői kötvényeket, mert ez levinné az árat.

Hugh egy percig gondolkodott, aztán azt mondta:

– Kérek kölcsön egymilliót a Colonial Banktól. Az öreg Cunliff nem fogja elpletykálni. Ez majd átsegít minket a viharon. – A többiekre nézett. – Ennyit a legsürgetőbb veszedelemről. A bank veszélyesen meggyengült. Igyekeznünk kell olyan gyorsan magunkhoz térni, amilyen gyorsan csak lehet.

– És mi lesz Edwarddal? – kérdezte William.

Hugh pontosan tudta, Edwardnak le kell mondania. De hallgatott, azt akarta, más mondja ki.

– Edwardnak le kell mondania – jelentette ki Samuel bácsi. – Egyikünk sem fog megbízni benne többet.

– És ha elviszi a tőkéjét? – kérdezte William.

– Nem viheti el – felelte Hugh. – Nincs annyi pénz a bankban.

– Persze, persze – mondta William –, erre nem gondoltam.

– És ki lesz az elnök? – kérdezte Sir Harry.

Egy pillanatra csönd lett, aztán Samuel szólalt meg.

– Az isten szerelmére – mondta –, hogyan lehet ez kérdés? Ki fedte föl Edward csalását? Ki irányít minket a válságban? Kitől várunk mindannyian irányítást? Az elmúlt egy órában minden döntést Hugh hozott meg. Mi csak kérdeztünk és vártuk a választ. Nagyon jól

tudjátok, csak Hugh lehet az elnök.

Hugh meglepődött. Míg Samuel bácsi beszélt, másutt járt az esze, és nem gondolt saját helyzetével. Most azonban belátta, Samuelnek igaza van. A többiek többé-kevésbé mind tehetetlenek. Amióta kiderült, valami nincs rendben, mindenki elfogadta Hugh-t elnöknek. Tudták, csak ő vezetheti át a bankot a válságon.

Lassan értette meg, elérte élete célját: a Pilaster Bank elnöke lesz. Williamre nézett, majd Harryre, aztán George-ra. Mindegyiken látszott, szégyenlik magukat. Ők is hozzájárultak a katasztrófához azzal, hogy Edwardot választották meg elnöknek. Most már tudták, Hugh-nak mindig is igaza volt, és azt kívánták, bárcsak hallgattak volna rá. Arcukon látszott, őt tekintik elnöküknek.

De ezt ki is kell mondani.

Hugh Williamre nézett.

– Mit gondolsz?

– Azt hiszem, neked kell az elnöknek lenni, Hugh – felelte.

– Hartshorn őrnagy?

– Egyetértek.

– Sir Harry?

– Teljesen egyetértek és remélem, elvállalod az elnökséget.

Megtörtént. Hugh alig hitt a szemének. Mély lélegzetet vett és azt mondta:

– Köszönöm a bizalmat, elfogadom az elnökséget és remélem, sikerül jó hírünket és vagyonunkat megőrizve átvészelni ezt a katasztrófát.

Ebben a pillanatban Edward lépett be.

Mélységes csend fogadta. Úgy beszéltek róla eddig, mintha halott lenne, most meglepődtek, hogy ismét előttük áll. Edward először nem érzékelte a szoba különös légkörét.

– Az egész bank olyan, mint egy méhkaptár – mondta. – Mindenki rohangál, sugdolózik a folyosón, senki nem dolgozik. Mi az ördög történt?

Senki nem felelt.

Edward először megrökönyödött, aztán bűntudat jelent meg arcán.

– Mi történt? Mondjátok már, miért bámultok rám úgy, tudni akarom. Végtére is én vagyok az elnök.

– Tévedsz – felelte Hugh. – Az elnök én vagyok.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Dorothy Pilaster kisasszony egy hideg, ragyogó novemberi reggelen fogadott örök hűséget Nicholas Ipswichnek a kensingtoni metodista imaházban. A szertartás egyszerű volt, a prédikáció azonban

hosszadalmas. Utána következett az esküvői ebéd háromszáz vendégnek egy óriási, fűtött sátorban Hugh kertjében: húsleves, naphal, sült fajd és őszibarackkrém.

Hugh boldog volt. Húga gyönyörű, sógora elbűvölő modorú. De a legboldogabb Hugh édesanyja volt. Arcán üdvözült mosollyal ült a vőlegény apja, a norwichi herceg mellett. Férje halála óta most először nem gyászruhába öltözött: kékesszürke kasmírruhát vett föl. Életére tragédia vetette árnyékát, de most, hatvanéves korára mindent elért, amit valaha akart. Gyönyörű leánya egy nap Norwich hercegnője lesz, fia gazdag és sikeres ember, a Pilaster Bank elnöke. – Soká úgy gondoltam, szerencsétlen vagyok – súgta fiának két fogás között. – De tévedtem. Nagyon is szerencsésnek tartom magam. – Hugh majdnem elsírta magát.

Miután senki sem öltözött fehérbe a menyasszonyt kivéve, és feketébe sem, mivel nem temetésre mentek, a meghívott hölgyek színpompás egyveleget alkottak: narancsszín, sárga, málnapiros, rózsaszín. A férfiak fekete, fehér és szürke színben érkeztek, mint rendesen. Kivéve Hugh-t, aki fekete fecskefarkú zakójához kék selyem nyakkendőt kötött. Ez volt egyetlen különc szokása.

Kortyolt a Chateau Margaux-ból, kedvenc vörösborából. Örült, hogy megengedheti magának ezt a fényűző ünneplést, de ugyanakkor egy kicsit bűnösnek is érezte magát, amiért ennyit költ, amikor a bank olyan nehéz helyzetben van. Még mindig tartották az összesen több mint kétmillió fontot érő córdobai kötvényeket, de nem tudták őket eladni annak veszélye nélkül, hogy összeomlik a kötvénypiac. Legalább egy évbe telik majd, míg sikerül rendbehozni a bank mérlegét. A válság legrosszabb részén már túl voltak, s újra rendelkeztek elegendő készpénztartalékkal. Edward nem járt be a bankba, bár jogilag az év végéig tulajdonostárs marad. Ha nem következik be háború, földrengés vagy pestis, nagy baj nem történhet a bankkal. Mindent összevéve úgy érezte tehát, joga van ilyen drága esküvőt rendezni húga számára.

A banknak is csak használ. Mindenki tudta, több mint egymilliót vesztettek a Santamaria-kikötőn, de egy ilyen fényűző rendezvény azt sugallta, a Pilasterek még így is elképzelhetetlenül gazdagok. Egy olcsó esküvő gyanúsabb lett volna.

Dotty százezer font hozományt vitt a házasságba, de az összeg egyelőre a bankban maradt, ötszázalékos kamat mellett. Nick persze kivehette, ha akarta, de egyszerre nem volt szüksége az egész összegre. Részleteiben fogja kivenni, ahogy kifizeti a jelzálogkölcsönöket, és átszervezi az uradalmat. Hugh örült, mert százezer font kifizetése nem tett volna jót a banknak.

Mindenki tudott Dotty hatalmas hozományáról. Az ilyesmi gyorsan szóbeszéd tárgya lesz, és Hugh szerint e pillanatban is az asztalok felénél erről folyt a szó. Ahogy körbenézett, meglátta az egyetlen vendéget, aki nem volt boldog, sőt nyomorúságosan, kisemmizetten ült, mint eunuch az orgián. Augusta néni volt az.

– A londoni társaság teljesen lehetetlenné vált – mondta Augusta néni szomszédjának, Mudeford ezredesnek.

– Milyen igaz – felelte az ezredes udvariasan.

– A modor és a származás már alig számít – folytatta Augusta. – Mindenütt zsidókat látni.

– Hogyne.

– Én ugyan Whitehaven grófnője vagyok, de a Pilaster család már jó száz évvel azelőtt kivált környezetéből. Száz év után ismerte el családunk érdemeit az uralkodó. Ma viszont akárki főnemes lehet, ha egy vagyont keresett kolbászárusítással, még ha az apja kubikos volt, akkor is.

– Hogyne, hogyne – válaszolta az ezredes, majd a másik oldalán ülő hölgyhöz fordult: – Mrs. Tellston, parancsol egy kevés ribizlimártást?

Szomorú nap volt ez Augustának, amikor azt kellett látnia, Hugh Pilaster, a tönkrement Tobias Pilaster fia Chateau Margaux-val traktál háromszáz vendéget; Leana Pilaster, Tobias özvegye a norwichi herceg mellett ül, és lányuk példátlan hozománnyal ment férjhez a herceg elsőszülött fiához; míg saját gyermekét, a nagy Joseph Pilaster ivadékát elzavarják a bankból, mint egy felesleges inast, ráadásul hamarosan házasságát is semmissé nyilvánítják.

Micsoda világ! Micsoda modor! Ma már akárki beléphet az úri társaságba. Ott van például a legnagyobb parvenü, Solly Greenbourne özvegye, valaha Maisie Robinson. Hihetetlen merészség volt meghívni ezt a botrányos előéletű asszonyt, aki kezdetben prostituált volt, aztán feleségül ment London leggazdagabb zsidójához, most pedig kórházat vezet, ahol nálánál semmivel sem különb asszonyok szülik a fattyúkat. És itt ül, lelkesen beszélget az Angol Bank elnökével.

– Képzelje magát egy szolgálólány helyébe – mondta Maisie az elnöknek. – Gondoljon bele, milyen következményekkel jár, ha anya lesz: elveszíti az állását, az otthonát, senki nem támogatja, és a gyerekeknek még apja sincs. Gondolja, ilyenkor azt mondja magának: semmi gond, majd megszülöm Mrs. Greenbourne kórházában. Gondolja, ettől megnyugszik, és hagyja magát teherbe ejteni? Nem. Az én kórházam nem segíti elő az erkölcstelenséget, csak megkíméli a nőket attól, hogy a csatornában kelljen szülniük.

Dan Maisie másik oldalán ült.

– Olyasmi ez, mint a banktörvény, amit javasoltam az alsóházban, és amelynek értelmében a bankoknak biztosítást kellene kötniük a kisemberek érdekében.

– Erről hallottam – válaszolta a bankár.

– Vannak, akik azt mondják, ez csak elősegítené a csődöt azáltal, hogy kevésbé súlyossá teszi. De ez nem így van. Egyetlen bankár sem szereti a csődöt, semmilyen körülmények között.

– De még mennyire nem.

– Amikor a bankár megköt egy üzletet, nem arra gondol, hogy egy szegény özvegy esetleg minden pénzét elveszítheti. Saját vagyonára gondol. Ugyanígy, a törvénytelen gyermekek szenvedése még nem fogja elejét venni annak, hogy erkölcstelen férfiak szegény lányokat csábítsanak el.

– Értem – felelte a bankár kényszeredett mosollyal. – Nagyon... hm... eredeti.

Maisie úgy érezte, eleget kínozták, és elfordult, hogy a bankár végre a fajdkakasra összpontosíthasson.

– Észrevetted már – kérdezte Dan –, hogy soha nem az kapja a kitüntetést, aki megérdemli? Nézd csak Hugh-t és az unokatestvérét, Edwardot. Hugh becsületes, tehetséges, szorgalmas, Edward ostoba, lusta, értéktelen ember. Mégis Edward Whitehaven grófja, és nem Hugh.

Maisie éppen azon volt, hogy valahogy ne nézzen Hugh-ra. Örült a meghívásnak, de fájdalmas volt számára szerelmét családi körben látni. Tudta ugyan, boldogtalan házasságban él. Ez kiderült abból, ahogy feleségével viselkedett; soha nem érintették meg egymást, nem mosolyogtak egymásra, semmilyen jelét nem adták a szeretetnek. Maisie mindezt mégis sovány vigasznak találta. Egy családot látott maga előtt, amelynek ő sohasem lesz része. Bár el se fogadta volna a meghívást, gondolta.

Egy inas lépett Hugh-hoz, lehajolt, és csöndesen fülébe súgta:

– Telefonon keresik a bankból, uram.

– Most nem tudok beszélni – felelte Hugh.

Néhány perccel később a komornyik jelent meg.

– Mulberry úr telefonon keresi a bankból, uram.

– Hívjon később – felelte Hugh idegesen.

– Igen, uram – felelte a komornyik és elindult. Hugh utánaszólt.

– Várjon! – Mulberry úr tudta, Hugh éppen a húga esküvőjét ünnepli. Értelmes és felelősségteljes ember, nem hívná a főnökét, ha nem kellene feltétlenül beszélnie vele, ha nem lenne valami baj.

Valami nagy baj. Hugh-n félelem szaladt át.

– Talán jobb, ha beszélek vele – szólt, fölállt: – Elnézést kérek, anyám, elnézést kérek kegyelmes úr, azonnal visszajövök.

Kilépett a sátorból és a pázsiton keresztül a házhoz sietett. A telefon a könyvtárában volt. Fölvette a kagylót.

– Itt Hugh Pilaster.

– Itt Mulberry, uram. Elnézést kérek, amiért...

– Mi történt?

– Sürgönyt kaptunk New Yorkból. Córdobában háború tört ki.

Ennél rosszabb hírt Hugh nem is kaphatott volna.

– Polgárháború – mondta Mulberry úr. – Zendülés. A Miranda család megtámadta a fővárost.

– Tudunk valamit arról, milyen erőkkel? Ha a zendülést elfojtják, még mindig van remény.

– Garcia elnök elmenekült.

– A pokolba! Van még valami?

– Córdobai irodánkból is érkezett egy sürgöny, de rejtjeles. Most fejtik.

– Hívjon föl, amint elkészültek!

– Igenis, uram!

Hugh addig nyomogatta a villát, amíg a központ fölvette. Megadta a számát annak a brókernek, akit a bank általában alkalmazott.

– Damby, itt Hugh Pilaster. Hogy állnak a córdobai kötvények?

– Féláron áruljuk őket, de nem fogynak.

Féláron, gondolta Hugh. A bank már így is tönkrement. Szívébe elkeseredés költözött.

– Szerinted meddig fognak esni?

– Szerintem nulláig. Senki sem fog kötvényt venni, amikor az országban háború van.

Nulla. A bank két és fél millió fontot veszített. Már semmi remény arra, hogy lassacskán visszanyerjék erejüket. Egyetlen szalmaszál kínálkozott.

– És ha a zendülést néhány órán belül leverik?

– Szerintem akkor sem fogja senki megvenni őket – válaszolta Damby. – A befektetők visszahúzódnak. A legjobb esetben is öt vagy hat hétre van szükség, mire újra bizalommal lesznek irántuk.

– Értem – felelte Hugh, aki tudta, Dambynek igaza van. Tulajdonképpen csak saját véleményét erősítette meg.

– Pilaster, ugye a bankkal nem lesz gond? – kérdezte Damby aggodalmasan. – Elég sok ilyen kötvényetek lehet. Azt beszélték, a Santamaria-kikötő kötvényeiből alig sikerült eladni.

Hugh habozott. Utált hazudni, de ha megmondja az igazat, még többet árt a banknak.

– Több córdobai kötvényünk van, mint szeretnénk, Damby. De van jócskán másféle vagyonunk is.

– Akkor jó.

– Most vissza kell térnem a vendégeimhez – mondta Hugh, bár ez egyáltalán nem állt szándékában, de nyugalmat akart kelteni. – Háromszáz ember ebédel nálunk, most volt a húgom esküvője.

– Hallottam róla, gratulálok.

– Köszönöm szépen – mondta Hugh és lenyomta a villát. De mielőtt más szám kapcsolását kérhette volna, Mulberry úr telefonált ismét.

– Cunliffe úr van itt a Colonial Banktól, uram – mondta, és Hugh hallotta hangjában a rémületet. – Azt kéri, fizessük vissza a kölcsönt.

– A pokolba vele – mondta Hugh. A Colonial Bank kölcsönadott egymillió fontot, hogy átsegítse a Pilaster Bankot a válságon, de nem megszabott időre, hanem azzal a kitétellel, hogy kérésre bármikor visszafizetendő. Cunliffe nyilván hallotta a híreket és tudta, a Pilaster Bank bajban van. Természetesen, odament a pénzéért.

Ő volt az első, de nem az egyetlen. Mások is követik majd. Holnap

reggel hosszú sorban állnak majd az emberek a bank előtt, hogy kivegyék betétjüket. A bank pedig nem tud fizetni.

– Van egymillió fontunk, Mulberry úr?

– Nincsen, uram.

Hugh vállára a világ terhe nehezedett, hirtelen öregnek érezte magát. Ez a vég. Minden bankár rémálma: az emberek jönnek a pénzükért, s a bank nem tudja kifizetni.

– Mondja azt Cunliffe úrnak, nem tudja neki odaadni a csekket, mert minden társ az esküvőn van.

– Igen, uram.

– És aztán...

– Uram?

Hugh tétovázott egy pillanatig. Tudta, nincs más választása, mégis nehezen mondta ki a szörnyű szavakat. Behunyta szemet. Jobb ezen túllenni, gondolta.

– Aztán, Mulberry úr, zárja be a bank kapuját!

– Óh, istenem.

– Sajnálom, Mulberry.

Különös hangot hallott a telefonban, csak pillanatokkal később jött rá, hogy mi az: Mulberry úr sírt.

Letette a kagylót. Bámulta könyveszkrényeit, de helyettük a Pilaster Bank homlokzatát látta. Elképzelte, ahogy döngve becsukódnak a díszes, kovácsoltvas kapuk. Néhány járókelő megáll és a bezárt kapura néz, és hamarosan egész kis tömeg gyűlik össze. A bezárt kapura mutogatnak és izgatottan karattyolnak. A Cityben pedig tűzvészként terjed a hír: a Pilaster Bank megbukott.

A Pilaster Bank megbukott!

Hugh kezébe temette arcát.

* * *

– Nincsen egyetlen megveszekedett petákunk sem – mondta Hugh, és látta, nem értik.

Hugh szalonjában gyűlt össze a család, ebben a zsúfolt helyiségben, ahol Nora minden felületet drapériával vont be, és mindenhova dísztárgyakat helyezett. A vendégsereg már eltávozott. Hugh csak azután közölte a hírt. A család kiöltözve üldögélt a szalonban. Augusta Edward mellett, mindketten haragosan, hitetlenül. Samu bácsi Hugh mellé telepedett. William, az őrnagy és Sir Harry a szófa mögött álltak, ahol a három feleség ült: Beatrice, Madeleine és Clementine. Nora a tűz mellett foglalt helyet, kedvenc székében; arca vörös volt az ebédtől és a pezsgőtől. Nick és Dotty egymás kezét fogva ijedten álltak. Hugh őket sajnálta a leginkább.

– A hozománynak sajnos lőttek, öregem.

– Te vagy az elnök, csak a te hibád lehet – mondta Madeleine néni élesen.

Ostoba volt és rosszindulatú. Hugh el volt készülve erre, most mégis megsértődött. Milyen igazságtalan. Őt okolják, amikor mindent megtett, hogy elkerüljék ezt a katasztrófát. William azonban meglepő gyorsasággal tette helyre a hölgyet.

– Ne beszélj hülyeséget – mondta. – Edward mindannyiunkat megtévesztett, és óriási tömegben terhelte meg a bankot córdobai kötvényekkel, melyek most értéküket vesztették. Azokat kell hibáztatni, akik elnökké választották. – Augustára nézett.

– Nem állhatunk fillér nélkül – mondta Nora ijedten.

– De ha egyszer nincsen semmink – magyarázta Hugh türelmesen. – Minden pénzünk a bankban van, és a bank megbukott. – Nora értetlensége kevésbé bosszantotta; ő legalább nem bankárcsaládba született.

Augusta fölállt és a kandallóhoz ment. Hugh azt hitte, fiát fogja védelmébe venni, de ennyire Augusta sem volt ostoba.

– Ne azon lovagoljunk, ki a hibás – mondta –, inkább mentsük, ami menthető. A bankban biztos sok készpénz és arany van még mindig. Rejtsük el valahol, még mielőtt a hitelezők megjelennek.

– Erről szó sem lehet – szakította félbe Hugh határozottan. – Az a pénz nem a mi pénzünk.

– Noná hogy a miénk! – kiáltotta Augusta.

– Üljön le Augusta, és nyugodjon meg, különben az inassal dobatom ki!

Augusta meglepődött, de nem ült le. Hugh folytatta.

– A bankban valóban van készpénz, és mivel hivatalosan még nem mentünk tönkre, néhány hitelezőt ki tudunk fizetni. Mindannyiunknak el kell bocsátani a cselédeket. Ha a hátsó bejárathoz külditek őket, és adtok nekik egy papírt arról, hogy mennyivel tartoztok, kifizetem őket. Mindenki kérje meg a hentest, a tejesembert és mindenkit, aki házhoz szállít, írja le, menynyi a követelése. Őket is kifizetem. De csak a mai keltezésig. Mostantól fogva semmilyen tartozást nem.

– Ki vagy te, hogy azt mondd nekem, el kell bocsátanom a cselédeket? – kérdezte Augusta sértődötten.

Bár a család maga kereste a bajt, Hugh még mindig kész lett volna rokonszenvezni velük, de ez az ostoba ellenállás felbőszítette.

– Ha nem bocsátja el őket – rettent rá –, maguktól mennek el, mert nem kapják meg a fizetésüket. Augusta néni értse meg, nincs semmi pénze.

– Nevetséges!

Nora szólalt meg ismét.

– Nem bocsátom el a cselédeket, egy ilyen házban lehetetlen nélkülük meglenni.

– Erre ne legyen gondod – felelte Hugh. – A házat el kell adni. Mindannyiunknak el kell adni a házunkat, bútorunkat, műtárgyakat, el kell adni a borospincét és az ékszereket.

– Ez nem létezik! – kiáltotta Augusta.

– Ezt írja elő a törvény – vágott vissza Hugh. – Mindegyik társ személy szerint felelős az üzleti adósságokért.

– Én nem vagyok társ – mondta Augusta.

– De Edward az. Az elnökségről lemondott, de papíron még mindig társ. És ő a ház tulajdonosa is, Joseph rá testálta.

– Valahol kell élnünk – mondta Nora.

– Holnap reggel mindenkinek az legyen az első dolga, hogy olcsó, kis házat keres. Ha valami szerény házat választotok, a hitelezők meghagyják. Ha nem, úgyis újra kell választanotok.

– Egyáltalán nem áll szándékomban kiköltözni, és azt hiszem, a család többi része is pontosan így érez – azzal ránézett sógornőjére. – Madeleine?

– Teljesen igazad van, Augusta – felelte Madeleine –, George és én maradunk, ahol vagyunk. Micsoda ostobaság! Méghogy nincs egy fillérünk sem.

Hugh végignézett rajtuk, és nem érzett mást, mint megvetést. Most, még most is, mikor ostobaságuk és üres gőgük tönkretette őket, még most sem hallgatnak az okos szóra. Végül úgyis föl kell majd adniuk illúziójukat, de ha belekapaszkodnak a vagyonba, mely immár nem övék, nemcsak anyagilag, de erkölcsileg is tönkreteszik a családot. Márpedig Hugh eltökélte, tisztességes viselkedésre kényszeríti őket, ha a fene fenét eszik, akkor is.

Augusta leányához fordult.

– Clementine! – mondta. – Biztos vagyok benne, te és Harry ugyanúgy vélekedtek, mint Madeleine és George.

– Nem, anyám – felelte Clementine.

Augusta levegőért kapkodott, de Hugh is meglepődött. Példátlan volt, hogy Clementine ellentmondjon anyjának.

– Azért kerültünk bajba – jelentette ki Clementine –, mert anyámra hallgattunk. Ha Hugh-t választjuk meg elnöknek Edward helyett, még mindig olyan gazdagok lennénk, mint Krőzus.

Hugh ettől jobban érezte magát. Örült, hogy legalább a család egy része érti, mit akar. Clementine folytatta:

– Anyám tévedett, és mindannyiunkat tönkretett. Magam részéről sohasem fogom többé megfogadni a tanácsát. Hugh-nak igaza volt, és most sem tehetünk jobbat, mint hogy rábízzuk magunkat a viharban.

– Így van, Clementine – mondta William. – Azt kell tennünk, amit Hugh tanácsol.

A hadak arcvonalban álltak. Az egyik oldalon Hugh, William, Samuel, Clementine és Sir Harry. Ők azon lesznek, hogy tisztességesen és becsületesen viselkedjenek. A másik oldalon Augusta, Edward, Madeleine, és Hartshorne őrnagy, akik megpróbálják majd eltulajdonítani, amit csak lehet, mit sem törődve a család jó hírével.

Nora dacosan szólt:

– Engem ki kell vinned ebből a házból, mert magamtól ugyan nem megyek ki.

Hugh keserű ízt érzett szájában. Saját felesége is az ellenséghez szegődött.

– Te vagy az egyetlen ember ebben a szobában, aki elárulja a saját hitvesét – mondta szomorúan. – Hát semmiféle hűséggel nem tartozol nekem?

– Nem azért mentem hozzád feleségül, hogy szegénységben éljek – felelte Nora büszkén.

– A házat el fogod hagyni, akár akarod, akár nem – felelte Hugh komoran, és még egy pillantást vetett az ellentáborra. – Veletek is ez fog történni. Ha nem hagyjátok el most házatokat, amikor még méltósággal tehetitek, majd elhagyjátok szégyentől övezve, amikor rendőrök és újságírók hada jelenik meg, az újságcikkek becsmérelnek, és saját cselédeitek is megvetnek.

– Majd meglátjuk – válaszolta Augusta.

Mikor mindannyian elmentek, Hugh leült a tűz elé, s azon törte a fejét, hogyan fizethetné ki a hitelezőket. Azt biztosan érezte, nem akar csődöt jelenteni. A csődeljárás túlságosan fájdalmas lenne. Egész életében árnyékként kísérte apja csődje. Egész pályafutása arról szólt, hogy bebizonyítsa, vele másképpen lesz. Szíve legmélyén tartott tőle, hogy ő is csődbe mehet, s akkor apjához hasonlóan ő is önkezével vet véget életének.

A bank bevégezte pályafutását, becsukta kapuit: ez volt a vég. De lassan talán visszafizetheti adósságát, főként ha a tulajdonostársak valóban mindenüket pénzzé teszik. Ahogy a délután alkonyatba fordult, Hugh fejében egy terv vonalai bontakoztak ki; egy vékony reménysugár.

Hat órakor fölkereste Ben Greenbourne-t. Solly édesapja már túl volt a hetvenen, de még mindig a legjobb egészségnek örvendett, és személyesen vezette a bankot. Solly halála után egy leánya maradt csak, Kate, így nyugalomba vonulásakor unokatestvérei veszik majd át a bank vezetését. Inkább nem vonult nyugalomba tehát.

Hugh a palotában kereste föl. A ház nem pusztán a jólét, hanem határtalan gazdagság benyomását keltette. Minden óra egy ékszer, minden bútordarab fölbecsülhetetlen régiség, minden faburkolat szép faragású, és minden szőnyeget mintha megrendelésre szőttek volna. Hugh-t a komornyik a könyvtárba vezette, ahol gázlángok égtek, és a kandallóban tűz lobogott. Ebben a szobában jött Hugh rá annak idején, hogy Bertie Greenbourne az ő gyermeke.

Míg házigazdájára várt, a könyveket nézegette. Lehet, gondolta, hogy néhányukat a szép kötés kedvéért választották, de talált olyan láthatóan sokat olvasott műveket, a legkülönbözőbb nyelveken, melyek bizonyították, hogy Greenbourne tudós ember. A házigazda tizenöt perccel később jelent meg, és elnézést kért, amiért megváratta Hugh-t.

– Családi probléma tartott föl.

Nem mondta, miféle családi probléma, Hugh pedig nem kérdezte.

– Nyilván tud róla, a córdobai kötvények elvesztették értéküket – kezdte Hugh.

– Igen.

– És valószínűleg azt is hallotta, a bankom ennek következtében bezárt.

– Igen, hallottam. Nagyon sajnálom.

– Utoljára huszonnégy évvel ezelőtt bukott meg angol bank.

– Jól emlékszem – felelte Greenbourne –, az *Overend and Gurney.*

– Én is jól emlékszem – mondta Hugh –, mert az apám aznap tönkrement és fölakasztotta magát.

Greenbourne rettenetes zavarba jött.

– Borzasztóan sajnálom, Pilaster, ez a tragédia kiment a fejemből.

– Abban a válságban sok cég ment tönkre, de holnap valami rosszabb fog történni – Hugh előrehajolt, úgy folytatta. – Az utolsó negyedszázadban a City üzleti volumene tízszeresére nőtt. A bankszakma olyan összetetté vált, hogy mindannyian ezernyi szállal kapcsolódunk egymáshoz. A hitelezőink között, akiket nem tudunk kifizetni, sokan lesznek, akik ennek következtében maguk sem tudnak fizetni másnak és tönkremennek. Tucatnyi bank fog megbukni. Több száz cég bezár, és ezrek és ezrek szegényednek el. Hacsak nem teszünk valamit, hogy ennek elejét vegyük.

– Teszünk? – kérdezte Greenbourne kissé ingerülten. – Mit tehetnénk? A Pilaster Bank egyetlen reménysége, hogy kifizesse adósságait. Ezt nem tudja megtenni, tehát reménytelen helyzetben van.

– Magamban igen, egyedül tehetetlen vagyok. Azt remélem, a többi bank tesz valamit.

– Más bankárokat óhajt fölkérni adósságai kifizetésére? Miért segítenének?

– Greenboume úr, azzal nyilván egyetért, hogy mindannyiunk számára jobb lenne, ha a Pilaster Bank hitelezőit ki lehetne fizetni.

– Természetesen.

– Én úgy gondolom, a bankárok egy szindikátusba tömörülhetnének, amely átveszi a Pilaster Bank aktíváit és passzíváit egyaránt. A szindikátus garantálná, bármelyik hitelezőnket kifizeti, és ezzel egy időben elkezdené a likvidálást.

Greenbourne-t érdekelte a dolog. Ingerültsége eltűnt, mint a kámfor.

– Értem már. Ezek szerint, ha a szindikátus elég neves bankokból állna, lehet, hogy a hitelezők elfogadnák a garanciát, és nem követelnék azonnal a készpénzt. Szerencsés esetben a likvidálásból befolyó pénzzel ki lehet őket fizetni.

– És elejét vettük egy szörnyű pénzügyi válságnak.

Greenbourne megrázta a fejét.

– Végül azonban a szindikátus tagjai veszítenének, mert a Pilaster Bankkal szembeni követelések nagyobbak vagyonánál.

– Nem feltétlenül.
– Hogyhogy?
– Majdnem kétmillió font értékben rendelkezünk córdobai kötvényekkel, amelyek ma semmit sem érnek. Egyéb vagyonunk sem lebecsülendő. Sok függ attól, mennyi folyik be a tulajdonosok magánvagyonának értékesítéséből. Becslésem szerint a hiány talán egymillió font lesz.
– Ezek szerint a szindikátus egymillió fontot veszít.
– Talán. A kötvények talán nem lesznek mindig értéktelenek. A zendülést leverhetik, vagy ha nem, az új kormány esetleg fizetni fog. A kötvények ára valamikor feltétlenül emelkedni fog.
– Elképzelhető.
– Ha a kötvények névértéküknek csak a felét érik el, a szindikátus már nem veszített semmit. Ha följebb mennek, akkor bármily hihetetlen, a szindikátus még keres is.
Greenbourne ismét megrázta fejét.
– Mindez elképzelhető – mondta –, csak ne lennének azok a kikötői kötvények. A córdobai követ, ez a Miranda vagy ki, nekem minden hájjal megkent gazembernek tűnik, és mint hallom, az apja a zendülés vezére. Szerintem az egész kétmillió fontot fegyverre és lőszerre fordították, a befektetők abból egy fillért sem látnak viszont.
– Én is ettől félek. Igaza lehet. Ha viszont kitör a pénzügyi válság, akkor mindenki veszíteni fog.
– Zseniális ötlet, ön mindig esze volt a családjának.
– A terv önön áll vagy bukik – mondta Hugh. – Ha beleegyezik, hogy a szindikátus vezetője legyen, a City követni fogja. Ha nem akar benne részt venni, a szindikátusnak nem lesz kellő hitele a Pilaster Bank hitelezőinek szemében.
– Igen, ez így van – felelte Greenbourne, aki nem szerette az álszerénységet.
– Elvállalja? – kérdezte Hugh, és visszafojtott lélegzettel várta a választ.
Az öregember talán fél percig gondolkodott, aztán határozottan felelte:
– Nem.
Hugh székébe roskadt. Utolsó reménysugara is szertefoszlott. Nagy-nagy fáradtságot érzett, mintha öregember lenne.
– Egész életemben óvatos voltam – mondta Greenbourne. – Ahol más magas hasznot lát, én a magas kockázatot veszem észre, és ellenállok a kísértésnek. Az ön bácsikája nem ilyen volt. Vállalta a kockázatot és zsebre vágta a hasznot. A fia viszont rosszabb. Önről nem mondok semmit, hiszen csak most lett elnök. De a Pilaster családnak meg kell fizetni a kövér esztendőket. Az a sok haszon mind az ő zsebükbe ment, nem az enyémbe. Miért fizessem hát én ki az adósságukat? Ha én most megmentem a Pilaster Bankot, az annyit tesz, mintha azt mondanám, az óvatlan befektető elnyeri jutalmát, az

óvatos pedig szenved. S ha a bankszakma ezen az elven működne, miért lenne bárki is óvatos? Akkor mindannyian könnyedén vállalhatjuk a kockázatot, hiszen ha tönkremegyünk, mások majd megmentenek. De kockázat mindig lesz és nem lehet úgy működni, mint a Pilaster Bank próbált. Mindig lesznek csődök. Szükségesek ahhoz, hogy a befektetőket emlékeztessék: a kockázat valóság.

Hugh-nak az jutott eszébe, vajon elmondja-e Greenbourne-nak, hogy fiát Micky Miranda ölte meg. Minél többet gondolkodott rajta, egyre inkább úgy érezte, nemtelen cselekedet lenne részéről, mert az öregembert ugyan elkeserítené, a Pilaster Bank helyzetén azonban nem segítene. Most azon törte fejét, mit mondhat még, amivel jobb belátásra bírja Greenbourne-t, amikor a komornyik lépett be és így szólt:

– Bocsásson meg Greenbourne úr, de azt kérte, szóljak, ha a detektív megérkezett.

Greenbourne azonnal fölállt. Roppant izgatottnak látszott, de modora nem engedte, hogy magyarázat nélkül rohanjon el.

– Sajnálom, Pilaster, de el kell mennem. Az unokám, Rebecca eltűnt... és mindannyian nagyon fel vagyunk zaklatva.

– Ezt őszintén sajnálom – felelte Hugh, aki halványan emlékezett Kate lányára. – Remélem, minél hamarabb megkerül, és nem lesz semmi baja.

– Nem erőszaktól tartunk – felelte Greenbourne –, ami azt illeti, valószínűleg a barátjával szökött el, de hát bajnak ez is elég... Kérem, bocsásson meg.

– Természetesen.

Az öregember kiment és Hugh egyedül maradt reménytelenségével.

* * *

Maisie időnként komolyan azt hitte, a szülés fertőző, mert gyakran megtörtént, hogy a kórteremben, ahol ki tudja, hány nő feküdt a terhesség kilencedik hónapjában, napokig nem történt semmi, de amint az egyik szülni kezdett, a többi órákon belül követte.

A mai nap is ilyen volt. Hajnali négy órakor kezdődött meg a szülési láz, ami azóta egyfolytában tartott. A munka dandárját persze a bábák és nővérek végezték, de mikor már nem bírtak vele, Maisie és Rachel is elhagyta az irodát, pokrócokkal és törülközőkkel serénykedett.

Hét órakor úgy tűnt, aznapra mindenki megszült, aki akart, és Maisie irodájában együtt teázott a két hölgy Dannel, Rachel szeretőjével, amikor megérkezett Hugh Pilaster.

– Sajnos nagyon rossz híreket hozok – mondta azonnal.

Maisie éppen teát töltött ki, de Hugh hangja megrémítette. Letette a kannát, és Hugh arcára nézve annyi szomorúságot látott, hogy azt hitte, meghalt valaki.

– Mi történt?

– Ugye a kórház minden pénzét az én bankomban tartjátok?
Rachel válaszolt Hugh kérdésére.
– Igen. Apám foglalkozik pénzügyekkel, és a Pilaster Bankban vezeti a számlát, mióta csak a bank jogtanácsosa lett. Föltételezem, a kórház számláját is ott helyezi el.
– És córdobai kötvényekbe fektette a pénzt.
– Igen?
– Mi baj van, Hugh? – kérdezte Maisie. – Mondd már meg az isten szerelmére!
– A bank megbukott.
Maisie szeme könnyel telt meg, de nem magáért, Hugh-ért sírt.
– Ó, Hugh – kiáltotta, tudta, mennyire fájhat ez neki, hiszen Hugh minden reményét és álmát a bankba fektette. Bárcsak átvállalhatná a fájdalom egy részét.
– Jóságos ég, hiszen válság lesz – mondta Dan.
– Minden pénz odalett – mondta Hugh. – Ezt a kórházat is valószínűleg be kell zárni. El nem mondhatom, mennyire sajnálom.
– Ez lehetetlen – szólt Rachel, aki belesápadt a megdöbbenésbe. – Hogyhogy minden pénz odalett?
Dan adta meg a választ.
– A bank nem tudja kifizetni az adósságait – mondta keserűen. – Csődben van. Ez azt jelenti, tartozik, de nem tud fizetni.
Maisie egy pillanatra mintha apját látta volna fiatalon. Ugyanúgy nézett ki, mint Dan ma, és ugyanezt mondta szó szerint a csődről. Dan élete nagy részét azzal töltötte, hogy megpróbálja az egyszerű embereket megvédeni a pénzügyi válságoktól, de eddig nem ért el semmit.
– Talán most már elfogadják a törvényjavaslatodat – mondta neki Maisie.
– De hát mi történt a pénzünkkel?
Hugh sóhajtott.
– Lényegében mindez azért történt, mert Edward elkövetett egy nagy ostobaságot, amíg ő volt az elnök. Hibát követett el, óriási hibát, és rengeteg pénzt veszített. Több mint egymillió fontot. Azóta azon vagyok, mentsem a helyzetet, de ma történt valami, ami lehetetlenné tette.
– Nem hittem volna, hogy ilyesmi létezik – mondta Rachel.
– A pénz egy részét persze visszakapja a kórház, de ehhez legalább egy év kell.
Dan átkarolta Rachelt, de az nem hagyta magát vigasztalni.
– És mi lesz azzal a sok nyomorult asszonnyal, aki idejön, hogy segítsünk rajta?
Hugh arcán annyi fájdalom tükröződött, hogy Maisie szerette volna megmondani Rachelnek, fogja be a száját.
– Szívesen odaadnám a pénzt saját zsebből – mondta –, de én is mindent elvesztettem.

– Valamit csak lehet tenni.

– Megpróbáltam. Épp most jövök Ben Greenbourne házából. Megkértem, mentse meg a bankot és fizesse ki a hitelezőket, de nemet mondott. Megvan a saját baja szegény embernek, mint hallottam, az unokája elszökött a barátjával. Ben Greenbourne segítsége nélkül semmit sem tehetek.

Rachel fölállt.

– Azt hiszem, fölkeresem apámat.

– Nekem be kell mennem az alsóházba – tette hozzá Dan és kimentek.

Maisie szíve sajgott. Elkeserítette a gondolat, hogy be kell zárni a kórházat. Hirtelen mindent elveszít, amiért egész életében munkált; de legfőképpen Hugh miatt bánkódott. Mintha tegnap történt volna. Oly könnyedén emlékezett vissza arra a napra, amikor tizenhét évvel ezelőtt a lóversenypálya közelében találkozott Hugh-val, amelyik nap éjszakáján Hugh elmondta élete történetét, elmondta, atyja tönkrement és öngyilkos lett. Azt mondta akkor, egy nap a világ legokosabb, leggazdagabb, legkonzervatívabb bankára lesz; mintha azt hitte volna, mindez kárpótolhatja apja elvesztéséért. És talán kárpótolta volna. Ehelyett ugyanaz a sors várt rá.

Pillantásuk találkozott. Maisie megértette a néma kérést, melyet Hugh szemében látott. Fölállt és hozzálépett. Széke mellett állva kezébe fogta kezét, mellére hajtotta fejét, haját simogatta. Hugh átölelte Maisie derekát, először gyöngéden", majd egészen szorosan. Végre sírni kezdett.

Mikor Hugh elment, Maisie körbejárta a kórtermeket. Most mindent új szemmel nézett: a falakat, melyeket saját maguk festettek be, az ágyakat, melyeket a bolhapiacon szedtek össze, és a szemrevaló függönyöket, melyeket Rachel mamája varrt. Visszaemlékezett rá, milyen emberfölötti erőfeszítéseket kellett tenniük, hogy megnyithassák a kórházat: meg kellett vívni harcukat az orvosokkal, a helyi tanáccsal, a környékbeli jómódú polgárokkal és a fontoskodó papokkal. Azzal vigasztalta magát, végül is sikerrel jártak: a kórház tizenkét éven át üzemelt, és sok száz asszonynak jelentett könnyebbséget. Igaz, Maisie azt szerette volna, ha ez az intézmény nem egyetlen, csak első lesz az országban. Ebben bizony kudarcot vallott.

Néhány szót beszélgetett azokkal az asszonyokkal, akik ma szültek. Csak Senki kisasszony miatt aggódott, mert a lány nagyon vékonycsontú, és csecsemője igen apró. Maisie sejtette, a lány azért éhezett, hogy családja ne vegye észre terhességét. Maisie-t mindig elképesztette, hogy a lányok erre képesek voltak. Ő maga öt hónapos terhesen úgy nézett ki, mint egy léggömb. Ha akarta volna, sem titkolhatja.

Leült Senki kisasszony ágyának szélére. Az újdonsült anya kislányát

szoptatta.
– Nem gyönyörű? – kérdezte a lány.
Maisie bólintott.
– Fekete haja van, épp mint a tied.
– Anyámnak is ilyen haja van.
Maisie megsimogatta a csecsemő fejecskéjét. Mint a csecsemők általában, ez is Sollyra hasonlított. Sőt...
– Uramisten, hiszen én tudom, te ki vagy – mondta Maisie.
A lány csak bámult.
– Te Ben Greenbourne unokája vagy. Eltitkoltad a terhességet ameddig csak lehetett, aztán elszöktél otthonról, hogy megszülhesd.
– Honnan tudja? – kérdezte a lány tágra nyílt szemmel. – Utoljára kétéves voltam, amikor látott.
– De az anyádat jól ismertem, hiszen a testvéréhez mentem férjhez.
Kate nem volt akkora sznob, mint a család, és négyszemközt igen kedvesen bánt Maisie-vel. – Arra is emlékszem, amikor megszülettél. Neked is pont ilyen sötét hajad volt.
– De ugye nem árul el? – kérdezte Rebecca ijedten.
– Megígérem, nem teszek semmit, amihez nem járulsz hozzá. De azt hiszem, üzenhetnél a családodnak. A nagyapád majd eszét veszti miattad.
– Én meg éppen őtőle félek.
– Értem, miért – bólintott Maisie. – Amennyire emlékszem rá, keményszívű öregember. De ha megengednéd, hogy beszéljek vele, azt hiszem, jót tennék mindenkinek.
– Beszélne vele? – kérdezte Rebecca fiatalos derűlátással. – Megtenné?
– Hát persze – felelte Maisie –, de azt nem mondom meg neki, hol vagy, ha csak nem ígéri meg, hogy jó lesz hozzád.
Rebecca lenézett gyermekére. A csecsemő lehunyta szemét és abbahagyta a szopást.
– Alszik – mondta Rebecca.
Maisie mosolygott.
– Hogy fogod hívni?
– Maisie-nek – mondta Rebecca.

* * *

Ben Greenbourne könnyes szemmel jött ki a kórteremből. Elővett egy zsebkendőt, és sikertelen kíserletet tett rá, hogy arcáról felszárogassa a könnyeket. Maisie még sohasem látta egykori apósát ilyen állapotban.
– Jöjjön a szobámba – mondta –, csinálok egy csésze teát.
– Köszönöm.
Maisie bevezette az öregurat szobájába és hellyel kínálta. Akaratlanul is eszébe jutott, ezen az estén már a második síró férfit

látja.

– Ez a sok fiatal nő – mondta Greenbourne. – Ők is ugyanebben a helyzetben vannak?

– Nem mind – felelte Maisie. – Vannak köztük özvegyek, van, akit elhagyott a férje. Elég sokan maguk hagyták ott férjüket, aki verte őket. A nők általában sokat elviselnek a férjüktől, és megmaradnak mellette, még ha veri is őket, de amikor teherbe esnek, félteni kezdik a gyermeket, és ilyenkor elhagyják a férfit, ha az még mindig erőszakos. A legtöbb lány viszont valóban abban a helyzetben van, mint Rebecca.

– Nem hittem volna, hogy van még mit tanulnom az élettől – mondta Ben Greenbourne –, de most már látom, ostoba és tudatlan voltam.

Maisie átnyújtott egy csésze teát.

– Köszönöm – mondta az öregember. – Ön nagyon kedves. Én viszont sohasem voltam kedves önhöz.

– Mindannyian követünk el hibákat.

– Milyen jó dolog ez az intézet, különben hova mennének ezek a szegény lányok.

– Csatornában vagy sikátorban szülnének – felelte Maisie.

– És ez Rebeccával is megeshetett volna.

– Sajnos a kórháznak be kell zárnia – mondta Maisie.

– Miért?

Maisie egyenesen az öregember szemébe nézett.

– Minden pénzünket a Pilaster Bankban tartottuk. Semmink sem maradt.

– Valóban? – kérdezte Greenbourne és elgondolkodott.

* * *

Hugh már ágyba készült, de nem érezte magát álmosnak, úgyhogy felöltötte köntösét és szokása szerint a tűzbe bámulva töprengett. Százszor és százszor megvizsgálta a bank helyzetét, de semmilyen kiutat nem talált.

Éjfélkor hangos kopogtatást hallott odalentről. Lekászálódott és kinyitotta az ajtót. Az utcán hintó állt, az ajtó előtt pedig libériás inas.

– Elnézést kérek a késői kopogtatásért uram, de sürgős üzenetet hoztam. – Azzal átadott egy borítékot és eltűnt.

Ahogy Hugh becsukta az ajtót és megfordult, a komornyikjával találkozott, aki éppen lefelé jött a lépcsőn.

– Valami baj van? – kérdezte aggódva.

– Csak egy üzenet, menjen vissza aludni!

– Köszönöm, uram.

Hugh kinyitotta a borítékot és kivette a levelet, melyben tiszta, régimódi, öregemberes kézírással a következő áll.

12, Piccadilly
London, S. W.

1890. november 23.

Kedves Pilaster!

További meggondolás eredményeképpen úgy döntöttem, hogy támogatom elképzelését.

Üdvözlettel:

B. Greenbourne

Hugh felnézett a levélből, és az üres hallba vigyorgott.

– A kutya meg a mája – mondta boldogan. Vajon mitől gondolta meg magát az öreg?

* * *

Augusta a Bond Street legjobb ékszerészének hátsó szobájában ült, ahol a gázlángok fényében szikráztak az üvegvitrinekbe zárt ékszerek. A helyiség minden falára tükröket függesztettek. Alázatos eladó kacsázott át a szobán, és fekete bársonypárnán fekvő gyémánt nyakláncot tett Augusta elé. A boltvezető is ott állt.

– Mennyi? – kérdezte Augusta.

– Kilencezer font, lady Whitehaven – felelte a vezető olyan átszellemülten, mintha imádkozna.

Egyszerű nyaklánc volt, aranyba foglalt egyforma briliánsokból állt. Jól menne a gyászruhához, gondolta Augusta, bár nem azért akart vásárolni, hogy fölvegye az ékszert.

– Gyönyörű darab, kitűnő darab, rendkívüli darab, a legszebb darab üzletünkben.

– Ne siettessen, míg gondolkodom – felelte Augusta.

Utolsó kétségbeesett kísérlete volt ez arra, hogy pénzt szerezzen. Először a bankba ment és száz fontot követelt aranyban. De a hivatalnok, egy Mulberry nevű pimasz eb nemet mondott. Megpróbálta a házat Edward nevéről a sajátjára íratni, de ez sem sikerült, mert a papírok az öreg Bodwen vasszekrényében voltak. Most azzal kísérletezett, hogy hitelbe vásároljon ékszereket és készpénzért adja el őket.

Edward kezdetben szövetségese volt, de most már ő sem segített. – Azt kell csinálni, amit Hugh mond – jelentette ki a kis hülye. – Ha híre kel, hogy a családtagok minden lehetséges módon pénzhez akarnak jutni, széteshet a szindikátus. Azért alakult, hogy elejét vegye egy pénzügyi válságnak, nem azért, hogy a Pilaster család fényűző életmódját biztosítsa. – Egész programbeszédnek tűnt ez, mert Edward általában tőmondatokra szorítkozott. Egy évvel ezelőtt Augusta talán még belehalt volna, ha fia ellene fordul, de amióta összekülönböztek a válás ügyében, Edward már egyáltalán nem az a kedves, engedelmes fiú, akit ő annyira szeretett. Clementine is ellene fordult, és Hugh tervét támogatta, amely mindnyájukból koldust fog faragni. Ha csak rágondolt, már rázta a düh. De hát úgysem fog sikerülni. Fölnézett a

boltvezetőre.
– Ezt megveszem – mondta határozottan.
– Igen bölcsen, nagyon bölcsen teszi a méltóságos asszony.
– A számlát küldje a bankba!
– Igenis, asszonyom. A nyakláncot pedig a Whitehaven-házba szabad szállítanunk?
– Magammal viszem – felelte Augusta. – Már ma este viselni akarom.
A boltvezető úgy festett, mint akinek a foga fáj.
– Ön lehetetlen helyzetbe hoz engem, méltóságos asszony.
– Mi az ördögről beszél, csomagolja be!
– Sajnálom, de nem adhatom ki az ékszert, amíg ki nem fizették.
– Nevetséges. Tudja maga, ki vagyok én?
– Hogyne, hogyne... Ugyanakkor benne volt az újságokban, hogy a bank bezárt.
– Ez sértés.
– Végtelenül sajnálom.
Augusta fölállt, és kezébe vette a nyakláncot.
– Nem is hallgatom ezt tovább. Magammal viszem.
A boltvezető Augusta és az ajtó közé állt, és kopasz fején gyöngyözött a verejték.
– Könyörögve kérem, ne tegye!
Augusta csak ment az ajtó felé.
– Félre az útból – kiáltotta haraggal.
– Ha megpróbálja kivinni, bezárom a boltot és rendőrért küldök – mondta a boltvezető.
Augusta csak most vette észre, hogy bár a boltvezető valósággal hétrét görnyedt az alázattól, egy jottányit sem engedett. Félt tőle, kétségtelen, de még jobban félt attól, elveszít egy kilencezer fontos ékszert. Augusta rájött, ez nem sikerül. Dühében a nyakláncot a padlóra dobta. A boltvezető azonnal lehajolt és fölvette. Augusta maga nyitotta ki az ajtót, és kicsörtetett hintájához.
Kihúzta magát, büszkén, méltóságteljesen, magasra tartotta fejét, de halálosan megdöbbent. Hiszen gyakorlatilag lopással vádolták! Lelke mélyén egy gyöngécske hang megjegyezte, hogy nem éppen igazságtalanul, hiszen éppen lopni akart. Augusta azonban nem hallgatott erre a hangra. Sértett anyakirálynőként hajtatott haza. Amikor belépett a házba, Hastead, a komornyik valamiről beszélni akart, de Augustát most nem érdekelték a cselédmizériák.
– Hozzon egy pohár meleg tejet – utasította. Fájt a gyomra.
Azonnal szobájába tért, leült fésülködőasztala elé, és kinyitotta ékszeres ládikóját. Nem sokat talált benne, legföljebb néhány száz fontnyi értéket. Kinyitotta a legalsó fiókot, kivette azt a selyemdarabkába csomagolt gyűrűt, amit Strang adott neki. Mint mindig, ismét ujjara illesztette és megcsókolta. Milyen más lenne minden, ha Stranghoz ment volna feleségül. Egy pillanatra sírhatnékja volt.

Aztán a folyosóról idegen hangokat hallott, egy férfi… talán két férfi… és egy nő hangját. Nem úgy hangzott, mintha cselédek járnának ott, és különben is, cselédek nem merészelnék megtenni, hogy ajtaja előtt disputálnak. Kinyitotta az ajtót és kilépett a folyosóra.

Néhai férje ajtaja nyitva volt, s a hangok abból a szobából hallatszottak. Mikor Augusta belépett, egy hivatalnok külsejű fiatalembert és egy idősebb, jól öltözött párt látott, biztos volt benne, hogy még életében soha nem látta őket.

– Ha szabad kérdeznem, kihez van szerencsém? – kérdezte.

– Stoddart ház- és lakásügynökség – felelte a fiatalember tisztelettudóan. – Mr. és Mrs. De Graaf. Érdeklődnek ez iránt a gyönyörű ház iránt.

– Kifelé – mondta Augusta.

– Megbízást kaptunk, hogy a ház eladó – csipogta a hivatalnok.

– Kifelé ebben a pillanatban. Ez a ház nem eladó.

– Hiszen személyesen beszéltem…

De Graaf úr megérintette a fiatalember karját, mire az elhallgatott.

– Nyilván kellemetlen félreértésről van szó – mondta és feleségéhez fordult. – Mehetünk, drágám? – azzal csendes méltósággal távoztak, a fiatalember pedig loholt utánuk és majd nyakát törte a szolgálatkészségtől.

Ezért nyilván Hugh felelős, gondolta Augusta. Ennek megállapítása végett még érdeklődni sem érdemes. A ház a szindikátus tulajdonát képezte, és mint ilyet, természetesen el akarták adni. Hugh meg is mondta Augustának, költözzön ki, de Augusta nemmel válaszolt. Most ez a gazember nyilván nyakára küldi az érdeklődőket.

Augusta leült Joseph székére. A komornyik lépett be egy pohár meleg tejjel.

– Senkit ne engedjen be, aki a házat akarja megnézni, Hastead. Nem eladó.

– Igenis, milady – felelte Hastead, letette a poharat, de nem távozott.

– Van még valami? – kérdezte Augusta.

– A hentes járt ma itt és a pénzét követelte.

– Mondja meg neki, akkor fizetem ki, amikor nekem alkalmas, nem akkor, amikor neki.

– Igenis. Ma mind a két inas elment.

– Úgy érti, felmondtak?

– Nem, csak elmentek.

– Nyomoroncok.

– Milady, az alkalmazottak tisztelettel kérdezik, mikor kapnak fizetést?

– Van még valami?

– Mit mondjak nekik?

– Mondja azt, hogy nem válaszoltam a kérdésre.

– Igenis. Egyben szeretném tudomására hozni, a hét végén kilépek.

– Miért?

– A Pilaster családban mindenki szélnek eresztette az alkalmazottakat, Hugh úr azt mondta, múlt péntekig kifizet minket, de tovább nem, akármeddig maradunk.

– Takarodjon a szemem elől, maga áruló.

– Igenis.

Akkor lássalak, amikor a hátam közepét, gondolta Augusta. Különben is mindig utálta. Patkányok, akik elhagyják a süllyedő hajót. Hát csak menjenek.

Kortyolta a meleg tejet, de gyomorfájdalma nem enyhült. Körültekintett a szobában. Ezen a szobán Joseph sohasem engedett változtatni: még mindig az 1873-ban választott bőrszínű tapéta a falakon, nehéz brokátfüggönyök és a japán stílusban lakkozott vitrinben az ékszeres tubákosszelencék. A szoba éppoly halottnak tűnt, mint gazdája. Augusta most azt kívánta, bárcsak visszahozhatná férjét halottaiból. Mindez nem történt volna meg, ha még mindig életben lenne. Egy pillanatra mintha látta volna, amint az ablak fényében, áll, kezében egyik kedvenc tubákosszelencéje, melyet ide-oda forgat, hogy lássa, miként játszik a fény a drága köveken. Augusta torka összeszorult és erősen megrázta fejét, hogy eltűnjön a káprázat.

Hamarosan De Graaf úr vagy valaki hasonló költözik ebbe a szobába. A falakról letépi a tapétát, az ablakokról a függönyöket, és saját ízlése szerint rendezi be, talán a most divatos stílusban, tölgyburkolattal és székekkel.

El kell költöznie. A tényt elfogadta, bár még mindig úgy tett, mintha nem fogadta volna el. De nem fog valami lehetetlen, modern házacskába költözni St. John's Woodban vagy Claphamban, mint Madeleine és Clementine. Nem fog szegényesen éldegélni Londonban, inkább elhagyja az országot.

Nem volt benne biztos, hová menjen. Calais olcsó, de túl közel esik Londonhoz. Párizs elegáns, de túl öregnek érezte magát ahhoz, hogy idegen nagyvárosban kezdjen társasági életet. Hallott egy Nizza nevű városról valahol Franciaország mediterrán partvidékén, ahol állítólag olcsó pénzért nagy házat és sok cselédet bérelhet, ahol a hozzá hasonló csöndes külföldiek élvezik a tengeri levegőt és a tél enyheségét.

A semmiből azonban ott sem tud megélni. Így is kell pénz lakbérre és cselédek munkabérére, s bár hajlandó szerényen élni, de hintó kell, mert csak nem járhat gyalog. Nagyon kevés készpénze volt, nem több ötven fontnál. Ezért próbálta hitelbe megvenni a nyakláncot. Kilencezer font is kevés, de néhány évig elég lett volna.

Augusta tudta, mindezzel veszélyezteti Hugh terveit. Edwardnak ebben igaza volt. A szindikátus jóindulata attól függött, mennyire komoly a családtagok szándéka, hogy kifizetik adósságaikat. Ha a család egyik tagja a kontinensre szökik egy tele bőrönd ékszerrel, ez már elég lenne a szindikátus jóindulatának elvesztéséhez. Voltaképp

ez csak még vonzóbbá tette a tervet, nemcsak az ő életét oldaná meg, de Hugh-ét is megkeserítené.

Pénz nélkül viszont lehetetlen. A többi könnyű, egyetlen bőröndbe csomagol majd, elmegy az utazási irodához és jegyet vált, kora reggel bérkocsit fogad. De honnan szerzi a pénzt?

Hozzáfogott, hogy a vitrinből kivegye a szelencéket.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A Pilaster Bank bukása volt az év botránya. Az újságok minden fejleményt azonnal és részletesen közöltek: hogy kellett eladni a nagy kensingtoni házakat, hogy került kalapács alá a sok festmény, bútor és az opportói; hogyan kellett lemondani Nick és Dotty hat hónapra tervezett európai kéjutazását, és miképp festenek azok a szerény külvárosi házak, amelyekben a büszke és hatalmas Pilasterek maguk hámozták a krumplit és mosták a szennyes alsóneműt.

Hugh és Nora Chingfordban, Londontól kilenc mérföldre béreltek szerény, kertes házat. Egyetlen szolgát sem vittek magukkal, de egy közeli tanyáról délutánonként bejárt egy izmos, tizennégy éves parasztlány, aki padlót sikált és ablakot mosott. Nora rosszkedvűen téblábolt kötényében, s ímmel-ámmal söpörte a padlót és főzött ehetetlen vacsorát, közben pedig egyfolytában sopánkodott. A fiúk azonban szívesebben voltak itt, mint Londonban, mert kijárhattak az erdőbe játszani. Hugh vonaton ment be a városba mindennap és folytatta munkáját a bankban: azaz a szindikátus megbízásából likvidálta a Pilaster-vagyont.

A szindikátus minden társtulajdonosnak kis összegű havi járadékot folyósított. Nem mintha ehhez joguk lett volna a Pilaster Bank volt tulajdonosainak, de a szindikátus tagjai nem voltak barbárok, ellenkezőleg: épp olyan bankárok, mint a Pilasterek, akik titkon azt gondolták: én is járhatok ugyanígy. Mellesleg a volt társak segítsége a vagyon likvidálásában jól jött, és megérte azt a kis járadékot.

Hugh aggódva figyelte a córdobai polgárháború alakulását. Ezen múlik majd, mennyi pénzt veszít a szindikátus, és Hugh szerette volna, ha nemcsak hogy nem veszít, de még nyer is. Szerette volna, ha egy nap azt mondhatja, senki sem vesztett pénzt azzal, hogy megmentette a bankot. Ez a nap azonban rendkívül távolinak tűnt.

Eleinte úgy tűnt, a Miranda család nyeri meg a háborút. Egybehangzó vélemények szerint a támadást gondosan készítették elő és irgalmatlanul hajtották végre. Garcia elnök kénytelen volt elmenekülni a fővárosból és Campanario erődítményében, az ország déli részében húzta meg magát. Hugh nem örült ennek. Ha a Mirandák nyerik meg a háborút, középkori királyságot rendeznek be és nem

fizetik vissza az előző rendszer által fölvett kölcsönöket; ebben az esetben a córdobai kötvények a jövőben is értéktelenek maradnak.

Ekkor azonban váratlan fordulat történt: Tonio családja, a Silva család, akik már jó néhány éve vezették a gyenge szabadelvű ellenzéket, most az elnök oldalán hadba szálltak, mikor az elnök megígérte a szabad választásokat és a földosztást. Hugh ismét reménykedni kezdett.

Az így megerősödött elnöki hadsereg a köz támogatását is élvezte, és szembeszállt az ellenséggel. Így az erők nagyjából egyformák voltak, és a hadban álló felek nagyjából egyforma pénzügyi lehetőségekkel rendelkeztek. A Miranda család elköltötte a teljes hadipénztárt a legelső támadásra, melytől azonnali hatalomátvételt remélt. Most, hogy észak és dél álltak egymással szemben, nagyjából egyenlőek voltak az esélyek, mert északon voltak a nitrátbányák, délen az ezüstbányák. Igaz, egyik fél sem tudta pénzzé tenni javait, miután a Pilaster Bank többé nem létezett, más bankok pedig szóba sem jöhettek.

Mindkét fél az angol kormányhoz fordult azzal a kéréssel, ismerje el őket az ország törvényes kormányának. Micky Miranda mint londoni követ, reggeltől estig a külügyminisztérium dolgozóival, miniszterekkel, képviselőkkel tárgyalt, szerette volna elérni, hogy a papát ismerjék el Córdoba új elnökének. Lord Salisbury, a külügyminiszter eddig nem nyilatkozott. Ekkor érkezett Londonba Tonio Silva.

Karácsony este kereste fel Hugh-t külvárosi otthonában. A konyhában találta, éppen tejet melegített és pirítóst vajazott a gyerekeknek reggelire. Nora még öltözködött, mert Londonba készült karácsonyi bevásárlásait elvégzendő, bár ebben az évben nem nagyon költekezhetett. Hugh szívesen maradt otthon, vigyázni a fiúkra, mert aznap semmi sürgős tennivalója nem akadt a bankban.

A csengetésre saját maga ment ajtót nyitni, ami mindig a Folkestone-ban töltött évekre emlékeztette. Tonio szakállt és bajuszt növesztett, talán hogy elrejtse tizenkét éve történt megveretése nyomait, Hugh azonnal megismerte répaszínű hajáról és vakmerő vigyoráról. Havazott, és Tonio kalapját vékony rétegben lepte be a hó. Hugh a konyhába vitte öreg barátját és teával kínálta meg.

– Hogy találtál meg? – kérdezte.

– Nem volt könnyű – felelte Tonio. – A régi házadban nem lakik senki, a bankot pedig zárva találtam. De elmentem a Whitehaven-házba, ahol találkoztam Augusta nénéddel. Mondhatom, nem változott. A címedet nem tudta, de halványan emlékezett arra, Chingfordban élsz. Úgy ejtette ki a nevet, mintha legalábbis fegyenctelep lenne.

– Nem is olyan rossz – felelte Hugh. – A fiúknak nagyon tetszik, csak Nora viseli nehezen.

– Augusta nem költözött el.

– Nem, pedig talán ő a leginkább hibás az egészért. Mégis ő az

egyetlen, aki képtelen szembenézni a valósággal. Rá fog jönni szegény, hogy vannak Chingfordnál rosszabb helyek is.

– Például Córdoba – mondta Tonio.

– Mi a helyzet?

– A bátyám elesett.

– Sajnálom.

– Patthelyzet alakult ki. Most minden az angol kormánytól függ. Akit az angolok elismernek törvényes kormánynak, az hitelt kap, újra fölszerelheti hadseregét és győzhet. Ezért vagyok én itt.

– Garcia elnök küldött?

– Még ennél is jobb. Hivatalosan én vagyok Córdoba londoni követe. Mirandát elbocsátották állásából.

– Remek – felelte Hugh, aki őszintén örült, hogy Mickyt végre kirúgták. Nem szívesen látta azt az embert, amint Londonban sétafikál, klubokat és színházakat keres föl, vacsorákon vesz részt, mintha mi sem történt volna.

– Megbízólevelet hoztam magammal – folytatta Tonio –, és tegnap át is adtam a külügyminiszternek.

– És reméled, a külügyminiszter benneteket fog támogatni?

– Igen.

– Miért pont benneteket? – kérdezte Hugh talányosan.

– Mert Garcia az elnök, és Angliának a törvényes kormányt kell támogatnia.

– Eddig nem tettük meg – felelte Hugh aki ezt az érvelést kicsit gyöngének érezte.

– Azért akarom megmondani a külügyminiszternek, ezt kell tennie.

– Lord Salisburynek elég baja van az írországi helyzettel, nem hiszem, hogy ideje lenne egy távoli, dél-amerikai polgárháborúval foglalkozni.

– Én azt a feladatot kaptam – felelte Tonio ingerülten –, győzzem meg Salisburyt, hogy ez a dél-amerikai polgárháború figyelmet érdemel még akkor is, ha más dolga is akad. Te angol vagy, mondd meg, szerinted mivel lehetne felkelteni a figyelmét.

– Például azzal – felelte Hugh –, ha megígérnétek, hogy jótálltok az angol befektetők pénzéért.

– Hogyan?

– Még nem tudom, csak hangosan gondolkodom – felelte Hugh székében fészkelődve. A négyéves Salamin fakockákból éppen várat épített lába körül. Különös érzés volt, hogy egy egész ország sorsát dönthetik el ennek az olcsó külvárosi háznak apró konyhájában. – Angol befektetők kétmillió fontot öltek bele a santamariai kikötő felépítésébe, és a Pilaster Bank képviseltette magát a legnagyobb összeggel. Semmi kétség, ez az összeg rögtön Mirandáék hadipénztárába folyt bele. Vissza kell szereznünk.

– Azt már régen elköltötték fegyverre.

– Hogyne. De a Miranda családnak van más vagyona is.

– Valóban, a bányáik milliókat érnek.
– Ha ti nyeritek meg a háborút, Garcia elnök át tudná adni a nitrátbányákat a Santamaria Kikötő Társaságnak? Ebben az esetben ellensúlyoznánk a csalást, és a kötvények megint érnének valamit.
– Az elnök felhatalmazott, ígérjek bármit, ha ez mellénk állítja az angolokat.
Hugh izgatott lett. Hirtelen lehetőséget látott rá, hogy a bank minden adósságát kifizesse.
– Lássuk csak – mondta. – Elő kéne készítenünk a talajt, mielőtt megint beteszed a lábad a külügyminisztériumba. Azt hiszem, rá tudnám venni az öreg Ben Greenbourne-t, hogy szóljon egy jó szót Lord Salisburynek, hívja föl a figyelmét arra, milyen fontos, hogy az ország kiálljon a befektetőkért. Aztán elmehetnénk Dan Robinsonhoz. Maisie bátyja, ha emlékszel rá. Most ellenzéki képviselő, aki bankcsődre specializálja magát. Ő elintézhetné, hogy az ellenzék is téged támogasson az alsóházban. – Ujjával az asztal lapján zongorázott. – Nem is olyan lehetetlen.
– Gyorsan kell cselekednünk – felelte Tonio.
– Azonnal bemegyünk a városba. Dan Robinson London déli részében lakik Maisie-vel együtt. Greenbourne vidéken lesz, de a bankból föl tudom hívni őt telefonon. – Hugh fölállt. – Szólok Norának. – Óvatosan húzta ki lábát a gyermek kastélyából és Nora keresésére indult.
A hálószobában találta, éppen prémmel szegett, bonyolult kalapot igyekezett fejére illeszteni. Hugh fölvette gallérját és nyakkendőt kötött.
– Be kell mennem a városba – mondta.
– Ki fog akkor vigyázni a fiúkra? – kérdezte Nora.
– Remélem te.
– Én vásárolni megyek – rikácsolta Nora.
– Sajnálom Nora, de ez nagyon fontos.
– Én is fontos vagyok.
– Hát persze, de most itthon kell maradnod. Fontos ügyben kell Ben Greenbourne-val beszélnem.
– Elegem van – felelte Nora. – Elegem van ebből az unalmas házból, elegem van ebből a porfészekből, elegem van a gyerekekből és elegem van belőled. Még az apám is jobban él, mint mi. – Nora apja kölcsönt vett fel a Pilaster Banktól és kocsmát nyitott. – Inkább élnék vele és dolgoznék a pult mögött – folytatta Nora. – Jobban élvezném és még fizetést is kapnék érte.
Hugh csak nézte, és hirtelen megértette, ehhez az asszonyhoz nincsen már semmi köze. Nora gyűlölte, ő pedig megvetette a nőt. – Vedd le a kalapodat – mondta –, ma nem mégy vásárolni. – Azzal felvette zakóját és kiment.
Tonio türelmetlenül várakozott a hallban. Hugh megcsókolta a fiúkat, fölvette kabátját és kalapját és kinyitotta az ajtót.

– Tíz perc múlva indul a vonat – mondta Toniónak.

Sietős léptekkel hagyták el a házat. Most már erősebben havazott, a pázsiton már ujjnyi vastagságban állt a hó. Az utcában húsz vagy harminc egyforma ház sorakozott. A kavicsos úton gyalogoltak a falu felé.

– Először Robinsont látogatjuk meg – mondta Hugh. – Akkor mondhatjuk Greenbourne-nak, hogy az ellenzék már a mi oldalunkon áll... Figyelj csak!

– Mire?

– Ez a vonatunk. Sietnünk kell.

Még gyorsabban szedték lábukat. Szerencsére az állomás a falu közelebb eső végében épült. A vonat akkor futott be, amikor átmentek a sínek fölött ívelő hídon. Egy férfi könyökölt a hídkorláton, s ahogy elhaladtak, feléjük fordult.

Micky Miranda volt az, kezében revolverrel. Ezután az események nagyon gyorsan követték egymást.

Hugh felkiáltott, de hangját elnyomta az érkező vonat zakatolása. Micky a fegyverét Tonióra szegezte, közvetlen közelről rálőtt. Tonio megtántorodott és elesett. Micky most Hugh-ra szegezte a fegyvert, de ekkor a híd alatt elhaladt a mozdony, sűrű fehér füst- és ködfelhőbe borítva mindent. Hugh a földre vetette magát. Hallotta, Micky kezében kétszer megdördül a fegyver, de érezni nem érzett semmit. Oldalvást hengeredett, térdre emelkedett, és szemét kutatva meresztette a ködbe.

A felhő oszlani kezdett. Hugh megpillantott egy alakot és rárohant. Micky is meglátta, de későn. Hugh egész testsúlyával rávetette magát, Micky elesett, kezéből kirepült a pisztoly és a mellvéd fölött a sínek közé zuhant.

Mindketten föltápászkodtak, Micky lehajolt és fölvette sétabotját. Hugh ismét rávetette magát, Micky ismét elesett. Mikor megint föltápászkodott, Hugh ökle feléje lendült. De Hugh húsz éve nem ütött meg senkit és a csapás nem talált. Micky fejbe vágta a sétapálcával. Mikor Micky másodszor is fejbe vágta, Hugh fölüvöltött dühében, rárohant Mickyre és ököllel arcon ütötte. Aztán mindketten zihálva tántorodtak hátra.

Odalent a vonat füttyentett. Micky megijedt. A gyilkosság után vonaton akart elmenekülni, igazán nem engedhette meg magának, hogy a gyilkosság színhelyén várja meg a következő, egy óra múlva érkező szerelvényt. Megfordult és a vonat felé rohant. Hugh utána.

Micky nem volt jó futó, és túl sok részeg éjszakát töltött a bordélyban, de Hugh, aki felnőtt életének nagy részét íróasztaloknál töltötte, maga sem volt sokkal jobb formában. Micky őrültként rohant a vonat felé, ami ebben a pillanatban indult el. Hugh követte. A vasutas rájuk kiáltott:

– Van jegyük?

– Gyilkos! – üvöltötte Hugh, Mirandára mutatva.

Micky minden erejét megfeszítve rohant a vonat utolsó, távolodó vagonja után. Hugh is megfeszítette minden erejét és szaladt, ahogy bírt, bár oldalában éles fájdalmat érzett. A vasutas is futni kezdett. Micky elérte a vonatot és fölugrott a lépcsőre. Hugh utánaugrott, elkapta Micky bokáját, de Miranda kiszabadította lábát. A vasutas Hugh-ba ütközött és elesett.

Mire föltápászkodtak Micky és a vonat már elérhetetlenül messze volt, Hugh elkeseredetten bámult utána. Látta ahogy Micky kinyitja a vagon ajtaját, óvatosan belép és az ajtót becsukja maga után. A vasutas a havat verte le magáról és azt mondta:

– Tulajdonképpen mi az ördög történt?

Hugh úgy zihált, mint egy lyukas kovácsfújtató, csak egy perc múlva tudott válaszolni.

– Gyilkosság történt – mondta. Amint kilihegték magukat, együtt mentek föl a hídra, ahol Tonio feküdt. Hugh melléje térdelt.

Micky a két szeme között találta el Toniót, akinek arcából nem sok maradt.

– Uramisten – mondta a vasutas.

Hugh nagyot nyelt, mert a szétlőtt arcú Tonio látványa hányingert keltett benne. Kezét becsúsztatta Tonio kabátja alá és megállapította, hogy szíve nem dobog. Eszébe jutott a csintalan kisdiák, akivel együtt úszott a püspökerdei tóban huszonnégy évvel ezelőtt. A sírás kerülgette.

Ahogy feje kitisztult, kezdte fölfogni, Micky hogyan tervezhette el a gyilkosságot. Nyilván voltak barátai a külügyminisztériumban, mint minden diplomatának. E barátok egyike egy fogadáson, vagy talán tegnap este egy vacsorán fülébe súgta, Tonio Londonba érkezett. Tonio már átadta megbízólevelét, úgyhogy Mickynek tudnia kellett: napjai meg vannak számlálva. Ám ha Tonio meghal, a helyzet ismét zavarossá válik, mert senki nincs Londonban, aki Garcia elnök nevében tárgyalhatna, kivéve Mickyt, a követet. Micky csak ebben bízhatott, de gyorsan kellett cselekednie.

Honnan tudta Micky, hol találja meg Toniót? Talán megbízott valakit, kövesse, de az is lehet, Augusta mondta el neki, hogy Tonio fölkereste és Hugh holléte iránt érdeklődött. Akárhogy is, Chingfordba már személyesen követte. Hugh címének kiderítéséhez túl sok emberrel kellett volna beszélnie, és Micky tudta, Tonio előbb-utóbb visszajön a pályaudvarra. Itt ólálkodott tehát, hogy megölje Toniót és az esetleges tanúkat, és aztán rögtön vonattal meneküljön.

Micky elkeseredésében választotta ezt a roppant kockázatos tervet, mely majdnem sikerült is. Hugh-t is meg kellett volna ölnie Tonio mellett, csak a beérkező mozdony füstjére nem számított. Ha a mozdony egy pillanattal később érkezik, lelövi Hugh-t is, és senki nem ismeri föl. Chingfordban nem volt se távíró, se telefon, sem a vonatnál gyorsabb jármű. Micky így a kettős gyilkosság után hamarabb ért volna Londonba, mint tettének híre. Alibivel pedig bármelyik alkalmazottja

szívesen szolgált volna.

Csakhogy Hugh-t nem sikerült megölni és – ötlött föl Hugh-ban – Micky már nem követ, és nem rendelkezik a diplomaták mentelmi jogával. Ezért a gyilkosságért fölakaszthatják.

– Jelentenünk kell a gyilkosságot – mondta Hugh fölállva.

– Walthamstow-ban van rendőrség.

– Mikor jön a következő vonat?

A vasutas nagy órát vett elő mellényzsebéből.

– Negyvenhét perc múlva.

– Mind a ketten szálljunk föl. Maga jelentse a gyilkosságot Walthamstow-ban, én bemegyek Londonba és bejelentem a Scotland Yardon.

– Egyedül vagyok az állomáson, karácsony lévén.

– Biztos vagyok benne, a munkaadója úgy erezné, teljesítenie kell alattvalói kötelességét.

– Igaza van.

– Szegény Silva tetemét valahova el kell vinnünk. Hova tehetnénk?

– Csak a váróterembe.

– Akkor vigyük oda. – Hugh lehajolt és megfogta Tonio testét.

– Fogja meg a lábát – mondta a vasutasnak. Fölemelték Toniót és bevitték az állomás várótermébe.

Letették egy padra. Azon tanakodtak, mit tegyenek. Hugh türelmetlenül járt föl-alá, nem gyászolni akart most, hanem a gyilkost üldözni. Percenként megnézte óráját, időnként megtapogatta homlokán a sebet, amit Micky sétabotja ejtett. Avasutas egy másik padra ült és félelemtől megigézve bámulta Tonio holttestét, így várakoztak, míg megérkezett a vonat.

Micky Miranda menekült. Szerencséje fogytán volt. Az elmúlt huszonnégy évben négy gyilkosságot követett el, és az első hárommal nem is volt semmi gond. Ezúttal azonban rajtaveszthet. Hugh Pilaster látta, amint fényes nappal lelőtte Tonio Silvát, és Micky nem kerülhette el a hóhér kötelét másképp, csak ha azonnal elhagyja Angliát. Ahogy leszállt a vonatról, határozott léptekkel vágott át a Liverpool streeti pályaudvaron, és egy konflisba vetette magát. Egyenesen a hajózási társaság irodájába vitette magát. Az irodát ellepték a dél-amerikaiak, akik vagy Córdobába szerettek volna visszatérni, vagy rokonaikat kívánták kimenteni. Mindenki hangosan beszélt, könyörgött, követelt. Micky nem várhatta ki, míg sorra kerül. Sétapálcájával a pulthoz verekedte magát, ahol drága ruhája és fennhéjázó modora föltűnt a hivatalnoknak és megkérdezte, miben segíthet.

– Córdobába akarok utazni – felelte Micky.

– Córdobában háború van – felelte a hivatalnok.

– Azt akarja mondani, nem megy oda hajó?

– Limáig árulunk jegyet. A hajó továbbmegy Palmába, ha teheti, de ez csak akkor dől el, mikor megérkezett Peruba.

– Mikor indul legközelebb hajó?
– Mához négy hétre.
– Hamarabb kell ott lennem.
– Még ma indul egy hajó Southamptonból. Ha siet, eléri.
– Foglalja nekem a legjobb lakosztályt.
– Igen, uram. Szabad kérdenem, milyen névre?
– Miranda.
– Bocsánatot kérek, nem értettem.

Az angolok sohasem értik meg az idegen neveket. Micky már betűzte volna, ekkor azonban hirtelen meggondolta magát.

– Andrews névre – mondta.

Eszébe jutott, a rendőrség ellenőrizheti az utasok listáját, így azonban kereshetik. Szerencsére az Angliában uralkodó őrült liberalizmus következtében nem volt szükség útlevélre az országból való kilépéshez. Córdobában nem lenne ilyen könnyű.

A hivatalnok elkezdte kiállítani a jegyet. Micky türelmetlenül figyelte, s időnként megérintette arcát, ahol Pilaster ökle eltalálta. Eszébe jutott, hogy a Scotland Yard sürgönyön továbbíthatja személyleírását minden kikötőbe. A fene ezt a távírót. Egy óra múlva a southamptoni rendőrök már elkezdhetik ellenőrizni az utasokat. Szert kell tennie valamilyen álöltözetre.

A hivatalnok átadta a jegyet. Micky készpénzzel fizetett, aztán ismét átvágott a tömegen és kiért az utcára. Leintett egy konflist és bemondta a córdobai követség címét. Néhány pillanattal később azonban meggondolta magát. Úgy érezte, kockázatos oda visszatérni. A rendőrség jól öltözött, negyvenes, egyedül utazó férfit fog keresni. Kijátszhatja éberségüket, ha idős emberként, és nem egyedül jut a hajóra. Ami azt illeti, legjobb lenne, ha tolószékben vinnék föl. Ehhez azonban szüksége van egy bűntársra. Alkalmazottaiban nem bízott, főként most nem, hogy már nem volt követ. Maradt Edward.

– A Hill Streetre hajtson – mondta a kocsisnak.

Edward Mayfairben lakott egy kis házban, melyet a Pilaster család többi tagjával ellentétben csak bérelt. Így aztán nem kellett kiköltöznie, mert a bért három hónapra előre kifizette. Úgy tűnt, Edwardot nem zavarja különösebben, hogy Micky tönkretette a Pilaster Bankot és a Pilaster családot. Egyre jobban ragaszkodott Mickyhez, aki a bank bukása óta a család egyetlen más tagjával sem találkozott.

Mikor megérkezett, Edward maga nyitott ajtót foltos selyemköntösben, és fölvitte Mickyt a hálószobába, ahol a kandallóban tűz égett. Szivarozott és whiskyt ivott, bár még nem volt délelőtt tizenegy óra. A kiütés most már egész arcát beborította. Mickynek kételyei támadtak, alkalmas segítőtárs-e vagy túl feltűnővé teszi a sok vörös folt. Aztán azt mondta magának, nincs ideje válogatni.

– Elmegyek ebből az országból – mondta Micky.
– Hadd menjek veled – felelte Edward és sírva fakadt.
– Mi az ördög van veled? – kérdezte Micky részvétlenül.

– Meg fogok halni – válaszolta Edward. – Menjünk valahová, ahol nyugalomban együtt élhetünk, ameddig még életben vagyok.
– Miért halnál meg, te bolond? Hiszen csak kiütéseid vannak.
– Szifiliszem van – felelte Edward.
– Jézus Mária – szaladt ki Mickyből. – Akkor lehet, hogy én is megkaptam.
– Lehet – felelte Edward. – Túl sok estét töltöttünk el Nellie-nél.
– De azok a lányok tiszták!
– A prostituáltak sohasem tiszták.
Micky a félelmével küszködött. Ha Londonban megy orvoshoz, talán lógni fog. Még ma el kell hagynia az országot, de a hajó megáll Lisszabonban. Az csak néhány nap, ott is fölkereshet egy orvost. Talán nem is beteg. Általában sokkal egészségesebb Edwardnál, és közösülés után mindig mosakodott.
Nyilvánvaló volt ugyanakkor: Edward képtelen lenne őt kicsempészni az országból. Mickynek pedig semmi kedve nem volt ahhoz, hogy egy haldokló és vérbajos Edwardot magával cipeljen. Segítség nélkül azonban ő sem tud elmenni. Egyetlen lehetősége maradt: Augusta.
Nem volt egészen biztos benne, Augusta segít-e neki. Edward mindig mindent megtett, de Augusta jóval függetlenebb. Mégis ez az utolsó lehetőség. Fölállt, menni készült.
– Ne hagyjál el – könyörgött Edward.
– Nem vihetek magammal egy haldoklót – felelte Micky kegyetlenül.
Edward fölnézett és rosszindulatúan mosolygott.
– Ha nem viszel magaddal...
– Akkor mi lesz?
– Elmondom a rendőrségnek, te ölted meg Peter Middle-tont, Seth bácsit és Solly Greenbourne-t is.
Sethről csak Augustától tudhat, gondolta Micky, és barátjára bámult. Micsoda nyomorúságos alak! Hogy bírtam ilyen sokáig elviselni? Micky hirtelen úgy érezte, boldog lesz, ha megszabadul tőle.
– Mondd el a rendőrségnek – felelte. – Már úgyis keresnek Tonio Silva meggyilkolásáért. Nekem meg mindegy, egy gyilkosságért kötnek föl vagy négyért.
Azzal kiment.
Park Lane-n újból bérkocsit fogadott, és Augusta házához vitette magát. Útközben főleg egészsége miatt aggódott. De bőre tiszta volt, nemi szervén semmi ismeretlen dudor. Edward mehet a pokolba. Augustával kapcsolatban is aggódott. A bank bukása óta nem találkozott vele. Vajon segíteni fog-e? Micky tudta, Augusta szerelmes belé, de azt is tudta, egy alkalomtól eltekintve mindig úrrá lett szenvedélyén. A régi időkben Mickyben is hasonló szenvedély lobogott az asszony iránt. Azóta lelohadt, de úgy érezte, Augustáé csak még forróbb lett; legalábbis ezt remélte, és eldöntötte, megkéri Augustát, szökjenek el együtt.
Augusta házában az ajtót nem a komornyik nyitotta ki, hanem egy

asszony, piszkos kötényben. Ahogy áthaladt a hallon, észrevette, nem uralkodik ott különösebb tisztaság. Augustának nyilván nehézségei vannak. Annál jobb, gondolta.

Mikor Augusta belépett a szalonba, Micky megállapította, még mindig ugyanaz a parancsoló személyiség. Bíborszínű selyeminget viselt és fodros szoknyát. Annak idején lélegzetelállítóan szép nőnek számított, és most, ötvennyolc éves korában is megfordultak utána a férfiak. Mickynek eszébe jutott, hogy tizenhat éves korában mennyire kívánta a nőt. Ebből semmi sem maradt. Tettetnie kell tehát a szenvedélyt.

Augusta nem nyújtott kezet.

– Miért jöttél ide? – kérdezte hidegen. – Tönkretettél engem és a családomat.

– Nem állt szándékomban...

– Tudnod kellett, hogy az apád polgárháborút akar kirobbantani.

– De azt nem tudtam, hogy a háború miatt a córdobai kötvények elértéktelenednek, ön tudta?

Augusta tétovázott. Látszott rajta, ő sem tudta. Kezdetnek ez is jó lesz, gondolta Micky.

– Ha tudtam volna... a torkomat vágtam volna át, semhogy önnek kárt okozzak.

– De Edwardot rávetted, tévessze meg a társakat a te kétmillió fontod érdekében.

– Azt hittem, olyan sok pénz van abban a bankban, hogy semmi baja nem eshet.

– Én is azt hittem – felelte Augusta csöndesen és elnézett valahová.

Micky érezte, hogy jó úton halad.

– Akárhogy is, már semmi jelentősége. Még ma elmegyek Angliából és valószínűleg soha nem jövök vissza.

– Miért? – kérdezte Augusta.

Micky jól látta a nő szemében a hirtelen föltámadt félelmet és tudta, most kell ütnie a vasat.

– Lelőttem egy embert, és a rendőrség keres.

Augusta megfogta Micky kezét.

– Kit? – kérdezte.

– Antonio Silvát.

Micky jól látta, a hír megdöbbenti, de ugyanakkor izgatja a nőt. Augusta arcába pír költözött és szemei csillogtak.

– Toniót? Miért?

– Útban volt nekem. Ma este Southamptonban szállok hajóra.

– Ilyen hamar?

– Nincs más választásom.

– Elbúcsúzni jöttél?

– Nem – felelte Micky, és mélyen a nő szemébe nézett. – Azt akarom, jöjjön velem. – Augusta szeme kitágult, egy lépést tett hátrafelé. Micky azonban nem engedte el a kezét. – Most, mikor ilyen gyorsan kell

elmennem, rájöttem valamire, amit évekkel ezelőtt be kellett volna vallanom magamnak. Szeretem, Augusta.

Augusta Micky arcát tanulmányozta, tengerész tanulmányozza így a tenger felszínét. Először megpróbált döbbent arcot vágni, aztán elégedett mosoly jelent meg arcán, majd elpirult, mint egy szűz, utoljára számító pillantást vetett Mickyre. Micky érezte, a nő nem tud dönteni. Átölelte a derekát, gyöngéden magához húzta. Augusta nem állt ellen, de arcán látszott, hogy még mindig képtelen elhatározni magát.

– Nem tudok maga nélkül élni, Augusta – mondta Micky. Érezte, ahogy az asszony teste megremeg.

– Az anyád lehetnék – mondta reszkető hangon Augusta.

– De nem az – felelte Micky oly közelről, hogy ajka megérintette a nő fülét. – Maga a legkívánnivalóbb asszony, akivel valaha találkoztam az életben. Sok-sok éve sóvárgom magára, de ezt úgyis tudja. Alig bírok magammal! Augusta...

– Tessék.

– Már nem vagyok követ, elválhatok Racheltől. – És egyenesen a fülébe súgta: – Hozzám jön feleségül?

– Igen – válaszolta Augusta.

Micky megcsókolta.

* * *

April skarlátvörös selyem- és rókaprém bundájában valósággal beesett Maisie kórházi irodájába. Meglobogtatta a kezében tartott újságot.

– Hallottad, mi történt?

Maisie fölállt.

– Mi történt?

– Micky Miranda lelőtte Tonio Silvát.

Maisie tudta kicsoda Micky Miranda, de kellett egy perc, mire visszaemlékezett Tonióra, akit utoljára fiatalkorában látott.

Azokban az időkben, emlékezett Maisie, Tonio hazárdőr volt, és Aprilnak mindenféle tervei voltak a fiúval, míg rá nem jött, nem elég gazdag.

– Micky lelőtte? – kérdezte elképedve. – Meghalt?

– Igen. A délutáni lapban olvastam.

– De miért?

– Azt nem írják. Viszont... Ülj le, Maisie.

– Viszont mi?

– A lap azt írja, hogy a rendőrség három másik gyilkosság miatt is keresi. Miranda ölte meg Peter Middletont, Seth Pilastert és... Solomon Greenbourne-t.

Maisie úgy érezte, mentem elalél.

– Micky ölte meg Sollyt? Szegény Solly – mondta, azzal behunyta

szemét és arcát kezébe temette.

– Igyál egy korty konyakot – javasolta April. – Hol tartjátok?

– Nincs a kórházban – felelte Maisie és megpróbálta összeszedni magát. – Mutasd a lapot.

April átadta. Maisie elolvasta az első bekezdést. A cikk arról számolt be, a rendőrség keresi Miguel Miranda volt córdobai követet, Antonio Silva meggyilkolása ügyében.

– Szegény Tonio – mondta April. – Az egyik legkedvesebb szeretőm volt.

Maisie tovább olvasott. A rendőrség még három gyilkosság ügyében is kérdéseket óhajt föltenni Miguel Mirandának: Peter Middleton, Seth Pilaster és Solomon Greenbourne kapcsán, akit 1879 júliusában egy robogó kocsi elé löktek a Picaddilly egyik mellékutcájában.

– De hát miért ölte meg az öreg Pilastert és a többieket? Miért? – kérdezte Maisie izgatottan.

– Az újságban soha nincsen benne, amit az ember igazán tudni akar – felelte April. A harmadik bekezdés ismét megriasztotta Maisie-t. Az újság szerint Tonio Silvát London északkeleti részében, Chingfordban ölték meg. Maisie szíve gyorsabban dobogott.

– Chingford!

– Még sohasem hallottam erről a faluról.

– Itt él Hugh.

– Hugh Pilaster?

– Biztos belekeveredett valahogy, ez nem lehet véletlen. Istenem, istenem, remélem nem esett baja.

– Az biztos benne lenne az újságban.

– Hiszen az egész néhány órája történt, talán még nem is tudják.

Maisie úgy érezte, képtelen elviselni ezt a bizonytalanságot és fölállt.

– Meg kell tudnom, nem esett-e baja.

– Hogyan?

– Elmegyek hozzájuk – felelte Maisie, föltette kalapját és egy kalaptűvel megerősítette.

– A felesége nem fog örülni neki.

– Nem érdekel a felesége.

April fölállt.

– Kint van a kocsim. Elviszlek az állomásig.

Mikor az állomásra értek, rájöttek, egyikük sem tudja, melyik londoni pályaudvarról indul a vonat Chingfordba. Kész szerencse, hogy April kocsisa, aki egyszersmind portás is volt a bordélyban, tudta.

Mikor odaértek, Maisie sebtében köszönetet mondott barátnőjének és berohant a pályaudvarra. Rengeteg ember nyüzsgött itt, akik a karácsonyi vásárlás után haza készültek. A levegő tele volt az induló és érkező vonatok füstjével. Mindenki kiabált, az acél fékek csikorogtak. Maisie a jegypénztárig küzdötte magát, csomagokat szorongató asszonyok, korán hazatérő, keménykalapos hivatalnokok, szurtos arcú tűzoltók és masiniszták, gyerekek, lovak és kutyák között. Tizenöt

percet kellett várni a vonatra.

A vonat keresztülpöfögött a Bethnal Green-i nyomortanyákon, Walthamstow külvárosán és Woodford hóborította mezőin. Kétszer olyan gyorsan haladt, mint a leggyorsabb hintó, de Maisie így is körmét rágta idegességében.

Mikor Chingfordba érkezett, egy rendőr fölkérte, fáradjon be a váróterembe. Itt a detektív megkérdezte, járt-e délelőtt a faluban. Nyilván szemtanúkat kerestek. Maisie elmondta, még soha nem volt itt és megkérdezte:

– Antonio Silvan kívül megsérült valaki?

– Ketten kisebb sérüléseket szenvedtek – válaszolt a detektív.

– Nagyon aggódom egy barátomért, aki ismerte Silva urat. Hugh Pilasternek hívják.

– Pilaster úr verekedett a gyilkossal, aki fejbe ütötte – válaszolt a detektív. – Sérülései nem adnak okot aggodalomra.

– Hála istennek – szólt Maisie. – Meg tudná mutatni, merre lakik?

A detektív elmagyarázta, hogyan kell Hugh házához jutni és hozzátette:

– Pilaster úr a Scotland Yardon járt ma délelőtt. Nem tudom, visszatért-e azóta az otthonába.

Maisie elbizonytalanodott. Visszamehetne Londonba, hiszen megtudta, amit akart: Hugh-nak nem esett baja. Így nem kellene találkoznia azzal a szörnyeteg Norával. De boldogabb lenne, ha saját szemével látná Hugh-t, s különben sem fél Norától, így hát elindult Hugh háza felé a frissen ropogó hóban.

Hát nem éppen Kensington, gondolta Maisie, ahogy baktatott a hóban teljesen egyforma házak során. Biztos volt benne, Hugh sztoikus nyugalommal viseli életkörülményei megváltozását, de Noráról nem tételezte föl ugyanezt. Az a ribanc a pénzéért ment Hugh-hoz, s aligha van ínyére ismét a szegénység.

Mikor megérkezett a házhoz és kopogtatott, tizenegy év körüli kisfiú nyitott ajtót.

– Te vagy Toby, igaz? – kérdezte Maisie. – Apádat keresem. Mrs. Greenbourne-nak hívnak.

– Sajnos apám nincsen idehaza – felelte a kisfiú udvariasan.

– Mikorra várod?

– Nem tudom, mikor jön.

Maisie elszontyolodott. Annyira szerette volna látni Hugh-t. Csalódottan mondta:

– Megmondanád neki, láttam a cikket az újságban és meg akartam győződni róla, nem esett-e baja?

– Megmondom.

Akár vissza is mehetek az állomásra, gondolta Maisie és csalódottan elfordult. Legalább Norával nem kellett találkoznia. A kisfiú arcán azonban volt valami, ami nem hagyta nyugodni. Mintha félt volna. Maisie megfordult.

– Anyátok itthon van? – kérdezte.
– Sajnos nincs.
Különös, gondolta Maisie, hiszen Hugh mostanában aligha engedhet meg magának nevelőnőt. Valami nincs rendjén.
– És ki vigyáz rátok?
– Ami azt illeti – mondta a kisfiú vonakodva – nincs itt senki, csak én meg a két testvérem.
Maisie érezte, ösztönei nem csalták meg. Mi folyik itt? Hogyan lehet három kisfiút teljesen egyedül hagyni? Nem szívesen avatkozott be mások életébe, s végképp nem akart Nora Pilasterrel veszekedni, ugyanakkor nem hagyhatja egyedül a három gyereket a házban.
– Régi barátja vagyok a szüleiteknek – mondta.
– Tudom – felelte Toby –, találkoztunk Dotty néni esküvőjén.
– Bejöhetek?
– Tessék parancsolni – mondta Toby megkönnyebbülten.
Maisie belépett. Gyereksírás hangját hallotta, s a hangot követve fölfedezett egy négyéves kisfiút, aki a padlón ült és bömbölt. Mellette a konyhaasztalnál egy hatéves forma gyerek álldogált. Látszott rajta, nem sok kell hozzá, és ő is elsírja magát. Maisie fölemelte a padlón bömbölő kisfiút. Tudta, Solomonnak hívják Solly emlékére, de csak Solnak becézik.
– Ejnye, ejnye – dorombolta Maisie –, hát mi bajod van?
– A mamát akarom – bömbölte Sol.
Maisie a karjában tartotta, ringatta, hogy megnyugodjon, aztán nedvességet érzett: a kisfiú bepisilt. Maisie körülnézett. Látta, minden a feje tetején áll, az asztalon kenyérmorzsák és tej, a mosogatóban piszkos edények, a padlón sár. Hideg volt, a kandallóban kialudt a tűz.
– Mi történik itt? – kérdezte Tobytól.
– Ebédet adtam nekik – felelte Toby. – Vajas kenyeret és sonkát. Teát is akartam csinálni, de a kanna megégette a kezemet. – Látszott a gyereken, bátornak akar látszani, de a sírás kerülgeti. – Nem tetszik tudni, hol lehet apa?
– Nem tudom – felelte Maisie. – Hol van az anyátok?
Toby borítékot vett le a kandallópárkányról és átnyújtotta. A borítékon egyszerűen csak ennyi állt: Hugh.
– Nincs leragasztva – mondta Toby. – Én is elolvastam.
Maisie kinyitotta a borítékot és kivette belőle a levelet, amelyre egyetlen szót írtak haragos nagy betűkkel: A LEGJOBBAKAT!
– Apátok még ma este hazajön, ebben egészen biztos vagyok – mondta, aztán a karján ülő Solhoz fordult: – De nem örülne, ha ilyen rendetlenség fogadná, igaz-e?
Sol ünnepélyesen rázta fejét.
– Úgyhogy mosogassunk el, takarítsuk ki a konyhát, gyújtsunk be a kandallóba és főzzünk vacsorát. Mi a véleményed, Samuel? – kérdezte a középső gyereket.
Samuel bólintott.

– A vajas pirítóst nagyon szeretem – közölte segítségképpen.

– Akkor majd azt eszünk.

– Mit tetszik gondolni, mikor jön haza apa? – kérdezte Toby még mindig bizonytalanul.

– Nem tudom – válaszolta Maisie őszintén, mert tudta, nem szabad hazudni a gyerekeknek. – Hanem kivételesen mindannyian fönnmaradhattok, amíg haza nem ér, akármilyen későn is jön.

– Köszönöm szépen – felelte a fiú megnyugodva.

– Nahát akkor! Toby, te vagy a legerősebb, hozz be egy vödör szenet. Samuel, nagy feladatot bízok rád: fogj egy vizes rongyot és pucold meg a konyhaasztalt. Sol, te vagy a legközelebb a padlóhoz, úgyhogy te fogsz söpörni. Gyerünk fiúk!

* * *

Hugh-nak rettenetesen imponált a Scotland Yard gyorsasága. Magridge felügyelő, egy nagyjából Hugh-val egykorú, értelmes, körültekintő, madárfejű ember, aki egy bankban is sokra vitte volna, azonnal szétküldte Miranda személyleírását az országba, és minden kikötőbe megfigyelőt rendelt.

Egy őrmester elküldött Edward Pilaster házába, s amikor az őrmester visszatért, jelentette, Miranda elhagyni készül az országot. Edward azt is elmondta, Micky még három gyilkosságért felelős. Hugh pedig hozzátette: megrázta, hogy Micky Miranda ölte volna meg Seth Pilastert, de Peter és Solly meggyilkolásával már régen Micky Mirandát gyanúsította.

Az őrmestert ekkor Augustához küldték, aki még mindig a Whitehaven-ház lakója volt. Persze pénz nélkül nem lakhat itt örök időkig, de hogy, hogy nem, egyelőre sikerült megakadályoznia a kilakoltatást. Egy rendőr, akit a londoni utazási irodák ellenőrzésével bíztak meg, jelentette, a személyleírás arra, a magát Andrewsnak tituláló férfira illik, aki jegyet váltott a Southamptonból este induló hajóra. A southamptoni rendőrséget utasították, embereik tartsák szemmel a pályaudvart és a kikötőt.

Az őrmester visszatért Augustától és jelentette, senkit sem talált odahaza.

– Nekem van kulcsom a házhoz – mondta Hugh.

– Talán csak kiment valamiért – válaszolta Magridge –, az őrmestert pedig a córdobai követségre akarom küldeni. Megnézné a nagynénje házát?

Hugh konflissal érkezett a házhoz, csöngetett, kopogtatott, de senki nem nyitott ajtót. Nyilván az utolsó cselédek is elmentek. Elővette a kulcsot, kinyitotta az ajtót és bement a házba.

Hideg volt nagyon. Hugh először a földszinten nézett be a szobákba, de itt senkit sem talált. Aztán fölment az első emeletre és ellenőrizte Augusta hálóját. Meglepetéssel látta, a szekrényajtók nyitva, a komód

fiókjai kihúzva; az ágyon és a székeken ruhák hevertek. Augusta általában igen rendszerető volt. Hugh először arra gondolt, talán kirabolták a házat. Aztán más jutott eszébe.

Fölszaladt a cselédtraktusba. Mikor tizenhét évvel ezelőtt ebben a házban lakott, minden bőröndöt és koffert egy harmadik emeleti szobában tartottak. Benyitott a szobába. Néhány bőröndöt látott, de a hajókoffer eltűnt. Augusta elutazott. Hugh gyorsan benézett a többi szobába, de senkit sem talált. A cselédszobák és a vendégszobák régóta üresen állhattak, az áporodott levegőből ítélve. Bekukkantott a néhai Joseph bácsi hálószobájába, látta, minden ugyanúgy van, mint tizenhét évvel ezelőtt, mert Joseph sohasem engedte, hogy hozzányúljanak szobájához. Már indult volna, amikor tekintete a vitrinre esett. Üres volt.

Hugh összevonta szemöldökét. Tudta, a szelencéket még nem vették át árverésre, mert Augusta eddig megakadályozta. Akkor pedig magával vitte őket. A gyűjtemény százezer fontot ért, ebből holta napjáig kényelmesen elélhet.

Csakhogy a szelencék már nem Augusta tulajdonát képezték, hanem a szindikátusét. Meg kell akadályozni, hogy kivigye őket az országból. Leszaladt a lépcsőn, ki az utcára. Néhány lépéssel lejjebb fuvarra váró konflisok sorakoztak. A kocsisok mind kiszálltak és csoportba gyűlve diskuráltak. Közben topogtak a hóban, hogy fölmelegedjenek. Hugh hozzájuk sietett.

– Vitték ma valahova Lady Whitehavent? – kérdezte.

– Ketten is – felelte a kocsis. – Egyikünk őt, a másik meg a poggyászát.

– Hova vitték?

– A Waterloo pályaudvarra, az egyórás vonathoz.

Az egyórás vonat Southamptonba ment, ahonnan Micky is el akar hajózni. Ez a kettő egy húron pendül. Micky állandóan hízelkedett, Augusta kezét csókolgatta, bókokat mondott neki. A tizennyolc év korkülönbség ellenére elképzelhető, hogy együtt vannak.

– De lekéstek ám a vonatot – tette hozzá a kocsis.

– Lekéstek? Ezek szerint nem egyedül volt?

– Egy tolószékes öregemberrel volt.

Ez nem lehet Micky. De akkor kicsoda? A családban senki sem annyira gyenge vagy beteg, hogy tolószékre szorulna.

– Azt mondja, lekéstek a vonatot. Tudja, mikor megy a következő?

– Háromkor.

Hugh órájára pillantott. Fél három. Még eléri. Beugrott a konflisba.

– Vigyen a Waterloo pályaudvarra.

Éppen elérte a vonatot. Még jegyet is tudott venni, aztán fölugrott. Mikor a vonat elhagyta a pályaudvart és teljes sebességgel robogott London déli bérházai között, Augusta keresésére indult. Még messze sem kellett mennie, a szomszédos kupéban rátalált. Gyorsan elkapta a fejét és továbbment, nehogy Augusta észrevegye. Micky nem volt a

kupéban, talán korábbi vonattal ment. Augusta mellett csak az idős férfi ült, lábán kockás takaróval.

Átment a következő kocsiba és helyet keresett magának. Sok értelme nem lenne annak, hogy a vonaton vonja kérdőre Augustát. Talán a tubákosszelencék nincsenek is nála, lehet, hogy az egyik bőröndjében vannak a poggyászkocsiban. Jobb lesz, ha megvárja, míg Southamptonba érnek, ott kereshet egy rendőrt, és az ő jelenlétében nyittathatja ki a bőröndöket.

Mikor Southamptonba értek, még mindig havazott. Hugh kidugta fejét az ablakon, míg a vonat bepöfögött az állomásra. Rengeteg egyenruhás rendőrt látott. Ezek szerint Mickyt még nem fogták el, gondolta.

Leugrott a még mozgó vonatról, és gyorsan a rendőrfelügyelőhöz lépett.

– Én vagyok a Pilaster Bank elnöke – mondta és átadta névkártyáját. – Tudom, egy gyilkost keresnek, de ezen a vonaton utazik egy nő, aki százezer font értékű lopott értéktárgyakat akar kicsempészni az országból.

– Milyen tárgyakat, Pilaster úr? – kérdezte a felügyelő.

– Ékszerrel díszített tubákosszelencéket.

– És a nő neve?

– Whitehaven grófnő.

– Én is olvasok újságot, uram – mondta a felügyelő fölhúzott szemöldökkel. – Fölteszem, mindennek a bank csődjéhez van valami köze.

– Igen – bólintott Hugh. – A szelencéket el kell adni, hogy kifizethessük azokat, akik elvesztették a pénzüket.

– Meg tudja mutatni nekem Lady Whitehavent?

Hugh föltekintett. Az állomáson szállingózott a hó.

– Ott van – mutatta. – A poggyászkocsi mellett, madárszárnyakkal díszített kalapban.

– Helyes – biccentett a felügyelő. – Maradjon itt velem. Amikor át akar haladni, föltartóztatjuk.

Hugh feszülten figyelte a vonatról leszálló utasokat. Biztos volt benne, Micky nem a vonaton utazott, de nem állhatta meg, hogy bele ne bámuljon mindenkinek az arcába. Augusta volt az utolsó utas. Poggyászát három hordár vonszolta. Mikor meglátta Hugh-t a sorompónál, elsápadt.

– Bocsásson meg, Lady Whitehaven – szólt a felügyelő végtelen udvariassággal. – Szabad egy szóra?

Hugh még sohasem látta ennyire ijedtnek Augustát, de a nő még most sem vesztette el királynői modorát.

– Sajnos nincs időm – felelte hővösen. – A kikötőbe kell mennem, még ma elindulok.

– Jótállók azért, hogy nem kési le a hajót, asszonyom – felelte a felügyelő. Egy pillantást vetett a hordárokra és azt mondta nekik. –

Tegyétek csak le, fiúk, egy pillanatra. – Azzal visszafordult Augustához. – Pilaster úr azt állítja, önnél az ő tulajdonát képező értékes tubákosszelencék vannak. Igaz ez?

Különös módon Augusta most kevésbé látszott ijedtnek.

– Nem is tudom, válaszoljak-e egy ilyen szemtelen kérdésre.

– Ha nem válaszol, át kell vizsgálnunk a poggyászát.

– Hát jó – mondta Augusta. – Nálam vannak a szelencék, de nem ennek az úrnak a tulajdonát képezik. Néhai férjem gyűjtötte őket, most pedig az enyémek.

A felügyelő Hugh-hoz fordult.

– Mit mond erre, Pilaster úr?

– Valójában a férje gyűjtötte őket, de fiára, Edward Pilasterre hagyta, Edward Pilaster tulajdona pedig része a csődtömegnek. A hölgy lopni készül.

– Ebben az esetben – mondta a felügyelő – mindkettőjüket meg kell kérnem, jöjjenek a rendőrségre, ahol utánajárunk az igazságnak.

– De én nem késhetem le a hajót – mondta Augusta ijedten.

– Ebben az esetben azt tudom javasolni, a kérdéses tárgyakat helyezze letétbe a rendőrségen. Ha sikerül tulajdonjogát bizonyítania, visszakapja őket.

Augusta tétovázott. Hugh tudta, a szíve szakad bele, ha meg kell válnia ekkora vagyontól.

– Hol vannak a szelencék? – kérdezte a felügyelő.

Augusta az egyik bőröndre mutatott.

– Megkaphatnám a kulcsot?

Augusta ismét tétovázott, de beadta derekát. Elővett egy kulcscsomót, kiválasztotta az egyik kulcsot és átadta.

A felügyelő kinyitotta a bőröndöt, amely cipőzsákokkal volt tele. Augusta rámutatott az egyikre. A felügyelő kibontotta és előhúzott egy világos fából készült szivardobozt. Fölnyitotta a tetejét. Odabent apró, gondosan becsomagolt tárgyakat talált. Az egyiket találomra kiválasztotta, kicsomagolta. Apró aranydobozt talált, tetején gyémántból kirakott gyíkkal. Hugh megkönnyebbülten sóhajtott.

– Tudja, hánynak kell lennie, uram? – kérdezte a felügyelő.

– Hatvanötnek – felelte Hugh.

– Óhajtja megszámolni őket?

– Mind megvan – szólt közbe Augusta.

Hugh azért megszámolta őket; meg is volt mind a hatvanöt. A felügyelő fogta a dobozt és átadta egy másik rendőrnek.

– Ha elkíséri az őrmestert a rendőrségre, kiállít önnek egy elismervényt – mondta a felügyelő Augustának.

– Küldjék el a bankba – felelte Augusta. – Most már mehetek?

Hugh érezte, valami nincsen rendjén. Augustán csalódottság látszott, de nem az a végső elkeseredettség, amire Hugh számított. Mintha valami, még a tubákosszelencéknél is fontosabb dolog aggasztaná. És hol van Micky Miranda?

A felügyelő meghajolt és Augusta kiment az állomásról. Három görnyedező hordár követte.

– Köszönöm szépen, felügyelő – mondta Hugh. – Csak azt sajnálom, hogy nem sikerült Mirandát is elkapni.

– Elkapjuk, uram, elkapjuk. Nem száll fel a hajóra, hacsak nem tanult meg repülni.

A poggyászkocsi felől a kocsikísérő közeledett, üres tolószéket tolva maga előtt. Megállt a felügyelő előtt és azt mondta:

– Hát ezzel meg mit csináljak?

– Mi a gond? – kérdezte a felügyelő türelmesen.

– Az az asszony a kalapján a madarakkal és a rengeteg poggyászával, az a gond.

– Lady Whitehaven?

– Tudom is én! Waterloon még egy öregemberrel volt, beteszem neki egy első osztályú kupéba, aztán a tolószéket a poggyászok közé. Nagyon szívesen, mondom. De mikor megérkezünk Southamptonba, és oda akarom adni a tolószéket, úgy tesz, mintha sose látta volna. Valakivel összekever, jóember, mondja. Nem én. Ilyen kalap egy van a világon, mondom.

– Igen – szólt Hugh –, a konflis kocsisa is azt mondta, egy tolószékes férfival utazott... a kupéjában én is láttam egy idős urat.

– Mondom én – felelte a kocsikísérő diadalmasan.

A felügyelő hirtelen elvesztette barátságos modorát.

– Az öregember átment a sorompón? – kérdezte Hugh-t.

– Nem láttam, pedig minden utast megnéztem. Augusta ment ki innen utolsónak. Te jó ég! Csak nem azt gondolja, hogy az öregember Micky Miranda volt?

– De bizony, éppen azt gondolom. De hol van most? Talán korábban szállt le?

– Nem lehet, uram – válaszolt a kocsikísérő. – Ez egy gyorsvonat, sehol sem áll meg, míg ide nem ér.

– Akkor átkutatjuk a vonatot.

De Micky Mirandát a vonaton sem találták.

* * *

Az *Azték* fedélzetét színes lampionokkal és papírszalagokkal díszítették föl. Mikor Augusta fölszállt, éppen tetőfokára hágott a karácsonyi jókedv. A főfedélzeten zenekar játszott, az utasok frakkban pezsgőztek, néhányan még táncoltak is. Augustát fölvezették a lépcsőn kabinjába. A legjobb kabint foglalta, gondolván, a hatvanöt tubákosszelencével bőröndjében nem kell garasoskodnia. A hatalmas kabinban széles ágy állt, mosakodóállvány, kényelmes székek. A komódon virág, az ágy mellett csokoládé, s egy vödörnyi jégből pezsgősüveg nyaka kandikált elő. Augusta éppen szólni készült, vigyék el a pezsgőt, de aztán meggondolta magát. Elvégre új életet kezd,

mostantól pezsgőzni is fog.

Éppenhogy idejében érkezett. Hamarosan felhangzott a hagyományos fölszólítás: Mindenki partra, aki nem utazik! A hordárok betették poggyászát és gyorsan távoztak. Mikor Augusta egyedül maradt, a fedélzetre ment, kabátgallérját fölhajtotta a szállingózó hó ellen. Lenézett a hajó oldala mellett a mélybe, ahol készen állt egy vontatóhajó, hogy a hatalmas tengerjárót kivontassa a kikötőből. Ahogy Augusta a korlátba kapaszkodva állt, bevonták a hajópallókat, eloldották a köteleket. Megszólalt a hajókürt és a kikötőben integető tömeg éljenzett. Aztán a hatalmas hajótest lassan, szinte észrevehetetlenül úszni kezdett.

Augusta visszatért a kabinba és bezárta az ajtót. Lassan levetkőzött, selyem hálóinget és selyemköntöst öltött. Aztán hívatta a pincért és közölte vele, hogy ma már ne háborgassák.

– Fölébresszem reggel, asszonyom? – kérdezte a pincér.

– Köszönöm, ne. Ha kell valami, csöngetek.

– Igenis, milady.

A pincér távozott. Augusta bezárta utána az ajtót. Ezek után kinyitotta hajókofferét és kiengedte Mickyt.

Micky végigdülöngélt a kabinon és az ágyra zuhant.

– Jézusom, azt hittem, ott halok meg – nyögte.

– Szegény drágám, hol fáj?

– A lábam – felelte Micky.

Augusta Micky lábikráját masszírozta. Micky izmai görcsbe rándultak, ezeket oldotta föl ügyes ujjaival, s közben érezte bőre melegét. Régen érintett meg férfit így, és érezte, ahogy maga is fölforrósodik.

Gyakran álmodott erről: elszökik Micky Mirandával. Mindig ugyanaz tartotta vissza: a vagyon. Nem akarta elveszíteni a házat, a cselédeket, a szép ruhákat, helyzetét a társadalmi ranglétrán. De a bank bukása mindezt elvette tőle, és most szabadon, csak vágyai szerint cselekedhetett végre.

– Vizet – mondta Micky elhaló hangon.

Augusta vizet töltött egy pohárba. Micky fölült és fenékig itta a poharat.

– Elég volt?

Micky bólintott. Augusta elvette a poharat.

– Odalettek a szelencék – mondta Micky. – Hallottam az egészet. Az a disznó Hugh!

– De neked elég pénzed van – mondta Augusta és rámutatott a pezsgősvödörre. – Bontsunk pezsgőt, hiszen elhagytuk Angliát, megmenekültél.

Micky Augusta mellét bámulta. Augusta észrevette, mellbimbói megkeményedtek az izgalomtól. Előttük állt az egész éjszaka, az egész utazás, és egész hátralévő életük. De hirtelen úgy érezte, nem várhat tovább. Szégyellte, de annyira vágyta Micky meztelen testét karjaiban, hogy a vágy legyőzte a szégyenérzést. Leült az ágy szélére, megfogta

Micky kezét, ajkához vonta, megcsókolta, aztán a keblére szorította.

Micky különös pillantást vetett rá, aztán simogatni kezdte mellét a selyem hálóingen keresztül. Gyengéden megcirógatta mellbimbóját, amitől Augustán átfutott a gyönyör. Ekkor azonban Micky megmarkolta Augusta mellét és úgy megszorította, hogy a nő felsikoltott fájdalmában.

– Te hülye kurva – mondta Micky és fölállt az ágyról. Augusta hápogott. – Tényleg azt hitted, elveszlek feleségül?!

– Igen…

– Se pénz, se befolyás, a bank is tönkrement, még a tubákosszelencék is odalettek. Mire kellenél nekem?

Augusta úgy érezte, tőrt forgatnak a szívében.

– Azt mondtad, szeretsz…

– Ötvennyolc éves vagy, az istenit! Öreg, ráncos, gonosz, önző, akkor se kellenél ha te lennél az egyetlen nő a világon.

Augusta úgy érezte, elájul. Megpróbált erőt venni magán, de sikertelenül. Szeme megtelt könnyel, egy pillanattal később pedig már valósággal rázta a zokogás. Arra gondolt, nincsen otthona, pénze, nincsenek barátai, s az a férfi akiben megbízott, elárulta. Elfordult, csak Micky ne lássa arcán a szégyent és a szomorúságot.

– Elég – suttogta.

– De még mennyire – vetette oda Micky. – Kabint foglaltattam magamnak ezen a hajón és odamegyek.

– De mikor megérkezünk Córdobába…

– Nem mégy te Córdobába. Lisszabonban takarodhatsz a hajóról. Mehetsz vissza Angliába, nincsen rád szükségem.

Minden szó egy-egy csapás volt Augustának, aki rémülten hátrált, arca elé tartott kézzel. Beleütközött a kabinajtóba, kinyitotta és kihátrált, hogy ne kelljen látnia a férfit, aki elárulta.

A hideg éjszakai levegőben azonban feje hamarosan kitisztult. Rájött úgy viselkedik, mint egy megejtett kislány, nem úgy mint egy érett, tapasztalt asszony. Egy pillanatra kiadta kezéből sorsát. Ideje visszavenni. Frakkos, szivarozó úr sétált el mellette, aki csodálkozva vette szemügyre a hálóinges nőt, de egy szót sem szólt.

Augustának támadt egy ötlete. Visszatért a kabinba és becsukta az ajtót. Micky éppen a tükör előtt igazgatta nyakkendőjét.

– Valaki jön! – mondta Augusta. – Egy rendőr.

Micky arckifejezése egy pillanat alatt megváltozott. A gőg helyét átvette a félelem.

– Uramatyám – mondta.

Augusta gyorsan gondolkodott.

– Még angol felségvizeken járunk – mondta. – Itt letartóztathatnak, és a parti őrség hajója visszavihet Angliába.

Augustának fogalma sem volt, mindez igaz-e.

– El kell rejtőznöm – mondta Micky és bemászott a kofferbe. – Gyorsan! Csukja rám!

Augusta bezárta a koffert.

– Így már más – mondta.

Az ágyra ült. Hosszan nézte a koffert. Elméjében elismételte párbeszédüket. Érezte, Micky akkor bántotta, amikor leginkább sebezhető volt. Eszébe jutott, hogyan simogatta. Életében csak két férfi nyúlt a melléhez: Strang és Joseph. Fölidézte, milyen fájdalmat okozott neki Micky az imént. Ahogy ült és gondolkodott, dühe lassan lelohadt és átadta helyét a sötét bosszúvágynak. A kofferből tompán hallotta Micky hangját.

– Augusta! Mi történt?

Nem válaszolt. Micky ekkor segítségért kezdett kiabálni. Augusta a koffert pokrócokkal takarta le, gondosan eltávolította róla a névjegyét. Hallotta, ahogy odakint más kabinok ajtaja becsapódik; a vendégek vacsorára igyekeztek. A hajó enyhén himbálódzni kezdett, ahogy kijutott a csatorna kevésbé védett vizeire. Ezt az estét Augusta az ágy szélén üldögélve töltötte.

Éjfél és hajnali kettő között az utasok kettesével-hármasával szállingóztak vissza kabinjukba. A zenekar abbahagyta a muzsikálást, s a hajó elcsendesedett. Csak a motorok és a tenger hangját lehetett hallani. Augusta rendületlenül a koffert bámulta. Mikor hajóra szállt, egy erős hordár a hátán hozta föl. Augusta nem tudta megemelni, de talán el tudja vonszolni. Megragadta a koffer tetején lévő bőrszíjat és megrántotta. A koffer megfordult és szélesebbik oldalával esett a földre. Micky ismét kiabálni kezdett, és Augusta újra betakargatta pokrócokkal. Miután a koffer átfordítását puffanó hang kísérte, várt, hátha mozgást hall. Hosszan várt, de semmi sem történt. Micky is abbahagyta a kiabálást. Újra megragadta a szíjat és húzni kezdte. A koffer néhány centimétert mozdult. Tíz percbe telt, amíg eljutott a kofferrel az ajtóig. Akkor felöltözött, harisnyát, csizmát, bundát öltött és kinyitotta az ajtót. A fedélzeten senki nem járt. Csak néhány homályos lámpa fénye volt látható az éjszakában; még a csillagok is eltűntek.

Nagy nehezen a korláthoz vonszolta a koffert. Most jött a munka dandárja. A koffert fekvő helyzetből föl kellett állítania. Mikor minden erejét összeszedve negyvenöt fokos szögben már fölemelte, Micky súlya a koffer aljára hengeredett, s ettől kezdve már könnyebb dolga volt. A koffert most a korlátnak döntötte. Most következett a legnehezebb feladat. Augusta lehajolt, megfogta az alsó bőrszíjat, mély lélegzetet vett és megpróbálta megemelni. Miután a koffer egyik vége a korláton nyugodott, kevesebbet kellett emelnie annak teljes súlyánál. Ennek ellenére ahogy néhány centiméter magasságba emelte, a szíj kicsúszott hideg ujjai közül és a koffer visszaesett a fedélzetre. Úgy érezte, nem sikerül. Kimerültnek és fáradtnak érezte magát. Pihent néhány percet, közben gondolkodott. Nem adhatja föl, ha már idáig elvonszolta a koffert. Lehajolt és ismét megragadta a szíjat. Ekkor megszólalt Micky hangja.

– Augusta! Mit csinál!?

– Emlékszel, hogy halt meg Peter Middleton? – kérdezte Augusta halkan, de érthetően. Aztán elhallgatott, várta a választ. Micky nem szólt.

– Ugyanúgy fogsz meghalni te is – mondta Augusta.

– Augusta, szerelmem, ne tegye – szólt Micky.

– A víz egy kicsit hidegebb és egy kicsit sósabb lesz, amint megtölti a tüdődet, de lesz időd megismerni azt a rémületet, amit Peter megismerhetett, mikor vízbe fojtottad.

Micky ordítozni kezdett.

– Segítség! Segítség! Emberek, segítség!

Augusta megragadta a szíjat, s minden erejét latba vetve emelni kezdte a koffer végét. Odabent Micky rájöhetett, mi történik vele, mert hangosabban és rémültebben kiáltozott. Előbb-utóbb valaki meghallja, gondolta, és még nagyobb erővel emelte a koffert. Mikor félig megemelte, úgy érezte nem bírja tovább. A kofferből kétségbeesett kaparás hangja hallatszott. Augusta behunyta szemét, összeszorította fogát és minden erejét összeszedve emelte tovább. Érezte, a hátában elpattan valami. Fölkiáltott a fájdalomtól, de tovább emelte. A koffer alja már majdnem magasabban volt a korlátnál. Augusta alig bírta a súlyt, de rettenetesen félt, hogy Micky kiáltozása fölébreszt valakit. Nem törődve tehát a fájdalommal, minden erejével fölfele és kifelé lökte a koffert, amely lecsúszott a korlát másik oldalán és zuhanni kezdett a tenger felé. A friss óceáni szél elkapta Micky utolsó sikolyát. Nagyot csobbant és elmerült.

Egy pillanattal később azonban ismét fölbukkant és a nő rájött, a csomag még jó darabig lebegni fog. Szeretett volna lefeküdni mert a háta rettenetesen fájt, de a korlátnál maradt és addig nézte a hullámok hátán úszó koffert, míg el nem tűnt a szeme elől.

– Mintha valaki segítségért kiáltott volna – szólalt meg mellette egy férfihang. Augusta megpördült, és egy hálóköntöst viselő fiatalembert pillantott meg.

– Én voltam – mondta mosolyt erőltetve magára. – Rémálomból ébredtem föl és kijöttem, kiszellőztetni a fejem a friss levegőn.

– Jól van?

– Teljesen. Köszönöm a kedvességét.

– Akkor jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

A férfi visszament kabinjába. Augusta ismét lenézett a tengerre. Hamarosan visszatér a kabinba és lefekszik, de most még fürkészi a tengert egy darabig. A koffer lassan fog megtelni vízzel, miközben belül a vízszint emelkedik, Micky sikertelenül próbál kiszabadulni. Mikor már orrát és száját ellepi a víz, megpróbálja majd visszatartani a lélegzetét, amilyen sokáig csak tudja. De a végén ő sem bírja tovább, önkéntelenül is levegőért kap, és a hideg, sós tengervíz beömlik a szájába, le a torkán, s megtölti tüdejét. Egy kicsit még rángatózik és

harcol, eltölti a fájdalom és a rémület, aztán mozdulatai erőtlenné válnak, lassan minden elfeketedik. Végre meghal.

* * *

Hugh rémesen fáradt volt, mikor végre megérkezett a chinfordi állomásra és leszállt a vonatról. Bár leginkább aludni vágyott, mégis fölment a hídra, oda ahol ma reggel Micky lelőtte Toniót. Levette kalapját, hajadonfőtt álldogált egy percig barátjára emlékezve. Aztán elindult.

Hazafelé azon tűnődött, a történtek hogyan befolyásolják a külügyminisztérium és Córdoba viszonyát. Micky eleddig nem került rendőrkézre, de akár elfogják, akár nem, Hugh kihasználhatja hogy szemtanúja volt a gyilkosságnak. Bármelyik újság boldogan lehozza majd beszámolóját. Közfelháborodást okoz, ha egy diplomata fényes nappal gyilkosságot követ el angol földön. A képviselők valamiféle retorziót követelnek majd. Micky gyilkosságán az öreg Miranda tervei is dugába dőlhetnek, mert a külügyminiszter nem fogja jó szemmel nézni egy többszörös gyilkos apját. A külügyminisztériumot esetleg rá lehet venni, hogy a Silva családot támogassa, mely esetben kárpótolni fogják azokat az angol befektetőket, akiknek pénze szőrén-szálán eltűnt a Miranda család jóvoltából.

Hugh remélte, Nora már aludni fog, mire hazaér. Nem akarta hallani sopánkodását, nem akarta hallani milyen szörnyű házban lakik, milyen lehetetlen három neveletlen fiát rendbentartani. Csak aludni akart. Holnap majd végiggondolja a mai nap eseményeit.

Ahogy megközelítette a házat, csalódottan látta, az ablakokon fény szűrődik ki. Ezek szerint Nora még fönt van. Elővette kulcsát és bement.

Mikor belépett, csodálkozva látta, három fia pizsamában ül a kereveten és egy képeskönyvet néz. Aztán észrevette, középen Maisie ül és olvas.

A három fiú fölugrott és apjához szaladt. Hugh lehajolt, sorra megcsókolta őket. A gyerekek boldogok voltak, mert megjött az apjuk, de Toby arcán Hugh valami más érzést is fölfedezett.

– Mi a helyzet öregem? – kérdezte. – Történt valami? Hol van az anyád?

– Vásárolni ment – felelte Toby és sírva fakadt.

Hugh átkarolta Tobyt és Maisie-re nézett.

– Én négy óra körül értem ide – mondta Maisie. – Nora valószínűleg nem sokkal utánad ment el.

– Egyedül hagyta a gyerekeket?

Maisie bólintott.

Hugh érezte, föltámad benne a harag. A gyerekek egész nap egyedül voltak. Bármi megtörténhetett volna.

– Hogy tehette? – kérdezte keserűen.

– Hagyott egy levelet – mondta Maisie és átnyújtotta a borítékot. Hugh kibontotta és elolvasta.

– Nem volt leragasztva – mondta Maisie. – Toby is olvasta és megmutatta nekem.

– Hihetetlen – mondta Hugh, de amint kimondta a szavakat, már érezte, nagyon is hihető. Norának senki sem volt fontosabb saját magánál. Most elhagyta őket. Biztos az apjához ment. A levél arra utal, nem is akar visszajönni. Hugh nem is tudta, mit érezzen. Először meg akarta nyugtatni a fiúkat.

– Nagyon késő van már, fiúk – mondta. – Ideje lefeküdni.

Fölkísérte őket az emeletre. Samuel és Sol közös szobában aludtak, Toby a saját szobájában. Hugh először betakarta a kisebbeket, aztán átment Tobyhoz. Az ágy fölé hajolt, meg akarta csókolni kisfiát.

– Mrs. Greenbourne remek asszony – mondta Toby.

– Tudom – szólt Hugh. – A legjobb barátom felesége volt.

– És nagyon csinos.

– Gondolod?

– Igen. A mama visszajön?

Hugh ettől a kérdéstől tartott.

– Hát persze.

– Tényleg?

Hugh sóhajtott.

– Az igazat megvallva nem tudom, öregem.

– És ha nem jön vissza, akkor Mrs. Greenbourne itt marad?

A gyerekek mindig rátapintanak a lényegre, gondolta Hugh, de azért nem válaszolt egyenesen.

– Mrs. Greenbourne egy kórházban dolgozik – mondta –, ahol rengeteg betegre kell vigyáznia. Nem hinném, hogy lenne ideje három kisfiúval is foglalkozni. De most már aludj!

– Jó éjszakát, édesapám!

Hugh elfújta a gyertyát és kiment, óvatosan behúzva maga után az ajtót. Lement a konyhába.

– Főztem kakaót – mondta Maisie. – Gondolom szívesebben innál konyakot, de sehol sem találtam.

Hugh elmosolyodott.

– A kakaó nagyon jó lesz.

A kanna és a csészék egy tálcán álltak, de egyikük sem mozdult. Csak álltak a szoba közepén és nézték egymást.

– A délutáni lapban olvastam, mi történt, és átjöttem, mert aggódtam érted. Egyedül találtam a gyerekeket, hát vacsorát főztem. Aztán együtt vártunk rád.

Maisie lemondóan elmosolyodott, mint akinek mindegy, mi következik. Hugh hirtelen remegni kezdett és belekapaszkodott egy szék támlájába.

– Sok volt ez a mai nap – mondta. – Különösen érzem magam.

– Talán ülj le!

Hugh-t hirtelen elöntötte a szerelem. Átkarolta Maisie-t.

– Ölelj meg – mondta.

Maisie átölelte.

– Szeretlek Maisie – mondta. – Mindig is téged szerettelek.

– Tudom.

Hugh Maisie szemébe nézett és látta, az tele van könnyel. Egy csepp lecsordult és végigpergett az arcán. Hugh megcsókolta a könnycseppet.

– Ennyi év után – mondta. – Ennyi év után.

– Feküdj le velem ma éjjel – mondta Maisie.

Hugh bólintott.

– És ettől kezdve minden éjjel – felelte. Aztán ismét megcsókolta.

EPILÓGUS

1892

– Edward meghalt – mondta Hugh fölnézve az újságból. Maisie mellette ült a vasúti kupéban, sárga nyári ruhában, hetyke kis kalapban. Windfieldbe igyekeztek, az évzáró ünnepségre.

– Szemét alak volt, de az anyjának hiányozni fog – mondta Maisie.

Augusta és Edward az utolsó másfél évben együtt éltek Dél-Franciaországban. Minden tettük ellenére mégkapták a szindikátustól a Pilaster család minden tagjának kifizetett járadékot. Mindketten gyengélkedtek: Edwardnak vérbaja volt, Augusta pedig gerincbántalmak következtében tolószékbe kényszerült. A hírek szerint betegsége ellenére koronázatlan királynője volt a helyi angol kolóniának: házasságközvetítő, békebíró, a társasági események szervezője.

– Az anyját szerette – jegyezte meg Hugh.

Maisie kíváncsian nézett rá.

– Miért mondod ezt?

– Ez az egyetlen, ami eszembe jut róla.

Maisie boldogan mosolygott és megcsókolta. Az állomáson leszálltak, és gyalogszerrel indultak az iskola felé. Bertie idén végez, Toby most kezdte az iskolát. Maisie kinyitotta napernyőjét, mely ugyanolyan selyemből készült, mint ruhája. Így sétáltak ketten az iskola felé.

Hugh huszonhat éve hagyta el az iskolát, amely azóta nagyon megváltozott. Dr. Poleson, az igazgató már régen meghalt, szobrot is állítottak neki az udvaron. Új igazgató kezébe került a kőrisfa pálca, aki jóval ritkábban használta. A negyedikesek hálóterme még mindig a kápolna melletti épületben volt, de fölépült egy új ebédlő, ahol mindenki egyszerre le tudott ülni. Az oktatás is javult valamelyest: latin és görög mellett matematikát és földrajzot is tanultak.

Bertie már túlnőtt apján. Komoly, szorgalmas, jól nevelt fiú vált belőle. Nem került annyit bajba, mint annak idején apja. Mikor találkoztak, Bertie kezet csókolt anyjának, és kezet rázott Hugh-val.

– Van egy kis fölfordulás – mondta –, mert nincs elég példányunk az iskolai indulóból, és a negyedikesek kézzel gyártják a másolatokat. Odanézek, nem lazsálnak-e. A beszédem után majd találkozunk. – Azzal elsietett. Hugh szeretettel nézte fiát, és arra gondolt, milyen fontosnak tűnik az iskola addig a pillanatig, amíg hátat nem fordít neki az ember.

Aztán Tobyval találkoztak. Az alsósok ma már nem viseltek cilindert és fecskefarkú kabátot, Toby zakót és szalmakalapot hordott.

– Bertie azt mondta, együtt teázhatunk az ő szobájában a beszédek

után. Nem baj, ha én is jövök?

– Dehogy baj – nevetett Hugh.

– Kösz, apa – felelte Toby és elszaladt.

A nagyteremben Ben Greenbourne-nal találkoztak, aki öregnek és törékenynek tűnt. Maisie szokott keresetlenségével kérdezte:

– Mit csinál errefelé?

– Az unokám iskolaelső – morogta. – Jöttem meghallgatni a beszédét.

Hugh meglepődött. Bertie nem volt Greenbourne unokája, és az öregember ezt pontosan tudta. Vagy vénségére meggárgyult?

– Üljenek le mellém – parancsolta Greenbourne.

Hugh Maisie-re nézett. Maisie vállat vont és leült, Hugh pedig követte példáját.

– Hallom, összeházasodtak – mondta Greenbourne.

– A múlt hónapban – felelte Hugh. – Az első feleségem nem támasztott akadályt.

Nora egy whiskyügynökkel élt, és az a detektív, akit Hugh megbízott, egy hét leforgása alatt elegendő bizonyítékot gyűjtött a házasságtörésre.

– Helytelenítem a válást – mondta Greenbourne élesen, aztán sóhajtott. – De túl öreg vagyok ahhoz, hogy hallgassanak rám az emberek. Ennek az évszázadnak majdnem vége. A jövő már másoké.

Hugh megszorította Maisie kezét. Greenbourne azt kérdezte Maisie-től:

– Egyetemre küldi a fiút?

– Igen, szeretném – felelte Maisie.

– Nagyon szívesen állom a költségeket – mondta Greenbourne.

– Igazán kedves öntől – felelte Maisie meglepve.

– Már évekkel ezelőtt kedvesnek kellett volna lennem – felelte Greenbourne. – Mindig azt hittem magáról, a pénzéért ment feleségül a fiamhoz. Tévedtem. Ha csak a pénz érdekelné, nem ment volna Pilaster úrhoz feleségül. Rosszul ítéltem meg önt.

– Nem ártott nekem – felelte Maisie.

– Nem, de túl rideg voltam. Kevés dolgot sajnálok az életemben, de ezt igen.

A diákok megtöltötték a nagytermet; a fiatalok elöl a földön ültek, az idősebbek hátul, székeken.

– Hugh törvényesen is fiának fogadta Bertie-t – mondta Maisie az öregembernek. Greenbourne átható pillantást vetett Hugh-ra.

– Gondolom, maga az apja.

Hugh bólintott.

– Kitalálhattam volna. Nem mintha számítana. A fiú engem tart a nagyapjának, és ez felelősséget ruház rám. – Zavartan köhécselt, és másról kezdett beszélni. – Hallom, a szindikátus osztalékot fizet.

– Így igaz – felelte Hugh. Végre sikerült a Pilaster Bank teljes vagyonát fölszámolni, és a szindikátus valóban szert tett egy kis haszonra. – A szindikátus tagjai a befektetett összeg öt százalékát

kapják.

– Nem hittem volna.

– Az új córdobai kormánynak köszönhetjük. Átadták a Miranda család vagyonát a Santamaria Kikötő Társaságnak, és a kötvények értéke ismét fölment.

– Mi történt azzal az akasztófavirág Mirandával?

– Megtalálták a tetemét egy hajókofferben, amit hullámok partra dobtak Wight-szigeten. Senki soha nem derítette ki, mit keresett a kofferben.

Annak idején Hugh azonosította a tetemet; fontos volt bizonyítani hogy Micky halott, mert Rachel csak így mehetett feleségül Dan Robinsonhoz.

Egy kisdiák az iskolainduló tintapacás példányait osztogatta ki a szülőknek és rokonoknak.

– És ön? – kérdezte Hugh-t Greenbourne. – Mit fog csinálni, ha a szindikátus befejezi a munkáját?

– Ebben az ügyben tanácsot is akartam kérni öntől – felelte Hugh. – Szeretnék új bankot nyitni.

– Hogyan képzeli?

– Részvényekkel kezdeném a tőzsdén. Mit gondol?

– Merész elképzelés, de ön mindig is eredeti ember volt. – Greenbourne elgondolkozott egy pillanatra. – Különös, de a Pilaster Bank bukása csak jót tett az ön jóhírének. Végtére is ki lehet megbízhatóbb egy olyan banknál, aki akkor is kifizeti adósságait, amikor a bank megbukik.

– Úgy gondolja, jó ötlet?

– Biztos vagyok benne. Talán pénzzel is beszállok.

Hugh hálásan bólintott. Fontos volt számára, hogy Greenbourne életrevalónak tartja az ötletet. A Cityben mindenki kikérte az öreg véleményét, és Hugh úgy érezte, terve sikerülni fog, ha Greenbourne-nak ez a véleménye.

Mindenki fölállt, mert belépett az igazgató, nyomában a tanárokkal és meghívott szónokkal. A sereghajtó Bertie volt, az iskolaelső. Leültek a pódiumon, aztán Bertie előrelépett és azt mondta:

– Énekeljük el az iskola indulóját!

Hugh Maisie-re pillantott, aki büszkén elmosolyodott. Aztán a zongorán megszólaltak a bevezető akkordok, és mindenki énekelni kezdett.

Egy órával később Bertie szobájában teáztak, amikor Hugh lelépett, és a teniszpályán keresztül észrevétlenül eljutott a Püspök-erdőbe. Forró nap volt, akárcsak huszonhat évvel ezelőtt. Mintha az erdő mit sem változott volna, a bükkök és szilfák árnyékában éppen az a csönd honolt. Hugh minden nehézség nélkül megtalálta a kőfejtőt.

Nem mászott le, ehhez már nem volt kedve. A kőfejtő peremére ült, s egy kavicsot dobott a tóba, melynek nyomán körkörös hullámok

indultak a part felé.

Arra gondolt, egyedül ő van már életben azok közül, akik itt voltak azon a szörnyű napon. Kivéve persze Albert Cammelt. A többiek mind meghaltak: Peter Middleton aznap; Toniót Micky lőtte le két éve; Micky megfulladt egy kofferben; és most Edward is elment, elvitte a szifilisz.

Mintha 1866-ban azon a napon valami gonosz emelkedett volna ki a víz mélyéből, fölszabadítva mindama sötét indulatot, mely életüket végigkísérte: gyűlölet, kapzsiság, önzés, gonoszság, árulás, csőd, betegség és gyilkosság. Mindennek vége már.

Ha a tóban valóban gonosz szellem lakott, akkor már visszatért a víz fenekére.

KEN FOLLETT
ÉLETRAJZA

1949. június 5-én született a walesi Cardiffban, egy adóellenőr fiaként. Állami iskolákban tanult, majd filozófiai diplomát szerzett a londoni College Egyetemen. Ezután riporterként dolgozott először szülővárosában, majd Londonban. Munkája mellett írta meg első könyvét, amelyet kiadtak ugyan, de nem lett siker. A hírnevet és gazdagságot a „Tű a szénakazalban” című regénye hozta meg számára, és sikersorozata azóta is tart.

Jelenleg Londonban, egy a Temzére néző, kétszáz éves házban él feleségével, Barbarával és gyermekeikkel, akik előző házasságaikból születtek. Nagy Shakespeare-rajongó, gyakran látható Royal Shakespeare Company előadásain. Lelkes amatőr zenész, basszusgitáron játszik egy amatőr zenekarban. Élénken érdeklődik a politika iránt is, az utóbbi időben cikkeket ír a brit bevándorlási törvények igazságtalanságáról.

Ken Follett első nagy sikerét 1978-ban, a *Tű a szénakazalban* című könyvével aratta, mely egy izgalmas és eredeti kalandregény. A művel Edgar-díjat nyert, s egy kiváló film is készült belőle.

Ezután további négy bestsellert alkotott a *„Tripla”, „Kulcs Rebeccához”, „Egy férfi Szentpétervárról”* és *„Kaland Afganisztánban ”* címmel.

Ezt követően hosszabb hallgatás után meglepte olvasóit *„A katedrális”* című történettel, ami egy igazi történelmi regény. Ez a mű óriási sikert aratott az egész világon, hónapokig vezette az eladási listákat.

Az *„Alattunk az óceán”* már ismét egy vérbeli kalandregény volt, sikere nem maradt el a korábbi könyvektől.

Legutóbbi könyve, a „*Veszélyes gazdagság*” a múlt században játszódik, s egy bankárdinasztia viszontagságos történetét meséli el.

KÉSZÍTETTE A KAPOSVÁRI NYOMDA KFT
130981
FELELŐS VEZETŐ: MIKE FERENC IGAZGATÓ